
Ismarlama Bebek
Fatih Murat ARSAL

Yazan
Fatih Murat ARSAL

Mail : fatiharsal@yahoo.com
Web : www.fatiharsal.com

2011©

ISMARLAMA BEBEK

1. BÖLÜM

Genç kız kırmızı spor arabasından indi. Güneş altında araba pırıl pırıl parlıyordu. Anahtarın kumandasına basıp kapıları kilitledi. Park yeri henüz boştu. O yüzden yer bulmak sorun olmamıştı. Ama akşama doğru kalabalık olurdu. Gittiği kafeterya, öğle saatlerinde şimdiki gibi sakinken, akşamları da tıklım tıklım oluyordu. İşten çıkanlar, okuldan çıkanlar eve gitmeden önce burada vakit geçirmeyi seviyorlardı. Kendi sınıf arkadaşlarının bir kısmı da çoğu zaman burada oyalanırdı. Alkol yoktu ama müzik vardı ve dans etmek mümkündü.

Uzun, dalgalı siyah saçlarını dağılmış mı diye eliyle kontrol etti. Neredeyse beline kadar iniyordu bu saçlar. Sonra da başını gökyüzüne çevirip yağmur yağacak mı diye baktı. Saçları bir şelale gibi arkasında kıvrandı. Şemsiye almaya gerek yoktu. Kafeteryanın kapısına doğru kendisinden emin adımlarla yürüdü. Bahar rüzgârı saçlarını savuruyordu arada sırada. Göz alıcı ışıltılar çıkarıyordu. Pahalı telefonu çalınca içeriye girmeden kapıda duraladı. Arayan annesiydi.

“Efendim anne?” dedi sabırsızca...

“Vildan, kızım, neredesin?”

“Kafeteryadayım, arkadaşlarla buluşacağım. Ne oldu anne?”

“Yavrum, Yusuf kanımı emiyor. Şu işi sorup duruyor.”

Genç kız sinirle derin bir nefes aldı. “Anne, babama söylemiştim. O iş olmaz!”

“Kızım, baban çok ısrar ediyor. Karşı tarafın baskı yaptığını söylüyor.”

“Olabilir... Ben onun yapıp sattığı teknelerden birisi değilim.

Şirketini kurtarmak için kimseyle evlenmem."

Bir an sessizlik oldu. Annesinin arada kaldığını biliyordu ama yapacağı bir şey yoktu. Sevmeden, asla bir yabancıyla evlenmezdi.

"Anne, bak! Babamın zor durumda olduğunu biliyorum. Ama beni para için tanımadığım yaşlı bir adama sattığına da inanamıyorum."

"Kızım..." Annesinin sesi de sabırsızdı. Kendisini tutmaya çalıştığı belliydi. "...Yok öyle bir şey. Kimse seni satmıyor. Neden böyle garip konuşuyorsun? Sanki annenle babanı tanımıyor gibisin?"

"Bazen tanımadığımı düşünüyorum..."

"Yavrum... Bu aile çok zengin! Neden inat ediyorsun? İlla evlen demiyoruz ki? Biliyorsun, baban senin geleceğini düşünüyor!"

"Boş versene anne, ben çocuk muyum? Yirmi bir yaşındayım. Beni kandırmaya uğraşmasın hiç. Onun tüm düşündüğü, evleneceğim adamın tersaneye ortak olması!.. Bu sayede iflas etmeyip işini büyütecek tabii..."

"Yine de bir görüşseydin çocukla?.. Ne olurdu ki? Bir şey çıkmazdı. Hiç değilse babana görüştüm ama beğenmedim derdin!"

Kız sinirle itiraz etti.

"Anne, ne çocuğu ya!? Sen söyledin, babası yaşlı yatalak bir adammış. En geç otuzunda evlenmiş olsa, bu çocuk dediğin adam da en az kırk veya elli yaşında olmalı! Beni bu yaşta bir ihtiyarla mı evlendireceksiniz? Neredeyse babamla aynı yaşta oluyor. Sana söylediler mi hiç kaç yaşında olduğunu?"

Kadın duraladı. Bilmediği belliydi. "Hayır... aklıma bile gelmedi. Yine de bir görüşsen?.." diye mırıldandı sonra. "Az önce babanı aramış. İki saat kadar bir boşluğu varmış. Mümkünse yüz yüze konuşmak istiyormuş."

Vildan sinirlenerek derin bir nefes aldı. İri siyah gözleri ateş saçıyordu. Demek adamın kendisi bizzat gelip ikna etmek istiyordu! Ne biçim bir insandı bu? Hayır denilmesini niye kabul etmiyordu? Ama zaten bu tip adamlar zenginliklerinin etkisiyle kendilerini reddedilmez sanıyorlardı. Onun gibilerini çok görmüştü. Üstelik bir tanesiyle de çıkmıştı.

"Peki, görüştükten sonra 'Hayır' dersem kabul edecek miymiş?"

"Vallahi bilmiyorum, kızım. Sadece tanışmak istiyormuş!"

"Bak sen! Ne kadar da rahat biri?.." dedi Vildan alayla. Ama içinden çok kızgındı. Derin bir nefes aldı. Başına dert almıştı. Kaçış yok gibi gözüküyordu. Sonra onayladı annesini. "Peki, olur. Onu buraya yolla bakalım anne. Görelim, şimdi ne olacak? İhtiyara iyi bir ders vereyim de görsün!"

"Aman, Vildan, kızım sakın bir terbiyesizlik..."

"Merak etme anne. Sen babama söyle, buranın adını adresini versin. Heyecanla bekliyorum."

Sinirle telefonu kapadı. Annesinin cevabını bile beklemedi. Kapının önünde ne yapacağını düşündü. Ayağını sinirle yere vuruyordu. O sırada içeriden en yakın arkadaşı Tülay çıktı. Meraklı ve endişeli bir yüz haliyle yanına yanaştı.

"Vildan, iyi misin? İçeriden seni gördüm de... Kötü bir haber almış gibisin?"

Genç kız, karşısındaki ufak tefek arkadaşına olanları hızlıca anlattı. "Hani şu zengin bir aile vardı ya? Zengin oğul benimle evlenmek istiyordu?.. Ben de reddetmiştim? Şimdi de bu zengin oğul, gelip benimle tanışmak istiyormuş. Aklınca beni ikna edecek. Ben de onunla evleneceğim... Püh, avucunu yalar o! Beyefendi iki saat boşluk bulmuş da... Değerli vaktini bana ayıracakmış da... Ben daha bir ihtiyarla evlenecek kadar aptallaşmadım. Babam ne isterse istesin."

Arkadaşı, küçük yeşil gözlerini kırpıştırdı.

"Eee! Ne yaptın?"

"Gelsin dedim. Ne diyeyim? Ama onun benden vazgeçmesi için bir yol bulmalıyım. Keşke Semih ile ayrılmasaydık. Adama Semih'i sevdiğimi falan söylerdim. Başkasını sevdiğimi söyleyince, belki vaz geçerdi?"

Tülay hemen safça akıl verdi. "Bizim çocuklardan birisi, senin sevgilin gibi rol yapabilir. Zaten senin için yanıp tutuşuyorlar..." Vildan, okulun en güzel kızıydı. Erkeklerini çoğu onunla iki kelime bile konuşabilseler, kendilerini şanslı sayarlardı. Bu bile zordu.

Vildan başını salladı. “Saçmalama Tülay! Onlar da daha çocuk! İnandırıcı olmaz. Şöyle iyi giyimli olgun biri olmalı. Semih biçilmiş kaftandı ama o ahlaksız şimdi çağırılmaz ki! Kim bilir ne anlar hemen?”

Kısa bir an düşündü. Sonra aklına teyze oğlu geldi. “Cucu bu işi halleder. Evet, onu bir arayayım. Teyzemin oğlu Cumhur’un bir mankenlik ajansı var. Acaba bana hemen birini bulabilir mi?”

Telaşla telefonunun rehberine girdi. Cumhur ile iyi anlaşırlardı. İyi iş yapan bir ajansı vardı. Numarayı bulup hemen çaldırdı. Acelesi olduğu için, dudağının kıyısını ısırıp duruyordu. Sonunda karşı taraftan telefon açıldı.

“Alo, Vildan?” Cumhur iyi bir adamdı. Biraz kadınlara ve eğlenceye düşkündü ama her zaman ailesine ve bazen de kendisine destek çıkmıştı.

“Merhaba Cucu. Nasılsın?” diye nazik olmaya çalışarak sordu.

“İyidir. Sen nasılsın?”

“Sağ ol! Sana bir işim düştü. Yardımcı olabilir misin?”

“Vallahi bilmem. Sen bana o kızı ayarlamadın ya, sana biraz bozuğum.”

“Hadi Cucu ya! O kız zaten sana yaramazdı. Hoppanın teki... Gerçi sana öylesi lazımdı ama neyse! O kız ileride başına dert olurdu. Bak, benim işim daha önemli şimdi. Hadi, ne olur bana yardım et. Bana bir erkek lazım.”

Karşı taraftan adam keyifle gülünce Vildan kızardı. Onun ne düşündüğünü anlamak zor değildi. Zaten adam alayla “Ne oldu, azdın mı yoksa?” diye konuşunca siniri iyice tepesine çıktı.

“Böyle pis şakalar yapma!.. Yoksa teyzeme uyuşturucu yüzünden iki gün karakolda kaldığını söylemem mi gerekiyor? Seni ben çıkardım hatırlarsan?”

“Evet, caziben çok işe yaramıştı...” diye mırıldandı adam. “Güzeller güzeli kuzenim benim, peki, söyle bakalım, ne istiyorsun? Tam olarak anlat...”

“Bir iki saatliğine, yakışıklı bir adam istiyorum. Benim sevdiğim adam gibi rol yapacak. Birisini kandırmam gerekiyor. Hani benimle

evlenmek isteyen biri vardı ya? Geçen konuşmuştuk. Zengin tip?.. Buraya beni görmeye geliyor. Konuşup beni ikna edecekmiş. Ben de ona dersini vereceğim. Sevgilim varmış gibi yapacağım. Ama yakışıklı olsun ha! Biraz da uzun olsun. Gösterişli olsun. Herkül gibi kaslı olmasın ama atletik olsun işte... Sen anlarsın. Senin ajansında vardır böyle tipler. Her gelişimde kasıntı herifler görüyorum. ”

“Ne zamana?..”

“Eee... Vallahi... hemen! Çok acil.”

“Saçmalama kızım! Nasıl bulayım sana birisini hemen?”

“Vallahi hemen lazım! Şimdi arasan iyi olur. Yarım saat, en çok kırk dakika içinde gelsin.”

“Sen delirmişsin...” Cumhur telefonun öbür ucunda sustu bir an. “Peki, bir denerim. Sarışın veya esmer söz veremem. Ne kadar ödeyeceksin?”

“Ne bileyim ben... Sen bilirsin. Bir saat için kaç para alırlar? Yanımda şu an fazla yok. İki yüz iyi mi?”

“Acele olduğu için üç yüz iyidir”

Kız hayretle bağırdı. “Sen delirmişsin. Bu parayı vereceğime adamla evlenirim daha iyi... İki yüz elli veririm. Başka yok. Tamam mı? Ben bizim kafedeyim. Hemen yolla.”

Telefonu kapatıp burnundan derin bir nefes saldı. Arkadaşına hayretle açıkladı. “Üç yüz diyor ya! Bir saat için hem de! Hayat kadınları bu kadar paraya sabaha kadar mesai yapar. Herkes uçmuş. İşim acele olmasaydı... Neyse... hadi girelim içeriye...”

Kafeteryaya girdiklerinde, boş bir masa buldular. Zaten yeterince yer vardı. Ama her zaman oturdukları cam kıyısı kapılmıştı. Ortadaki bir masaya gidip oturtmak zorunda kaldılar. Vildan kendisine bir meyve suyu söyleyip arkadaşına döndü. O da garsona meyve suyu söylemişti. Kendisini süzen genç erkeklere aldırmadan Tülay’a eğildi.

“Adam gelince, o mankenle sevgili gibi davranacağız. Sen de çaktırma. Biraz hoppa davranabilirim. Bu saatte bizimkilerden kimse burada olmaz. İnşallah kimseciklere yakalanmadan işimizi hallederiz.”

“İnşallah!” diye mırıldandı Tülay. “Ama bu oyun işe yarar mı,

bilmem? Adam o kadar inatçıysa!"

"İnatçıysa da onursuz değildir ya! Başka bir erkeği seven kadını ne yapsın? Gerekirse onunla yattığımızı bile ima ederim. Her halde bakire ister..."

"Sen delisin. Adam gibi söylesen ya!"

Vildan saçlarını geri savurdu eliyle. "Vallahi söyledim. Annemle babama yani! Ona iletmiş olmalılar. Bir de kendisi duymak istiyorsa yine söylerim. Yakamdan düşsünler de..." Saatine baktı. "İnşallah şu manken gecikmez. Önce o gelse iyi olur. Yarın da sınav var. Sen hazırlandın mı? Hoca bu sefer yakacak bizi?"

Okuldan ve derslerden bahsederek biraz konuştular. Son sınıfa doğru yükseldikçe, okul zorlaşıyordu. Mezun olmaları için çok çalışmaları gerekiyordu. Ama bahar da gelince, çalışma istekleri törpüleniyordu doğrusu. O sırada masanın üstündeki telefonu çaldı. Cumhur'du arayan. "Birisini buldum sonunda..." diye mırıldandı. "Bana borçlandın. On dakikaya kadar orada olur. Bulabileceğimin en iyisini yolladım. Çok yakışıklı... Senin adını verdim. Zaten bulması zor olmaz. *Kafedeki en güzel kızdır* diye tarif ettim. Sonra ödeşiriz."

"Sağ ol Cucu... Canımsın. Seni seviyorum." dedi keyifle Vildan. Konuşma bitince, gözü kapıda beklemeye başladı. Fazla gelen yoktu bu saatte. Birkaç dakika sonra, uzun, kumral bir adam kapıdan içeriye girince, toparlandı. Dikkatle baktı. "Nasıl birisi, onu da sormadım, ne aptalım..." diye kendisine söylendi. "Bu olabilir mi?" Tülay'a uzun adamı işaret etti. Ama manken olacak kadar yakışıklı ve atletik değildi. Zaten bir an etrafını süzüp, cam kıyısında oturan bir kızın yanına gitmişti.

Bir süre sonra kapı yine açıldı. Bu arada birkaç kişi girmişti ama hiç biri beklediği gibi değildi. Kapı son açılışında, küçük bir çana çarptı ve hoş bir şıngırtıyla geleni haber verdi. Vildan gözlerini kapıya çevirdi. Geleni merakla süzdü. İşte, bu olmalıydı.

"Allahım, ne olur bu olsun..." diye içinden dua etti. Kalp atışları hızlandı. Buna şaştı çünkü bu ilk kez oluyordu. Böylesine yakışıklı birisini beklemiyordu.

Adam kendisinden emin bir şekilde içeriye birkaç adım attı. Dimdik ve çok esnek gözüküyordu. Gözlerini etrafta gezdirdi. Acaba

Cumhur kendisini ona doğru tarif etmiş miydi? Etmiş olmalıydı. Çünkü uzaktan bile ışıldayan gözleri, bir anda kendi üzerine kilitlenip kalmıştı. Evet, bu adam o olmalıydı.

Gerçekten de beklediği gibi birisiydi. Uzun ve atletik görünüyordu. Ama üzerine bir iş görüşmesine gider gibi, takım elbise giymişti. Cucu ona keşke spor giyinmesini söyleseydi. Belki de üstünü değiştirecek vakit bulamamıştı? Uzunca, iyi kesimli dalgalı saçları vardı. Vildan kendi saçlarını siyah sanırdı ama bu adamınkiler kuzguni siyahtı. Boyatıyor olacağını düşündü. Yine de beklediğinden çok... çok daha yakışıklıydı. Bir manken için bile çok yakışıklıydı.

Elinde olmadan yutkundu. Dosdoğru kendilerine yaklaşan adamı seyrediyordu. Gözlerini ondan alamıyordu. O yaklaştıkça, esmer tenini, kemerli düz burnunu daha iyi fark etti. Gür saçları, dışarıdaki hafif rüzgârdan biraz dağılmıştı. Yürüyüşü, podyumlarda yürümeye alışık, kendisinden emin manken tipine tam tamına uyuyordu. Kabul etmek gerekirdi ki Cucu bu sefer iyi iş yapmıştı. Boyu en az bir doksan olmalıydı. Otuzlarında gözüküyordu. Tam aradığı tipti.

Yakışıklı adam masaya yaklaşıp tam önünde durdu. Sadece kendisine bakıyordu. Kendisinden gerçekten de çok emin gözüküyordu. Elbette bu kadar yakışıklı olan bir erkek, kızlara karşı rahat olmalıydı. Gülen koyu gri gözlerini biraz kısıp sordu.

“Vildan Hanım, değil mi?” Sesi de tok, pürüzsüzdü. Ona yakışmıştı. Boyuna posuna uygundu.

Genç kız hemen başını salladı. “Evet, benim...” dedi sakin olmaya çalışarak. Ayağa kalkmaya korkuyordu. Adamın yanında küçücük kalacaktı.

“Ben de...” diye başladı adam ama kız eliyle yanındaki sandalyeyi işaret edip sözünü kesti.

“Evet, biliyorum. Sizi Cucu yolladı. Kusura bakmayın. Önce oturun, sonra tanışırız. Fazla vaktim yok da... ”

Adam hızlı düşünen birisi olmalıydı. Kızın acelesi karşısında fazla şaşırmamıştı. Ama kavisli kalın kaşlarını hafifçe kaldırdı. “Cucu?” diye sordu.

“Tabii, Cucu... Ama önce otur lütfen.” Bakışları kapıdaydı. Genç

adam iki kızın karşısındaki sandalyeye yönelince, kolundan hafifçe tutup engelledi. “Hayır, yanıma! Yakın olmalıyız.”

Uzun adam bir an duraklamıştı. Ama sonra onun yanındaki sandalyeye yerleşirken, Tülay da ağzı bir karış açık, mankeni izliyordu. Adamın yakışıklılığından şok olmuştu. Vildan yeniden kapıya baktı. Birisi içeriye giriyordu. O muydu? Ama hayır, giren bir kadındı. Rahatladı. Gözlerini adama çevirdi.

İstemeden yine yutkundu. Bu ne yakışıklı bir adamdı böyle!? Bir erkeğin bu kadar yakışıklı olması doğru değildi. Çok kadının canını acıtmış olmalıydı. Ama gerçekte kendisi için çok uygundu. İstese daha mükemmelini bulamazdı. Hiçbir erkek kolay kolay bu adama rakip olmak istemezdi. Kendisini bir malmış gibi ailesinden isteyen, babasının pek değerli Ataman Bey’in de, her halde bu adamı görünce siniri bozulacaktı. Pırıl pırıl, esmer cildi pürüzsüzdü. Onun gözleri de kendi üzerindeydi. Güzel olduğunu biliyordu ama adamın bakışları bu yönde değildi sanki... Güzelliğinden etkilenmekten ziyade, merak ettiği bir şey için bakıyor gibiydi. Tabii ki, bir sürü güzel kadın manken tanıdığına göre, güzellik onun için alışılmış bir şey olmalıydı.

“Hemen konuya gireceğim...” diye aceleyle mırıldandı. “Cucu sana durumu anlattı mı?”

“Cucu kim?” diye soran adamın sesi meraklıydı.

“Kusura bakmayın... Sizler ajansta onu Cumhur diye tanıyorsunuz tabii. Cucu benim kuzenim. Ben çocukluğumdan beri ona öyle derim de... Sana söylemiştir mutlaka durumumu?.. Sadece bir saat, belki biraz daha fazla senin yardımın lazım! Sorun şu... Birazdan buraya bir adam gelecek. Nasıl birisi olduğunu bilmiyorum ve ilgilenmiyorum da... Ben ona bir oyun oynamak istiyorum. O bizi sevgili sanmalı... Biz seninle ikimiz ona karşı sevgili gibi davranacağız.”

“Neden?”

“Neden mi?” Omuz silkti. Ona fazlasını açıklamak zorunda değildi. “Çünkü ben öyle istiyorum. Sen sadece bana ayak uydur. Fazla konuşmana gerek yok. Sevgilim gibi davranabilirsin, değil mi? Rol yapabilir misin?”

Adam keyifle güldü. Bembeyaz dişleri meydana çıktı. Gözlerinin

soğuk griliği canlandı. Dümdüz, mükemmel dişleri, harika bir gamzesi vardı. "Sevgilin gibi davranacağım ha? Elbette... Çok zor olacağını sanmam."

"İyi..." Daha evvel hazırlayıp gömlek cebine koyduğu parayı çaktırmadan adamın avucuna doğru uzattı. "Bu da paran! Cucu ile iki yüz elli diye anlaşmıştık. Doğru mu? Bir sorun var mı?"

Genç adam bir paraya, bir de kıza baktı. Sonra rahat bir tavırla parayı alıp, ceketinin iç cebine attı. "Evet, tamamdır..." dedi keyifle. Durumu kavramış gözüküyordu. Bakışlarındaki hafif şaşkınlık da artık yok olmuştu.

"Şey... adın neydi?"

Vildan, adamın adını entel dantel bir şey olarak bekliyordu ama o keskin dudakların arasından "Turgut!" kelimesi çıkınca şaşırdı.

"Bir manken için uygun bir isme benzemiyor. Ajansta kendi isimlerinizi kullandığınızı bilmiyordum?"

Adam kaşlarını kaldırdı gülümseyerek. "Ben kullanıyorum. İstersen, bana o adamın yanında başka bir isimle de seslenebilirsin."

"Yok, Turgut iyi! Daha gerçekçi. Onu inandırmak lazım!"

"O kim? Adı ne?"

"Bir adam... Adı Ataman'mış sanırım. Zengin biri... Yaşlı olmalı... Benimle evlenmek istiyor..."

"Sen de istemiyorsun, öyle mi? Zengin olmasına rağmen?"

"Evet! Benim paraya ihtiyacım yok. Ailemin durumu zaten fena değil."

"Anladım. Evlenmemek için ona oyun mu yapıyorsun?"

"İnşallah! Gelince sen de biraz samimi olabilirsin. Ama abartılı ellemek, öpmek falan yok, tamam mı? Yapacaksam ben yaparım. Sen işi bana bırak."

"Peki, ellemek, öpmek yok." diye tekrar etti. Çok sevimli gülümsüyordu. Tülay hemen atıldı. Bu adam için çok kısa olduğunu biliyordu ama yine de bayılmıştı doğrusu ona. Üstelik nişanlıydı da!

"Benin adım da Tülay!"

Genç adam kendisine uzanan minik eli hafifçe tuttu. "Memnun oldum" derken, çok rahattı. Eğlendiği belliydi. Vildan, bu paraya bu kadar az mesai yapacak birisinin, keyifli olmasını normal karşıladı. Bir ses duyunca başını çevirdi. Kapı yeniden açılmıştı ama içeriye giren genç bir üniversiteliydi. Onu öylesine süzdükten sonra bakışları yine adama döndü.

"Bu kıyafet?.. Keşke takım giymeseydin... Podyuma çıkacak gibi gelmişsin... Pahalı da bir takım ama bence inandırıcı değil. Önce şu kravatını çıkar. Ceketi de tabii. Onları gizleyelim. Aslında spor kıyafetli olman daha hoş olurdu."

Adam ikiletmedi. Yavaşça ceketini çıkarıp, yanındaki sandalyenin üzerine bıraktı. Ama önce iç cebinden cep telefonunu almış ve masanın üzerine koymuştu. Bir mankenden beklediği gibi, kaslı, yapılı bir adamdı. Gözlerini uzun kollu beyaz gömleğinin altından bile gözüken pazulu kollarından kaçırmaya çalıştı. O kısımlar dar geliyordu. Tülay ise hayran hayran adamın geniş atletik bedenine bakıyordu. Kravatını da çıkarınca, kalın boynu ve göğsünün bir kısmı meydanda kalmıştı. Vildan aslında tüylü erkeklerden hoşlanmazdı ama bu adamın gömleğinin üstünden gözüken tüyler, iç gıcıklayıcı duruyordu. İçinden bir ses o tüylere dokunmasını söylüyordu. Çıldırmış olmalıydı. Gözlerini onlardan da kaçırmaya çalıştı. Bu adamda gözlerini kaçırmak isteyeceği bir sürü yer vardı. Cucu gerçekten iyi bir seçim yapmıştı.

"Şunları da üzerine koyarsak, belli olmaz..." diye mırıldandı Vildan. Çantalarını sandalyenin kıyısına asmışlardı. Onları alıp, adamın ceketin üzerine koydular. "Biraz buruşacak ama... sanırım ütü parasını kazanmış oluyorsun!?" dedi hafif bir alayla.

Adam gömleğinin kollarını sıvarken "Evet!" dedi yine gülümseyerek. "Çok cömertsiniz! Önemli değil..." Elleri kaba değildi. Uzun parmakları biçimli, tırnakları kısaydı. Nedense o ellerin, kendi bedenine dokunduğu zaman ne hissedeceğini merak etti. Çünkü dokunulmaktan genelde nefret ederdi.

"Kaç yaşındasın, sorabilir miyim?" dedi merakla.

Adam sakince başını salladı. "Otuz iki..."

"Evli misin?"

"Henüz değil... Ama niyetim var." Kızın soruları onu sıkmamış gibiydi.

"Bir kız var mı?"

"Şimdilik... yok."

"Sevgilin vardır ama değil mi?" Bunu niye sorduğunu bilmiyordu. Şu andaki konuyla ilgisi yoktu. Adamın sevgilisi kendisini ilgilendirmezdi ki. Yine de sorusunun cevabını merak etmekten kendisini alamadı. Bu kadar yakışıklı bir adamın sevgili mutlaka olmalıydı.

Adam o sırada yanına gelen garsondan sadece su istedi. O gidince rahat bir tavırla, merakla kendisini süzen kızlara cevap verdi. "Evet... Birisiyle çıkıyorum. Bunun konumuzla ilgisi var mı?"

Cevabının kendisini neden rahatsız ettiğini anlayamadı. Adamın sorusu ise çok yerindeydi. Bu yüzden duymazdan geldi. "İyi kazanıyorsun her halde?" Gözü masanın üstündeki telefondaydı. Çok pahalı ve iyi bir modeldi. "Telefonun çok iyiymiş!"

Adam dudaklarının kıyısından gülümsedi. "Taklit... Çin'den arkadaşlar getirdi..."

Gözüyle kolundaki saate baktı bu sefer. "Saatin de mi taklit? En az on bin dolarlık bir şeye benziyor."

"Yok, o taklit değil. Ama İngiltere'de ucuza bulmak mümkün..." Sustu, gri gözlerinin içi gülüyordu. "Başka soracağın bir şey var mı?" diye mırıldandı. Sesinde hafif bir alay vardı. Vildan ister istemez rahatsız oldu.

"Kusura bakma... Adam gelince yanlış bir şey söylemek istemiyorum. O yüzden soruyorum... Eğer sorarsa... bir kaç aydır çıktığımızı söyleyeceğiz..." Şimdi söyleyeceği şey için utanarak boğazını temizledi. "Gerekirse yattığımızı da... söylemeyi düşünüyorum."

Adam yavaşça başını salladı. "Seks yaptık... Anladım... Merak etme!"

Suyundan bir yudum aldı. Bir an için gözleriyle etrafı süzüp, yeniden Vildan'a döndü. Gözleri insanın içini okur gibi bakıyordu. Genç kız o bakışlardan huzursuz olup, saatine baktı. Birazdan gelmeliydi artık. Bir an önce şu iş bitsin istiyordu. Zengin züppenin dersini verdikten sonra, her şey yine yoluna girecekti.

Sandalyesini, yanında duran adama biraz daha yanaştırdı. Bu şekilde sevgili gibi gözükmüyorlardı. "Kolunu... omzuma atabilir misin?" diye hafif bir emirle sordu. "Neredeyse gelir. Sevgili gibi gözükmeliyiz."

Genç adam da sandalyesini biraz düzeltip yavaşça kolunu kaldırdı. Kalın kolu kızın narin omuzlarını sardığında, sıcaklığı da tenini dağladı. Vildan elini geri attı. Adamın kolu altında kalan saçlarını kurtarıp kalın kolunun üzerine bıraktı. Biraz yan dönüp, hafifçe göğsüne doğru sokuldu. Mis gibi erkeksi kokusu genzini doldurdu. Ter kokmuyordu. Yeni banyodan çıkmış gibiydi. Eski erkek arkadaşı Semih'in tüm şık görüntüsüne rağmen çoğu zaman hoşuna gitmeyen bir kokusu olduğunu hatırladı.

Tülay da imrenerek bu manzaraya bakıyordu. Vildan arkadaşına göz kırptı. "Nasıl gözüküyoruz? İnandırıcı mı?"

Kız hevesle başını salladı. Onun yerinde olmak isterdi. "Gerçek sevgili gibisiniz."

Vildan, gözünün ucuyla adamın yüzüne baktı. Bu yakınlıktan ne anladığını merak etti. İri elinin parmakları, yumuşakça omzunun yuvarlak köşesini yakalamış, kendi ince bedenini onunkine hafifçe bastırmıştı. Sevgililerine böyle sarılmaya alışık olduğu belliydi. Neredeyse şimdi kalçalarına kadar bedenleri birbirine değiyordu. Adamın bedeni arasına sıkışan koluna ait elini nereye koyacağını bilemeyince, Turgut o küçük eli yakaladı ve bir an için sıktı. Sonra kendi kalın bacağının üzerine koydu. Gülümseyerek tutmaya devam etti. Parmak uçları adamın sert bacağına değiyordu şimdi. Bu korkunçtu. Şehir cereyanına kapılmış bir titreme hissi duyuyordu.

Hiç tanımadığı bir erkeğin kollarının altında o kadar rahattı ki, kendisine kızdı. Ama bunun bir rol olduğunu düşündü. Alt tarafı rol yapıyordu. Bu yakınlaşmanın fazla bir anlamı yoktu. Özellikle erkeklerden dili yanmasına rağmen, tanımadığı bu yakışıklı yabancının kolunun altında, önceki sevgilileriyle hiç olmadığı kadar keyif alıyordu. Farkında olmadan kıpırdanıp, biraz daha adamın vücuduna yerleşti. Sıcacık ve güç doluydu. Bir çelik kadar sert bedeninin, gevşekçe durduğuna inanmak zordu. Elini tutan elden ise hiç rahatsız olmadı.

"Nasıl birini bekliyoruz?" diye sordu adam tok sesiyle.

"Tam bilmiyorum... Hiç görmedim... Babası yaşlıymış...

Yetmişlerinde veya seksenlerinde... Merak etmediğim için sormadım da! O da büyük ihtimalle elli yaşlarında, zengin görünümlü ve kel birisidir..." diye mırıldandı. Adamın nefesi konuşurken yüzüne çarpmıştı. Dişleri, göründüğü gibi sağlıklı olmalıydı çünkü nefesi de mis gibiydi. Sigara kokusu falan zaten yoktu. Ama çürük diş kokusundan da nefret ederdi. Ağzı kokan erkeklere dayanamazdı. Bu adamın nefesi ise içini gıcıklamıştı. Gözünü hafif açılan yakasından gözüken tüylerden kaçırdı. Biraz daha başını kıpırdatsa, bunlara yüzünü değdirebilirdi. Ve... hayretle bunu yapabilmeyi çok istediğini fark etti. İlk kez bir erkek bedenine dokunmayı istiyordu. Daha önce bunu hiç kimseyle yaşamamıştı.

Kapı yeniden açılınca, gözlerini çevirdi. İçeriye giren gerçekten de kırk beş yaşlarında, zengin görünümlü birisiydi. Bakışlarını etrafta gezdiriyordu. Vildan hemen kendisine sarılmış olan adama biraz daha sokuldu. "Bu olabilir..." diye hafif bir sesle mırıldandı. Başını yüzüne iyice yanaştırdı. Boşta kalan eliyle adamın karnına dokundu. Avucunun altında kasılan sert mide kaslarını hissetti. Buraya dokunması onu da etkilemiş olmalıydı.

Göğüslerinden birisi şimdi adamın ince gömleğinden, kaburgalarının tüm ısısını alıyordu. Gözünün ucuyla kapıda duran adama baktı. Adam yavaşça yanlarına yanaştı. Gözü bir an için kendi üzerine ve ardından da kendisine sarılan Turgut'a kaymıştı. Çirkin değildi ama çekici de değildi. Saçları kırlaşmıştı ve hafifçe dökülmüştü. Evet, bu adam olabilirdi beklediği kişi...

Adam masalarına vardıktan sonra da durmadı. Yürüyerek kendilerini geçti ve arka masada bulunan bir ana kızın yanına gitti. Gülerek onlara sarıldı. Vildan sıkıntıyla pufladı. "Kahretsin... Bu da değilmiş..." diye mırıldandı.

"Çok gecikir mi?" diye sordu Turgut gülümseyerek. "Benim bir saat kadar sonra başka bir işim vardı da..."

"Ne bileyim ben?" dedi kız biraz öfkeyle. Tamamen olmasa da hafifçe ondan uzaklaştı. Göğsü artık adama değmiyordu ama onun kalın kolu halen omzunun üstündeydi. Telefonuna uzanıp annesini aradı. Adam neden gecikmişti ki? "Alo? Anne... Hani o adam gelecek demiştin? Bir saatten fazla oldu. Daha bekliyoruz..."

"Bilmiyorum kızım. Baban haber verdiğini söyledi. Zaten o

bölgedeymiş. Daha gelmedi mi?"

"Hayır... Gelmedi. Şapşal adam, burayı bulamamış olmasın?"

"Vallahi bilmem... Baban onun çok zeki olduğunu söylerdi hep ama... olabilir. Sen ne yapıyorsun şimdi?"

"Hiç... Beyefendiyi bekliyorum işte... Neyse! Tamam, seni sonra yine ararım."

Telefonunu kapatıp yanındaki yakışıklı adama baktı. Rahat bir tavırla kendi yüzünü izliyordu. O sırada Tülay ayağa kalkıp tuvalete gitmesi gerektiğini söyledi. Ufak tefek arkadaşı giderken bir süre onun gidişini seyretti. Başını çevirdiğinde Turgut'un hâlâ garip bir şekilde kendisini süzmekte olduğunu gördü. Bakışlarından rahatsız olmadı ama... yine de sordu.

"Ne oldu? Niye bana öyle bakıyorsun?" Sesi biraz öfkeliydi. Zaten diğer adama sinir olmuştu.

Genç adam tembelce gülümsedi. "Hiç tanımadığın bir adama oyun yapıyorsun. Onu daha evvel görmediğin belli! Belki de görsen hoşlanacaksın. Ya düşündüğün kadar yaşlı değilse? Belki de yakışıklı bile bulacaksın?"

"Olabilir..." dedi sinirle Vildan. "Ama daha evlenmeye hiç niyetim yok. Okulumu bile bitirmedim. Bir de çocuk falan isterse... al başına belayı. Başka kız bulsun!"

"Ona böyle söyleyebilirsin... Belki istemediğini söylersen vaz geçer?"

"Zaten söyledim. Yani babama söyledim. Ona söylemiş olmalı... Daha niye ısrar ediyor anlamıyorum. Evlenecek başka kimse mi yok?"

"Ona bakire olmadığını söyleyerek mi vaz geçireceğini sanıyorsun?" Sesi meraklıydı. Bir an durup hafif meraklı bir sesle sordu. "Bakire misin, peki?"

Vildan'ın ağzı açık kaldı. Yanakları kızardı. Siyah gözleri ışıldadı. Öfkesi yüzünden vücudu dikelmişti. Adamdan uzaklaşınca, omzundaki kol sandalyenin arkasına kaydı. "Bunu sormaya hakkın yok! Bu seni ilgilendirmez!"

Adam bacak bacak üstüne atıp genç kızın tepkisinin azalmasını

bekledi. Ona karşılık vermemişti. Fakat delici bakışları bir an için ince uzun bacaklarında, açık yeşil gömleğinin üzerinden dik göğüslerinde gezindi. Sonra aniden doğrulup ayağa kalktı.

"İzninle bir telefon açmam lazım. Hemen dönerim." diye mırıldandı.

"Uzaklaşma ama... Her an gelebilir!"

"Merak etme..."

Genç adam birkaç metre uzağa gidip, cam kıyısında telefonu ile konuşmaya başladı. Vildan onunla ilgilenmemeye çalışarak kalan meyve suyunu da bir dikişte bitirdi. Gözü kapıdaydı. Endişeyle yakışıklı adamın telefon görüşmesinin fazla uzamamasını arzuladı. Bakışları yine ona kaydı. Kendisi gibi kafeteryadaki birçok kız da adamı süzüyordu. Sandığından daha iriydi. İnce beline ve dar kalçalarına rağmen göğsü ve sırtı çok genişti. Günde iki üç saat vücut çalışmasa bu kaslar olmazdı. Normalde kaslı erkekleri de fazla sevmezdi ama... bu adama yakıştığını düşündü. Pahalı takımının pantolonu vücuduna tam oturmuştu. Özel dikim olmalı diye düşündü. Mankenlikte iyi kazanıyor olmasaydı böyle bir şey giymesi mümkün değildi.

Adam bir süre sonra yanına geldi. Konuşmasını bitirmişti. Rahatça kızın yanına oturdu. Vildan onun uzakta ne konuştuğunu merak ettiyse de, kendisini ilgilendirmediğini düşünerek merakını yendi. Gözünün ucuyla yakışıklı çehresine baktığında, onda kendisini etkileyen bir yan olduğunu kabul etti. Bu yaşa gelmişti, bir erkeğe böyle dikkatle baktığını hatırlamıyordu. Üstelik bu adam diğer tanıdığı mankenlerin çoğu gibi cıvık değildi.

Tülay geliyordu. Makyajını tazelemişti. Sandalyesine oturan kız, kimsenin gelip gelmediğini sordu. Gelmediğini öğrenince, gözlerini yakışıklı adama çevirdi. Makyajını tazeleyip, saçını düzeltince kendisinden daha emin olmuştu.

"Nerelisiniz, Turgut Bey?" diye sevimlice sordu. Kahverengi gözleri adama ışıl ışıl bakıyordu.

"Antalya!" dedi adam gülümseyerek. "Siz?"

"Ben Adana'lıyım. Vildan da buralı! İzmir'i seviyor musunuz?"

"Evet... Güzel şehir. Her şey güzel!"

Kapı açılınca konuşmalara kulak misafiri olan Vildan hemen dikeldi. Gözü gelen kişideydi. Ama gelen bir kadındı. Yavaşça, yine adama sokuldu. "Sarılabilir misin?" dedi usulca. "Her an gelebilir..."

Genç adam hafif kaykılıp kolunu yine kızın omzuna attı. Bu sefer gerçekten sevgilisi gibi doğaldı. Üstelik de biraz çekip, ince bedenini kendisine yasladı. Elleri gerçekten güçlü tutuyordu onu. Kucağındaki ellerini ovuşturdu Vildan. Bu yakınlık neden hoşuna gidiyordu? Başını biraz yana yaslayıp, adamın omzuna değdirdi. Bu adamın vücudundan yayılan cinsel çekicilik dayanılacak gibi değildi.

Bir süre böyle oturdu. Tülay ile adam arasında gelişen hafif muhabbeti dinliyordu ama yarı mayışmış gözleri kapıdaydı.

Telefonu çaldı yine. Genç adam kendisinden önce davrandı. Vildan'ı salmadan rahatça uzanıp onun telefonunu aldı ve kıza doğru uzattı. Vildan ekranda annesinin ismini görünce merakla açtı.

"Efendim anne?.." Burnuna dolan adamın kokusuna dikkat etmemeye çalıştı. Gözlerini kırpıştırıp dikkatini toplamaya çalıştı.

"Vildan, az önce baban aradı. Adamın çok acil bir işi çıkmış. O yüzden gelemeyecekmiş. Müsait olduğu bir zamanda yeniden görüşmek için bizi arayacakmış."

Genç kız hem rahatlamıştı, hem de kızmıştı. "Yok, daha neler? Beyefendinin keyfini mi bekleyeceğiz? Artık onunla görüşemem. İyi oldu. Bir daha da beni zor görür. Boşu boşuna burada bekletti."

"Kızım, hemen sinirlenme, adamın işi çıkmış işte..."

Vildan usulca adamın kollarından sıyrıldı. Telefonunu kapatıp, Turgut'a döndü. Adamın gözlerinin içi gülüyordu. Dudakları gülümser gibi kıvrılmıştı. Durumu kavradığı da belliydi.

"Ben..." gözlerini erkeksi dudaklardan kaçırmaya çalıştı. Ama bakışlarını çevirdiği gözleri de bir o kadar güzeldi. "...sanırım artık işimiz bitti. Anladığın gibi, adam gelmiyormuş." diye mırıldandı.

"Bu durumda... şimdi parayı geri vermem mi gerekiyor?" Sesi hafif şakacı mıydı, yoksa alaycı mıydı, anlayamadı.

"Elbette hayır. Sen görevini yaptın. Hiç değilse randevuna da zamanında yetişebileceksin." Başını salladı. "Para senindir."

Genç adam sakince ceketine uzandı. Elini cebine atıp parayı çıkardı ve masaya geri bıraktı.

"Alamam bunu. Belki sonra..." dedi umursamazca.

"Saçmalama, almalısın! Bu parayı hak ettin..."

Turgut otoriter bir tavırla elini kaldırınca sustu. Adamın yüzündeki gülümseme silinmemişti ama kararlı olduğu hafif kısılan gözlerinden belliydi. Vildan kolay kolay erkeklerin baskısı altına girmemesine rağmen elinde olmadan yutkundu.

"Hiçbir şey yapmadım. Üstelik çok güzel bir bayana sarılıp hoşça vakit geçirdim. Benim yerimde olsa... çoğu erkek üstüne para verirdi." Gülümseyen yüzünde hafif bir çapkınlık vardı.

Hayatta kızarmayan Vildan, yeniden kızardı. Bugün ikinci kez olmuştu bu. Genç adam uzanıp kızın telefonunu aldı ve kapağını kaydırıp hızlıca bir takım numaralar girdi. Sonra çaldır düğmesine bastı ve bir saniye sonra da kapattı.

"Numaramı buraya yazdım. Şimdi bende de senin numaran var. Eğer yine araman gerekirse diye?.." Telefonu masaya geri bıraktı. Vildan hayretle bakıyordu. Kızmalıydı. Kızmak için kendisini zorladı.

"Numaramı... alman doğru değildi!" dedi sıkıntıyla.

Genç adam aldırmadan ayağa kalktı. Ceketini giydi ama kravatı elinde kalmıştı. Onu katlayıp ceketinin cebine tıktı. Gözleri kızın güzel yüzündeydi.

"Sen aramadıkça... ben de aramayacağım, söz!" dedi tatlı bir şekilde gülümseyerek.

"Aramayacağım..." dedi Vildan çocuksu bir dudak bükmeyle. "Artık seninle işim bitti."

Genç adam duraladı. Sinir edici gülümsemesi halen yüzündeydi. Bir an kıyıda merakla ikisini izleyen Tülay'a baktı. Sonra yeniden Vildan'a çevirdi bakışlarını... Yavaşça yanındaki sandalyeye yine oturdu. Yüzü yüzüne çok yakındı. Gözlerinin içine dik dik baktı.

"Merak etme... arayacaksın!" dedi kesin bir sesle. Sesi çok yumuşaktı. Kendinden çok emindi. Uzanıp kızın yanağına kıvrılan bir tutam siyah saçı düzeltti. Vildan engel bile olamamıştı. Saçlarında daha

evvel de bir erkeğin eli gezinmişti ama... bu sefer farklıydı. İçi ürperdi. Bu nasıl bir adamdı böyle? Yakışıklılığına fazla güvenen cesur bir serseriydi. Ama sonra...

Sonra onu öptü...

Tülay'ın ve kendisinin şaşkın bakışları altında, uzanıp kızın dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. Ona engel olamadı... Bu da neydi?

Vildan öyle şaşırmıştı ki, tepkisi bir an gecikti. İri gözleriyle şaşkın şaşkın adamın gri gözlerine baktı. Sonra aklı başına geldi. Hızla elini kaldırıp adamı tokatlamaya çalıştı. Fakat genç adam bunu yapacağını biliyormuş gibi, daha başlangıçta elini yakaladı. Vurmasına engel oldu. Bileğini kavrayan inanılmaz güçlü parmaklar, kelepçe gibiydi.

"Beni ara..." diye emretti adam. Birden patron durumuna geçivermişti.

Dudaklarında halen adamın dokunuşunu hisseden Vildan sinirden kekeledi. "Seni... seni zorba! Bunu nasıl yaparsın? Anlaşmamızda bu yoktu."

Genç adam kızın bileğini bıraktı. Hiçbir şey demedi. Sanki az önce herkesin içinde Vildan'ı öpen o değildi. Doğrulup Tülay'a baktı. "Hoşçakal Tülay! Tanıştığımıza memnun oldum" dedi yumuşak bir sesle. Şok içindeki kız cevap bile veremedi.

Vildan onun arkasından bakmadı. Onun gidişiyle hiç ilgilenmedi. İlgilenmemeye çalıştı. Şaşkındı. Şok içindeydi. Elini dudaklarına götürmemek için elinden geleni yaptı. Gözlerini Tülay'a çevirdi. O da kendisine bakıyordu.

"Eğer bundan kimseye bahsedersen..." diye tehdit etti en yakın arkadaşını... "Seninle bir daha konuşmam."

Tülay neşeyle kıkırdadı. "Etmem... Hoşuna gitti mi bari?"

2. BÖLÜM

Akşam evde yemek yerken, babasıyla konuşmamaya özen gösteriyordu.

Kırlaşmış saçları ve hafif çizgili yüzüne rağmen, yaşını fazla belli etmiyordu. Yakışıklı bir adamdı. Genelde az konuşurdu. Annesi de sessizdi. Vildan tabağındaki yemekle uğraşmaktan vazgeçti. Canı da bir şey yemek istemiyordu zaten. Suyundan bir yudum aldı. O anda babası koyu kahverengi gözlerini kendisine çevirince, ne söyleyeceğini anladı.

"Bugün yaptığın şey için teşekkür ederim" dedi adam. Kızı cevap vermeyince devam etti. "Ataman Bey seninle görüşmeyi çok istiyordu. Bugün onu görmeyi kabul etmen, iyi oldu..."

"Ama görüşemedik..." dedi Vildan donuk bir sesle. Hâlâ babasına içerlemiş bir ruh halindeydi.

"Olsun!.. Yine de görmeyi kabul ettin ya!"

"Baba! Onu görmeyi kabul ettim, çünkü sen beni dinlememek için çok inat ettin. Kaç gündür beni zorlayıp duruyorsun. Ben de ona, benden vazgeçmesini söylemek istedim. Onunla evlenmeyeceğim. Belli ki sen söylememişsin?.."

"Ona evliliği düşünmediğini söyledim ama... çok inatçı. Seni bizim tersanede gördüğü zaman beğenmiş. Okulun olduğunu da söyledim. Fakat önemli olmadığını, üniversite okuduğunu bildiğini söyledi. Evlendikten sonra da okumaya devam edebilirmişsin. Ataman Bey gerçekten çok zengin... Türkiye'nin en büyük armatörlerinden birisi... Gemilerinin sayısını kendileri bile bilmez. Senin için de çok iyi bir şans bu!"

"Olabilir. Zengin diye beni bir ihtiyara mı layık görüyorsun?" İnatçı sivri çenesi kasılmıştı. Siyah gözleri öfkeyle bakıyordu.

Babası şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "İhtiyar mı? Sen şimdi ona ihtiyar mı diyorsun? Aranızda fazla yaş farkı yok ki! "

"Demek sence fazla yaş farkı yok? Ne kadar rahatsın baba!" Sesi iyice öfke dolmuştu.

"Kızım, ne var ki? Bizim de annenle aramızda on iki yaş var. Siz de öylesiniz. Gördüğüm kadarıyla belki on... belki biraz daha fazla... Çok değil ki?"

"Na... nasıl on? Kaç yaşında bu adam?" Şaşkınlıktan kekelemişti. Babasının sözlerini yanlış duyduğuna emindi.

Babası omuzlarını silkti. "Otuz falan gözüküyor. Sen kaç sanıyordun ki?"

"Otuz mu?" diye hayretle isyan etti. "Ben bütün gün elli yaşlarında bir adam bekledim. Bana onun yaşını hiç söylemedin. Babası seksen yaşlarında, yatalak dedin sadece..."

"Bilmiyorum, ben babasını hiç görmedim. Ataman Bey de babasından fazla bahsetmez. Sadece yaşlı olduğunu biliyorum. Bir beyin tümörü yüzünden yatalak olduğunu duydum. Ameliyatı tehlikeli olduğu için olmuyormuş. Ataman Bey senin sandığın gibi yaşlı değil... Hatta iş hayatına göre çok genç ve çok yakışıklı..."

Vildan huzursuzca yutkundu. Aklına gelen şey yüzünden midesi burulmuştu. Dişlerini sıktı çocukça. Gözleri kısıldı şüpheyle. "Bu... bu adam... neye benziyor?" diye tereddütle sordu.

"Daha evvel sana söylemiştim ama beni dinlemediğin belli oluyor... Gerçekten de çok yakışıklı... Gördüğüm en yakışıklı adam diyebilirim... Esmer, çok uzun ve..."

Vildan elini kaldırıp babasını susturdu. Küçük elleri belirsizce titriyordu. Güzel dudaklarını ısırarak tamamladı.

"...Atletik, iri yarı?.."

"Evet!.."

"Dalgalı siyah saçlarını dağınıkça geriye tarıyor?.."

"Evet!.."

"...Gri renkli gülen gözleri var. Konuşurken sürekli gülümsüyor. Yanık tenli ve çok pahalı altın bir Rolex takıyor."

"Doğru! Sen nereden biliyorsun? Tanımadığını sanıyordum?"

"Tanımıyordum zaten..." diye fısıldadı öfkeyle kız. Gözleri

yanıyordu. İnanmak istemiyordu ama... Olabilir miydi? Telefonu çalınca dalgın bir halde arayan kişiye baktı. Cumhur arıyordu. "Efendim Cucu?" dedi biraz öfkeyle.

"Vildan?.. Bugün ne oldu?"

"Nasıl ne oldu?" derken çok kızgındı. "Sen ne olduğunu bilmiyor musun ki sanki?"

"Ya... ben de onu soruyorum! Yolladığım salak kafeteryayı bulamamış. İki saat aradıktan sonra bulmuş ama siz çoktan çıkmışsınız. Bir sorun oldu mu? İnşallah olmamıştır. Adamla görüşmen nasıl gitti? Onu ikna edebildin mi?"

"Sayende ben de aptal durumuna düştüm. Aferin sana Cucu... Bir çuval incir berbat oldu..."

"Kızma bana! Ben elimden geleni yaptım. Adam aptalca ne yapabilirim? O kadar kısa zamanda bulabildiğim en iyi adamdı. Aptal bir kas yığını işte!"

"İyi, tamam..." diye kestirip attı Vildan. "Sorun yok. Hadi sonra görüşürüz..."

Telefonu kapatıp şaşkın şaşkın kendisine bakan anne ve babasına döndü. "Benim karnım doydu. Size afiyet olsun..." dedi. Kızgınlığı gözle gözüküyordu. Ayağa kalkıp hızlı adımlarla bahçeye çıktı. Siyah saçları arkasından savruluyordu. Gözünün önünde yakışıklı bir hayal, sürekli gülümsüyordu. Olanlara inanamıyordu. Oyun yapacağım derken oyuna gelmişti. Aceleyle telefonuna baktı. Hızla aranan numaraları buldu. Tanımadığı numara oradaydı işte. Hemen bulduğu numarayı yeşil tuşla arattırdı. Yerinde dönüp duruyor, ayağını sinirle sürüyordu. Karşı tarafın telefonu bir süre çaldı ama açan olmadı. İnatla aramayı sürdürdü. Saat daha sekizdi. Bu saatte yatmış olamazdı. Neden sonra kulağında bir tıkırtı duydu. Evet, işte sonunda açıyordu.

"Efendim?.." diyen pürüzsüz sesi, telefonda da aynıydı. Sesinde hafif bir yorgunluğun yanı sıra, gizli bir eğlence hissi de vardı.

"Turgut Bey?.." Sesi sinirliydi.

"Beni arayacağını söylemiştim..." dedi adam keyifle. "Ama bu kadar çabuk beklemiyordum doğrusu!"

"Peki, asıl ismin Ataman mı, Turgut mu?" öfkeli sesi karanlıkta

yankılandı. “Sana ne diye hitap edeceğim?”

Karşısındaki adam yeniden keyifle güldü. Gülüşü rahatlıkla duyuluyordu. “Demek öğrendin?”

“Evet. İyi eğlendin mi bari? İçinden çok gülmüşsündür? Sen yalancı bir... bir...” nasıl tamamlayacağını bilemedi.

“Ben sana yalan söylemedim ki? Beni ajanstan sanan sensin. Ama kabul etmeliyim, iyi bir fikirdi. Beni kandırabilirdin. Şansın yaver gitmedi. Ben de bu sayede sevgilin olmadığını öğrendim. Sanırım bugün şanslı olan bendim...”

“Evet... Evet tabii. Eğlenmene devam et. Öpücüğünün de tadını çıkar. Benden alabileceğin her şeyi bugün aldın zaten. Başka bir şey kalmadı. Meseleyi de anlamışsındır sanırım? Artık beni rahatsız etme!”

“Dinle...” diye emretti karşıdan genç adam. Otoriter biri olduğu o kadar belliydi ki, nasıl da bugün durumu kavrayamamıştı? “...Toplantıdan yeni çıktım ve çok açım. Bugün tam konuşamadık ama istersen şimdi yemek sırasında konuşabiliriz. Söylemek istediklerini yüz yüze söylemek istemez misin?”

“Sen... sen delisin. Bir daha yüzünü bile görmek istemiyorum.”

“Yapma, hadi?.. Alt tarafı bir iki saat! Medeni insanlar gibi... On dakikada orada olurum. Kordonda yemek yeriz. Biraz konuşuruz ve birbirimizi ikna etmeye çalışırız.”

“Ben... yemek yedim. Gelemem...” diye itiraz etti yine. “İkna edecek bir şey de yok. Neden ‘hayır’ cevabını kabul etmiyorsun?”

“Huyumdur, bu cevabı sevmem. Ama inan bana, seni dinleyeceğim.”

“Sana inanamıyorum... Neden ben? Niçin inat ediyorsun? Sandığımın aksine... gençsin... yakışıklısın... ve zenginsin... Kollarına atılacak onca kız varken neden ben?”

“Buluşalım... Her şeyi o zaman konuşuruz. On dakika sonra oradayım.”

“Buraya on dakikada gelemez...” Sözlerini tamamlayamadı bile. Telefon kapanmıştı.

Elinde telefon, yine hayretler içinde kalakaldı. Bu adamın

cüretine inanamıyordu. Demek evinin adresini de biliyordu? İtiraz kabul etmeyen tavrı, çok can sıkıcıydı. Ondan şimdi de nefret ettiğini hissetti. Böyle insanlardan nefret ederdi. Kendisini baskı altına almaya kalkan herkesten nefret ederdi. Bu adamın gülümseyişinin arkasında neler olduğunu anlayamadığı için, kendisini de huzursuz hissediyordu. Beğenisi kolayca nefrete dönüşmüştü.

Bir dakika kadar bahçede öylece kaldı. Ne yapacağını bilmiyordu. Onunla konuşmaktan başka çaresi yok gibi gözüküyordu. En iyisi bir kere görüşüp her şeyi kökünden kesip atmaktı. Ne kadar yakışıklı olursa olsun, onunla evlenmeye hiç niyeti yoktu. Sonra sinirli bir tavırla eve gidip annesine ve babasına dışarıya çıkacağını söyledi.

"Tek mi?" diye sordu babası biraz merakla.

"Hayır! Tek değil..." Donuk sesi, kendisini zorlukla tuttuğunu gizliyordu.

"Öyle mi? Kiminle?"

"Senin o çok değerli Ataman Bey'inle... Ama ümitlenme... İyi bir haber yok! Asla da olmayacak. Onu istemiyorum. Onunla evlenmek istemiyorum. Ben de bunu ona söylemek için telefonundan aradım. Az sonra gelip beni alacak. İstediğiniz üzere görüşeceğiz yani... Ona milyonlarını istemediğimi, kendisine başka kız bulmasını söyleyeceğim. Sen de zengin damat hayali kurma boşuna..."

"Vildan... biraz konuşmalarına dikkat edersen iyi olur." Babası sinirini gizlemeye çalışıyordu. "Ne bana, ne de ona, ileride pişman olacağın şeyler söyleme... Sanki seni zorla evlendiriyormuşum gibi de davranma! Sadece görüşmeni istemiştim. Onu bir süredir tanıyorum. O iyi bir adam ve ben ona değer veriyorum. Değer vermeseydim kızımla asla görüştürmek istemezdim... Seni ne kadar sevdiğimi, sakındığımı bilirsin!"

"İyi... Görüşeceğim işte!"

Öfkeyle döndü. Sinirle odasına gitti. Üzerine hızlıca yeni kıyafetler giydi. Saçını başını düzeltip, makyajını tazeledi. Saçlarını ensesinde atkuyruğu yaptı. Şimdi normal bir genç kız gibiydi ama güzel olduğunu biliyordu. Bunu duymaya ve hissettirilmeye yıllar içinde alışmıştı. Fakat güzelliğinin başına böyle bir dert açacağına hiç ihtimal

vermemişti. Zorla güzellik olur muydu? Sinirle çantasını aldı. Aynada son bir kez kendisine baktı. Acele etmeliydi. Adam birazdan burada olurdu. Annesi ve babası ile karşılaşmasını istemiyordu. Onların yanında adama istediği gibi davranamazdı.

Merdivenlerden alt kata indiğinde, babasının masadan kalkmış olduğunu ve kendisini beklediğini gördü.

"Buraya mı gelecek?" diye sordu adam

"Evet, ama içeriye almayacağım. Siz burada kalın. Ben onu karşılarım."

"Saçmalama, ayıp olur..."

"Ne ayıbı baba ya? Asıl ayıbı o yapıyor. Siz gelmeyin. Ben hallederim."

Evleri İnciraltı tarafında, denizi gören bir yerdeydi. Ama deniz ile aralarında biraz yürüme mesafesi vardı. Bahçeye çıkıp hızlıca dış kapıya yöneldi. Sağlı sollu kendilerininki gibi bahçeli evler, tüm sokak boyunca inşa edilmişti. Lüks bir sokaktı. Genelde zengin insanların ikamet ettikleri bir yerdi. Merkeze biraz uzaktı ama ulaşım sorunu yoktu. Zaten çoğu kişinin kendisi gibi arabası da vardı. Özel araçlarıyla gelip gidiyorlardı. Bu mesafeyi adamın nasıl on dakikada alacağını merak etti. Uçmuyorsa... zor olacaktı. Şehir merkezinden burası trafikte en az yirmi beş dakika sürüyordu.

Hakikaten de fazla beklemedi. Konuşmalarından yaklaşık on beş dakika sonra ileriden bir ışık gözüktü. Işık yaklaştı. Lüks bir BMW hemen önünde yavaşlayıp durdu. Şoför kapısı kendi tarafındaydı. Açık camdan adamın esmer yüzünü gördü. Yine gülümsüyordu. Vildan bu gülümsemenin sinir bozucu etkisini üzerinde hissetti.

"Geç mi kaldım?" dedi arabadan çıkarken. Üzerinde hâlâ öğleden sonraki kıyafetleri vardı. Kravatını takmıştı. Önünde öylece dimdik durunca Vildan onun ne kadar uzun ve heybetli olduğunu yine fark etti. Kendisini çok narin hissetti. Geriye doğru bir adım attı. Boyu çenesine zor yetişiyordu. Başını kaldırıp soğuk bir bakışla cevapladı.

"Erken bile geldin! Merkezden buraya on dakikada gelinmez?.."

"Merkezde değildim zaten. Toplantı buraya çok yakındaydı."

"Evimizi nereden biliyorsun?"

"Bir kere babanı getirmiştim. Sen arkadaşlarınla dışarıdaydın. Dışarıda olmasaydın, geçen hafta tanışmış olacaktık"

"Benim için büyük kayıp değil..." dedi Vildan. Soğuk sesi üzerine adam keyifle güldü.

"Gel hadi... Vakit kaybetmeyelim." Kızla birlikte gelip nazikçe kapısını açtı ve binmesine yardım etti. Sonra kendi tarafına geçip şoför koltuğuna oturdu. Hareket etmeden önce bir an kıza baktı. "Emniyet kemerini tak. Burasının şoförleri biraz deli sürüyorlar..." dedi.

Vildan merakla baktı "Sen burada yaşamıyor musun?"

Genç adam yine güldü. "Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?" diye keyifle sordu.

"Merak da etmiyorum zaten!" Sesini elinden geldiğince soğuk yapmıştı. Emniyet kemerini takarken, gözünün ucuyla ona baktı. Sorusuna cevap alamamıştı. Acaba burada geçici mi bulunuyordu? Antalya'lı olduğuna göre orada mı yaşıyordu?

Arabayı hareket ettiren genç adamın yüzündeki gülümseme, sert yüz hatlarını yumuşatıyordu. Direksiyonu tutan ellerin, kendisine bugün dokunduğunu, üstelik de kendi isteğiyle dokunduğunu hatırladıkça, çıldıracak gibi oluyordu. En kızdığı şey ise, bundan hoşlanmış olmasıydı. Omzunun köşesinde iri avucunu hâlâ hissediyordu. Üstelik bir türlü eli telefonuna gitmemiş, adamın numarasını telefonundan silememişti.

"Bugün beni niye öptün?" diye sordu donuk bir sesle.

Turgut kaşlarını kaldırdı. Bir an sessiz durdu. Sonra gülümseyerek cevapladı. "Elbette beni düşünmen için... İşe yaramadı mı? Beni bir daha düşünmedin mi hiç?"

"Ne münasebet!" diye yalan attı. Onun kim olduğunu öğrendiği zamana kadar, her on dakikada bir adamı ve onun kendisini öpüşü aklına gelmişti. Hem sinir olmuştu, hem de... Saçmalık. Bu adam kendisinden ne kadar da emindi?

"Ama ben sürekli seni düşündüm... Toplantıda bile aklımda dudaklarının tadı vardı. Kendimi işe veremedim" diye sevimlice itiraf etti genç adam.

Bu itiraftan nedense memnun olmuştu. İçindeki çırpıntıyı anlamıyordu. "Senin için ne acı..." diye dalga geçti. "Bir an bile aklıma

gelmedin.”

“Sık öpülüyorsun o zaman...” diye dalga geçti Turgut.

“Sen... sen... ne biçim bir adamsın? Ne kadar sık öpüştüğüm seni ilgilendirmez. Bana karşı bu kadar rahat olman hoşuma gitmiyor. Aramıza biraz mesafe koyamaz mıyız lütfen? İki yabancı gibi davranamaz mıyız?” Sesi öfke doluydu. Gözleri parlıyordu. Sinirden yüzü kızarmıştı.

“Evleneceğimize göre... “ Adam rahatça omuz silkti. “... ne gerek var?”

“Evlenmek mi?” diye hayretle isyan etti. İri güzel gözleri kocaman ve öfkeyle açılmıştı. “Ben seninle evlenmeyeceğim. Bunu o kalın kafana sokarsan sevinirim.”

Genç adam bir an için gözünü yoldan ayırıp kızın öfkeli yüzüne baktı. Gülümsemesi hafiflemişti. Kısılmış gri gözleri karanlıkta bile parlıyordu. Şimdi gerçekten tehlikeli gözüküyordu.

“Evleneceğiz...” diye mırıldandı adam. “... ve öğlen dediğin gibi... senden bir de çocuk istiyorum.”

Vildan kulaklarına inanamadan ona baktı. Gözleri kocaman olmuştu. “Ne... ne dedin?” derken hayreti sesine de vurmuştu. Duyduklarına inanamıyordu. “Durdur!” diye öfkeyle konuştu. “Arabayı durdur hemen. İnmek istiyorum...” Eli kapının kolundaydı.

Genç adam arabayı hemen yolun kıyısına yanaştırdı. Dümdüz karanlık yolda, bir ağacın altındaki boşluğa girdi. Vildan emniyet kemerini çözüp kapıyı açmaya çalıştı ama kapı kilitliydi. “Lütfen açar mısın?” dedi sertçe.

“Bu ıssız yolda nereye gideceksin? Ben bile tek yürümek istemem...” dedi adam yumuşakça. “Neden bu kadar kızgınsın, anlamıyorum? Dürüst olduğum için mi?”

Vildan dişlerini sıktı. Adamın yumuşaklığının arkasındaki kararlılığı hissedebiliyordu. Gülen gri gözlerinin içindeki yanmayı da görebiliyordu. O bakışlarda öyle bir kararlılık vardı ki, kendisini korkutuyordu.

“Hayır, sana niye kızıyorum, biliyor musun? Benden veremeyeceğim şeyleri istediğin için... Vermesem bile benden zorla

almaya niyetli göründüğün için... Hayatıma girmeye kararlı olduğun için... Öylesin... değil mi?" Derin bir nefes aldı. Neredeyse dehşet içindeydi. Sesi çaresizdi... "Beni zorla elde edeceksin... Niyetin bu..." diye fısıldadı aynı çaresizlikle.

Adam cevap vermeden kızın gözlerine baktı bir an. Gülen gözleri kısılıydı. Yakışıklı yüzündeki çene kasları bir an oynadı.

"Evet!" dedi sonra sakince. "Seni zorla da olsa alacağım... Karım ve çocuğumun annesi olacaksın..." Sözleri o kadar inanılmazdı ki...

"Neden?.." diye çocuk gibi isyan etti. "Neden?.. Başka bir kız bul!"

"Başka bir kız bulmak için vaktim yok..."

Vildan daha da şaşırdı. Son cümleyi tam anlayamamıştı. Güzel siyah gözlerini kırpıştırdı. "Ne... ne dedin?"

Genç adam uzanıp kızın elini tuttu. Vildan asice çekmeye çalıştı ama o kadar sıkı yakalamıştı ki elini kurtaramadı. Sonra direnmekten vazgeçti. Küçücük eli adamın iri avucunda kayboldu.

"Benimle evlenir misin?" diye sordu Turgut sakince...

"Şaka yapıyorsun!" Vildan kendisini bir garip hissediyordu. Bu gerçek bir evlilik teklifiydi. Annesinden veya babasından duyduğu bir şey değildi. Adamın gözleri gerçekten bunu ister gibi bakıyordu. Elini tutan el biraz yumuşamıştı.

"Hayır, çok ciddiyim. Aramızda aracılar olmadan sana soruyorum. Benimle evlenir misin?"

Vildan yakışıklı yüze kilitlenip kalmıştı. Nefesini tutmuştu. Olanlara inanamıyordu. "Zamanım yok... derken neyi kastettin? Hasta... falan mısın?" diye sordu tereddütle.

Genç adam keyifle güldü. Bembeyaz dişleri karanlıkta ışıldadı. "Hasta olsam üzülür müydün?"

"Daha seni tanımıyorum bile... O kadar da üzülmezdim." diye elbette ki hemen reddetti sinirli bir sesle.

Turgut yavaşça tuttuğu eli kendi bedenine çekti. Emniyet kemerini çözdüğü için, Vildan adamın bedenine doğru çekildiğini fark etti. Adamın diğer eli usulca kıyıdan bedenine dolandı ve karşı

koymasına müsaade etmeden kendisine çekti. Çocuk hafifliğiyle kucaklanmak kızı şaşırtmıştı. Güçlü kolları kendi narin bedenini çekerken neredeyse hiç çaba harcamamıştı.

"Ne... ne yapıyorsun?" diye kekelerken dudaklarının üzerine adamın ılık dudakları kapandı. Daha evvel de bir iki kez öpüşmüştü. Hoşuna gittiği söylenemezdi. Ama hiç biri de böyle ateşli, ruhunu emen bir tarzda değildi. Gözlerini açarak itiraz etmeye çalıştı. Dudaklarını kurtarmaya uğraştı. Ama adam o kadar kuvvetliydi ki, kollarının kıskacından kurtulmak imkânsızdı. Onu göğsünden iteklemeye çalışan elleri kilitlenip kalmıştı. Avucunun altında, gömleğinin gizleyemediği teninin sertliğini ve ısısını hissedebiliyordu. Dudaklarını kaçıramadığını fark edince, direnmekten de vazgeçti. 'Bırakayım, öpsün!' diye düşündü. Nasılsa birazdan kendisini salardı.

Belini kavrayan el biraz daha çekince göğüsleri adama yapıştı. Hafifçe dudakları aralandı. Adamın öpüşü şimdi daha yumuşak ama daha istekliydi. Temiz nefesini ağzında hissetti. Kendi diline adamın tadı gelince tüyleri ürperdi. Başkasının tükürüğünü ağzında hissetmek kadar iğrenç bir şey olamazdı ama... bu... bu öyle bir şey değildi. Onun bir an için kendi diline değen dili ve tadı, bütün duyu organlarını harekete geçirmişti. Burnundan dolan pahalı tıraş losyonu da sabahtan beri henüz etkisini kaybetmemişti. Bir dakika sonra ona cevap verdiğini fark ettiğinde ise inanılmaz şaşırdı! Yumduğu gözlerini açtı ve yeniden adamı ittirmeye çalıştı. Korkmuştu! Daha evvel hiç böyle şeyler hissetmemişti.

Çırpınınca, adam dudaklarını saldı. Başını geri çekti ama bedenleri hâlâ birbirine değiyordu.

"Evlen benimle..." diye fısıldadı adam. Sesi arzuluydu. Gözleri kızın tahriş olmuş dudaklarındaydı. Ay ışığında bembeyaz olmuş yüzü rahatlıkla seçiliyordu. Siyah gözleri korku doluydu.

"Asla... Sen... sen... bunu nasıl yapabilirsin? Lütfen sal beni... Lütfen... Seni hiç tanımıyorum ve beni... bir kaç saat içinde ikinci kere öptün... Neden?.. Neden?.." sesi fısıltı gibiydi. Adamın dudakları birkaç santim ötesindeydi.

"Çünkü seni ilk gördüğüm andan beri öpmek istedim..." Bakışları hala dudaklarının üzerindeydi. "Üç sene önce seni gördüğümden beri..."

"Üç... mü? Saçma... Biz daha yeni..."

Dudakları yeniden örtülünce hafifçe inledi. Adam gerçekten de üç senenin açlığıyla öpüyor gibiydi. Sert erkeksi dudakların baskısından, körpe dudakları yine aralandı. Karşı koymak çok zordu. Bu nasıl bir şeydi böyle? Gözlerini yumdu. Adamın tecrübesini küçümsemişti. Öpüşü çok profesyoneldi. Kim bilir kaç kadını böylesine öpmüştü! Ama... şimdi kendisini öpüyordu ve... çok güzeldi. Eli aşağıya düştü. Göğüsleri yeniden ona yaslandı. Yavaşça adamın beline elini kaydırdı. İncecik parmaklarıyla sert erkeksi bedenini tuttu. Onu kendisine bilinçsizce çekti.

Turgut dudaklarını yavaşça ayırınca, Vildan da utançla başını eğdi. Uzun zamandır tuttuğu nefesini saldı. Alnı adamın ceketine dayandı. Şakağında sert çenesini ve ısısını hissedebiliyordu.

"Lütfen... öpme... artık!" diye fısıldadı. Ona engel olmalıydı. Bu arzulu öpücüklere engel olamıyordu. Karşılık vermesine engel olamıyordu. Öyle güzel öpüyordu ki... "Lütfen!.." diye yine yalvarırcasına fısıldadı. Adam kendi ince belini salınca, o da adamın sırtına dolanan elini geri çekti ve koltuğuna geri döndü. Sırtını geriye yaslayıp başını başka yöne çevirdi. Dudaklarını ısırıyordu. Kendisine ihanet eden dudaklarını... Adamın ağzında kıpırdanan dudaklarını... Nefesi düzelince başını çevirip Turgut'a baktı. Adam da kendisini süzüyordu.

"Daha evvel öpülmediğini söyleme!" diye mırıldandı adam. "İki erkek arkadaşın olduğunu biliyorum!" Sesi hafif alaycıydı. Kızın yüzündeki şoka anlam verememişti.

"Öpüldüm..." Sesi fısıltı gibiydi. Acı dolu... "... Ama ben kimseyi böyle öpmemiştim!.." diye bilinçsizce itiraz etti. Daha evvel bir erkeğin dudaklarını böyle istekle emmemişti. Birden gözleri öfkeyle doldu. Dişlerini sıktı. "Senden nefret ediyorum. Kendimi hafif bir kız gibi hissettirdin. Tecrübenle beni... beni etkiledin! Beni öpmene izin verdim! Hiç tanımadığım bir adama... karşılık verdim. Bana buna yapmaya hakkın yoktu!" Sustu. Sonra onun söylediği son sözler aklına geldi. "Sen... sen az önce ne dedin? Erkek arkadaşlarımı ne biliyorsun? Benim hakkımda araştırma mı yaptırdın?"

Genç adamın gülen gözlerinin üzerindeki siyah kaşları hafifçe yukarı kalktı ama cevap vermedi.

"Sen benim daha önce iki kişiyle çıktığımı nereden biliyorsun?"

Sesi hem öfkeli, hem de meraklıydı.

Genç adam omuz silkti. Sonra yavaş ve kontrollü bir sesle açıkladı. "Ben seni üç sene önce tesadüfen tersanede görmüştüm. Baban bize bir yat yapmıştı... Sen de o sıra üniversiteyi yeni kazanmıştın... Daha küçüktün... Heyecanlıydın... Ama çok güzeldin! Seninle evlenmeyi ilk kez o zaman düşünmüştüm..."

"Bu... bu çok saçma!" Anlamıyordu.

"Neden?" Kısılmış gözleri ilk kez gülmüyordu. Bu sefer ciddiydi. "Seni beğenmem için aylar mı geçmesi gerekirdi? Her zaman çabuk karar veren bir insan oldum. Seni gördüğüm ilk anda büyülendim. Daha o gün seni bulup doyasıya öpmek ve benim olmanı sağlamak istemiştim. Ama çok gençtin ve korkacaktın. Ben de büyümen için sana zaman vermek istedim."

"Büyümem için mi? Sen delirdin mi? Neler diyorsun?" Gözleri fal taşı gibiydi. "Sen... bana aşık mı oldun? Hem de bir kez gördüğün birisine!"

Genç adam güldü birden. "Fazla dramatikleştirme! Kendime de zaman vermek istedim. Aşk olup olmadığını anlamak için?.. Üç yıl içinde belli aralıklarla geldim, gittim. Babanla iş yaptık. Senin hakkında bilgi almam zor olmadı. Erkek arkadaşın olduğunu öğrenince, peşini bıraktım. Ben İstanbul'da yaşıyorum. Buraya arada sırada birkaç günlüğüne geliyorum. Çoğu da iş için... İstemesem de yaptıklarını görüp duyabiliyordum. Araştırma diyorsan eğer..." yeniden omuz silkti. "... sen bilirsin?"

Vildan ağzı açık adamı dinliyordu. Sonra dayanamadı... Sormak istemiyordu ama... elinde değildi. "Peki... Aşk mıymış? Hissettiklerin?.. Onun için mi evlenmemizde ısrar ediyorsun? Neden üç yıl sonra? "

Turgut başını salladı. "Şimdi acelem var... Babam... ölmek üzere ve... Evlendiğimi görmek istiyor! Bir torun istiyor! Bu yaşıma kadar evlenmeyi düşüneceğim hiçbir kadınla hiç tanışmadım. Sen hariç... Durum babam aleyhine kötüleşmeye başladı. Evlenmeyi düşündüğüm tek kişi sen olduğun için... aklıma yine sen geldin. Çocuğumun annesi olarak da şu an senden başkasını düşünemiyorum..."

"Bence sen gerçekten delirmişsin!.. Seninle baban için

evleneceğimi ve çocuğunu doğuracağımı mı sanıyorsun?"

"Bak... Korkacağın bir şey yok! Evliliğimiz gerçekleşirse eğer... benimle sadece ayda bir iki kez sevişmek zorunda kalacaksın. Çocuk doğuncaya kadar da burada, ailenle kalabilirsin. Çocuk olursa... bir daha sana dokunmayacağım! Zaten devam eden bir ilişkim var. Senden ekstra hiçbir şey istemiyorum. Yalnız... çocuk oluncaya kadar her ay bir iki kez beraber oluruz. Zamanını doğru seçersek benimle sürekli seks yapmak zorunda kalmazsın. Çocuk hemen olmasa bile okulun olduğu için yine de burada kalabilirsin. Babam bunu makul bulacaktır. Benim evlenmem veya senin hamile olduğunu öğrenmesi yeter. Ayrıca çocuğumuz da... kız veya erkek fark etmez ama... eğer erkek olursa... soyumu devam ettirecek. Ailemde benden başka erkek yok çünkü. Sadece ben... "

Gözleri çok ciddiydi artık. Vildan şok olmuş bir haldeydi. Yutkundu. Sonra başını iki yana salladı. Yapamazdı... Korkuyordu...

"Olmaz... Seninle evlenemem. Kendine başka damızlık bul..." dedi sertçe.

"Başkasını istemiyorum. Çocuk yapacaksam, annesinin senin gibi asil ve güzel bir kadın olmasını istiyorum... Ben seni istiyorum!" Adamın sesi hâlâ kararlıydı ve gülümsemesi bu kararlılığını pekiştiriyordu sanki...

"Sana hayır dedim!" diye bağırdı Vildan. "Seninle evlenmem! Çocuğunu da doğurmam! Hem hamile kalmamı hem de okumamı nasıl bekliyorsun? Okulu bitirince yapmak istediğim şeyler var. Evlenince bunları yapmamı nasıl bekliyorsun? Senin karın ve çocuğunun annesi olunca... hayatımın biteceğini göremiyor musun?"

Turgut'un sesi biraz sertleşti. "Hayatın bitmeyecek... Çok zengin ve istediği her şey yapılan bir kadın olacaksın. İstediğin her şeyi yapmakta özgür olacaksın. Çalışmaya ihtiyacın olmayacak. Dünyanın her yerini gezebilirsin. Çocuk olduktan sonra nerede kalacağına karar verirsin. İster benimle, ister ailenle! Ailenle kalırsan, ben sık sık gelip onu görürüm. Çocuğa bakıcı da tutarız. Seni engellemeyiz. Sadece yarım saat yapacağın kadınlık, sana kimsenin hayal edemeyeceği şeyler kazandıracak!"

Uzandı ve başka yöne bakan öfkeli kızın sivri çenesini tuttu, kendi yüzüne çevirdi. Bakışları öylesine kararlıydı ki Vildan ürperdi.

"Yarın İstanbul'a dönüyorum. Bir hafta sonra yeniden buraya geleceğim. Sana bir hafta süre... İyice düşün... Hamile kalman okulunu engellemeyecektir. Gerekirse bir süre okulunu dondururuz. Ama bir hafta sonra bu kadar yumuşak olmayacağıma inanabilirsin... Seni elde etmek için ne gerekirse yaparım. Her şeyi... Hayatının her noktasına girerim. Okuldan atılmanı bile sağlayabilirim. Sevdiğin her şeye zarar veririm. Elimdeki her silahı kullanırım. Buna babanın bana olan iki milyon dolarlık senet borcu da dahil... Onu ve şirketini rahatlıkla batırabilirim. İnan bana... yapabilirim. Bu varlık içindeki hayatın son bulur. Okuyabilmek için bir lokantada çalışmak ister misin? Otobüse bindin mi hiç? Çok zorlanacağını garanti edebilirim. Sen kabul edinceye kadar her türlü çareyi denerim. Ama evlenmeyi kabul edersen... her şeyi siler, senetleri de yırtıp atarım. Hiçbir şey kaybetmeden bir sürü şey kazanmış olursun..." Gözlerinin içine gülümseyerek baktı. Gülümserken nasıl bu kadar da tehditkâr olabilirdi? "Kabul edersen eğer, sen benim için pahalı bir gelin olacaksın..." diye sözünü tamamladı.

Genç kız donup kalmıştı. Yutkundu. "Babamın... sana iki milyon dolar... borcu mu var?" diye hayretle fısıldadı.

Genç adam yanıcı gözlerini güzel yüzünden bir an bile ayırmıyordu. Başını salladı. "Şimdilik acele ettirmiyorum... Neticede iş yapıyoruz... Ama sonra ne yaparım bilemem? Avukatları tutamayabilirim!"

"Nesin sen? Tefeci mi?" Sesi aşağılar gibiydi. Genç adamın yüzü bir an sertleşti. Kaşlarını çattı hafifçe...

"Elbette hayır... Sana babanla iş yaptığımızı söylemiştim." Gülümsedi birden. Yine o güleç yüzlü adam olmuştu. "Şimdilik bu konuyu kafana takma... Senden istediğim tek şey bir bebek... Sevimli güzel bir bebek... Sana benzerse mutlu olacağım. Öfkesi de sana çekerse ilginç olur. Hadi, kabul et! İkimizin bebeği çok güzel olacak..."

Vildan'ın gözünün önünde esmer bir oğlan canlandı. Beyaz tenli, siyah saçlı bir oğlan çocuğu... Babasının omuzlarında hayal etti onu. Sonra baba oğul boğuştuklarını... Babasına karşı kendisinden yardım istediğini... Gözleri titredi. Bu görüntüler bir an için geçmişti aklından ama... hoşuna gittiğini fark etti. Tanımadığı bu esmer yabancının bebeği gerçekten güzel olurdu. Belki de kendisi gibi öfkeli olmaz... onun gibi sık

sık gülümserdi! Hemen toparladı kendisini... Yoksa birazdan onun evlilik teklifini kabul edecekti... Ya onunla seks yapmak? Adamın çıplak bedeninin kendi çıplak bedeni üzerinde olduğunu hayal etti! Bu kadar iri bir adamın altında ezilmeden sevişmek mümkün müydü? O tüylü göğsünü okşamak güzel olabilirdi. Yutkundu. Neler düşünüyordu böyle? Çıldırmış olmalıydı. Bu adam kendisini çıldırtıyordu...

"Ölürüm de seninle evlenmem. Bir hafta beklememe gerek yok!" dedi sinirle. "Cevabımı sana şimdiden verebilirim. Paranı da istemiyorum... bebeğini de!.. Babamı kurtarmak için kendimi feda edeceğimi sanma! O bir yolunu bulur..."

Turgut arabanın motorunu yine çalıştırdı. "Sen bilirsin!" dedi keyifle. "Yine de bir hafta bekleyeceğim. Ben sözümü tutarım. İyi veya kötü... Şimdi gidip karnımızı doyuralım. Çok acıktım. Sayende öğle yemeği de yiyemedim. Sana harika balık yapan bir yer bildiğimi söylemiş miydim? Sen de yemek yemelisin biraz... Çok zayıfsın!"

Arabayı hareket ettirdi. Vildan adamın cüretine halen inanamıyordu. O kadar konuşmadan sonra rahatlıkla kendisini yemeğe götürebiliyordu. Sanki hiçbir şey olmamış gibi davranabiliyordu. Az önce kendisini ateşle öpen adam sanki o değildi. Oysa kendi bedeni henüz yaşadığı ani yakınlıktan dolayı titriyordu. Bu sinir de olabilirdi. Dudaklarını yaladı farkında olmadan. Daha adamın dudaklarını dudaklarında ve onların ağzında bıraktığı tadı dilinde hissedebiliyordu. Gözünün ucuyla kendi uzun bacaklarına, ince bedenine baktı. Göğüslerinin dışında biraz zayıftı ama... o kadar da zayıf mıydı? Çok mu çelimsizdi acaba? Genelde erkekler kendisinden hoşlanırdı! Bu iri... kötü adamın yanında... gerçekten de ufak tefek kaldığını kabul ediyordu. Nasıl da tek koluyla kendisini o geniş gövdesine çekivermişti! Yeniden yutkundu. Başka zaman olsa... öğleden sonraki gibi olsa... onun kendisine sarılmasını istediği zamanki gibi olsa... bu yakınlık hoşuna giderdi.

Deniz kıyısındaki otoban şeridinde ilerleyip onu şehrin merkezine götürdü adam. Kordon boyu bu saatte hareketliydi. Hava da güzel olduğu için bir çok kişi, özellikle çiftler deniz kıyısında yürüyüşe çıkmıştı. Genç adam arabasını bir otoparka sokup motoru durdurdu.

"Burayı eskiden daha çok severdim..." diye kıza mırıldandı. "Deniz kıyısına dolgu yapıldıktan sonra biraz güzelliğini kaybetti." Gülen

gözleri Vildan'ın üzerindeydi. "Hadi... Surat asma! Sandığın kadar kötü bir adam değilim. Sadece çaresizim..."

"İstediğin an... başka bir kız bulabilirsin! Bunu biliyor olmalısın! Çevrende bir sürü zengin armatör kızı olmalı... Ya da ilişkin olan şu kadın... Onlarla evlenmek varken... neden ben? Beni niye zorluyorsun?" Sesi mantıklı olmaya çalıştığını gösteriyordu.

"Basit!" dedi Turgut hafif bir alayla. "Sen nasıl beni istemediğinden eminsen... ben de seni istediğimden eminim. Çocuğumun annesi olarak yani... Seni üç sene içinde toplam üç kere bile görmedim. Ama üç sene öncekinden daha güzel olduğunu söyleyebilirim. Daha..." Gözleri dik göğüslerine kaydı. "...kadınsı olmuşsun. Gerçekten de büyümüşsün. Sana bakmak bile bana zevk veriyor. Gözlerimi senden alamıyorum."

Vildan utanç ve öfkeyle homurdandı. Arabanın kapısı artık kilitli değildi. Açıp dışarıya çıktı. Turgut da dışarıya çıkıncaya kadar ayakta bekledi. Genç adam ceketini ve kravatını arka koltuğa atıp, sıcak İzmir gecesine göre hazırlandı. Park görevlisine parasını verip kendisine yaklaştı. Yine uzun boyu karşısında kendisini narin hissetti. "Gidelim mi?" diye sorarken eliyle hafifçe kıyı şeridini işaret etmişti. Ellerini kullanışının çok estetik olduğunu kabul etti. Bir iş adamından çok bir cerrahın mahareti vardı uzun parmaklarında.

Ona değmemeye çalışarak yanında sinirli sinirli yürüdü. Deniz biraz uzaktaydı. Ortadaki yürüme yolundan gidiyorlardı. Turgut gömleğinin kollarını katlarken, etrafını seyrediyordu. Vildan da etrafına bakındı. Az sonra daha kalabalık olurdu. Gece bazen arkadaşlarıyla buluşur ve yemek yiyip burada gezerlerdi. Önceki erkek arkadaşı Semih ile olan iki aylık beraberliklerinde de bir kaç kere gelmişlerdi. Ama bir yabancıyla yan yana ilk kez geziyordu burada.

Turgut onu sade ama iyi yemek yapan bir balık lokantasına yönlendirdi. Lokantanın dışındaki kaldırıma çıkarılmış bir masaya yerleştiler. Gelen geçen seyredilebiliyordu. Genç adam onun oturması için sandalyesini çekip yardım ettikten sonra dönüp kendi sandalyesine oturdu. Gözleri yine gülüyordu.

"Buraya daha evvel gelmiş miydin?" diye sordu.

"Elbette!" diye tersledi kız onu. "Ben İzmir'liyim, unuttun mu?"

"Ah... tabii. Önceki erkek arkadaşınla çok gezmiş olmalısınız." Sesi alaycıydı.

"Evet... Çok gezdik..." diye mırıldandı ters ters.

"Onu seviyor muydun?"

"Hem de çok..."

Adam neşeyle güldü. "Herkesin içinde tokatlayıp, kulüpten attırdığını duydum. Senin yanında dikkatli olmam gerekiyor sanırım."

Vildan sesini çıkarmadı. Bu adama gücü yetmiyordu ki? Her dakika cüreti yüzünden onu tokatlamak istiyordu ama bunu yapabileceğini sanmıyordu. Garson geldiğinde, karşısında umarsızca oturan adam, kendisine iki porsiyon balık söyledi. Gerçekten acıkmış olmalıydı. Genç kız da sadece mangalda çupra istedi. Adam ikisine de bira söyledi. Servisleri önlerine gelinceye kadar konuşmadılar.

Garsonlar gittikten sonra genç adam emreder gibi konuştu. "Hadi... başla! Sana biraz kilo aldırmam gerekecek."

"Benim kilom iyi!" dedi kız asice. "Ayrıca seni ilgilendirmez. Bu son görüşmemiz olduğuna göre..."

Turgut'un gülümsemesi silinmemişti. Gri gözleri şimdi gece ışığında mavi gibi duruyordu. "Beni kışkırtma!" dedi tatlı bir sesle. "Seninle yine görüşeceğimizi biliyorsun. Bunu hissediyor olman gerek! Biz de haftaya kadar ateşkes ilan etmiş olalım, olur mu? Yeniden başlamaya ne dersin? Şimdi cazibenin bir kısmını bana lütfetsen çok sevinirdim. Şu an buradaki her erkek beni kıskanıyordur eminim. Bunun tadını çıkarmama izin ver." O kadar tatlı baktı ki, Vildan yutkunmamak için kendisini zor tuttu. "Bana bir kez gülümsersen..." Gözleri kırmızı dudaklarındaydı. O dudaklarda ruj falan kalmamıştı. "... belki bu gece seni yine öpmemi engellemiş olursun!"

"Buna cesaret edemezsin." Onun tarafından bir daha öpülmek istemiyordu. Gözleri yine ateşlendi. "Beni bir daha izinsiz öpmeye kalkarsan seni polise şikâyet ederim. İnan bana yaparım. Sana gücüm yetmiyor ama..."

"Sakin ol! Alt tarafı bir öpücük... Uzatacak bir şey değil..."

"Senin için önemsiz olabilir! Ben sadece sevdiğim adam tarafından öpülmek isterim... Çocuğumun da ondan olmasını isterim.

Senden ise... hoşlanmıyorum. İnan bana hiç hoşuma gitmiyorsun ve... ve senden... senden..."

"Nefret mi ediyorsun?" diye tamamladı adam. Kaşları havaya kalkmıştı. "İyi... O da bir duygudur. Hadi soğutmadan yemeğini ye. Korkmana gerek yok. Burada sana saldıracak değilim. Ama ateşkes teklifim çok ciddiydi."

Vildan başını eğip çatalını aldı. Artık onunla konuşmak istemiyordu. Balığına baktı. Çok iyi pişmiş gözüküyordu. Ucundan bir parça alıp ağzına attı. Tadı da çok güzeldi. Acıktığını fark etti. Akşam yemeğinde evde hiçbir şey yiyemediği için şimdi kendisini aç hissediyordu. Birasını yudumladı. Alkol sevmezdi. İçtiği tek alkollü içecek de biraydı. Balıkla güzel gidiyordu. Ama hepsini içebileceğini sanmıyordu. Yavaş yavaş yemeğini yerken, Turgut'a hiç bakmadı. '*Tabii asıl adı Turgut ise!*' diye düşündü. Babası Ataman diye çağırdığına göre asıl adı bu olmalıydı.

Yemeğini bitirip, birasının ancak yarısını içebildi. Başını kaldırdığında, genç adamın koca bir tabak dolusu balığı çoktan yiyip, arkasına yaslanmış olduğunu fark etti. Tembel tembel kendisini seyrediyordu. İçi ürperdi. Eğer bu adam sürekli gülümsemese, korkunç derecede tehlikeli bir görünüşe sahip olurdu. Onunla karşılaşacak kişi iki defa düşünmeliydi. Kızgın halini görmek istemezdi. Kendisi de çevresinde öfkeli bilinmesine rağmen, onun gülen gözlerinin altında kaynayan volkanı hissedebiliyordu.

Yemeğini zorlukla bitirdi. Adam üzerine iki kahve söyledi. Kahvelerini içtikten sonra hesabı nakit ödedi. Lokantadan ayrıldıktan sonra hemen arabaya gitmek yerine, Turgut onu deniz kıyısına yönlendirdi. Karşıyaka'nın ışıkları pırıl pırıl suya vuruyordu. Bir süre kordon boyunca yürüdüler. Yanında olmasına rağmen, kendisine değmeden yürümesi Vildan'ı rahatlatmıştı. Onun dondurma teklifini reddetti. Böyle ufak tefek yakınlaşmalarla onunla fazla samimi olmak istemiyordu. Genç adam geri dönüş yolunda da fazla konuşmadı. Yeni çıkmaya başlayan sevgililer gibi birbirlerine dokunmadan yan yana yürüyorlardı. Boş bir bank görünce adam onu nazikçe banka oturtup, kendisi de yanına yerleşti. Onun yakınlığından hoşlanmayan kız biraz daha yana kaydı. Zaten rüzgârlı havada bile bedeninden yayılan erkeksi

kokuyu alabiliyordu!

Biraz sessizce oturduktan sonra "Artık eve gidemez miyiz?" diye sordu. "Hava da serinledi." Elleriyle ince kollarını sardı. Saçlarının bir kısmı rüzgârda yüzüne savrulup duruyordu. Genç adam onun üşümüş ince bedenine baktı.

"Üşüdün mü?"

"Evet!"

"Seni ısıtmama izin vermezsin, değil mi?" Sesi alaycıydı. "Sana sarılıp ısıtabilirim..."

"Hayır. Bana bir daha dokunmana asla izin vermem!"

Turgut onu duymamış gibi uzanıp kızın yüzünde uçuşan saçlarını tuttu. Yavaşça kıyıya çekti. Vildan nefesini tutmuştu. Adamın dokunuşu çok yumuşaktı. Son derece doğal ve cinsellikten uzaktı ama yine de... tüyleri diken diken olmuştu. Bunun tiksinti olduğunu umdu. Belki de serinleyen rüzgârdandı. Ama yanağına dokunan el uzaklaşınca, elinde olmadan rahatladı.

"Yarın babanla bir toplantım var. Öğleden sonra arabayla ayrılacağım. Bir hafta seni aramayacağım. Ama senin telefonunu bekleyeceğim. İnan bana... ikimiz için de doğru olan... evlenmemiz olacak."

"Çok inatçısın... değil mi?" Sesi çaresiz ve kızgındı...

Adam gülen gözlerini hafifçe kıstı. "Daha bir şey görmedin!" dedi gülümseyerek. "Evet demekten başka şansın yok. Bunu yakında anlayacaksın!"

Vildan ayağa kalkıp öfkeyle homurdandı. "Eve gitmek istiyorum. Lütfen beni bırakır mısın? Ayrıca dilerim yarın giderken kaza geçirirsin de dersini alırsın. Allah bu yaptıklarını yanına bırakmaz. Hiç kimse gönlü olmadan bir işe zorlanamaz."

Adam cevap vermedi. O da ayağa kalkıp arabaya yürümesine sessizce eşlik etti. Araba ile geriye dönerken, yine konuşmadı. Dalgın görünüyordu. Hafif çalan yabancı müzik eşliğinde, evin önüne kadar geldiler. Kapıyı açıp inen Vildan, onun da arabadan indiğini gördü ama kendisini kapıya kadar geçirmesine izin vermedi. Demir kapıyı açıp, aceleyle arkasından kapadı. Parmaklıkların ardından bir an gözlerine

baktı ve hızla başını çevirdi. İyi geceler bile demedi. Koşar adımlarla bahçeden geçerek eve yöneldi. Nedense ağlamak istiyordu.

Evden içeriye girdiğinde, annesiyle karşılaştı. Ağlama hissine engel oldu. Koltukta oturan annesi merakla yüzüne bakıyordu çünkü. Gecenin nasıl geçtiğini merak ediyor olmalıydı. Duvardaki saate bakınca genç kız hayret etti. Gece yarısını geçiyordu. Farkında olmamıştı ama adamla zaman su gibi geçmişti.

"Yatmadın mı anne?" diye sordu.

"Seni bekledim. Baban yattı. Ne oldu? Nasıl geçti? Nasıl birisi?"

"Kim?" diye ilgisiz davranmaya çalıştı.

"Ataman Bey tabii... Nasıl birisi? Baban çok yakışıklı olduğunu söylüyor..."

"Zorbanın teki... Şeytani! Güler yüzlü bir canavar! Dediğim dedik zengin bir züppe! Ne diyeyim sana? Nuh diyor, peygamber demiyor. Üstelik de benden bir çocuk istiyor. Düşünebiliyor musun? Ne saçma! Ben daha evliliğe bile hazır değilken, çocuk sahibi mi olacağım?"

"Gerçekten mi? Sana öyle mi dedi? Sen ne dedin peki?"

"Reddettim tabii." dedi öfkeyle. "Ama... ama bir anlasa! Anlamıyor ki! Odun kafalı... Sanırım daha da kötüleşecek! Karakterinin kötü yönünü gösterecek. Ama beni yıldıramaz. Onunla asla evlenmem. O kendini beğenmiş güzel yüzünü bir daha görmek istemiyorum..." Sessizleşip annesinin yüzüne baktı bir an. Sonra derin bir nefes aldı. Cesaretini toplamalıydı. "Öyle yakışıklı ki... Onunla başka türlü tanışsaydık... Belki... olabilirdi!.. Benim kalbimi kazanmak için uğraşsaydı... başarabilirdi!"

Annesi kızının yüzünde ilk kez gördüğü bu kararsız ifade ile üzüldü. Vildan'ı şimdiye kadar iç böyle görmemişti. "Ben gidip yatayım..." diye mırıldandı genç kız. "Yarın sınavım var ve derste dinlediklerimden başka hiç hazırlığım yok. Bu adam tüm dünyamı bir anda alt üst etti."

Odasına gitti ama uyuması çok vaktini aldı. Aklı karma karışıktı.

Ertesi gün, sabah girdiği sınav sandığı kadar kötü geçmedi. Gece doğru düzgün uyuyamamıştı üstelik. Sınavdan sonra koridorda yanına Tülay geldi. "Sinemaya gidelim mi?" diye sordu. "Bugün boşuz nasılsa...

Başka sınav da yok. Öğle yemeğinden sonra iki matinesine gideriz. Ne dersin?"

"Olabilir. Ne varmış?"

"Güzel bir macera filmi... Adı Mumya... Hani şu uzun boylu, iri yarı yakışıklı aktör var ya! Adı neydi?" Tülay bir an durdu. Sonra gözleri pırtladı. "Uzun boylu deyince aklıma geldi de... Dün gece seni Kordon'da görmüşler... doğru mu?" diye sordu merakla.

Vildan hafif beyazladı. "Öyle mi?" diye ilgisiz davranmaya çalıştı.

"Bizim kızlar birisiyle yemek yediğini söylediler. Uzun ve çok yakışıklı dediler... Kıyıda da biraz yürümüşsünüz. Doğru mu?"

Vildan omuz silkti. "Ne olmuş? Millet de bizi amma gözetlemiş!"

"O mu?"

"O kim?" Anlamazdan geldi.

"Kızım, manyak mısın sen ya? Çıldırtmasana insanı! Dün kollarında mayıştığın manken mi? Hani şu seni öpüp..."

"Öff... Yeter! Yediysem yedim. Ne olmuş? Sadece konuşuyorduk. Bir şey yok yani." Onun kolunu yakalayıp hafifçe sıktı. "Bak, dün olanlardan birisine bahsedersen kötü olur demiştim. Ciddiyim. Ama sana bir havadisim daha var. Traji komik bir durum. Eğer akıllı olursan sana söylerim. Ama bana yemin edeceksin!"

"Tamam ama..."

"Hayır... Yemin edeceksin. Sevdiğin her şey üzerine! Yoksa anlatmam."

"Tamam... Yemin ediyorum. Sevdiğim her şeyin üzerine yemin ederim." Yerinde heyecanla zıpladı. "Hadi... Çatlatma beni... Ne oldu? Yoksa sana evlenme mi teklif etti?"

Vildan bozuldu. "Nereden anladın?" Sesi şaşkındı. Sonra aklına geldi. Hemen toparladı. "Yok... evet etti de, ama zannettiğin gibi değil. Mesele başka. Meğerse o... o adammış!"

"Anlamadım"

"Ya anla işte! Ben yanlışlık yapmışım... Manken kafeteryayı bulamayınca gecikmiş... Ve de biz aldatacağımız adamı o manken

zannettik. Anlasana... Aldatacağımız adam... beni isteyen adam... aslında o Turgut'muş... "

"Aman Allahım! Olamaz!.. Bu gerçek mi? Şaka yapıyorsun değil mi?" Vildan ciddi bir yüzle baktığı için doğru olduğunu anladı. Hayretle bir nefes aldı. "Nasıl da yanıldık? Ama şaşırmamız normal! Neden? Çünkü o da çok yakışıklıydı..." Sesi hayretler içindeydi. "İnanamıyorum..."

"İnan..."

Tülay birden neşeyle kıkırdadı. "Sen de kendi çabanla adamın kollarında yuva kurdun. Kedi gibi sokuldun ona! Hani elli yaşındaydı? Hani keldi? Vallahi kollarındayken çok mutluydun!" Gülmesi durdu. Çünkü Vildan omzuna sert bir yumruk atmıştı. "Ne kızıyorsun? O da gözünü senden alamıyordu."

"Evet, öğrendin işte! Akşam da ona dersini vermek için buluşmak istedim."

"Ya!.." sesinde gerçek bir hayal kırıklığı vardı. "Gerçekten öylesine... harika bir adamdan... vaz mı geçiyorsun?"

"Ne vazgeçmesi Tülay! Biz hiç beraber değildik ki zaten! Kibirli, kendini beğenmişin teki! Gördün ya! Fırsatı kaçırmadı. Hemen bana sarıldı. Az kalsın iki yüz elli liramı da alacaktı."

Tülay yine kıkırdadı. "Trilyoner diyordun! Ne yapsın senin paranı? Peki, ne yaptın? Verdin mi dersini?"

Vildan sıkıntıyla nefes aldı. "Ne gezer! Ağlama duvarı bile daha insancıldır. Beni duymuyor bile. Üstelik terbiyesiz, beni tehdit de etti ve..." Tam da kendisini yine öptüğünü söyleyecekti ki vazgeçti. Tülay'ın bundan hemen hoş bir anlam çıkaracağından emindi. Bir de öpüşmekten zevk aldığını söylerse, kim bilir neler düşünecekti. Adamın ferah nefesini ve ağzında bıraktığı tadını unutamıyordu. O anın etkisiyle farkında olmadan dudaklarını yaladı. "...ve bana bir hafta verdi. Haftaya kadar kararımı bildirecekmişim..." diyerek yarım bıraktığı cümlesini tamamladı.

Tülay o an konuşacak bir şey bulamadı. O da Vildan'ın da ilk kez böyle çaresiz kaldığını görüyordu. O her zaman kendisinden emin, kararlı ve işine gelmezse öfke topu olan Vildan şimdi garip bir haldeydi.

"İyi misin?" diye merakla elini tuttu.

"Bilmiyorum. Sanırım... sanırım onunla evlenmek zorunda kalacağım... Korkuyorum." Vildan gerçekten bu sefer ürkekti. "O engellenemez gibi duruyor! Benden çocuk istiyor. Güzel yüzünün ardında bir şeytan var. Ondan nefret ediyorum"

"Üzülme... Halledersin. Sen istemiyorsan, kimse seni evlenmeye zorlayamaz. Niye ondan korkuyorsun? Sana kötü mü davrandı? Canını mı acıttı? Ne oldu?"

Vildan biraz kendisini toparladı. Kaşlarını kaldırdı hayretle. "Elbette hayır. Aslında çok nazikti. Kibar ve konuşkan... Beni korkutan da bu! Çok nazik... Hep gülümsüyor... Anlasana!..? Turgut hayatta istediği her şeyi elde etmeyi alışmış bir adam! Hiçbir şeyi engel olarak görmüyor. O kadar belli ki! Benimle de oynadığını hissettim. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Sonra kolundaki saatine baktı. Öğle yemeği vakti geliyordu. Turgut babasının yanından çıkmış mıydı acaba? Öğlen ayrılacağını söylemişti. Gidip babasını görmeliydi. Sabah babası evden erken çıkmıştı. Onunla şu iki milyon dolar işini konuşmak istiyordu. Bu büyük paraydı. Demek babası bu yüzden onunla evlenmesi konusunda ısrarcıydı. Bu parayı nasıl borçlanmış olabilirdi ki? Şu anda Turgut hazırlanmak üzere oteline gidiyor olmalıydı. O halde gidip babasını görebilirdi.

"Ben... babamın yanına bir uğramam lazım. Yetişirsem sinemaya gelirim. Seni ararım, tamam mı? Önce babamı görmeliyim." dedi arkadaşına.

Babasının tersanesine yine kendi kırmızı arabasıyla gitti. Sadece yat üreten bir tersaneydi. Yakın zamana kadar babasının işleri çok iyiydi. Ne zaman bu kadar bozulmuştu acaba? Tersanede en az yüz kişi çalışıyordu. Büyük hangarlar değişik boyutta teknelerle doluydu. El yapımı tekneler gerçekten çok güzel olarak üretimden çıkıyorlardı. Arabasıyla park alanına girdiğinde korktuğunun başına geldiğini gördü. Siyah BMW de oradaydı. Pırıl pırıldı. Onun içinde gece olanları hatırlayınca hemen başını çevirdi. Arabasını biraz uzak bir kısma park etti. Adamın kendi kırmızı arabasını tanıma ihtimaline göre yaptığı bir şeydi. Onun kendisini fark etmesini istemiyordu. Onu yeniden görmek de

istemiyordu. Ana binaya yöneldi.

İçeriye girdiğinde, elinde olmadan saçlarını düzeltti. Her ihtimale karşı adamla karşılaşırsa, bakımlı olmak istiyordu. Üzerindeki basit kot ve ince bluz ile nasıl bakımlı gözükecekse! Sekretere doğru gitti. Babasının yıllanmış sekreteri onu görünce gülümsedi.

"Nasılsın Vildan? Bu saatte hayırdır? Okulun yok mu?"

"Vize haftası. Yarın son gün. Sen nasılsın?"

"İyidir. Canan'ın bebeği olacak. Onun heyecanıyla bekliyorum. Anneanne olmama bir ay kaldı."

"Evleneli o kadar oldu mu ya? Sanki dün gibi..."

"Sorma... Ben de senin doğduğun günü bile hatırlıyorum. Ama şu haline bak! Gördüğüm en güzel kız oldun. Şu parlak saçların için her şeyimi verirdim."

Vildan gülümsedi. "Gerek yok. Sana şampuanımın adını veririm. Babam nerede?"

Kadın hafifçe başını eğip sır verir gibi yukarıyı işaret etti. "Bir nolu toplantı odasındalar. Yanında da o İstanbul'dan gelen yakışıklı var."

"Kim?" bilmiyormuş gibi yaptı.

"Turgut Ataman Çeliker! Uzun bir ismi var. Kendisi de uzun. Sen görmedin mi onu hiç? Her sene birkaç kere gelir."

"Evet... bir iki kere gördüm."

"Bu gün yanında bir de kadın getirmiş. "

"Sekreteri mi?"

"Bilmiyorum. Tanıştırılmadım. Ama... bence sevgilisi... Çok güzel. Çok seksi. Aynı otelde kalıyorlar. Anla işte."

Kız omuz silkti. "Belki de sadece yardımcısıdır?" Bu konu kendisini ilgilendirmiyordu. "Ben babamı odasında beklesem olur mu?"

"Olur. Zaten birazdan çıkarlar. Gireli çok oldu."

Vildan tasarım ve ar-ge bölümünün yanından geçerek, babasının odasına gitti. Odanın üç tarafı camdı. Böylece her yer görünebiliyordu ama dışarıdan içerisini görmek zordu. Babasının çalışanları izlemek için bulduğu bir yöntemdi. Bir koltuğa oturup önündeki gemicilikle ilgili

dergilerden birisini aldı. Okumaya çalıştı. Vakit yarım olmuştu. Bunlar daha ne yapıyorlardı? Meraklanarak babasının camdan duvarına gitti. Toplantı salonunun bir kısmını görüyordu bu camdan. Umursamazca baktı.

Odada birkaç tane mühendis vardı. Onları tanıyordu. Sonra babasını gördü. Ayağa kalkmıştı. Masadaki dosyalara eğilmiş olan Turgut'un yüzü gözükmüyordu ama geniş sırtından o olduğunu anladı. Ellerini masaya dayamıştı. Ensesindeki saçlar beyaz gömleğinin üzerine kıvrılmıştı. Aralarında hemen hemen yirmi metre olmasına rağmen, adamın heybetli bedeni rahatlıkla seçiliyordu. Sonra doğruldu. İki adam el sıkıştılar. Babası ona bir şey söyledi ama Turgut reddetti. Belki de yemeğe davet ediyordu. Sonra babası masadaki kalın dosyalardan birisini aldı. Dışarıya çıktı. Beraberinde mühendisler de vardı. İhtimal dosyayı birlikte ar-ge kısmında son bir kez daha değerlendireceklerdi.

Vildan tam başını çevirecekti ki, kadını gördü.

Odada Turgut ile yalnız kalmışlardı. Kadın adama bir şeyler söyledi. Sonra yavaşça elini kalın kolunun üzerine koydu. Vildan hemen gözlerini kaçırdı. Babasının çıktığı koridor tarafına baktı. Babası gelseydi artık iyi olurdu. Sebepsizce dudaklarını ısırıp öylece durdu. Sonra istemsizce yeniden toplantı salonuna baktı. Kadın gerçekten de çok güzeldi. Kendisinden üç beş yaş büyük gözüküyordu. Koyu saçları ensesinde toplanmıştı. Şık tayyörü ile oldukça da seksiydi.

Turgut ona '*bir ilişkim var*' demişti. İlişkisi bu kadınla mıydı acaba? Çok güzeldi. Peki, neden bu kadınla evlenip çocuk sahibi olmuyordu ki? Tam anne olacak güzellikte ve zariflikte birisiydi. Kadın uzanıp adamın kravatını düzeltince, gözleri irileşti. Sonra da Turgut'un alnına kayan bir tutam siyah saçı narin elleriyle iteledi. Vildan içinde birden yükselen sinir ile ne yapacağını şaştı. Bu kadarı da fazlaydı! Hem babasından kendisini istiyordu, hem de onun ofisinde bu kadınla fingirdeşiyordu. Dişlerini sıktı. İğrençti...

Camdan uzaklaşıp yeniden bir koltuğa oturdu. Birkaç dakika sonra sesler duyunca kalktı. Bu sefer binanın dışına bakan pencereye gitti. Turgut ile güzel kadın arabaya binmek üzereydi. Babası da onları yolcu ediyordu. Gözünün ucuyla kadını yine süzdü. O da uzundu. Turgut'un fiziğine de çok yakışıyordu. Adamın yüzündeki gülümseme,

kadının varlığından memnun olduğunu gösteriyordu. Sonra arabaya bindi Turgut. Siyah lüks araba yoldan kayar gibi uzaklaşınca, Vildan da aceleyle geri çekildi. Babası birazdan gelirdi. Kendisini böyle yakalamasını istemiyordu.

Gerçekten de az sonra babası çıkıp geldi. Şaşırmış olduğu belliydi. Kapıyı arkasından kapatırken merakla sordu. "Hayırdır? Bir şey mi oldu?"

"Hayır. Sınavdan çıktım. Bir uğrayayım dedim."

"İyi. Yemek yedin mi? Bugün yemekhanede güzel yemek var."

"Yok. Yemem. Arkadaşlarla sinemaya gideceğiz."

"O zaman dışarıda yemeyi unutma. İyice zayıfladın. Rejim mi yapıyorsun sen?"

Aklına Turgut'un zayıflığı ile ilgili söyledikleri geldi. Anlaşılan adam zayıf kadınları pek sevmiyordu. "Ne ilgisi var. Dersler yüzünden. Çok ağırlaştı."

Babası masasının başına gidip lüks koltuğuna oturdu. "Avukat olmayı gerçekten istiyor musun? Burası sana kalacak yakında... biz ihtiyarlıyoruz artık."

"Baba, daha elli yaşındasın. Sen en az yetmişine kadar çalışırsın. Ben hayatımı kazanmak için o kadar bekleyemem."

Babası bir an sustu. Sonra "Evlenirsen, çalışman gerekmeyecek..." dedi yavaşça. "Az önce buradaydı..."

Vildan durakladı. Sonra umursamazca omuz silkti. Gözleri boş boş bakıyordu. "Biliyorum. Onu giderken gördüm."

"Gece ne konuştunuz?"

"Aynı şeyler. Babası çok hastaymış da... onun için hemen evlenmesi gerekiyormuş da... ona bir torun vermek istiyormuş, falan filan... Kendisini sevimli göstermek için elinden geleni yaptı." Merakla babasına baktı. "Sana... bir şey söyledi mi?"

"Hayır! Sadece iş konuştuk."

"Ne iş yapıyorsunuz ki?"

Yusuf Bey kaşlarını kaldırdı. "Niye merak ediyorsun?" Karşısında duran güzel kızının merakı onu şaşırtmıştı. Vildan genellikle

işleriyle ilgilenmezdi.

"Hiç. Şirketin zor durumda olduğunu söylüyordun. Faydası olacak mı diye merak ediyorum."

"Aslında..." diye başladı adam. "... biraz toparlanıyoruz. Kriz yüzünden çok zorlandık. Ataman Bey'in yardımı olmasaydı çoktan batmıştık."

"Sana... borç mu verdi?" İki milyon doları babasına direk sormak istemiyordu.

"Hayır. Ama birkaç müşteri getirdi. Bazı işlerini de biz yapıyoruz."

"Ona hiç borcumuz... yok yani?" Para konusunda yalan söylemiş olabilir miydi adam?

Yusuf Bey bir an duraladı. Gerçeği söyleme konusunda kararsızdı.

"Var..." dedi sonra usulca. "Birkaç üretim makinesi almıştım. Ayrıca tekne malzemeleri, motor falan... Her zamanki malzemeler... Biliyorsun, hemen hepsi peşin alınıyor. Ben de bankadan kredi çekmiştim. Krizde siparişler iptal edilince... biraz zor durumda kaldım."

"Eee?.."

"Bankayla görüşüp borcu üstlendi. Hepsini ödeyip senetleri aldı. Bunu da... senin için yaptığını açıkça söyledi. Bana seninle ilgili planlarını geçen sene açıklamıştı."

Vildan buna inanamıyordu. Siyah gözleri kocaman oldu. Adamın cesaretine, cüretine inanamıyordu.

"Demek beni daha geçen seneden sattın... öyle mi baba! Aşk olsun!"

Adam sıkıntıyla nefes aldı. "Yok öyle bir şey! Saçmalıyorsun yine! Sen o ara şu Semih denen herifle çıkmaya başlamıştın. Ataman Bey seninle evlenmek istediğini söyledi ama eğer bu evlilik gerçekleşmezse, üzülmememi, şirkete ortak olabileceğini söyledi. Bu konuyu da sen okulunu bitirinceye kadar bir daha açmayacağını söylemişti. Sana da durumdan ve kendisinden bahsetmememi istedi. Fakat bu gelişinde biraz acelesi var gibiydi. İki sene içinde ilk kez seninle ilgili sorular sordu ve

bu evliliği seninle konuşmamı istedi."

Vildan sıkıntıyla dudaklarını kemiriyordu.

"Kabul et, hoş bir adam. Yakışıklı, zengin... Çevresinde seviliyor. Ben baba olarak böyle bir adayın çıkmasından memnunum. O son çıktığın çocuk da zengindi ama hiç beğenmemiştim hatırlarsan. Şımarık züppenin tekiydi. Sepetlediğin iyi oldu."

Vildan yine cevap vermedi. Gözü duvardaki tablodaydı. Sonra babasının yüzüne baktı. "Buraya ortak mı olacakmış? Sana böyle mi dedi?"

Adam omuzlarını silkti. "Sonradan fikrini değiştirmediyse... evet!"

"Evlenmezsek yani?"

"Evet!"

"O zaman evlenmezsem senin için bir şey fark etmeyecek?"

"Sen bilirsin. Ama senden hoşlandığını biliyorum. Üç senedir beklediğine göre de ciddi. Eninde sonunda birisiyle evlenmek isteyeceksin. Birisini koca olarak bana getireceksin. Doğrusu... ben damadımın o olmasını isterdim. Sana değer vereceğini biliyorum."

"Benimle sadece babasını memnun etmek için evlenmek istiyor. Ismarlama bir bebek istiyor." Sesi öfkeli çıkıyordu. "Güzel olduğum için, çocuğumun da güzel olacağını umuyor. Bana kaliteli bir damızlık gözüyle bakıyor." Koltuğundan kalkıp olduğu yerde ayağını yere vurdu. Öfkesi yanaklarını kızartmıştı. "Bana değer verdiği falan yok. O bir iş anlaşması yapıyor! Soyunu devam ettirmek için bir erkek evlat istiyor."

"Her baba bunu ister!" diye mırıldandı adam. Sesi biraz üzgündü. "Ben de ailemin son erkek üyesiyim. Sen tek çocuğumuzsun. İstedik ama iki düşükten sonra bir daha annenin bebeği olmadı. İşimi devam ettirecek kimse yok. Sen de avukat olmak istiyorsun. İnan bana, onun bu düşüncesinde bir gariplik yok. Bütün erkekler soy isimleri sürsün isterler."

Vildan ilk kez bu konuda üzüntü duydu. Ellerini cebine sokup babasının kederli yüzüne baktı. Diyeceği bir şey yoktu. Onu avutacağı bir sözü yoktu. Derin bir nefes alıp cama gitti.

"Onunla evlenirsem... borcunu sileceğini söyledi mi sana?" diye sordu. Gözleri dışarıda öğle molası vermiş, gezinen çalışanlardaydı. Bahar havası yüzünden herkes dışarıya çıkmış, güneşleniyordu.

"Evet. Bunu senden gizlemedim ki! Az önce demiştim. Para gerçekten büyük miktarda... Ama evlilik gerçekleşmezse, karşılığında bana ortak olabileceğini, sermaye ekleyeceğini söyledi. Yani senin anlayacağın... sandığın gibi değil. Evlenmemen benim işime gelir. İşimi büyütmüş olurum. Ne zamandır yandaki tersaneyi de almak istiyordum. Bu kriz olmasaydı, alacaktım da! Adamlar zor durumda ve satıyorlar."

Demek ki adamın kendisine yaptığı tehdit çok da gerçekçi değildi. Madem babasına kötülük yapmaya niyeti yoktu, o senetlerin tahsiliyle ilgili söylemleri de doğru değildi. Sırf kendisini zorlamak için yapılan kuru sıkı bir tehditti.

"Bana... evlenirsek... burada... yani yine sizin yanınızda... kalabileceğimi söyledi" diye mırıldandı. "Okulumu bitirmem için... Bebek doğuncaya kadar!.. Beni kısıtlamayacakmış. İş anlaşması yapar gibi... her şeyi açık açık söyledi."

"Dediğim gibi... sen bilirsin! Ne istiyorsan yap. Çocuk değilsin."

Genç kız babasının samimi yüzüne baktı. Bakışları kararsızdı. "Evlenmek istemiyorum..." diye fısıldadı.

"Tamam o zaman!" dedi Yusuf Bey. "Evlenmezsin, olur biter."

"Gerçekten mi?"

"Evet! Tabii. Üzülme... Konuşurum, o da kendisine başka kız bulsun. Zaten öyle bir adamın temiz bir aile kızı bulması uzun sürmez. Baktığı her kızı iki dakikada etkileyebilecek birisi..." Gülümsedi. "Burada çalışan kızlar bile ona yiyecek gibi bakıyorlardı. Dışarıdan bakınca, görebiliyorum tabii..."

"Öyle mi?" diye sordu. Tülay'ın bile ona nasıl baktığını hatırladı. Üstelik Tülay nişanlıydı. Adamın çekiciliğini inkâr edemezdi. Umursamaz bir tavırla omuz silkti. Yine camdan dışarıya bakıyordu."Evet, başka kız bulsun. Doğru, yakışıklı sayılır, elbette başka kız bulabilir! Bana yakın olmasın da... Ondan hoşlanmıyorum. Ben ömrümü onun gibi birisiyle geçiremem. Zaten baksana, hiç boş vakti yok. Evlenince bana ve çocuğuma nasıl vakit ayıracak? Sen de bize vakit

ayıramıyordun. Ben çocuğumun öyle yetişmesini istemiyorum. Babasıyla oyunlar oynamasını istiyorum. Bisiklete binsin istiyorum. O yüzden, o bana göre değil." Babasından bir cevap beklemiyordu zaten. Kendi çocukluğu öyle yalnız geçmişti. Bir dakika kadar sessiz kaldılar. Sonra elinde olmadan, dilinin ucuna kadar gelen soruyu sordu. "Ben... sadece meraktan soruyorum" diye mırıldandı. "Yanında uzun, esmer bir kadın vardı... O... kim?"

Babası sorgulayan gözlerle bir an için kızına baktı ama onun soğuk yüz ifadesinden bir şey anlayamadı.

"Arabaya beraber bindiği mi?" diye anlamazdan geldi.

"Toplantı salonunda da sizinleydi. Güzel olduğu için soruyorum. Mesela... onunla evlenebilir."

"Sanırım" diye mırıldandı adam ama kızına cevap vermedi. Ayağa kalkıp kapıya yöneldi. "Ben yemeğe gidiyorum. Karnım çok acıktı. Gelmek istemediğine emin misin?"

"Evet, şimdi yemek istemiyorum." Gözleri babasına çevrilmişti. Sinirlendi birden. Adam çok rahatlıkla kendisini burada bırakıp gidiyordu. "Baba ya! Nereye gidiyorsun? Soruma da cevap vermedin! O kız kimdi?"

Yusuf Bey kapıyı açmıştı bile. "Haftaya geliyor. Buradaki şirket merkezinde bir parti varmış. Yirminci kuruluş yılı mı neymiş! Geldiğinde, buraya da uğrayacak. Görüşmemiz gereken bir iki konu var. O zaman sen de gelir, o kız kim diye sorarsın. Tamam mı? Ben kimsenin özel hayatına karışmam."

Vildan sinirden dudaklarını ısırdı. Babası çıkınca öfkeyle ayağını yere vurdu. O kadını babasının sekreteri de tanımadığına göre, merakını bastırmak için bir hafta beklemek zorunda kalacaktı. Ama o sinir kadının, adamın saçlarını elediğinde, içinden dalga dalga yayılan öfkesi, şimdi bile canlıydı. Ellerini yumruk yaptı. Adamın parlak siyah saçlarını düzeltecek kadar yakın olduğuna göre... Peki, o ne diye başka kadınların kendisini ellemesine izin veriyordu ki? Hem kendisine evlilik teklif ediyordu, hem de başka kadınlarla oynaşıyordu. Gerçi adam yalan söylememişti, devam eden bir ilişkisi olduğunu itiraf etmişti. O kadınla... yatıyor da olmalıydı.

Siniri o gün akşama kadar sürdü. Sinemaya yetişmişti ama izlediğinden hiçbir şey anlamamıştı. Mumya 2 filmi zannettiği kadar güzel gelmemişti ona. Erkekli kızlı gittikleri grupla sinemadan çıkıp, hep birlikte dün adamla karşılaştığı kafeteryaya gittiler. Vildan adamın kendisine sarıldığı, kendisinin da adamın kollarında en az yarım saat geçirdiği masaya baktı. Orada şimdi beş kişilik bir grup vardı. Daha önceden oraya gelip cam kıyısında yer kapan sınıf arkadaşlarıyla biraz vakit geçirdi. Bazılarının soran bakışlarını görebiliyordu. Akşamki yabancı erkeğin kim olduğunu sormak istiyorlardı ama Vildan'ın ne kadar sinirli olduğunu bildikleri için sormaya çekiniyorlardı. Aksilik, Tülay da sır küpü olmuştu.

Vildan bir süre sonra kalkıp, yarınki sınav için hazırlanacağını söyledi. Hava kararmaya başlamıştı. Akşam yemeğini de ailesiyle yemek istiyordu. Hepsine veda edip arabasına bindi. Babası zengin olduğu için şanslıydı. Altında arabası olduğu için şanslıydı. İstediği hemen hemen her şeye sahipti. Daha zengin bir adamla evlenmesi, hayat standardını değiştirmeyeceği için gereksiz olduğunu düşünüyordu.

Yemeği ailesiyle, her zaman ki gibi fazla konuşmadan yedi. Annesi sigortaların attığından, elektrikçi çağırdığından falan bahsediyordu. İlgiyle dinlemeye çalıştı ama dikkatini yoğunlaştıramadı. Babasına ise bakmıyordu. Adamın o kız konusundaki hainliğini unutamıyordu. Kim olduğunu söylememesindeki sebebi anlayamıyordu!

Ders çalışacağını söyleyip odasına çıktı. Önce soyunup hafif makyajını temizledi. Saçlarını taramadan önce bir şort ve askılı bir bluzdan oluşan yazlık yatak kıyafetini geçirdi üzerine. Bu gece sıcak olacağa benziyordu. Makyaj masasının önünde hızlı hızlı saçlarını fırçalarken duraladı. Fırçasını bırakıp boy aynasına gitti. Dikkatle kendisini seyretti.

Üç sene içinde neler olmuş olabilirdi? Turgut daha da güzelleştiğini söylemişti. Yüzüne baktı. Üç sene öncekine göre aynı yüz gibi geliyordu. Bir fark yoktu ki? Belki biraz göğüsleri... Göğüslerine baktı. Eskiye göre biraz daha büyümüş olabilirlerdi. Gençken küçük göğüslüyüm diye üzülürdü. Şimdi de çok büyük değildi ama yeterince dolgun ve dikti.

Elini dudaklarına götürdü. Adamın öpüşünü hatırladı. Sonra

dönüp yatağından bir yastık aldı. Zorla dümdüz midesinin olduğu kısma, bluzunun altına sokmaya çalıştı. Kendisini hem yandan hem de önden seyretti. Yüzünde bir gülümseme belirmişti. Hamilelik kendisine yakışacaktı. Güzel bir anne olacaktı. İçini hoş bir sıcaklık kaplayınca azıcık huzursuz oldu. Üstelik aynadan gülümseyen yüzünü fark edince hemen gülümsemesi kayboldu. Yastığı çıkarıp yatağa fırlattı. Bu sefer dönüp ince vücuduna baktı. Güzel bir vücudu vardı. Çoğu kadının yemeyip içmeyip spor salonlarında saatler geçirerek elde edebileceği bir vücuttu.

"Bunların hepsine kolayca sahip olamayacaksın Turgut Çeliker!" diye mırıldandı. Yüzünde yeniden bir gülümseme belirmişti. Artık karar vermişti. Karar vermesi çok uzun sürmemişti. Gözlerinde adama vereceği cevabın rahatlığı vardı. Bir hafta bile düşünmesine gerek kalmamıştı. "Belki bana hakikaten sahip olacaksın... Bana sahip olacağını biliyorum... Ne olursa olsun beni elde edinceye kadar uğraşacaksın! Zorla karın yapacaksın! Ama... sandığın kadar kolay olmayacak! Koynuma girmek için çok uğraşman gerekecek!.."

3. BÖLÜM

Hukuk fakültesinin vizeleri bitmişti. Birkaç hafta sonra finaller olacaktı ve ondan sonra da bu dönem bitecekti. Bahar İzmir'de yaza dönmüştü. Bir hafta içinde havalar çok ısınmıştı. Artık güneşli yerler değil, gölge yerler tercih edilir olmuştu. Kaldırımların üzeri, kafeteryaların masalarıyla donatılmıştı. Gelen geçene yürüyecek çok az yer bırakılmıştı.

Vildan okulun içinde, duvara asılmış olan notlarını okuyordu. Zeki bir kız olduğu için seviniyordu. Stresten fazla çalışamamıştı ama notlarının hepsi de çok iyiydi. Finallere biraz asılmalı diye düşündü. Sınıf birincisi olabilirdi. Bu durumda staj yaparken de şanslı olurdu.

Yanından geçen iki kızın gülüşmesi ile başını çevirdi. İkisinin de gözleri kendi üzerindeydi. Niye baktıklarını anlamadı. İleriden kendi sınıfından üç kız daha geliyordu. Onların da gözleri kendi üzerindeydi. Aslı isimli kız, ona gülerek göz kırptı.

"Seninki gelmiş..." dedi geçerken. Vize notlarının asıldığını görünce duraladı. "Vergi hukuku dersi de açıklanmış, arkadaşlar!" diyerek Vildan'ın yanına geldi. Vildan da merakla sordu.

"Benimki kim Aslı?"

"Seninki işte... Hani şu esmer, uzun yakışıklı... bizden sır gibi sakladığın iri adam... Dışarıda seni bekliyor. Onu bekletme diye dedim."

Vildan kaşlarını kaldırdı.

Kitaplarını göğsünde sıkıca tutup, okulun binasından dışarıya çıktı. İlk bakışta gerçekten üniversiteli küçük bir kız gibiydi. Yavaşça etrafına bakındı. Dışarıda kimse gözükmüyordu. Biraz yürüyünce, arabayı park ettiği yerde gördü onu. Kendi kırmızı arabasının burnuna oturmuş, tembelce etrafını seyrediyordu. Gözündeki güneş gözlüğü, akşam güneşinin dik ışıklarından koruyordu onu. Siyah saçları, yine pırıl pırıldı. Bu sefer üzerinde bir kot, kaslarını gösteren beyaz bir tişört vardı.

Kendisini hemen gördü Turgut. Ama doğrulmadı. Kızın gelmesini bekledi. O sıkıntıyla kırmızı arabaya yaklaşınca da, yavaşça doğruldu. Elleri cebinde, yüzünde yine tatlı bir gülümseme vardı.

Vildan kaldırımda durdu. Adamdan bir kaldırım yüksekliğinde olmasına rağmen, boyları yine de aynı seviyeye gelmemişti. Gözlerini kısarak gözlüklerin arkasındaki gözleri görmeye çalıştı. Kalbinin neden hızla attığını anlamamasına rağmen, sivil kıyafetler içinde çok daha genç göründüğünü düşündü.

"Merhaba!" dedi adam yavaşça. Gözlüklerini çıkarıp gülen gözlerle kendisine baktı. Vildan cevap vermedi. Adamın yüzüne öylece bakıyordu. Hatırladığından bile daha yakışıklıydı. Pırıl pırıl esmer cildi ve simsiyah saçları ile ağzında parıldayan bembeyaz dişleri inanılmaz bir tezat oluşturuyordu. İnatçı keskin köşeli çenesi, onun ne kadar kararlı bir insan olduğunu belli ediyordu.

"Cevap verme vakti mi geldi?" diye sordu sonra. Onun evlilik teklifini ve kendisine verdiği bir hafta süreyi kastediyordu. Bu bir hafta ondan hiçbir haber alamamıştı. Kendisini hiç aramamıştı. Rahatsız edecek hiçbir şey yapmamıştı. Yapmasına da gerek yoktu zaten. Onu düşünmeden geçirdiği bir saati bile olmamıştı. Hep adama vereceği cevabı düşünmüştü. Ne cevap vereceğini biliyordu ama zaman zaman vazgeçmeyi istediği çok olmuştu.

"Cevabını yarın alacağım. Bugün benimle birlikte olacaksın. Babandan izin aldım." dedi genç adam. Vildan'dan en ufak bir şaşırma belirtisi gelmeyince bakışlarını hafifçe kızın etrafında gezdirdi. "Herkes bize bakıyor!" derken keyifle gülümsedi. "Anlaşılan bir şekilde varlığımdan haberleri var. Yarım saattir buradayım, gelen geçen beni süzüyor."

"Arabamın üzerinde oturup kaportasını yamulttuğun için olmasın?" dedi genç kız donukça...

"Olabilir. Ama bence..." Yavaşça omuzlarından yakalayıp, onlarca kişinin şaşkın bakışları arasında dudaklarına bir öpücük kondurdu. Küçücük bir merhaba öpücüğüydü. Vildan kucağında kitaplar, elleri dolu olduğu için engel bile olamadı. Aslında çaba bile harcamadı. "...bence bunu bekliyorlar!" diye sözünü bitirdi adam.

Vildan gözünün ucuyla etrafına baktı. Bir kısmı kendi sınıfından

arkadaşlarıydı. Yürürlerken şaşkınlıkla kalakalmışlardı.

"Beni olur olmaz yerlerde öpmek sende alışkanlık oldu..." dedi hafif sinirli bir sesle.

"Evet. Dudaklarına dayanamıyorum. Ama kitapları havaya fırlatıp bana bir tokat atmanı bekliyordum. Sen iyi misin?"

Vildan'ın siniri geçiverdi. Gülmemek için kendisini zor tuttu. Onun bu kadar sevimli olması ne kadar da kötüydü! Bu adamda şeytan tüyü olduğunu kabul etmeliydi.

"Bunu bir daha yapma!.." diye mırıldandı. "Araban nerede?" diye sordu sonra sesini soğuklaştırmaya çalışarak.

"Senin arabanı görünce, burada olduğunu anladım. Zaten buraya şoförle gelmiştim. Yolladım gitti. Şu anda yayayım."

"Eee?"

Genç adam sıkıntılı bir gülümsemeyle kırmızı spor arabaya baktı. Sonra kıza çevirdi bakışlarını. "Sence ben bu arabaya sığar mıyım?"

Vildan ilk kez samimi olarak güldü. Bu kadar sevimlilik fazlaydı. Bir elini çantasının içine daldırıp araba anahtarını ona uzattı. "Al bakalım... Hadi gidelim..."

Uzaklaşırken arkalarından yapılacak dedikodunun farkındaydı ama şu anda bu daha önemsiz bir konuydu. Bugün hayatının belki de dönüm noktası olacaktı. Şoför koltuğuna zorlukla sığan adam, onu bilmediği bir yere doğru götürüyordu. Kendisini kaçırılıyor gibi hissetti. Etrafını seyrederken çevre yoluna girdiklerini ve otobana çıktıklarını fark etti.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Kuşadası'na..."

"Kuşadası'na mı?" diye hayretle sordu. "Neden?"

"Herkes orada olacak. Yarın gece buradaki şirketin partisi var. Bir otelde tüm çalışanlar için hafta sonu tatili düzenledik. Deniz, havuz, yemek, sınırsız eğlence... Akşam geç saatlere kadar parti... Sanırım eğlenceli olacak... Ben de dört senedir ilk kez katılıyorum." Yan gözle kızın güzel yüzüne baktı. "Annenle babanı da çağırdım ama baban gelmek istemedi. Senin de gelmek istemeyeceğini söyledi."

Vildan sıkılı dudakları arasından homurdandı. “Sorma nezaketini gösterseydin... gelmezdim.”

Adam keyifle güldü. “O yüzden sormadım.”

“Peki, söyler misin? Gece yatarken iç çamaşırlarımla yattım diyelim... Partinde ne giyeceğim?.. Hiç değilse eve uğrayıp bir şeyler alsaydım.”

“Gerek yok... Ben sana lazım olabilecek her şeyi alırım. Gözümün önünden ayrılmanı istemiyorum. Yokluğumda beni vaz geçirmek için, hemen bir erkek arkadaş edinmenden çok korktum doğrusu...”

Kız dişlerinin arasından konuştu. “Sayende o tip planlardan medet ummayı bıraktım.”

“İyi... Artık inanmazdım çünkü! Hoş, olsaydı bile artık çok geç... Hiçbir erkek arkadaş beni engelleyemez!”

“Hayır cevabını sevmiyorsun, değil mi?”

“Senden olursa... sevmiyorum. Senin bana sürekli evet demeni arzuluyorum.”

“Ne gibi mesela?” Merak etmişti.

“Mesela...” Gülümseyerek devam etti. “Evet, öp beni... Evet, sarıl bana... Evet, sev beni... Bu evetler hoşuma giderdi. Ya da şu nasıl? Evet, seninle sevişirim... Evet, çocuğunu doğurmak istiyorum... Ya da... Evet, Seninle evlenirim... Evet, karın olmak istiyorum. Bunların hepsi aklımdaki ‘evet’ler.” Sesi şakacıydı.

“Ama ben karın olmak istemiyorum. Seninle evlenmek istemiyorum.” diye inat etti.

Adam cevap vermedi. Vildan değişen manzaradan başını çevirip onun yüzüne baktı. Ne düşünüyordu acaba? Yandan ayrılıp geriye taranmış dalgalı siyah saçlarını bir kısmı yine alnına dökülmüştü. Bu saçları her böyle görüşünde, o esmer kadının elleriyle adama dokunuşunu hatırlıyor, sebepsiz yere sinir oluyordu. O kadını da kendisini öptüğü gibi öpmüş müydü?

“Beni çevrendekilere bu gece kim olarak tanıtacaksın?” diye içindeki huzursuzluktan kaynaklanan öfkesini bastırmaya çalışarak sordu.

"Kimseye hesap vermek zorunda değilim. Sen herkes için, benim değer verdiğim güzel kadın olacaksın. Yakınlık derecemizi bilmek zorunda değiller." Yine gülümsüyordu ama ciddi olduğu belliydi. Güzel kadın deyimi Vildan'ın hoşuna gitti. Güzel olduğunu biliyordu ama birisinden duymak daha da güzeldi. Özellikle böyle yakışıklı bir adamdan...

"Babanın durumu nasıl?" Umursamaz davranmaya çalışıyordu.

Genç adam yoldan gözünü ayırıp kendisine bakınca, o gri gözlerde hafif bir acı... üzüntü gördü. Babası için üzüldüğü belliydi. Onun için evlenmeyi göze aldığına göre babasını seviyor olmalıydı.

"Pek iyi değil. Artık bir hemşire kontrolünde..."

"Onun... nesi var?"

"Beyin damarlarında tıkanma var. Git gide hayati işlevleri azalıyor..."

"Evleneceğini söyledin mi?"

"Hayır!" Bakışlarını yeniden yola çevirmişti. "Senden kesin bir cevap almayı bekliyorum."

"Peki... sevgilin evleneceğini... biliyor mu? Hani şu ilişkin..." Adamın sevgilisini merak etmekten kendisini alamıyordu. Genç adam cevap vermeyince devam etti. "Her halde evlensek bile... onunla ilişkini devam ettireceksin? Öyle mi?"

Turgut öndeki arabayı sollamak için sinyal verip şerit değiştirdi. Tam ağzını açıp cevap verecekti ki Vildan devam etti.

"Tabii, bence mahsuru yok... Cinsel ihtiyaçlarını karşılamak için bir kadına ihtiyaç duyacağını biliyorum. Evlendikten sonra seninle çocuk için sevişmek zorunda kalacağımı da biliyorum. Hepsi bu... Bunun dışında bana dokunmadığın sürece... kiminle yattığın benim için çok da önemli değil!"

Turgut sollamaktan vazgeçip, frene yavaşça basarak, sağda emniyetli bir yer buldu ve durdu. Kısılı gözleri gülmüyordu artık. Ciddiydi. Dönüp kıza baktı. Dikkatle yüzünü süzdü. Vildan da ona bakıyordu. Adamın kararsız kaldığı belliydi.

"Bu... ne demek oluyor?" diye sordu. "Benimle evlenecek

misin?"

Vildan yavaşça başını salladı. Artık gerçeği kabul etmenin zamanı gelmişti. Ona da açıklamanın tam zamanıydı. Bu zorba adama karşı koyamayacağını hissediyordu. Daha evvel hiçbir erkekte böyle bir hisle dolu olmamıştı. Ona karşı güçsüzdü. Çoktan kapana girmiş bir ceylan gibiydi. Avcının ellerindeydi.

"Evet..."

Turgut sevindiğini gösteren her hangi bir tavır içinde bulunmadı. Gözleri hâlâ kızın gözlerindeydi. Belli ki ona inanmıyordu.

"Benimle oynama Vildan? Eğer numara yapıyorsan?.."

Kız omuz silkti. "Hayır, numara değil..." dedi umursamazca. "Karın olacağım... Seninle evleneceğim. Vakti gelince çocuğunu da doğuracağım. Çünkü senin isteklerini gerçekleştirinceye kadar bu yapışkan tavrının süreceğini anladım. Beni bırakmayacağını çok iyi ifade ettin. Seninle uğraşacak gücüm yok. Ben senin gibi zorbalara alışık değilim. Ama benim de bu evlilik için şartlarım var..."

Adamın yüzündeki ifade fazla değişmedi. "Öyle mi? Zaten sana her türlü kolaylığı sağladığımı sanıyordum? Koca olarak bir çok hakkımdan vazgeçmiştim."

"Olabilir. Ama benim de isteklerimi kabul etmezsen, bu evlilik olmaz!.." Gözleri kararlılıkla bakıyordu. "Senden hoşlanmıyorum. Seni sevmiyorum. Seninle daha lüks bir hayat için de evlenmiyorum. Zaten babam hiçbir ihtiyacımı eksik etmiyor. Şu anda ekstra hiçbir şeye ihtiyacım yok. Ama karar vermemde elbette senin söylediklerin de etkili oldu. Dediğin gibi, evlendiğimizde, annemle babamın yanında kalmak istiyorum. Sen istersen... gelir gidersin. Çocuk için yani..." Biraz utanarak sustu. "Bizim evde de kalırsın... Benim odamda... Ama ben okulumu bitireceğim bu arada! Bu sene staj da yapacağım. Bu yüzden... ben hazır olmadıkça seks... veya çocuk yok! Baban bir süre evlenmemiz ile yetinmek zorunda... Kışa doğru... belki çocuk için uğraşabiliriz."

Adam hafifçe dudağını kıvırdı. Gülümsüyor muydu, dalga mı geçiyordu, anlamadı. "Seks yok, bebek yok... sen istemedikçe?.." diye durumu özetledi.

"Evet... Ben istemeden bana dokunursan... bebek anlaşmamız

yatar. Ama...” Hafifçe omzunu silkti. “...bugünkü gibi... beni arada masum öpücüklerle... öpmene izin var.” Çünkü o öpücüklerden hoşlandığını fark etmişti. İnsanın neredeyse nefret ettiği bir adamın öpüşlerinden hoşlanması için mazoşist olması gerekirdi.

“Kocam olarak, çevreye karşı küçük düşmemen için, ben de elimden geldiğince sana iyi davranacağım. Bugün beni öptün diye kızdım mı? Hem de herkesin önünde öptün. Senin oyunlarından birisiydi. Bunu biliyorum. Beni evliliğe zorlamak için öptün. Ama kızmadım...” Derin bir nefes alıp dudaklarını hafifçe yaladı. “Evlendiğimizde, çocuk doğuncaya kadar da annemle babamın yanında kalacağım. Sen zaten yoğun işlerinden bana ve bebeğe vakit ayıramayacaksın. Hamilelik dönemimin annemin yardımlarıyla geçmesini istiyorum. Onların yanında da sana karşı iyi olacağım. Babamın seni sevdiğini fark ettim... Ama benden seni sevmemi bekleme!.. Seni tanıdıkça aşık olacağımı sanma!.. Aslında ne seni tanımak, ne de hakkında fazla bir şey bilmek istiyorum. Biz sadece farklı bir iş yapıyoruz... değil mi? Bir anlaşma?..”

Gözleri yine alnındaki saça kayınca siniri bozuldu. Onun saçını elleyen kadına takmıştı bir kere. “Okul bittiğinde... bebek de doğmuş olursa... belki senin yanına taşınabilirim. Çocuğumun babasıyla büyümesini isterim. Sen de istersen tabii. Ama başka şartlarım da var. Mesela... sevgililerin! Beni küçük düşürmeden işini halletmelisin. Bununla ilgili ne bir dedikodu istiyorum, ne de gazetede bir resim. Arkadaşlarımın, ‘Bak, kocan seni aldatıyor’ demeleri hoşuma gitmez. Bana ve çevreme belli etmediğin sürece istediğin kadınla yatabilirsin. Sevgililerinle yaptıkların beni fazla ilgilendirmiyor. Ama benim yanımda oynaşırsanız... inan bana intikamım acı olur.”

Turgut, o susunca, yavaşça başını salladı. “Evet! Bu makul...” Merakla devam etmesini bekledi. “Başka?”

“O iki milyon dolar! Onu gerçekten silecek misin?”

“Evet. Söz verdiğim gibi...”

“Evlenmeden önceki gece senetleri önümde yırtmanı istiyorum”

“Güvenmiyorsun yani?”

“Güvenmiyorum!..” Gözleri adama inat, onu biraz da kıracak şekilde bakıyordu. Adam omuz silkti.

"Olur. Beraber yırtarız... Bu kadar mı?"

"Hayır... Yine de bir şeyi merak ediyorum." Onun yüzünü süzdü. Genç adamın yüzünden ne düşündüğü anlaşılmıyordu. Donuk ama meraklı bir sesle devam etti. "Babam... seninle evlenmesem bile... senetleri kullanmayacağını... şirkete ortak olacağını söyledi. Beni niye senetlerle tehdit ettin o halde? Madem yapmayacaktın... niye beni üzdün?"

"Demek babanla konuştun? Konuşmayacağını ummuştum. Gerçekten de senetleri kullanma gibi bir niyetim yoktu. Ama evlenmeyi düşünmende etken oldu, değil mi?" sesi tatlıydı.

"Evet oldu ama senin sandığın gibi değil..." Derin bir nefes aldı. "Babama kendince yardım ettiğini biliyorum. O da bunu kabul ediyor ve takdir ediyor. Dedim ya! Seni seviyor. Niye sevdiğini bilmiyorum... Çünkü bana çok itici geliyorsun! Yine de kararımda etkili olan da bu oldu. Seni sevmesi ve senin de ona destek olman... Evlenmesek bile ona ortak olup yardımcı olmaya çalışman. Kabul ediyorum ki... davranışın çok hoş."

Adam ifadesiz bir sesle onayladı. "Sadece iş... Fazla bir anlamı yok!"

Vildan başını salladı. "Senin için iş olabilir. Onun için ve benim için kimsenin yapmayacağı bir yardım. Fakat evlendiğimize göre bu yardımdan vazgeçme ihtimalin çok yüksek. Ona ortak olman yani... Babamın desteğe ihtiyacı var. Oğlu olmadığı için işlerini bırakabileceği bir erkek de yok. Ama sen bu açığı kapatabilirsin. Belki de bu yüzden seni bu kadar seviyor. Kocam olarak seni evladı gibi hissedecektir."

"Yani?"

"Ona yine de ortak olmanı istiyorum. Son şartım bu... Bu onu mutlu hissettirecektir. Senin bu tersaneye ihtiyacın yok, biliyorum ama... o yine de mutlu olacaktır. Sence ben o kadar eder miyim? Benimle evlenmek için bu hesabı ödeyebilir misin? "

Turgut keyifle gülümsedi. Gözleri de parlamıştı yeniden. Elini uzattı dostça. "Anlaştık ama..."

Vildan bir iri zarif ele baktı, bir de adamın gülen yüzüne. "Ama?" diye sordu.

"Onunla ortak olmam ancak senin hamile kalmana bağlı. Hamile kaldığın hafta, ortaklık kararımı ve yatırım yapacağımı ona söylerim. Yoksa... biraz bekleyecek."

Vildan sinirle dişlerini sıktı. Adam yine hain yönünü gösteriyordu. "Demek bebek için fazla gecikme yapma demek istiyorsun... öyle mi? Babamın mutluluğu... senin koynuma girmeme mi bağlı?" Onun bu şekilde açık olmasından nefret ediyordu. Ne iğrenç bir adamdı bu böyle! Kendisini açıkça tehdit ediyordu. Kızgın bakışları ise genç adamı hiç etkilemiyordu.

Turgut gülümseyerek başını salladı. "Babalarımızın mutluluğu sana bağlı... Sadece senin babanın değil. Ayrıca senin kadar güzel bir kadınla yatmamak için harcayacağım çaba biraz takdir görmeli... Elini tuttum, beline sarıldım ya da... kazara bir yerine dokundum diye her seferinde fırça atmayacaksın. Ellerimi senden uzak tutmak için elimden geleni yapacağım ama... arada sırada yaptıklarımı görmezden gelmelisin."

Vildan bir an adamın gülen gözlerine baktı. Adamın eli hâlâ havadaydı. Ne demek istediğini düşünüyordu. Onun kendisine arada sırada dokunmasına dayanabilir miydi? Daha evvel göğüslerini ellemeye çalışan Semih'in dokunuşlarından hoşlanmamış, ona hemen engel olmuştu. Turgut'un ellerini bedeninde hissetmek de hoşuna gitmeyebilirdi. Bir erkek bir kadını neden ellemek isterdi ki? Bu onların doğasında olmalıydı. Sonra aklına adamla tanıştıkları ilk gün geldi. Açık yakasından gözüken tüylere dokunmayı ne kadar arzuladığını düşündü. Şimdi tişörtünün altında kalmıştı ama onlara dokunmak gerçekten de hoş olabilirdi.

"Peki, olabilir..." diyerek onun havadaki eline kendi elini koydu. Bir iş anlaşması yapar gibi el sıkıştılar. Vildan hemen ekledi. "Ama abartmayacaksın?.. İstediğimde beni bırakacaksın?.. Ellenmekten hoşlanmadığımı daha evvel söylemiştim. Mesela şu an... elimi bırakabilirsin."

Turgut gülerek elini saldı. Gri gözleri de gülüyordu. Sonunda amacına erişmiş bir adamın rahatlığı vardı yüzünde.

Yeniden yola çıktıkları zaman Vildan biraz çekinerek konuştu. "Babama senden hoşlanmaya başladığımı... söyleyecek değilim. Çünkü

yok böyle bir şey! Senin evlilik teklifini kabul ettiğimi söyleyeceğim. Gerçekleri olduğu gibi açıklayacağım. O da zaten çoğunu biliyor. Yine de o benim babam. Onu seviyorum. Onun yanında sana iyi davranmaya çalışacağım. Bu durumda... yine de babama... böyle bir ortaklığı hâlâ düşündüğünü söyleyebilir miyim? Hamile kalmamı beklemeden?..”

Turgut gözünü bir an yoldan ayırdı. Kızın nefreti ve kızgınlığı her halinden belliydi. “Evet, söyleyebilirsin...” dedi yavaşça. Sesi çok doğaldı. Evliliğe zorlandığı için Vildan’ın kızgın olmakta haklı olduğunu biliyordu.

Bir daha da yolda konuşmadılar. Otele kadar sessizce yolculuk ettiler. Beş yıldızlı otel denize sıfırdı. Vildan bu oteli biliyordu ama daha evvel kalmamıştı. Kuşadası’na her sene gelirdi. Arabayla çok yakın olması önemli bir avantajdı. Canı acil deniz çektiğinde, Çeşme ve Kuşadası, tercih ettiği iki önemli merkezdi.

Otelden içeriye girdiklerinde, hemen birkaç kişi onları karşıladı. Adamların Turgut’u bekledikleri belliydi. Bir tanesi hemen öne çıktı. Elli yaşlarında, uzun, zeki bakışlı bir adamdı.

“Hoş geldiniz, Ataman Bey. Şoförünüz kendinizin geleceğini söylediğinde şaşırdık. Burayı bulamazsınız zannetmiştim.”

“Daha evvel gelmiştim.” dedi Turgut gülümseyerek. Adamın uzattığı elini sıkıyordu. Diğerlerinin de ellerini sıktıktan sonra, onu Vildan’a tanıttı. “Vildan, bu bey bizim İzmir organizasyonumuzun müdürü, Sinan Kara. Tüm işlerin başı ve pazarlama dehasıdır. Çok da iyi mangal yapar. Eşiniz nasıl Sinan Bey?”

Adam nazikçe başını eğdi. “İyidir efendim. O da burada, görürsünüz.”

“İyi. Bu da sözlüm Vildan!” O kadar rahat bir tavırla tanıştırmıştı ki kıza uzanan adamın eli bir an havada durakladı.

“Sözlünüz mü?” Gözleri kızın güzel yüzünde gezinirken, şaşkınlığını gizlemek için zoraki gülümsedi. “Bu ne güzel bir sürpriz? Hoş geldiniz Vildan Hanım. Gerçekten çok güzel bir tercih yapmışsınız efendim. Sözlendiğinizi inanın bilmiyordum. ”

“Evet. Bugün sözlendik. Birkaç aya kadar evleneceğiz. Ona da süit ayıracaktınız. Her şey hazır mı?”

Adam aceleyle cebinden iki kart çıkardı. "Evet, elbette. Bu sizin oda anahtarınız. Eşyalarınızı şoförünüz getirdi. Odanıza çıkarttım. Bu da Vildan Hanım'ın... Hemen bitişiğiniz. Acaba onun eşyaları?.."

"Onunkiler yarın gelecek." diye otoriter bir şekilde mırıldandı adam. "Biz de odalarımıza gidip biraz dinlenelim. Akşam yemeği saat kaçta?"

"Yedide... bahçede olacağız. Odalarınızı size göstereyim."

Asansörde çıkarken Vildan adamın dediklerini düşünüyordu. Önce kendi odasına gittiler. Turgut gülümsedi. "Elini yüzünü yıkayıp biraz uzan dinlen istersen. Seni almaya gelmeden önce telefonunu çaldırırım." dedi.

"Olur..." diyerek kabul etti Vildan elinde olmadan. Dinlense iyi olurdu. Gerçekten bu gün biraz hızlı olmuştu. Adamla yaptıkları anlaşmanın heyecanını hâlâ içinde hissediyordu.

Erkekler odasından çıkınca ilk işi odada gezinmek oldu. Kocaman bir süitti. Yatak odası büyük ve lükstü. Evden bir farkı yoktu. Ayrıca Lcd bir televizyonun bulunduğu kocaman bir misafir odası da vardı. Banyoya gitti. Çok çok lüks ve tertemizdi. Hemen soyunup duş almak istedi. Yatak odasına gidip pantolonunu ve bluzunu çıkardı. Tam iç çamaşırlarıyla kalmıştı ki bir yerden kapı çalması duydu. Önce yanlış duyduğunu zannetti ama kapı yeniden çalınca, hayretle yatak odasında bir kapı daha olduğunu gördü. Aceleyle kapının arkasına geçip, sanki biri aniden açacakmış gibi gizlendi.

"Kim o?"

"Benim, Turgut."

"Ne istiyorsun?" diye kabaca sordu. Adam hemen kendisinden faydalanmaya kalkacak değildi her halde?

"Gelebilir miyim?"

"Hayır... soyunmuştum. Ne istiyorsun?" diye tekrar sordu.

"İstediğin bir şey var mı diye soracaktım? Şampuan mesela? Şampuan ister misin? Bende bir tane yedek var."

"Ne kullanıyorsun?"

Kapı açılınca biraz daha geriye kaçtı. Aralanan kapıdan adamın

eli gözüktü. "Korkma, içeriye girmeyeceğim. Al, bu şampuanı kullanabilirsin!"

"Banyoda var zaten ama..." Uzanıp adamın elinden şampuanı aldı. Kendi çıplaklığıyla adamın arasında ince bir tahta olduğunu bilmek onu huzursuz ediyordu. "... alayım bari. Teşekkür ederim. Bu arada... bu kapı senin fikrin miydi? Evlenmeden asla benimle yatamazsın... Aklında bu varsa unut!"

"Korkma! Bitişik odalar Sinan Bey'in fikri sanırım. Bir kadınla geleceğimi söyleyince, seni sevgilim sanmış olmalı."

"İyi o zaman. Sen de fazlasını hayal etme. Ben bir duş alıp, uzanacağım. Bu kapının anahtarı da yok. Sakın gireyim deme?.."

"Girmem. Sen de aileni aramayı unutma. Sağ salim geldiğimizi haber ver. Meraklanmasınlar..."

Adamın ince düşüncesi karşısında utandı. Kendisi bunu daha akıl edememişti. Homurdanarak açık kapıyı ittirdi. Kapı kapandıktan sonra hemen telefonuna sarılıp annesini aradı.

"Anne, benim, Vildan!"

"Kızım, neredesin? Eve erken geleceğini söylemiştin?"

"Eee. Ben... Turgut'un yanındayım."

"Turgut kim?"

"Evet... siz Ataman diye tanıyorsunuz. Benimle evlenmek isteyen zengin tip yok mu! Babam sana söylemedi demek? Ondan izin almış. Beni Kuşadası'nda bir otele getirdi."

"Saçmalama kızım, ne işin var senin evli olmadığın bir erkekle bir otelde... Baban nasıl izin verirmiş?"

"Yok, anne, öyle değil. Burada şirketlerinin iki günlük bir toplantısı var. Ayrı odalardayız tabii."

"Peki sen nasıl oldu da gittin? Adamdan hoşlanmadığını sanıyordum!"

"Hoşlanmıyorum... Kibirli ve bencil... Oldukça zorba... Ama bu arada düşündüm... Çok zengin... Hem genç, hem de... fena değil. Yakışıklı sayılır... Aslında bana da iyi davranıyor. Babama işlerinde yardım edeceğine söz verdi. Ben de... çocuk karşılığında onunla

evlenmeyi kabul ettim."

Karşı taraftan derin bir sessizlik oldu. Sonra annesi fısıldadı. "Evlenmeyi kabul mu ettin? Çocuk karşılığında mı?" Sesi hayretler içindeydi. "Asla diyordun? Ondan nefret ediyordun!"

"Yine ediyorum..." Susup düşündü. "Ne kadar nefret ettiğimi bilmiyorum. Beni korkutuyor. Aşırı cesur, cüretkar ve... kendini beğenmiş. Fakat kararımı sonunda verdim. En iyisi bu! Ben ona istediği ısmarlama bebeği vereceğim, o da bana onun olan her şeyi... İyi bir anlaşma, değil mi? Evlendikten sonra da tabii, babama yardım edeceğine söz verdi. Her şey bir yana, sözünü tutacak birisi gibi gözüküyor."

Annesi yine sustu. Kafasının karışmış olduğu belliydi.

"Para için evleniyorsun yani? Baştan söylediğin onca lafa rağmen?.."

Vildan da derin bir nefes aldı. "Paranın önemli olduğunu unutmuşum. Babamın da zor durumda olduğunu biliyorum. Çok da üzülme... Adam fena değil! Görsen, beğenirsin. Çevredeki kadınlar... onu beğeniyor. Belki ileride ben de onu... biraz sevebilirim." Esmer adamın gülen yüzünü düşündü. Adamın çekiciliğini biraz hafif ifade etmişti. "Neyse... Beni kısıtlamayacak. Okulumu da bitireceğim. Nasılsa bir gün biriyle evlenecektim. Niye o olmasın?"

Kadın bir süre sessiz kalıp sonra da usulca sordu. "Gece orada mısın?"

"Sanırım! Bana güzel bir süit tutmuş. Merak etme. Şimdilik çok efendi. Evleninceye kadar bana dokunmayacağına söz verdi. Çevresindeki insanlarla tanıştırırken sözlüm dedi. Yani numara yapmıyor. Bu bebeği gerçekten istiyor."

"Önce seni bizden istemesi gerekmez miydi?"

"Hadi anne!.. Siz çoktan beni adama vermiştiniz bile." Sesi biraz acıydı. "Onunla bir kez görüşmem için ısrar edip duruyordunuz. Oldu işte! Ne istemesi? Buna ne gerek var?"

"Kesin evleneceksiniz yani?.."

"Evet. Sonunda kararımı verdim."

"Bak kızım. Ben de iyi bir kocayla evlenmeni istiyorum. Senin

mutlu olman benim en büyük arzum. Tek çocuğumsun. Onunla evlenmek istemiyorsan... babana karşı koyabiliriz."

Vildan hafifçe tebessüm etti. Babasına karşı koyabilirdi ama adama nasıl karşı koyacaktı? Turgut'un ısrarlarının dinmeyeceği, bugün okul önünde yaptığı hareketten belliydi. Aleni bir şekilde kendisine sahiplenmiş ve öperek bunu herkese göstermişti. Sürekli karşısına çıkacak ve olur olmaz yerlerde kendisine buna benzer baskılar yapacaktı ve üstelik de hiç utanmayacaktı. "Anne, istediğiniz gibi, onunla evleneceğim. Kafana takma. Ben kararımı verdim ve ona da söyledim. Artık geriye dönüş yok. Sen babama nerede olduğumu söylersin. Seni sonra yine ararım."

Telefonu kapattıktan sonra, soyunup bir banyo yaptı. Banyodan çıktıktan sonra, serin odada kendisini yatağa attı. Uykusu yoktu. Gözleri tavanda biraz düşündü. Yaptığından utanmıyordu. Birçok kadın hiç tanımadıkları erkeklerle evlenip yatağa giriyorlardı. Onlardan çocuk sahibi oluyorlardı. Kendisinin onlardan ne farkı vardı ki? Üstelik evleneceği adamı tanıyor ve yakışıklı buluyordu. Parasının hesabını bilmeyecek kadar zengin olması da ayrı bir etkendi. Ama keşke... keşke o sevimli gülümsemesi olmasaydı!

4. BÖLÜM

Uyuduğunun farkına bile varmadı. Telefonu bir süre çalmış, sonra susmuştu. Ara kapının çaldığını da duymadı. Turgut neden sonra yavaşça içeriye girince, kızın yatakta yattığını fark etti. Yatağın üzerinde çıplaktı. Havlusu bir kıyıya sıyrılmıştı. Yatağın çarşafı bacaklarına dolanmıştı ama yuvarlak, pürüzsüz kalçalarının ve bacaklarının çoğu gözüküyordu. Sırt üstü yatmış, bir kolunu da başının arkasına kaldırmıştı. Bembeyaz vücudu bu sene denize hiç gidemediğini belli ediyordu.

Genç adam sıkıntıyla, çıplak kalan çocuksu beyaz göğüslerine baktı. Henüz çok dolgun değildi. Yaşına uygun olacak şekilde taze ve diriydi. Minik, pembe uçlarından gözünü kaçırıp kıza yaklaştı. Uzanıp çarşafı biraz daha üzerine çekti. Bütün bedenini örtünce geriye çekilip, uyuyan güzel yüzüne baktı. Uyurken çok da sinirli gözükmüyordu. Çok sessiz, çok masum uyuyordu. Öfkesi olmayınca bir melekten farkı yoktu. Siyah saçları yastığa dağılmıştı. Beyaz yüzüyle çok hoş bir tezat oluşturuyordu.

Eliyle nazikçe omzunu dürttü. "Vildan! Kalkma vakti..."

Genç kız adamın kendisini hafifçe sarstığını, ikinci keresinde hissetti. Gülümsedi... Bu dinlenme ona çok iyi gelmişti. Adamın yumuşak sesini de tanımıştı ama bulunduğu ortamı yabancıladığı için önce ne olduğunu anlamadı. Kedi gibi mırıldanıp gerindi. "Ne oldu?" dedi çocuksu bir tavırla. Gerinirken kollarını başının üstünde kavuşturdu. Çarşaf biraz sıyrılıp göğüslerinin uçlarına kadar indi neredeyse. Gülümseyerek adama baktı. Karşısında dikilmiş, elleri ceplerinde, gülen gözlerle kendisine bakıyordu. Sonra gözlerini kırpıştırdı. Odayı tanımıyordu. Hızla kollarını indirip çarşafı boğazına kadar çekti.

"Sen... ne arıyorsun burada?"

"Seni uyandırmaya geldim. Telefonunu çaldırdım ama... " omuz silkti. "... sanırım duymadın. Ben de mecbur kaldım. Sana bir şey oldu zannettim. Yorgundun her halde?"

"Senin yüzünden!.. Bu hafta hiçbir gece uyuyamadım. Tüm hafta sana vereceğim cevabı düşündüm. Yine de girmemeliydin." Yüzünde bir şüphe belirdi. "Sen... sen bana baktın mı? Çıplaktım..."

Adam keyifle güldü. "Merak etme... " dedi. "Çarşafa sımsıkı dolanmıştın. Hiçbir yerin gözükmüyordu." Attığı yalan yüzünden fazla rahatsız değildi. Dönüp oda kapısına gitti. "Bekle, sana bir şey getireceğim."

Vildan çarşafa dolanıp iyice örtündü. Adamın kendisi çıplakken içeriye girmiş olması onu huzursuz etmişti. Bir da ona gülümseyerek tembel tembel gerinmişti. O esnada, meydana çıkan göğüslerine bakmadığı için memnundu.

Turgut az sonra geri geldi. Elinde çok güzel, parlak kırmızı, nefis bir gece elbisesi vardı. Onu yavaşça kızın çıplak ayaklarının dibine bıraktı. "Bunu kız kardeşimden ödünç aldım. O da burada. Bedenleriniz aşağı yukarı aynı. Bir dene... Bu gece kendini rahat hissedersin."

"Niye? Beni kotla beğenmiyor musun?" diye iğneleyerek sordu kız. "Elemanlarının beğenmemesinden mi korkuyorsun?"

Adam gülerek "Hiç umuruma gelmez..." dedi ona. "Her zaman güzel ve çekicisin. Şu çarşafla bile... Ama gece kendini daha rahat hissedeceğini düşündüm. Bir sürü insan olacak. Yemekten sonra çıkar sana birkaç elbise alırız. Mayo da bakalım. Yarın denize gireriz. Makyaj yapmak istiyor musun? Kardeşimi yollayayım mı yanına?"

"Benim kendi makyaj malzemem var çantamda... Zaten fazla makyaj yapmam. Şimdi çıkarsan eğer... giyinebilirim."

"Tamam. Hazır olunca haber ver. Seni bekliyor olacağım."

"Gerek yok. Senin yapacağın işler vardır belki... Sen in, ben bahçeye gelirim. On beş dakika sonra oradayım."

Adam başını sallayıp kendi odasına geçtiğinde çarşafı bedenine sarıp hemen banyoya koştu. Yüzüne gözüne baktı. Uyurken çirkin olmadığını umdu. Turgut'un uyurken kendisini seyretmiş olması yüzünden azıcık huzursuzlaşmıştı. Yüzünü yıkayıp odaya geri döndü. Kırmızı elbiseye baktı. Gerçekten de kumaşı ve modeli çok güzeldi. Eline alıp şöyle bir inceledi. Kendisine de çok uygun bir ölçüdeydi. Demek Turgut'un kız kardeşinin bedeni kendisininkine uyuyordu.

"Giymeyeceğim işte..." deyip yatağa geri attı. Onun için süslenmesini bekliyorsa daha çok beklerdi. Herkese olduğu gibi gözükecekti. Eline iç çamaşırlarını alıp giydi. Bluzuyla kot pantolonunu da giyip saçlarını taramaya başladı. Gözü balkona gitti. Meraklanıp balkona çıktı. Manzarasını merak ediyordu. Deniz hemen ayaklarının altındaydı. Hava iyice loşlaşmıştı. Güneş etkisini yitirmişti. Suda güneşin yakamozları gözüküyordu. Plaj, otelin bahçesinden ötedeydi. Bahçenin çok geniş bir kısmında da masmavi bir havuz yer alıyordu. Yemek masaları sağa sola serpiştirilmişti. Saat yediye geldiği için çoğu müşteri aşağıdaydı.

Gözlerini bahçede gezinen ve oturan insanlarda gezdirdi. Bazı masalar gruplar için sıralanmıştı. Masalardan birisinin yanında Turgut'u gördü. Üzerine siyah kumaş pantolon ile siyah bir gömlek geçirmişti. Uzaktan korsan gibi gözüküyordu. Elleri cebinde, rahat bir tavırla, yanındaki birkaç kişiyle muhabbet ediyordu. Birisi Sinan Bey'di. Yanında karısı olduğu belli olan hafif tombul bir kadın vardı. Genç adamın solunda ise, ona hayran hayran bakan bir genç kız duruyordu. Kız harika yeşil bir kıyafetle, uzaktan doğrusu çok güzel gözüküyordu. Turgut'un onunla birkaç kelime konuştuğunu ve kızın utangaçça ona cevap verdiğini seyretti. Daha evvelden tanıştıkları belliydi. Bu kız da Sinan Bey'in kızı gibi gözüküyordu. Gözlerini kaçırıp diğer masalara baktı. Bütün çalışanlar aileleriyle gelmiş olmalıydı. Herkesin yanında karısı, çocuğu vardı.

Dudaklarını kemirirken, yeniden gözünü Turgut'a çevirdi. Kızın adama yercesine bakan tavrına sinir olmuştu. Hâlâ konuşuyorlardı. Kızın kıkırdaması ise sinirini daha da bozdu.

Tam dönüp odaya girecekken gördü onu...

Babasının bürosundaki kadın da... oradaydı. Yavaş ve alımlı bir şekilde Turgut'a yaklaşıyordu. O kadar güzel gözüküyordu ki, Vildan gözlerini ondan, ince bedeninden alamadı. Bu mesafeden bile güzel makyajı ve çekici fiziği gözüküyordu. Onların birbirlerine gülümseyerek bir şeyler demelerini ve kadının adamın yanağını öpmesini izledi. Bu görüntüden hoşlanmayınca, aceleyle içeriye girdi. Sinirle saçını yeniden taramaya başladı. Aynada hızlı hızlı tararken adamın cesaretine hayret ediyordu. Hem kendisini hem de sevgilisini aynı otele getirmesi büyük

cesaretti. Belli ki çalışan iki iş arkadaşı gibi görünüp, kimseyi şüphelendirmeden geceyi kadının koynunda geçirecekti. Kadın bu kadar rahat davrandığına ve böylesine iyi giyindiğine göre şirketteki pozisyonu çok iyi olmalıydı.

Aynada kendisinin sade kıyafetine baktı. O kadının giysileri yanında çok sönük kalacaktı. Aceleyle üzerindekileri çıkardı. Kırmızı kıyafetin yanına gidip eline aldı. Sonra öfkeyle üzerine geçirip arkasındaki fermuarı çekmeye çalıştı. Sonunda bu lanet adamın istediklerini yapıyor olmaktan nefret ediyordu. Ancak o güzel kadının yanında sönük kalmaya dayanamazdı....

Aynadan baktığında, dizlerinin dört beş parmak üzerinde kalan haliyle mini etek giymiş gibi hissetti kendisini. Pek etek giymezdi ve bu da biraz kısaydı. Fakat çok... seksi gözüktüğünü kabul etti. Beyaz bacakları ile kırmızı çok iyi uymuştu. Göbeği ve kalçaları meydana çıkmıştı. Kalçalarının böyle yuvarlak ve seksi olduğunu hiç fark etmemişti. Ama bir sorun vardı. Hızlıca kumaşın kıyısından ve derin bel oluğundan çirkin gözüken sutyenini çıkardı. Elbisenin üstünü yeniden yukarı çekince gülümsedi. Evet, işte olmuştu. İç çamaşırı olmayınca, elbisenin kumaşı göğüslerini yumuşacık sarıvermişti. Onların da dik ve yeterince göz alıcı olmasına sevindi. Açık yakasından kıyıları kışkırtıcı bir biçimde gözüküyordu.

Hemen makyajını yaptı. Saçlarını ensesinde topladı. İncecik beyaz boynu meydana çıkmıştı. Şimdi yaşından da biraz büyük duruyordu. Hazırdı. Gerçi güzel olmak kendisi için o kadar önemli değildi... Adama güzel gözükme gibi bir çabası yoktu. Bilakis güzel olmamalıydı. Onun kendisine dokunmaması için, öpmemesi için kendisini çekici bulmasını engellemeliydi! Ama... o kadın da fazla güzeldi. Kendi güzelliğinin ondan geri kalmadığını adama göstermek istediğini itiraf etti. Onunla adam için yarışmak gibi bir niyeti olmamasına rağmen kadınsı tarafı da güzel olması için onu zorluyordu.

Bahçeye çıktığında kol çantasını yanına almamıştı. Elinde küçük el çantası vardı sadece. Kırmızı gece elbisesinin incecik askılarından narin omuz kemikleri kadınsı bir şekilde ortaya çıkmıştı. Derin bel oluğundan sırtının pürüzsüz kavisi iç gıcıklayıcı bir biçimde gözüküyordu. Allahtan sabah kot pantolonunun altına güzel topuklu bir

ayakkabı giymişti. Bugün adamın geleceğini bildiği için ona uzun görünmek istemişti. Kırmızı elbise ile sırıtmıyordu.

Turgut onu görünce ayağa kalktı. Sekiz kişilik bir masanın başında oturuyordu. Kızın gelmesini beklerken, gözleri parlamıştı. Onun çapkın bakışlarını görünce biraz mutlu oldu. Demek kendisini beğenmişti. Yanına yanaşıp küçük elini adamın uzanmış iri avucuna bıraktı. Adam yavaşça eğildi. Yanağına herkesin gözü önünde bir öpücük kondururken usulca fısıldadı. "Harika olmuşsun!"

Vildan neden mutluluktan içinin pır pır ettiğini anlayamadı. Yine de adama gülümsemekten kendisini alamadı. Başını kendisini süzen insanlara çevirdi. Herkes merakla ona bakıyordu. Bu giysiyi verdiği için Turgut'a müteşekkir kaldı. Böyle süzüleceğini bilemezdi. Sadece bu masa değil, bütün bahçe kendisine bakıyordu. Ürperdi. Bakışların yoğunluğu korkunçtu.

Adamın sağındaki sandalye boştu. Genç adam onu bu sandalyeye yönlendireceğine, solunda ayağa kalkmış olan esmer güzeli kadına çevirdi. Vildan'ın nefesi kesildi. Bu kadın yakından daha da güzeldi. Çok... çok güzeldi. Onunla yarışabilir miydi ki? Hiç sanmıyordu. Kadının açık renkli gözleri, güzelliğine güzellik katıyordu. Kendisini sevgilisiyle tanıştırması ne kabalıktı... Ama...

...İlginçti. Kadın kendisine çok samimi gülümsüyordu. "Sizi tanıştırayım..." diye mırıldandı adam sevimli gülümsemesiyle. "Aydan, bu hanım benim sözlüm, Vildan! Yusuf Bey'in kızı, biliyorsun."

"Evet, biliyorum ama tanışmak nasip olmamıştı!" Sesi de o kadar güzeldi ki, Vildan midesine rahatsız edici bir düğümün yerleştiğini hissetti. Biraz isteksizce kadına bakarken Osman devam etti.

"Vildan, bu da benim kız kardeşim Aydan... Kendisine senden çok bahsettim."

Genç kız neredeyse bayılacaktı. "Kardeşin mi?.." diye fısıldarcasına konuşurken, kendisine sarılan kadının yanaklarını öpmesine şaşkınca izin verdi. Bu güzel kadın Turgut'un kardeşi miydi? Neler de düşünmüştü? Ama esmerlikleri hariç hiç benzemiyorlardı. Demek o yüzden o kadar rahattı! Erkek kardeşine sevgi gösteren normal bir kadındı. İki kardeşin yakınlığını nasıl da yanlış anlamıştı? Babasına da çok kızdı. Babası bile bile kızının yanlış düşünmesine izin vermişti.

"Ben... " dedi kendisini toparlamaya çalışarak." ...elbise için teşekkür ederim."

"Sana benden çok yakışmış." dedi kadın içtenlikle. "Turgut çok güzel olduğunu söylemişti ama... bence biraz az bile söylemiş."

Vildan üzerindeki şoku atmaya çalışarak gülümsedi. Bu esmer güzeli Aydan' ın da, aynı ağabeyi gibi çok güzel bir gülüşü vardı. Kıskançlığı geçince, kadına karşı içinde bir ısı yayılmıştı.

"Sen de çok güzelsin... Gerçekten!.."

Aydan onun tuttuğu ellerini salınca, Vildan kendisine nerdeyse bir ağızdan hoş geldiniz diyen diğerlerine de gülümsedi. Kendi yerine oturdu. Yanakları kızarmıştı. Karşısındaki güzel kadının bu sersem adamın kardeşi olması onu biraz rahatlatmıştı. Garsonlar tabakları içinde yemeklerini getirince, fazla konuşmadan yemeğinden atıştırdı. Aç değildi. Gözü Turgut'a kaydı. Adamın da boşuna günahını almıştı. Sevgilisini de otele getirdiğini sanıp boşu boşuna kızmıştı. Kıskanç bir yapısı olmadığını düşünürdü. Daha evvel kimseyi kıskanmamıştı. Hiçbir erkeği... Kaldı ki, bu adamdan hoşlanmıyordu bile! Ama içindeki bu sinir duygu kıskançlık değilse, neydi o zaman?

Onun baktığını fark eden adam, gülümseyerek ona döndü.

"Yemeğini beğenmediysen, Kuşadası'nda bir şeyler atıştırabiliriz" dedi nazikçe.

"Yok, yemek güzel... Sadece... aç değilim." Bakışlarını kaçırdı. Yanında oturan Sinan Bey ona havadan sudan bir iki şey söyleyince dikkatini ona çevirdi. Yeşil giysili kızı ve karısıyla tanıştırdı uzaktan. Yeşilli kızın pek samimi baktığı söylenemezdi. Vildan kıskanıldığını hissetti. Bir çok genç kızın bu adam için bayılacağı belliydi. Turgut'a bu kadar sinir olmasa, o da bu kadar kendisine karşı rahat olmasa... gözünün ucuyla yeniden Turgut'a baktı... hoş bir adamdı doğrusu.

Turgut ayağa kalkınca başını onun uzun görüntüsüne çevirdi. "Kalkalım mı?" diye soruyordu belalısı.

"Nereye?"

"Kuşadası'na gidip biraz dolaşalım."

Vildan sesini çıkarmadı. Peçetesini bırakıp ayağa kalktı. Adam başıyla herkese selam verirken, Aydan da gülen gözlerle kendisine

"Görüşürüz!" dedi. Vildan da ona sıcak bir şekilde gülümsedi. Bu kadın çevresine sıcaklık yayıyordu.

Bahçe yolundan kızın kırmızı arabasına giderken Vildan biraz adamı iğnelemeyi tercih etti. "Arabamın anahtarı da hâlâ sende... Her şeyime sahip olmaya niyetlisin anlaşılan?"

Adam gülerek onun kolunu hafifçe tuttu ve önlerindeki iki basamağı inmesine yardım etti. Ama sonra elini çekmeyince genç kızın kolu yanmaya başladı. Allahtan arabaya fazla mesafe kalmamıştı.

"Sana daha büyük araba alacağım. Daha güvenli... Cip mesela!"

"Ben arabamı seviyorum."

"Arabanın yerinde olmak isterdim. Beni ne zaman seveceksin?" Sesi şakacıydı ama Vildan gülmedi. Kolunu hafifçe çekiştirip adamın elinden kurtuldu.

"Böyle bir ihtimal yok! Beni tehdit ettiğin zaman bu şansını yok ettin."

Adam arabaya varmadan önce dönüp onu durdurdu. Kolunu yine tutmuştu. Bu sefer biraz daha sıkıydı. "Hiç mi yok?" Gülen gözleri yine biraz kısılmıştı.

"Bak... Turgut... ya da Ataman! İsmin her neyse! Seninle niye evlendiğimiz belli... Öyle değil mi? Bebek yapacağız ve sonra herkes kendi hayatını yaşayacak. Sevmek gibi bir anlaşmamız yoktu. Seninle seks yapmak için öldüğümü de sanma! Çok hoşsun... çok naziksin... yakışıklısın... Bunları kabul ediyorum. Ama... benim tipim değilsin. Bilmem... anlatabiliyor muyum?"

Adam elini çekti. Gözlerinin ışığı biraz sönmüştü. Vildan'ın kendisine karşı olan nefret dolu tavrını çok önceden kabullenmişti. Yine de kızın sert sözleri onu yaralıyordu. Bu öfkeli küçük yaratık, kimseden çekinmediğini açıkça gösteriyordu. Evlenmeyi bu kadar çabuk kabullenmesine bile aslında çok şaşırmıştı. Onun en azından haftalarca inatlaşacağını düşünmüştü. Kabul etmemek için çırpınacağını zannetmişti.

"Evet... Anladım. Merak etme!" dedi sakince. "Her şey dediğin gibi... Sorun yok."

"İyi..." Vildan öfkesini içine atmaya çalışarak gözlerini kaçırdı.

Genç adamın yüzündeki ifade, onun bozulduğunu gösteriyordu. Umursamadı... En azından onu kırabiliyordu. Onu kırabildiğini fark etmek kendisini iyi hissettirmişti. Hâlbuki bu adamın yanında kendisini hep güçsüz hissediyordu.

Arabaya bindikleri zaman, Vildan ona baktı. Onunla yalnız kalmak istemiyordu aslında. "Kardeşini de alsaydık ya! O da gezmiş olurdu..." dedi donuk bir sesle.

Adam omuz silkti. "Gelmezdi... kocasını bekliyor."

"Evli mi?"

"Evet. Antalya' lı bir turizmciyle. Bir de kızları var. Ama... araları iyi değil. Bir süredir ayrı yaşıyorlar. Bu toplantı onlar için de bir şans olabilir diye düşünmüştüm."

Vildan kaşlarını kaldırdı. "Ama daha çok genç!"

"Öyle gözüküyor. Benden üç yaş küçük!"

Vildan hayretle başını çevirdi. Bu zarif ve güzel kadının evli ve bir çocuk sahibi olduğuna inanamıyordu. Çok daha genç gözüküyordu. Kocasının onunla arasının kötü olması da ayrıca üzücüydü.

"Adam mı ona kötü davranıyor?"

Turgut alayla gülümsedi. "Herkes ben kadar kötü değildir. Bilakis Salih çok iyidir. İçki ve kumarı yok... İyi bir baba... Aralarındaki sorunun sebebini bilmiyorum. Maddi durumları da çok iyi... Antalya'da oteli var."

"Başka kadın..."

Adam omuz silkti. "Sanmam. Salih onu seviyor. İşin kötü yanı Aydan da onu seviyor. Ama sanırım birbirlerine söyleyemiyorlar."

"Ne kötü. Sevip de söyleyememek acı olmalı..."

Turgut cevap vermedi. Arabayı park yerinden çıkarıp, Kuşadası'na çevirdi. Otel ile aralarında on dakika mesafe vardı. Vildan sıyrılan eteğini biraz çekiştirip bacaklarını örtmeye çalıştı. Az önce onu kırdığı için mutlu olmalıydı. Oysa gözlerindeki ışık azalınca, nedense huzursuz olmuştu. Adamın sürekli gülümsemesine alışmıştı. Ayrıca elinde olmadan, sürekli ona gözünün ucuyla bakmaktan da vazgeçmeliydi. Alt tarafı yakışıklı bir adamdı. Onun kadar yakışıklısı ve boylu poslusu her gün gözükmese de... kişiliği konusunda ondan hiç

hoşlanmıyordu.

Arabayı şehrin içine sokan Turgut, deniz kıyısında bir otoparka girdi. Parasını görevliye verirken, Vildan da çıkışta onu bekliyordu. Gözü adamın yüzündeydi. Şimdi gülümsemiyordu. Uzun boyuyla, görevliyle konuşurken, trilyoner bir iş adamı gibi değil de normal bir insan gibi doğaldı. Kendisine doğru yöneldiğinde de gülümsemiyordu ama kızın kendisine baktığını fark edince hemen tebessüm etti. Gözleri yine ışıl ışıldı. Onun keyfinin bozulmadığına içinden sevindi Vildan. Bu adamı üzmek zor olsa gerekti. Sürekli hayattan zevk alan bir hali vardı.

"Evet, önce dükkânlar kapanmadan alışveriş yapalım" dedi adam keyifle. "Seni giydirmemiz gerekiyor. İki gün hep bu seksi kıyafeti giyemezsin. Ayrıca söyleyeyim, göğüslerin hayal gücüne gerek bırakmıyor. Onlarla ilgilenen tek kişi olmak isterim."

Vildan istemsizce kollarını göğsünde kavuşturdu. "Çok mu belli?"

Turgut başını salladı. "Evet! Neyse ki deniz kıyısındayız. Çok daha açık giyinenler var." Kaldırıma çıkıp yan yana yürümeye başladılar. Bir süre yürüdükten sonra Turgut ona yan gözle baktı. "Böyle yürümek zor olmuyor mu?" diye şakacı bir edayla sordu. Vildan anlamamıştı. Girdikleri kalabalık caddenin güzelliğiyle yine büyülenmişti. Buraya her gelişinde, çarşısının hareketliliği ve güzelliğiyle yine Kuşadası'na hayran kalıyordu. Bakışlarını etrafından ayırıp ona baktı.

"Nasıl yürümek?" dedi şaşkınca.

Adam elini uzattı yavaşça. "Artık sözlü olduğumuza göre?.."

Vildan bir onun iri eline, bir de siyah gözlerine baktı. Çok güzel gülümsüyordu. Elini onun eline bırakmak istemiyordu ama... böyle gülümseyen birisine nasıl karşı konabilirdi ki?

"Eee... Şu anda... bu kadar... yakın olmamız doğru değil..." İnatla elini uzatmadı. Onunla el ele tutuşmak istemiyordu. Onun sıcaklığını hissedebileceği her türlü yakınlaşmaya karşıydı. Yutkundu... "Biz seninle âşık değiliz. Evli de değiliz. Elimi tutmanı gerektirecek bir şey..."

Adam sabırsızca uzanıp kızın elini tuttu.

"Hadi ama!" dedi onun sözünü keserek. "Çok inatçısın!"

"Bırak elimi..." Fakat kendi elini tutan iri el o kadar güçlüydü ki,

çırpınması hiç fayda etmedi. Üstelik acımaya da başlamıştı. Elini kurtaramayan Vildan çaresizce buna boyun eğdi. "Sen hayvanın tekisin..." dedi öfkeyle. "Benim isteklerim senin için hiç önemli değil, öyle değil mi? Sürekli kendini düşünüyorsun. Bana istediğin her şeyi yapabileceğini sanıyorsun?"

Kendisine çarpan birisi yüzünden hafifçe sendeledi. Kalabalıkta tartışmak hiç mantıklı değildi. Genç adamın gülümseyen yüzü de zaten değişmemişti. Hâlâ elini sımsıkı tutuyordu.

"Tamam..." dedi çaresizce. "Elimi acıtıyorsun..."

Çocuksu mızmızlanması üzerine genç adamın parmakları gevşedi. Şimdi tıpkı bir aşık gibi tutuyordu ve Vildan sesini çıkarmadı. Çekmeye de çalışmadı. Hayretle adamın iri ama sevecen elinden kendi bedenine inanılmaz bir akımın aktığını hissetti. Kalbi gümbürdemeye başlamıştı. Sanki adamın her şeyine sahiplenmişti. Elinin altında inanılmaz bir güç tutuyordu. Bu hiç bilmediği bir histi. Ve kendisini... inanılmaz güvende hissediyordu...

Sessizce yürümeye devam ettiler.

Adam üzgünce başını salladı. "Affedersin... özür dilerim. Ama çok inatçısın. Bak, elini tuttum diye dünya yıkılmadı. Niye inat ediyorsun?"

"Sanki her şey normalmiş gibi bunu bana nasıl sorabiliyorsun? Sana yakın olmanın hoşuma mı gittiğini sanıyorsun?"

"Sanmıyorum ama..." Gülümsedi yine. Kızın itirazları veya öfkesi onu hiç etkilemiyor gibiydi. "En azından ben hoşlanıyorum..." dedi ona. "Beni en küçük zevklerden bile mahrum etmeye çalışman, biraz strese girmeme sebep oluyor."

"Hiç umurumda değil... Duvar gibi adamsın. Yine de bildiğini yapıyorsun!"

Turgut onun elini biraz daha kavradı. Genç kızın minik eli de istemsizce onunkini tutmak zorunda kalmıştı. Artık canı acımıyordu.

"Önce sana mayo alalım..." diye mırıldandı Turgut. Onun dediklerini duymamış gibiydi. "Yarın sabah biraz yüzeriz. Öğlen otobüsle bir tur var. Onlar gezerken biz de plajda güneşleniriz..."

Adamın yanında yürürken ona başını kaldırdı Vildan. "Niye? Sen

tura gitmeyecek misin?" Tüm gün onunla plajda yalnız kalmaya katlanamazdı. Onun varlığı huzurunu kaçırıyordu.

"Sanmam."

"Neden? Bence gitmelisin. Gitmezsen eğer, çalışanların onlarla gelmeyi önemsemediğini sanacaklar."

Adam başını fazla çevirmeden, gözünün ucuyla ona baktı. "Öyle mi?"

"Evet. Öyle değil mi?"

"Aslında onların rahatı için gitmiyorum. Patron aralarında olmazsa daha rahat etmezler mi?"

Genç adamın bu konudaki ince düşüncesi Vildan'ı utandırdı. Kendisi ise onunla yalnız kalmamak için bencilce davranıyordu. "Sen de git... hoşlarına gidecektir..." dedi. Ne düşündüğü belli olmasın diye etrafına baktı.

Adam cevap vermedi. Onu bir mağazaya soktu. Bir kenarda inanılmaz sayıda kaliteli markalardan oluşan mayo bölümü vardı. Vildan onu bırakıp keyifle aralarına daldı. Kendisine zaten yeni mayo almayı düşünüyordu. Çölde su bulmuş bir yolcu gibi mutlu oldu. Ne kadar da çok mayo ve bikini vardı böyle? Aralarında gezinip kendisine uygun bir model ararken, Turgut önünü kesti. Elinde beyaz bir bikini vardı. "Bu nasıl?"

Vildan hayranlıkla bikiniyi aldı. Adamın seçimi harikaydı doğrusu. Yeni ve şık bir modeldi. Çok da pahalı gözüküyordu.

"Sen bir dene!" diye mırıldandı adam. "Ben de birkaç tane daha seçeyim."

Vildan kabine girdi. Kırmızı elbisenin altında fazla bir şey olmadığı için soyunup bikiniyi giymesi fazla vaktini almamıştı. Aynadan kendisini süzdü. Fena değildi. Fazla mı açıktı? Diri göğüslerinin çevresini saran kumaş, teni kadar inceydi. Keşke annesi yanında olsaydı. Kendisine bir fikir verirdi. Aklına dışarıda bekleyen despot adam geldi. Dudaklarını kıvırıp kararsız kaldı. Sonra kadınca bir hainlikle perdeyi araladı. Sadece başını çıkarıp etrafına baktı. Turgut biraz ileride, elinde birkaç tane daha mayo ve bikini modeliyle kendisini bekliyordu. Yanında duran tezgâhtar kız ise hayran hayran adamı süzüyordu.

"Turgut... Bir bakar mısın?.." dedi hafif bir sahiplenmeyle.

"Efendim?" Perdeye yaklaşmıştı adam.

"Şimdi kafanı sokup içeriye bakacaksın ve bana fikrini söyleyeceksin..." diye fısıldadı ona. "Ama... sakın edepsizlik yapma! Nasılsa yüzerken göreceksin biliyorum ama... burada utanıyorum. Tamam mı? Sadece fikir vereceksin. Çok ayrıntısıyla bakmayacaksın."

"Peki, kumaşın sakladığı yerlere ayrıntıyla bakmadan nasıl fikir vereceğim?" sesi yine iğneleyici ve muzipti.

"Çok uzatma! Sadece fikir istiyorum. Hadi bak!" Geri çekilip adamın perdeyi aralamasını bekledi. Adam başını içeriye sokunca, hafifçe kollarını iki yana kaldırdı. Kalbi yine gümbür gümbür atıyordu. Güzel bir vücudu olduğunu biliyordu. Nedense bu ters adamın, aç gözlerle bedenini süzmesi artık o kadar kötü gelmiyordu.

Tahmininin aksine, gri gülen bakışlar hızlıca göğüslerinde ve bikininin altında gezindi. Bakışlarında hiçbir çapkınlık belirtisi yoktu. Kız kardeşini süzen bir adam gibi hızlıydı. "Gayet güzel!" diyerek geri çekilmesi ise sinirini bozdu. Bu kadar da hızlı olmasına gerek yoktu. Perdeyi yeniden aralayıp öfkeyle, bir adım geriye çekmiş olan adama baktı.

"Ne oldu şimdi? Gördün mü yani?" dedi öfkeyle.

Adam gülümsedi. "Yeterince gördüm. Çok güzel olmuşsun..."

"Saçmalama... Bir daha bak!" Kızgın bakışları yine ateş saçıyordu.

"Çok inceleme dedin de..."

"Evet. İçindekini değil, kumaşın duruşunu inceleyeceksin. Dünyanın parası bu şey! Hadi, bak... Öbür ay evlendiğimizde, küçük aldım diye başımın etini yeme... Biraz küçük mü, ne? "

Turgut yeniden başını içeriye soktu. Sıkıntılı bir şekilde kızın üzerindeki beyaz bikiniye baktı. Ondaki bu sıkıntılı hal, Vildan'ın sinirini iyice yukarı çıkardı. Gözleri biraz alayla, biraz da öfkeyle adamın yakışıklı yüzüne baktı.

"Galiba benim vücudumu o kadar da çekici bulmadınız, Ataman Bey? Sevgiliniz kadar seksi olmayabilirim. Belki onun göğüsleri daha

büyük ve seksidir? Bikinileri daha iyi dolduruyordur?" Beline dayadığı elleriyle her an kavga yapmaya hazır bir hali vardı.

Turgut derin bir nefes aldı. Sakin olmak için kendisini zorladığı belliydi. Kıza cevap vermedi. Sevgili ile ilgili de bir şey söylemedi. Sadece sakin bir sesle "Arkanı dön.." diye emretti.

Vildan aslında emir olan bu istekle arkasını döndü. Sırtında ve kalçalarında gezinen gözleri, karşısındaki aynadan görebiliyordu. Bir saniye sonra yeniden adama döndü. Beğenilmemek doğal olarak sinirini bozmuştu. Vücudu güzeldi. Bacakları ince ve uzundu. Hiç göbeği yoktu. Göğüsleri biraz küçüktü ama ileride bebek olunca belki biraz büyürdü! Şu anda yeterince alımlıydı. Peki bu sersem adam neden hiç parlamayan gözlerle kendisine bakıyordu?

"Bence... çok güzel. Alalım..." dedi Turgut. "Al, şunları da dene!" Elindeki tek parça mayo hariç, diğerlerini kıza vermişti. "Bu mayo kalsın. Vücudunu bununla gizleyecek bir kadın değilsin."

Vildan onun uzattığı üç parça daha bikiniyi denedi. Ne demek istediğini düşünüyordu. Her giydiği bikinide inatla adamı çağırdı. Genç adam ikisini çok beğenmişti. Birisi bordo renkli, çizgili bir modeldi. Diğeri de cıvıl cıvıl, çiçekli bir bikiniydi. Sonuçta üç adet bikiniyi almaya karar verdiler. Turgut parasını bizzat kendisi verdi. Çok doğal yapmıştı bunu. Sevgililerine hediyeler almaya alışık olduğu belliydi. Vildan istemese de onun sevgilisini düşününce yine huzursuz oldu. Sebebini bilemedi ama bu huzursuzluk hissi, tanıdığı hoş bir duygu değildi. Şimdi sevgilisinin tipini de bilmiyordu. Kardeşini sevgilisi sandığı zaman, hiç değilse rakibinin görünüşü hakkında bir fikri vardı. Oysa şimdi sevgilisi neye benziyor, tahmin bile edemiyordu. Sonra içinden kendisine kızdı. Değer vermediği bir adamın sevgilisi hakkında fazla kafa patlatıyordu. Üstelik onu rakip olarak görmesi de hiç mantıklı değildi.

Turgut onu bir başka mağazaya soktu. Yine kabinde kızın üzerindekileri inceledi. Ona iki adet gece elbisesi aldı. Birisi siyah, diğeri gece mavisi renginde, her yerde giyilebilecek türden, pahalı ve çok kaliteliydi.

"İç çamaşırı da almalıyım." dedi Vildan utanarak. "İki gün aynı şeyleri giyemem, değil mi?"

Bir saat sonra elleri kolları çantalarla dolmuştu. İki günlük

ihtiyaçtan fazlasını almışlardı. Yeniden park yerine gidip, onları arabanın bagajına bıraktılar. Bagaj kapağını kapatırken Vildan haince gülümsedi. "Daha şimdiden sana pahalıya patladım, değil mi?" diye sordu.

Adam omuz silkti. Gülümsemesi iyiye işaretti. "Ben sana evlenme teklif ettiğimde, kabul etmen karşılığı, çok daha fazla şey verebilirdim. Aslında bana ucuza geldin..."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" O cevap vermeyince bu sefer o omuz silkti. "Nasılsa evlenince, intikamımı senden alırım. Masraflı bir kız olduğumu söylemeliyim."

Yeniden park yerinden çıktılar. Yürümeye başladıklarında, bu sefer Vildan adama yaklaştı. Kalabalık yüzünden zaten birbirlerine yanaşmak zorunda kalıyorlardı. Usulca koluna girdi. Çok hafifçe tutuyordu. Zorlama olduğu belliydi. Onun elini tutmasındansa böylesi daha iyiydi. O elinden tuttuğu sürece ona olan kızgınlığını sürdürmesi zor oluyordu. Şu anda ona sempati besleyebileceği her hangi bir şeye karşıydı. Elinin altında çıplak tenini ve sert kaslarını hissetti. Etraflarını seyrederek yürürken, farkında olmadan ona daha da sokuldu. Semih'in koluna girdiği zaman hissetmediği bir şeyi yeniden hissetti.

Güven...

Onun cüssesinin haricinde, adamın gerçekten kendisine ilgi gösterdiğini biliyordu ve belki de güven duygusu buradan geliyordu. Birisi tarafından kollanmak güzel bir duyguydu. Acaba hâlâ kendisine aşık mıydı? Gerçi üç sene önceki duygularının aşk olduğunu itiraf etmemişti ama... bu iki haftaki davranışları aşk değilse... neydi peki?

Genç adam, gezerlerken ona istediği her şeyi aldı. Bir mısırı yarım yarım yediler. Dondurma istemedi Turgut ama kıza kocaman bir tane aldı. Beğendiği, doğal taşlardan yapılmış bir künyeyi de satın alarak kıza hediye etti. Şehir merkezinden, kalabalık çarşısından çıkıp, bir süre deniz kıyısında yürüdüler. Kendileri gibi bir sürü çift vardı. Çoğu sarmaş dolaştı. Bazıları el ele tutuşmuş, bazıları da birbirlerine sımsıkı sarılmıştı. Genç kız ise elindeki dondurmayı bahane ederek ondan uzak duruyordu. Yürüme yolu nispeten daha sakin olduğu için birbirlerine yakın yürümeleri de gerekmiyordu.

Ellerini cebine sokmuş olan Turgut da zaten etrafından kopmuş gibiydi. Gözleri çoğu zaman denizdeydi. Zaman zaman da kızı

seyrediyordu. Onun kendisine baktığını fark eden Vildan bir kez adamın gözlerinin içine bakmıştı. Bakışlarında soru işareti vardı ama Turgut hiç utanmadan onu seyretmeye devam etmişti.

Bir banka oturup, tatilin tadını çıkaran mutlu insanları seyrettiler bir süre. Denizin sesi altında, sakince oturmak güzeldi. Dolunay da vardı. Turgut hafifçe yan dönmüş, yine kendisini seyrediyordu. Gözünün ucuyla ona baktı.

"Ne oldu?" diye sordu. "Niye bakıyorsun?"

"Hiç, sadece güzelliğini seyrediyorum." Sesi çok normal ve utanmazcaydı. Vildan gözlerini kaçırdı. Yanlarından geçerken, adama utanmadan yan yan bakan kızları fark etti. Kızlar Turgut'u alenice süzmüşlerdi. Bu adamın mıknatıs gibi kızların dikkatini çektiğini görebiliyordu. İstediği her kızı elde edebilecekken neden kendisinin başına gelmişti ki bu olay? Turgut ise bütün dikkatini kendisine verdiği için, genç kızların fark etmemişti bile. Kızlar uzaklaşırken Vildan yine ona baktı.

"Tamam... bakma artık! Beni huzursuz etmeye mi çalışıyorsun?"

Adam bir eliyle uzanıp, ensesindeki topuzdan kurtulan ince bir saç lülesine dokundu. Vildan inanılmaz bir şekilde ürperdi. Kendisini üşümüş gibi hissetti. Gözleri isteği dışında kısıldı. Adamın ufak dokunuşlarına karışmayacağına söz verdiği için, sesini çıkarmadı. Aslında sesini çıkarmak da istemiyordu. Ensesinde yavaş hareketlerle daire çizen baş parmağının, bedenine gönderdiği elektrik inanılmazdı. Kendisini uyuşmuş gibi hissediyordu. Sanki bu uyuşturucunun daha da fazlasına ihtiyacı vardı...

Turgut tek tek ensesindeki tokaları çıkardı. Gür saçları, parça parça omuzlarına döküldü. Vildan ondan kaçırdığı gözlerini, başka insanlara odaklamaya çalışıyordu ama bunu yapmak çok zordu. Bütün duyuları havalanmıştı. Eli saçlarının arasından, yeniden ensesine kayınca zorlukla Turgut'a baktı. "Gördüğün gibi... ben anlaşmamıza uyuyorum... Hiç hoşlanmamama rağmen... bana dokunmana ses çıkarmıyorum!" dedi yavaşça.

Adam sesini çıkarmadı. Ensesindeki eli yavaşça kızın kafasını kendisine çekerken, karanlıkta birden tehlikeli gözükmeye başlayan yakışıklı yüzünü de ona yaklaştırdı. Öpmedi, ama... çok yakındı. Vildan

her zamanki gibi onun hoş nefesini içinde hissetti. Burunları neredeyse birbirine değecekti.

"Gerçekten... bir ay sonra mı evleneceğiz?" diyerek konuyu değiştirmeye çalıştı.

"Bana kalsa... hemen! Ama senin korkacağını düşündüm. Bir de ne hazırlık yapacağını bilmiyorum. Büyük bir düğün mü istiyorsun?"

"Bence... fazla abartılı olmasın. Ne de olsa evlilik sebebimiz belli. Akrabalarımızla, aramızda olabilir. Bizim zaten fazla akrabamız yok. Resmi nikâhtan sonra bir parti verebiliriz. Ama bir ay sonra finallerimiz var. Zamanı denk getirebilirsek iyi olur. O telaşla notlarımın düşmesini istemem."

"Peki, düğün tarihini sen seç o zaman. Düğünü İstanbul'da yapalım. Benim bütün çevrem şu anda orada. Olabilir mi?"

Vildan başını salladı. Sesini çıkaramadı. Boğazı kurumuştu. Öpecekse öpseydi ya artık! Deminden beri içi kıpırdayıp duruyordu.

"Olur" diye mırıldanarak onun erkeksi dudaklarından kaçırdı gözlerini. Şimdi, gece bile parlayan gri gözlerine bakıyordu. Huysuzca söylendi. "Hadi, öpeceksen öp... ya da bırak. Böyle bizi seyrediyorlar!"

Onun öpmesini bekledi. Artık evlenme sözü vermişti. Sözlü sayılırlardı. Karşı koymak zorunda değildi. Daha evvel de kendisini öpmüştü. Bir öpücükten daha ne çıkardı ki?

Ama Turgut birden onu saldı ve ayağa kalktı. Yüzündeki tatlı gülümsemesi ile "Gidelim o halde..." diye mırıldandı. Vildan da ayağa kalktı. Adamın kendisine uzattığı tokalarını çantasına attı. Kaldırımda arabaya doğru giderken, koluna girmedi. Kızgındı... Çantasını sımsıkı tutmuş, yanındaki adama bakmamaya çalışıyordu. Neredeyse hevesle öpmesini kendisi istemişti ama beyefendi onu öpmemişti. Bu çok aşağılatıcı bir şeydi.

Arabaya bindikten sonra geri dönüş yolunda Turgut ona şöyle bir baktı. Kızın kızgın olduğu belliydi. "Niye kızdın şimdi?" diye sordu gülümseyerek. "Saçlarına dokundum diye mi?"

"Hayır!" dedi Vildan biraz sertçe. "Hiçbir şeye kızmadım..."

"Bir şeye kızmışsın!" Kaşlarını kaldırdı. "Düğünü İstanbul'da yapalım dedim diye mi?"

"Lütfen beni rahat bırakır mısın? Hiçbir şeye kızmadım. Sadece çok hızlı evlenecek olmamız biraz beni korkutuyor." Attığı yalan yüzünden başını çevirip karanlıkta ay ışığıyla yansıyan dağları seyretti. Bir daha da konuşmadı. Dişleri hep sıkılıydı. Otele vardıkları zaman, henüz çoğu kişi ayaktaydı. Arabadan indikten sonra Turgut anahtarını kıza uzattı.

"Al bakalım anahtarını... Araban güzel ama yine de başka araba alalım sana."

Vildan cevap vermedi. Öfkeli, kısılmış gözleri adamın yüzündeydi.

"Sen de biraz alınganmışsın herhalde Ataman Bey?.. Anahtarımı istemiyorum. İzmir'e beraber gitmeyecek miyiz?" Sesi kızgındı.

"Evet!"

"İyi o halde. Niye veriyorsun?"

"Az önce benden geri istemedin mi? Bu küçük arabayı sevdiğin belli! Al hadi, bana lazım değil zaten!.."

"Gerek yok. Sen sürerken ben etrafımı seyredebiliyorum. Şimdi bagajı aç da eşyalarımı alayım."

Paketlerini çıkarırken, odasının kapısına kadar Turgut da ona eşlik etti. Poşetlerin çoğunu o almıştı. Kızla beraber odaya girip elindekileri koltuğa bıraktı. Vildan da aynı koltuğa bırakmıştı. Döndüğünde, yüz yüze adamla kalakaldı. Birbirlerine çok yakındılar. Başını kaldırıp, yakışıklı yüzü süzdü bir an. O da ışıl ışıl gözlerle kendisini inceliyordu.

"Evlilik için seni çok mu acele ettiriyorum?" diye sordu yumuşakça. Onun sinirli bakışlarla cevap vermemesi üzerine başını salladı. "Söylediğim gibi, tarihi sen belirle... Birkaç aylık gecikme, babamı huzursuz etmez. Yazın sonunda da evlenebiliriz."

Vildan yine sesini çıkaramadı. Ne diyeceğini bilemiyordu çünkü. Gözlerini kısıp adamın ciddi olup olmadığına baktı. O böyle gülümserken hangi lafı şaka hangi lafı ciddi anlamıyordu.

"Bana kalsa..." diye mırıldandı. Onu üzmek istiyordu. Bu gece iki kere kendisini sinir etmişti. "... seninle hiç evlenmek istemiyorum!" dedi kötü kötü. "...ama beni bırak desem... bırakmazsın değil mi?" Adamın

gülümsemesi azalmıştı gerçekten. Siyah kaşları ilk kez çatılır gibi oldu. Vildan yutkundu. Şüpheyle "Bırakır mısın?" diye ekledi. Adam 'Bırakırım!' dese, ne yapacağını, ne diyeceğini hiç bilemiyordu.

Bir süre sessiz kaldı Turgut. Sonra yüzüne o gülümsemesi yeniden yerleşti. "Asla!"dedi adam.

"Ya baban... biz evlenmeden ölürse?" Bu sorunun cevabını gerçekten merak ediyordu. "O zaman evlenme gerekçen yok oluyor."

"Yine bırakmam. Ben sadece çocuğu, babam için istiyorum..." Uzanıp kızı belinden yakaladı. Karşı koymasına fırsat vermeden nazikçe kendisine çekti. İncecik bedeni adamın vücuduna usulca yaslandı. "...ama seni kendim için istiyorum. Bunu daha evvel de söylemiştim. Sen benim oluncaya kadar her şeyi yapabilirim. Sen zaten üç yıl önce benim olmuştun..."

Vildan sebepsiz bir hainlik duygusu içindeydi. Adamın söyledikleri bir yandan hoşuna giderken bir yandan da onu üzmek için içinde güçlü bir arzu vardı.

"Bakire olmasam da mı?.." dedi soğukça. Bir erkek kendisine böyle sarılmayalı çok olmuştu. Üstelik bacaklarını daha evvel hiç bu kadar halsiz hissetmemişti. Yorulmuş olmalıydı. Bu onun oluşturduğu etki olamazdı.

Turgut kısılı gözlerle kızın yüzünü süzüyordu. Gri gözlerinden ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi. Vildan onun rahatsız olduğunu hissedebiliyordu. Her erkek gibi karısının dokunulmamış olmasını arzuluyordu. Vücudu da hafifçe gerilmişti. Yanak kasları dişlerini sıktığını gösteriyordu. Belli ki bu soru hiç hoşuna gitmemişti. Mutlu olmalıydı ama... olmadı. Bu doğru değildi. Ne olursa olsun bu kötü adam kendisine hep dürüst davranmıştı. Bakire olduğunu ona söylemeliydi. Tam ağzını açacaktı ki, Turgut onu saldı.

"Evet, ne yapalım!.." diye mırıldandı. "Üç sene bekleme salaklığını yapan benim!.." Sesi de biraz üzgündü. Gözleri üzgündü... Geri çekilirken "Benim gidip kardeşimi bulmam lazım" dedi. "Sen istersen uyu... Yarın sabah erkenden yüzeriz diye düşündüm. Seni uyandırırım. Sonra da giyinip biz de tura katılırız. Olur mu?"

Vildan genellikle yaptıklarından pişman olmazdı ama o gülen

gözlerdeki hüzün yüzünden anormal derecede huzursuz oldu. Sessizce başını salladı. Genç adam odadan çıkıp kapıyı ardından kapayınca, sinirle dişlerini sıktı. "Aptal!" dedi kendi kendisine... "Ben su katılmamış bir aptalım. Niye yalan söyledim? Neden dilimi tutamıyorum?"

Uyumadan önce lambasını kapatıp, balkona çıktı. Odasına geleli yarım saat olmuştu. Yeni aldığı şortlu pijamasını giymişti. Demirlere tutunup etrafını seyretti. Hava çok güzeldi. Turgut'un kendisine aldığı künyesine baktı. Taşların parlaklığı ve tenine dokunuşu çok hoştu. Altın künyelerinden daha çok hoşuna gitmişti.

Bakışlarını havuzun biraz ilerisine çevirdi. Hafif karanlık bir bölgede, onu gördü. Turgut bir masada tek başına oturuyordu. Yüzünü tam göremiyordu. Dinlendiğini düşündü. Yalnız kalmak istiyor olmalıydı. Üzüldüğüne göre yalnız kalmak istemesi normaldi.

Dönüp odaya girdi. Kendisini yatağa attı. Gözlerini tavana yansıyan hafif ışıklara dikti. Saat bir olmuştu ve hiç uykusu yoktu. Akşamüzeri uyumuş olması, yorgunluğunu biraz almıştı. Sağa dönüp gözlerini yumdu. Bir dakika sonra yeniden sola döndü ve gözlerini yumdu. Puflayarak uyumaya çalıştı. Uyuyamayacağını anlayınca yeniden kalkıp balkona çıktı. Doğruca adamın olduğu yere baktı. Dikkatini toplayınca yanında bir kadın gördü. Bir kadın gelip yanına oturmuştu. Onun Sinan Bey'in kızı olduğunu fark etti. Üzerinde şimdi seksi bir bikini vardı. Belli ki gece havuza girmişti. Masanın üzerinde iki bira bardağı duruyordu. Yarıları boştu. Demek kız adamla muhabbet etmek için fırsatı kaçırmamıştı. Hiç değilse adamın bu durumda sıkıntısını atacağını düşündü. Belki de gece... bu kızla... Yok daha neler! Kendisi buradayken... hemen yan odada kızla seks yapacak değildi her halde? Ara kapının kilidi bile yoktu.

Dönüp odaya girdi. Yeniden yatağa attı kendisini. Uzun bir süre gözleri açık bekledi. Saat ikiye doğru yan odada bir tıkırtı duydu. Kulaklarını dikti. Turgut odasına girmiş olmalıydı. Fazla ses gelmiyordu. Bir kadın sesi falan da duyulmuyordu. Zaten olsa bile odaların ses sızdırmazlıkları, diğer küçük otellere göre çok iyiydi. Sadece kapı kapanması gibi sert sesler duyuluyordu.

Biraz daha yatakta dönüp durdu. Yarın sabah gözleri korkunç gözükecekti. Gözlerinin altı moraracaktı. Bu adamı tanıdığından beri

doğru düzgün deliksiz uyumayı unutmuştu. Sıkıntıyla yine yatağından kalktı. Kararsızca durakladı. Yavaşça ara kapıya gitti. Kulağını kapıya dayadı. Hiçbir ses gelmiyordu. Cesaretini toplayıp kapıyı araladı. Başını içeriye doğru uzattı. Yine ses gelmiyordu. Usulca adamın odasına girdi. Kendi odasıyla birebir aynı, ama ters yapıda bir odaydı. Gözlerini yatakta gezdirdi. Turgut oradaydı. Yanında da kimse yoktu.

İçinde anlayamadığı bir rahatlama oldu. Tuttuğu nefesini saldı. Yaklaşıp adama baktı. Şimdi uyansa ne yapardı bilmiyordu. Hafif ama derin solukları uyuduğunu gösteriyordu. Üzerinde sadece incecik boxer iç çamaşırı vardı. Çarşafı bile üzerine örtmemişti. Sıcak gecede, öylece uyuyup kalmıştı. Daha yatağın başındaki lamba bile yanıyordu. Demek kapamaya vakit bulamadan yorgunluktan öylece uyuyup kalmıştı!

İçinde bir şeyler kıpırdarken, adamın seksi bedenine baktı. Atletik vücudu buram buram cinsellik kokuyordu. İlk kez bu kadar çıplak bir erkeği plaj haricinde, özel bir ortamda görüyordu. Elini uzatıp göğsüne dokunmak istedi. Erkeksi karnında elini gezdirmek istedi. Saçmalıyordu. Yine de ona bakmaktan kendisini alamıyordu. Yakında bu bedenle seks yapacağını düşündü. Bu bedende ellerini gezdirecek miydi? Onun kendisine sahip olmasına izin verdiğinde, kendisi de bundan hoşlanacak mıydı?

Hiç seks yapmayan ve tamamen çıplak bir erkek vücudu görmeyen birisi olarak, korkuyordu. İlk deneyiminin nasıl olacağını bilmiyordu. Bu adamın bir sürü kadınla olduğundan emindi. Gözlerini, üzerindeki ince kumaş parçasında gezdirdi. Hayal gücü devreye giriyordu. Yutkunup hızla döndü. En iyisi odasına gidip yine uyumaya çalışmaktı.

5. BÖLÜM

Bir süre sonra, zorla da olsa uyumayı başardı. Huzursuz bir uyku uyuyordu. Dönüp duruyordu. Neden sonra iyice daldığında, birisinin kendisini dürttüğünü fark etti. Homurdanarak gözlerini açtı. "Ne oluyor?" dedi kızgınca.

Karşısında Turgut, gülümseyerek kendisine bakıyordu. Adam çoktan kalkmış olmalıydı. Banyosunu yapmış, tıraş olmuştu. Üzerinde bir şort ve kolsuz kırmızı renkli bir atlet vardı. Parlayan dişleri gözüküyordu neredeyse...

"Hadi, uykucu..." diyordu adam. "Kalkma vakti..."

"Saçmalama ya..." dedi isyanla. "...saat..." Saati aradı. Duvardaki saat daha yedi buçuğu gösteriyordu. "...saat daha yedi buçuk... ne kalkması? Okula mı gidiyoruz... bırak uyuyayım!"

Adam yatağa, yanına uzandı ama kıza dokunmadı. Sadece gülen bir suratla uykulu yüzüne bakıyordu. Vildan başını yastıktan hafifçe kaldırırken, gözlerini araladı.

"Ne?" dedi kabaca. "Bu saatte burada ne işin var? Niye erken kalkıyorum?"

"Hadi, güneş yükselmeden yüzmeye gidelim... Sonra gelip kahvaltı ederiz. Bugün geziye de çıkacağız..."

Vildan adama sırtını dönüp yine homurdandı. "Sen git... Ben uyuyacağım. Zaten gece doğru düzgün uyuyamadım." Ayağıyla çarşafını düzeltmeye çalıştı bir an ama sonra vazgeçti. Çarşafın bir kısmı adamın ağır bedeni altında kalmıştı çünkü. "Yatağımdan da kalk!" diye huysuzca söylendi.

Turgut gülerek ona arkadan sarıldı. Bir elini karnına atarken yüzünü açıkta kalan boynunun çukuruna gömdü hafifçe. "Sabahları ters mi oluyormuş yoksa benim güzel sözlüm?" diye dalga geçti.

Kız uflayarak yüzünü yastığına daha fazla bastırdı. Bu adamın

inatçılığını taktir ediyordu doğrusu. "Benim istediğim herhangi şeyi yapmak hoşuna gitmiyor, değil mi?" diye uykulu bir sesle sordu. "Sana uyuyacağım diyorum. Beni rahat bırakır mısın?" Karnındaki adamın elini çekiştirdi ama o ele müdahale etmek için itfaiyeyi çağırmak lazımdı. Üstelik adam onu biraz daha çekince, sırtında ve kalçalarında onun diri bedenini ve sıcaklığını tamamıyla hissetti. İri eli çekemeyince mücadeleden vazgeçti. "Tamam. Böyle dur... ama bana karışma. Bırak uyuyayım ne olur!" diye yalvardı. "Bütün gün çok çirkin olacağım!"

"Kalk hadi... Sabahları da güzel olduğunu çoktan fark ettim. O yüzden numara yapma!"

"Sen bir canavarsın!"

Adam onu birden tutup sırt üstü döndürdü. Kızın yumulu gözleri hafif bir şaşkınlıkla aralandı. Turgut ellerini başının iki yanında yakalamıştı. Bir bacağı kızın üzerindeydi ama o bile çok ağırdı. Yüzü yüzüne çok yakınlaşmıştı. Gülen dudaklar şeytani bir şekilde kıvrıldı.

"Eğer hemen kalkmazsan..." Gri gözleri çapkınca göğüslerine kaydı. İnce pijama bluzunun altından kabarıklığı gözüküyordu. Sonra yavaşça kırmızı dudaklarına döndürdü gözlerini! "... sözümü unutup seninle bir şeycikler yapmayı düşünebilirim."

"Sakın... sakın böyle bir şeye niyet etme!" diye hırsla soludu. Ellerini kurtarmak için çırpındı ama bu mümkün değildi. Tüm çırpınışları adamın biraz daha yaklaşmasına sebep oluyordu.

"Neden? Nasılsa ilk kez seks yapmayacaksın! Bu güzel sabahı birlikte yüzerek değerlendirmeyeceksek... birlikte sevişerek değerlendirebiliriz!" Gülümsemesi iyice yayılmıştı.

"Bunu yaparsan senden nefret ederim..." diye tehdit etti onu Vildan.

"Zaten ettiğini söylemiştin? Daha fazla ne değişir?"

Bir eli yavaşça kızın kolundan aşağıya kayarak göğüslerinden birisinin üzerine geldi. Vildan ne yapacağını bilememişti. Nefesini tuttu. Eli serbest kalmasına rağmen, adamı engellemek için hiçbir çabada bulunmamıştı.

"Ne yapıyorsun?" diyebildi sadece. Ancak sesi çok soluk çıkmıştı. Nazik el kumaşın üzerinden göğsünü bir süre okşadı. Genç kız

yutkundu. Bu dokunuştan hoşlanmaya başladığını hissedince boşta kalan eliyle adamın elini iteledi sertçe. "Yeter... Dokunma artık..."

Onun itirazı üzerine genç adam elini biraz aşağıya indirdi. Sonra beklemediği bir şey yaptı. Sıyrılmış bluzunun altından usulca içine girip yeniden yukarı tırmandı. Gözleri genç kızın gözlerindeydi. Bu sefer tenine dokunmak istediği belliydi. Henüz yeni kadınsılaşmış çıplak göğsünü yine kavradığında Vildan'ın gözleri hafifçe büyüdü. Bir erkek göğüslerini, hem de çıplakken okşuyordu ve buna itiraz edemiyordu. Ama yanlıştı... Uykusu da artık tamamen açılmıştı.

"Ne... ne yapıyorsun? Lütfen... yapma!.." Hem korku hem de heyecan duyuyordu. Eli bluzunun altında olduğu için iteleyemiyordu da... Serbest eliyle adamın kolunu çelmeye çalıştı. Göğsünün üzerinde yavaşça gezinen parmaklar, kararlıydı. İlk kez çıplak göğsünün okşanması, onda değişik bir duygu uyandırdı. Bunun ne olduğunu tam bilmiyordu ama kesinlikle tiksinti değildi. Çaresizce başını salladı. "Peki... peki, tamam. Seninle geleceğim. Bırak beni..." Sesinde açık bir yalvarış vardı.

Adam keyifle güldü. "Emin misin?" Kız sessizce başını sallayınca elini yavaşça geri çekti. İsteksizce çekerken de "Yazık!" diye mırıldandı. "Eğlenceli vakit geçirebilirdik."

Kız hemen bluzunu aşağıya çekiştirdi. Diğer eli de serbest kalmıştı. Ters ters ona baktı. Turgut hâlâ ona çok yakındı. Yeterince kızamıyordu. "Beni böyle taciz edeceksen, anlaşmamızı unutabiliriz.." diye tehdit etti. "Evlenmeden bana dokunmanı istemiyorum. Anladın mı?"

"Bana yakınlık göstermeye bu kadar karşı olmanı anlayamıyorum?" diye konuştu genç adam. Şaka mı yapıyordu, gerçek mi, belli değildi. "Diğer sevgililerinle yatacak kadar onlara ilgi göstermişsin. Biz de yakında evleneceğimize göre biraz ilgiyi hak etmiyor muyum?"

Kızın vicdanı sızladı ama bir şey demedi. Adam gerçeği ancak ilk seviştikleri anda öğrenebilecekti. Önceden ona söylemek istemiyordu. Dudaklarını bir an ısırıp düşündü. "Belki de beni okşamandan hoşlanmıyorum?" diye mırıldandı. Ama karşısındaki adam tecrübeliydi. Gözleri alayla kısıldı. Bir parmağı kumaşın üzerinden sertleşmiş göğüs uçlarında gezindi. Bunlar kızın heyecanlandığının belirtisiydi. Çıplak

gözle bile kumaşın altından kabarıklıkları belli oluyordu.

"Öyle mi diyorsun?" diye alayla sordu.

Vildan bu durumda kıvıramayacağını anlıyordu. Ne kadar kabul etmese de vücudu ona ters tepki veriyordu. Bedeninin kendisini dinlememesi sinirini bozuyordu. Önce arzuyla adamın öpüşüne karşılık vermiş, şimdi de tüm sinir uçları biraz daha okşaması için çığlık atar olmuştu. Adamın okşamasını devam ettirmesini o kadar çok istedi ki, önce sesini çıkaramadı. Siyah gözleri aldığı zevkle hafifçe kısıldı.

"Sen... sen... tecrübeni... üzerimde kullanıyorsun!" diye öfkeyle soludu. Adamın dudakları yanağının kıyısına değmişti. Sert dudaklar tüy gibi hafifçe dokunuyordu. Şu anda onun kendisini öpmesi için her şeyini verirdi. Bedenini bile... İri eli yeniden iki göğsünün üzerinde gezinmeye başlamıştı. Soluklarını kontrol altına almaya çalıştı. Elini yakalayıp okşamasını engelledi. "Bu yaptığın adil değil! Ne olur beni zorlama... İstemiyorum işte!"

Turgut birden saldı onu...

Geri çekildi. Gri gözleri arzuyla yanmaya başlamıştı. "Haklısın... şimdi sırası değil. Dayanma sınırıma yanaşıyorum. Ama... o kadar güzelsin ki! Bu çok zor! Hadi... git! Giyin! Bir an önce bu yataktan çıkalım yoksa düğün falan bekleyemeyeceğim!"

Uzun boyuyla ayağa kalkıp onun da kalkmasını seyretti. Vildan onun durduğu taraftan yataktan indi ve karşısına geçip onun gülen gözlerinin içine baktı. Siniri bozulmuştu iyice. Hem devam etmesini istemiş, hem de yapmaması gerektiğini düşünmüştü. Arzularının bir erkek için böylesine uyanacağını bu güne kadar hiç inanmamıştı. Hele ki, böylesine nefret ettiği birisinden... Bu adamın kendisine yaptıklarından dolayı, hissettirdiklerinden dolayı nefret etmek çok kolaydı.

Karşılıklı bakıştılar.

"Sana ilgi göstermiyorum..." diye soğukça başladı. "... çünkü sen, senden nefret etmem için... elinden geleni... yapıyorsun! Bu kadar inatçı olmasan... bu kadar... bu kadar beni korkutmasan!"

"Benden korkuyor musun?" sesi ciddiydi.

"Evet! Hep gülümsüyorsun ama... ben yine de korkuyorum... Bu istemediğim evlilikten... doğacak çocuğumuzdan... seninle yaşamaktan...

sana ait olmaktan korkuyorum! Benim her şeyime sahip olacaksın, hayatımda yer alacaksın, yapmak istediklerimde artık sana danışmak zorunda kalacağım."

"Aynı şeyler benim için de geçerli değil mi?"

"Ama sen erkeksin... Evlendikten sonra..."

Adam onu omuzlarından nazikçe yakaladı. "Endişe etmene gerek yok. Seni hayatıma sokmak için üç sene bekledim. Seni zorluyor olabilirim ama benim için çok değerlisin. Hayatımın geri kalanında da öyle olacaksın. Senin fikirlerine değer vereceğim. Bundan emin ol. Seni korkutmak istemiyorum. Kaldı ki senin de bir şeyden korkacağını düşünemiyorum. Sen çok cesursun. Baban için böyle bir evlilik kararı alman bile çok cesurca... Ben de senin için yapabileceğim her şeyi yaparım."

Vildan somurtarak onun gülümseyerek söylediklerini dinliyordu.

"O halde... Lütfen beni bırak..." diye yalvardı. "Evlenmemiz için ısrar etme! Belki ileride... seni daha iyi tanırsam... kim bilir bir gün !.."

Turgut başını iki yana salladı.

"Bunu göze alamam..." Kızı salıp odasına yöneldi. "Beş dakikan var. Hazır olmazsan eğer, gelip mayonu ben giydiririm."

"Ama daha ben banyo yapa.." diye itiraz edecekken adam onu reddetti.

"Banyo yapmana gerek yok. Nasılsa denize gireceğiz. Dönüşte yaparsın."

"Ama sen yapmışsın... Saçlarım çok kötü... "

"Ben tıraş oldum. Banyo yapmasam tıraş olamam. Alışkanlık... Beş dakikan başladı."

Vildan yutkundu. O gidince hemen banyoya koştu. Elinden geldiğince hızlı olmaya çalışıyordu. Onun dediğini yapacağını biliyordu. Odaya geri dönüp hızlıca soyundu. Dişlerini bile zar zor fırçalamıştı. Bikinisinin altını giydi aceleyle. Üstünü de tam giymişti ki adam içeriye girdi. Vildan arkasındaki ipini bağlamaya çalışıyordu.

"Evet, hazırsın..." diye gülümsedi adam. Sırtına şimdi bir de gömlek geçirmişti. Uzun adımlarla yanaşıp arkasına geçti. Ellerini

nazikçe iteledi. Bikinisinin narin ipini kibarca tutup bağladı. "Hadi gidelim..."

Vildan da üzerine, önceki gece deniz kıyısında giymek için satın aldığı uzun plaj elbisesini giyerek örtündü. Plaja kadar herkesin kendisine bakmasını istemezdi. Otelin lobisinden çıkıp bahçeye, oradan da kumsala yürüdüler. Çok erken olduğu için daha kimsecikler ortada yoktu. En uzak köşede bir şezlonga götürdü onu Turgut. Plaja çıkarken aldıkları otel havlularını serdiler. Adam hemen gömleğini çıkarıp attı. Kırmızı atletini de çıkarırken denizi inceliyordu. Su üzerinde en ufak bir dalga bile yoktu.

Vildan elbisesini çıkarırken, gözünün ucuyla adamın geniş atletik bedenine bakmamaya çalışıyordu. Bu adamda neden her şey bu kadar mükemmeldi? Onun yüzünde veya vücudunda tiksineceği bir şeyi acilen bulmalıydı. Soyunduktan sonra, onun yanına gidip, onun gibi denize baktı.

"Bu saatte buz gibi soğuk denize gireceğime inanamıyorum..." dedi. Sesi gerçekten bunu yaptığına inanmadığını gösteriyordu. "Daha herkes uyuyor ve ben senin gibi bir çatlakla denize giriyorum... daha balıklar bile uyuyordur!"

"Mızmızlanma.. Ben mümkün olan her sabah, ve genellikle bu saatten de önce yüzerim. Kışın bile... İstanbul'daki evimiz denize sıfır ve plajında yüzülebiliyor. Benimle yaşamaya karar verirsen, görürsün..."

"Seninle yaşamayacağım..." Sesi inatçıydı. Yan gözle adamın kaslarına baktı. "Demek bu kaslar sabahları yüzmeyle oluşuyor, öyle mi? Ben de her gün üç dört saat spor salonuna takılan entel bir tip olduğunu düşünmüştüm."

Adam güldü. "O kadar vaktim yok! Hadi, yüzüyor muyuz?"

Kolayca kızı kucakladı. Tüy gibi kollarına alıvermişti. Kıyıya kadar kollarında götürdü. "Beni suya atarsan seni boşarım..." diye bağırdı Vildan.

Adam küçük bir kahkaha attı. Yavaş yavaş suya giriyordu. "Önce evlenmemiz lazım!" dedi neşeyle. Kızın incecik kolları boynuna dolanmıştı. Beline kadar girdikten sonra durdu. Kızın güzel yüzüne baktı. Vildan kızgınlığı ve soğuk su korkusuyla öylesine güzeldi ki, gülümsemesi biraz azaldı. Genç kızın çekiciliği inanılmaz düzeydeydi.

Yavaşça onu suya saldı. Önce ayakları suya girdi. Sonra dizleri...

"Sandığım kadar soğuk değilmiş..." diye mırıldandı Vildan. Özellikle onun sıcak erkeksi vücudu yüzünden, suyun ısısını bile hissedemiyordu. Göğüsleri adama sürtüne sürtüne suya girdi. Sonunda ayakları yumuşak kumlara değmişti. Başını kaldırdı. Elleri adamın kalın kollarındaydı. Belindeki eller incecik bedenini halen sımsıkı tutuyordu. Parmaklarını kıpırdatarak adamın kolundaki kasların üzerinde hafifçe gezdirdi. Sert, pürüzsüz teni çok güzeldi. Sonra sağ elini hareket ettirdi. Bunu yaptığına inanamıyordu ama... parmaklarını göğsüne götürdü. Uzun zamandır istediği şeyi yaptı. Kaslarını saran seksi tüylere dokundu. Yavaş yavaş okşadı. Nefesini tutmuştu. Turgut da kıpırdamadan duruyordu. Parmak uçlarında onun bedenini hissederken hafif bir alayla sordu.

"Bu yakınlık gösterisi... nasıl?"

"Hımm... Fena değil..." Onun da sesi dalga geçer gibiydi.

Bu kadar ileri gitmesi bile bir mucizeydi. Daha evvel hiçbir erkeği böyle okşamamıştı. "Bundan sonrası evlenince... " diyerek kendisini topladı. Sonra ellerini adamın göğsüne dayadı ve hızla denize doğru ittirdi.

Dengesini kaybeden Turgut ılık suya düşerken beraberinde kendisini de çekti. Bir süre sonra Vildan suyun yüzüne çıktığında hafifçe gülüyordu.

Yarım saat kadar yüzdüler. Su soğuk değildi. Çarşaf gibi suda yüzmek çok keyifliydi. Turgut ona dokunmadan, hemen yanında yüzüyordu. Biraz açılıp durgun suda sırtüstü yattılar. Sonra Vildan geriye yüzüp plaja geldi. Henüz kıyı boştu. Şezlonga uzanıp açıkta kalan Turgut'a baktı. Kendisi yanında olmayınca adam biraz daha açılmıştı. Gözleriyle onu görebiliyordu ama denizin suyu da çalkalanmaya başlamıştı. Çarşaf gibi su, Kuşadası'nın her zamanki dalgalı denizine dönüşüyordu.

Havlusunu alıp saçlarını kurularken, yeniden denize baktı. Adamı görmek artık imkânsızdı. Deniz ile oyun olmayacağını biliyordu ama onun için endişelenmesi gereksizdi. Hem de her gün yüzdüğüne göre iyi bir yüzücü olmalıydı. Ayrıca başına bir iş gelmesi, kendisinin bu adamdan kurtulması demekti. Bu iyi olurdu. Yeniden hayatına devam edebilirdi. Normal, sakin günlerine dönebilirdi. Yattığı zaman rahat

uyuyabilirdi.

Sıkıntıyla, sabah güneşinden korunmak için şezlongunun şemsiyesini biraz daha kenara çekti. Oturmadan önce denize baktı. Adamı görmek için gözlerini kıstı. Elleri belinde onu arıyordu. Neden sonra gördü onu. Hızlı ve güçlü kulaçlarla kıyıya yüzüyordu. Olimpik bir yüzücü gibi hızlıydı. Kıyıya varması çok kısa bir zamanını aldı. Yürüyerek plaja çıktığında ise, Vildan'ın öfkeli yüzüyle karşılaştı. Ne olduğunu anlamadığı için gülümseyerek kaşlarını kaldırdı.

"Hayırdır, yine kim sinirlendirdi seni?"

Vildan dişlerinin arasında fısıldadı.

"Beni bu ara senden başkası sinirlendiremiyor... Neredeydin?" Turgut hayretle kendisine bakınca ona havlusunu fırlattı. "Beni korkuttun... O kadar açılacak ne vardı? Su da dalgalanmaya başladı..."

"Endişelendin mi yoksa?"

"Elbette... Bir daha yapma!" Öfkeyle şezlonguna dönüp oturdu. Saçlarını ve vücudunu kurulayan adam, gülümseyerek yanına oturdu.

"Özür dilerim... Ama ben genellikle iki üç kilometre yüzerim. Alışkınım... Seni endişelendirmek istemedim."

"Merak etme, senin için korkmadım..." diye yalan attı. "Sana ne olacağı beni ilgilendirmiyor ama... benim yanımda olmasını istemiyorum. Sabahın bu saatinde boğulup ölsen ben ne yaparım sonra... kime nasıl hesap veririm? Senin için endişelendiğimi sanma!"

Adam gülerek şezlonguna uzandı. "Ben de benim için endişelendin diye sevinmiştim. Değişiklik olurdu." Kollarını başının altında kavuşturmadan önce gözlüklerini taktı. "Oh... ne zamandır tatil yapmamıştım... Hava da çok güzel..."

Kendi gözlüklerini takan Vildan, ona bakmamaya çalışarak denizi seyretmeye başladı. Tatlı bir rüzgar çıkmıştı. On dakika boyunca konuşmadan oturdular. Vildan neden sonra yavaşça sordu.

"Kardeşini gördün mü dün gece?"

"Hı hı..."

"Sorunlarını halletmişler mi?"

"Sanmam. İkisi de çok inatçı... Ama bu hafta size gelecekler...

Ben de tabii.”

“Neden?”

“Seni istemek için... neden sandın?” dudakları keyifle kıvrılmıştı. “Seni Allahın emriyle isteyeceğiz... Aramızda hemen bir de nişan yaparız. Sen istediğin zaman da evleniriz.”

“Ne gerek var istemeye? Boşuna telaş!”

“Olmaz... Her genç kız gibi isteneceksin. O heyecanı yaşamalısın. Ben de acı kahveni içerken yüzündeki huysuzluğu görmek istiyorum.”

“Alay etme!” Kızgınca bakışlarını ona çevirdi. “Neden bu anlaşmalı evliliğimizi samimi hale getirmeye çalışıyorsun? Kimseyi ikna etmeye ihtiyacımız yok. Zaten benimkiler neden evlendiğimi biliyorlar. Kız kardeşine de anlatırsın, olur biter. Her şey bir çocuk için dersin.”

“Kız kardeşimin sorunlarına bir de benimkini mi ekleyeyim?” Yerinden kalkıp kıyıya bıraktığı gömleğini aldı. Usulca sırtına geçirirken “Hadi gidelim.” diye mırıldandı. “Bir duş alıp kahvaltıya inelim. Saat on ikide de tur var. Sana uyup katılacağımı söyledim.”

“Ben gelmesem?..”

“Selçuk’ta müzeyi, Meryem Ana Kilise’sini falan gezdirecekler.”

“Ben hepsini gezdim...”

“Ben de öyle ama...” Vildan’ı fazla zorlamadı. Omuzlarını silkti. “Benimle olmak istemediğini biliyorum. Gelmek istemiyorsan gelme! Sen bilirsin!”

“Dinlenmek istiyorum da!”

Adam kızın plaj çantasını aldı. Sesini çıkarmadı. Otele girdiklerinde, yavaş yavaş müşteriler kahvaltıya iniyorlardı. Bazılarının selam vermesinden adamın personeli oldukları belli oluyordu. Asansöre binip yukarı katlara çıkarken, içeride kendilerinden başka kimse yoktu. Vildan sessizce önüne bakıyordu. Kendi katlarına geldiklerinde, genç adam onu odasına kadar geçirdi. Kapıyı da açmasına yardım etti ama içeriye girmedi. Çantasını eline tutuşturup tepesinden baktı.

“Kahvaltıya seni bekleyeyim mi?”

“Evet... Seninle gelirim. Hazır olunca ara kapıyı çalarım.”

“Tamam.”

Vildan ondan ayrıldıktan sonra kapıyı kapatıp duşa gitti. Güzelce hazırlanması yarım saatini almıştı. Gece aldıkları kumaş şortu ile sarı bluzu giydi. Her ikisi de ince ve güzel vücudunu meydana çıkarmıştı. Saçları da pırıl pırıl olmuş, beline kadar iniyordu. İnce uzun bacakları çarpık olmadığı için memnundu. Hafif bir makyaj yapıp aynada kendisini seyretti. Evet, güzel olmuştu. Pek sayın Ataman Bey'in sözlüsünün, çirkin bir kadın olarak anılmasını istemezdi. Herkesin gözü önünde olduğunu biliyordu.

Hazırlanınca, ara kapıya yöneldi. Hafifçe tıklattı. Biraz bekledi. Adamdan hiçbir ses yoktu. Yeniden kapıya tıkladı ama yine cevap alamadı. Sonunda kolu tutup kapıyı açtı. Yavaşça içeri süzüldü.

İçeride kimse yoktu. Etrafına bakındı. Evet, Turgut yoktu. Önce hayret etti. Buluşalım diye konuştuklarını hatırlıyordu ama... unutmuş muydu?

Tam dönüp gidecekti ki adamın güldüğünü duydu. Dikkat edince sesinin balkondan geldiğini fark etti. Yavaşça balkona yürüdü. Kapısına yanaştığında, Turgut'un elinde telefon, birisiyle konuştuğunu fark etti. Sırtı kendisine dönüktü. Açık denizi seyrederek karşısındakine cevap veriyordu.

"Tamam Nilay..." dedi adam. "Yakında geliyorum. Sabırsızlanma..." Her nasılsa kızın geldiğini hissetmişti ve dönüp Vildan'ın ifadesiz yüzüne baktı. Karşısındaki ne demişse yine gülümsedi. "Tamam tatlım. Ne dediğini anladım. Sana istediğin şeyi alacağım. Evet... Ben de seni özledim. Salı günü görüşürüz..."

Telefonu kapattığında yüzündeki gülümseme hâlâ devam ediyordu. Bakışlarıyla Vildan'ı süzdü. Kızı beğendiği belliydi. "Çok güzel olmuşsun!" dedi keyifle.

"Teşekkürler."

Ama aklı duyduğu konuşmadaydı. Telefonda konuştuğu kişi sevgilisi olmalıydı. Bir kadın olduğu kesindi. Kendisinin yanında böyle rahat konuşması da sinirini bozmuştu. Bu adamın rahatlığını anlayamıyordu. Ona 'Tatlım' kelimesini o kadar güzel söylemişti ki, bu daha da sinir bozucuydu. Hem de onu özlediğini söylemişti. Demek birkaç günlük ayrılıklarda bile kadını özlüyordu! Yalan söylemediği, sesinin içtenliğinden belliydi.

Kahvaltıya indiklerinde, içerisi artık daha kalabalıktı. Kendilerine açık büfeden birer tabak doldurup boş bir masaya yerleştiler. Vildan adamın telefonla konuşmasına çok değer vermemiş gibi gözüküyordu. Oturmaları üzerinden bir dakika geçmemişti ki, Turgut'un kardeşi belirdi yanlarında. Aydan o sabah gerçekten nefesleri kesecek kadar güzeldi. Beyazlar içinde, esmer ama çok güzel bir melek gibiydi. Yanında ise uzun ve yapılı bir adam vardı. O da otuzlarının ortalarında duruyordu. Şakakları hafif kırlaşmıştı. Gerçekten de yakışıklı bir erkekti. Koyu mavi gözleri ile delici bakışları vardı.

"Günaydın!" dedi genç kadın sevimli bir gülümseme ile Vildan'a... Eliyle yanındaki adamı işaret etti. "Bak Vildan, seni eşim ile tanıştırayım. Salih, dün akşam siz dışarıdayken geldi... Salih, bu da Turgut'un güzel sözlüsü... Vildan!"

Vildan elini adamın nazik eline bırakırken, yakıcı bakışlar hızlıca üzerinde gezinmişti. Belli ki kendisine değer biçiyordu. Genç kız "Memnun oldum..." diye mırıldanırken, biraz çekindi. Bu adam da aynı Turgut gibi, kendisinden emin bir duruşa sahipti. Siyah saçları, yandan düzgünce taranmıştı. Bakımlı bir adamdı ve gerçekten de çok yakışıklıydı.

"Ben de..." dedi adam ciddi bir gülümsemeyle. Boyu Turgut'a yakın gözüküyordu. Fizik olarak çok benzeseler de yüzlerindeki ifadeler taban tabana zıttı. Her zaman gülümseyen Turgut'a göre Salih daha ciddiydi. "Sizi tebrik ederim. Bu adamın evleneceğini hiç ummazdım. Ondan ümidi kesmiştim. Ama şimdi neden fikir değiştirdiğini anlıyorum!" dedi ciddi bir samimiyetle.

Turgut oturduğu koltuğa kaykılmış, gülümseyen suratıyla, kızın kızaran yüzünü izliyordu.

"Otursanıza..." dedi sonra eniştesi ve ablasına. Çift masanın boş iki sandalyesine yerleşince, Vildan iyice huzursuz oldu. Şimdi bu üç kişinin kıskacı altında hissediyordu kendisini.

Kahvaltı sırasında fazla konuşmayan Vildan iki erkeğin sohbetini dinliyordu. İkisinin de birbirlerine saygı ve sevgi duydukları belliydi. Belki de benzerliklerinin verdiği bir çekimdi bu... Aydan ise kendisi gibi fazla konuşmuyordu. Kocasının yanında daha durgundu. Arada göz göze geldikleri zaman, kadının aklından geçenleri anlamaya çalışıyordu ama

başaramıyordu. Salih'in yanında ona sevgi veya nefret duyduğunu belirten her hangi bir ipucu vermedi.

"Sen geziye gitmiyor musun?" diye sordu Aydan kendisine... Vildan başını iki yana salladı.

"Hayır. Plajda uzanıp biraz dinlenmeyi düşünüyorum. Bu hafta biraz yorucuydu."

"Sana takılabilir miyim?" Gözünün kıyısından kocasına baktı. Adam Turgut'a bir şeyler söylüyordu. "Salih'in bir süre için İzmir'e gitmesi gerekiyormuş. Akşam dönecek. Ben de yalnız... kalmak istemiyorum. Sen de geziye gitmiyormuşsun!"

"Elbette!" dedi Vildan. "Harika olur. Konuşuruz..." Kıza Turgut hakkında soracağı sorular vardı zaten. Adamı biraz tanımanın vakti gelmişti. Karakterini henüz çözememişti. Onu en iyi tanıyan yine kardeşi olurdu. Bu adamla evleneceğine göre hakkında bir şeyler bilse iyi olurdu. Ayrıca bu güzel kadınla beraber eğleneceğini de hissediyordu. Belki de dertleşirlerdi. Çünkü kocasına bakarken hafif bir hüzün yakalamıştı.

Kahvaltıdan sonra erkekler onlardan ayrıldı. Kızlar da plaja beraber gitmek için lobide buluşmaya karar vererek odalarına çıktılar. Plaja indiklerinde ise, rahat yer buldular. Çünkü Turgut'un personelinin çoğunluğu geziye katılıyordu. Güzelce bir şemsiyenin altına yerleşip şezlonglarına uzandılar. İkisinin de fazla güneşlenmeye niyeti yoktu. Gölgede kalmayı tercih edeceklerdi.

Vildan kadının fiziğine bayılmıştı.

"Bir çocuğun varmış! Ama harika bir vücudun var. Doğum yaptığın hiç belli değil..." dedi dürüstçe. Aydan gülümsedi.

"Teşekkürler... Kızım doğduğunda çok gençtim. Bir de biraz hareketli bir hayatım var. İnsan kilo tutamıyor."

"Çok şanslısın. Ben doğum yapsam... ne olur bilmiyorum."

"Meraklanma. Sen de çok incesin. Kolay kilo almazsın. Doğum kilolarımı iki üç ayda verdim. Ama... anne olmak kadar güzel bir şey yok. İnşallah sen de bu güzel duyguyu tadarsın. Çok harika bir duygu..."

Vildan sesini çıkarmayınca, Aydan biraz huzursuz oldu.

"Affedersin... İnşallah yanlış bir şey söylemedim. Belki de çocuk

istemiyorsundur?" dedi üzgünce. "Daha çok gençsin. İstememen normal."

Vildan da kadını tedirgin ettiği için üzüldü. Hemen başını salladı. "Yok... sandığın gibi değil. Biz... bu konuyu Turgut'la konuştuk. Aksine... sanırım hemen çocuk yapacağız..."

"Öyle mi? Neden?" Meraklanmıştı. Vildan ona abisinin evlenmek ve çocuk sahibi olmak için kendisini zorladığını anlatabilir miydi? Ama hayır... Bunu yapamazdı. Bu tatlı kadına gerçekleri hem anlatmak istiyor, hem de istemiyordu. Onu üzmek istemezdi. Kimbilir abisini gözünde nasıl büyütmüştü.

"Yoksa?.." diye devam etti Aydan. "... yoksa hamile misin?"

Kız kızardı. "Hayır... Elbette hayır! Hamile falan değilim."

Aydan güzel kaşlarını havaya kaldırdı. Şaşırdığı belliydi. "Peki niye hemen çocuk istiyorsunuz? Biraz gezip eğlenseniz, birbirinize biraz doysanız ya! Çocuk olunca birbirinize vakit ayırmanız zor olacaktır..."

"Turgut babası için çok istiyor. Babanızın rahatsız olduğunu biliyorum...."

"Evet... Durumu pek iyi değil. Annem ve babam yıllardır abimin evlenmesi için uğraşıp durdular. O ise istemediğini söyleyip duruyordu. Babamın şimdi hayattan sadece tek bir arzusu kaldı sanırım. O da Ataman'ın evlenip çoluk çocuğa karışması. Böylece gözü arkada kalmayacak..."

"Biliyorum... Bana söyledi..."

Aydan' ın zeki gözleri kısıldı. Durumu anlamaya çalışıyordu. "Seninle çocuk için evlendiğini mi söylemek istiyorsun?" diye sordu ansızın. "Seni üç yıldır tanıdığını biliyorum. Söylemedi ama seni sevdiğine de eminim. Sana ise mutlaka söylemiştir. Ve sen de onu çok seviyor olmalısın... Sadece bir hafta önce tanıştığınıza göre!.."

Kız cevap vermedi. Bunun yerine soru sormayı tercih etti.

"Onu hâlâ fazla tanımıyorum. Doğrusu... ben biraz korkuyorum..."

"Kimden?" dedi genç kadın şaşkınca. "Abimden mi? Evlilikten mi?" Sevimli bir şekilde güldü.

"İkisinden de!.." diye mırıldandı Vildan. "Ama Turgut... bu güne kadar onun gibi birisini... tanımadım. Hep gülümsüyor ama... bana çok tehlikeli gözüküyor. O... nasıl biri?"

Aydan gülen gözlerle kendisine bakıyordu. Bu haliyle aynı ağabeyi idi.

"Tarafsız olamayacak birisine soruyorsun bu soruyu!" Uzanıp kızın eline dokundu. "Merak etme... Onu tanımaya çalış. Kurcaladıkça ne kadar harika olduğunu göreceksin. O mermer bir bloğun içinden çıkmayı bekleyen harika bir heykel gibidir. Yontmadıkça göremezsin. Eminim harika bir de baba ve koca olacaktır."

"Öyle mi?"

"Evet! Kızıma olan ilgisini görsen... Herhalde bebeğiniz olunca kızım çok kıskanacak..."

Vildan sustu. Adamın çocuğunu hayal bile edemiyordu. Kendisini de anne olarak henüz düşünemiyordu. Bu insanın kanını emen adamla ne yapacağını hiç bilmiyordu. Bir iki ay içinde onunla evlenecek ve artık kollarından kaçamayacaktı. İşin garibi, bunu düşündükçe içinde anlamadığı bir heyecan duyuyordu.

Bir iki kere denize girdiler. Her ikisi de olağanüstü fiziğiyle çevrelerindeki erkeklerin ilgisini çekiyordu. Akşama doğru odalarına geri çekildiler. Parti için hazırlanmaları gerekiyordu. Vildan bir duş alıp yatağa attı kendisini. Tüm gün gölgede kalıp hiçbir şey yapmamıştı ama temiz hava ve güneş kendisini yormuştu. Gözlerini yumdu. Biraz kestirse iyi olurdu. Tam uyuklamak üzereydi ki kapı çaldı. Aceleyle üzerindeki havluyu çekiştirdi. Ara kapıydı çalınan. Turgut dönmüş olmalıydı.

"Efendim?" diye uykulu bir şekilde seslendi.

"Girebilir miyim?"

"Müsait değilim. Banyodan çıktım..."

"Üzerinde havlu var mı?"

"Evet ama..." Fakat daha lafı bitmeden adam içeriye girivermişti bile. Aceleyle doğruldu. Sinirlenerek adamı tersledi. "Sana gir demeyiştim!"

"Plajda el kadar şeylerle seni daha çıplak gördüm. Bu havlu daha

çok yerini örtüyor.” Gözleri çıplak bacaklarındaydı.

“Ama bakışların öyle demiyor!” dedi Vildan huysuzca. Güzel burnunu havaya dikmişti. Islak saçlarına rağmen çok güzeldi. Çarşafın üzerinde oturduğu için onu da üzerine çekemiyordu. Narin omuzları her erkeğin aklını başından alabilirdi. Elleri ile havlusunun alt kısmını kontrol etti. Bir erkek ile aynı odada böyle yarı çıplak olmasını doğru bulmuyordu. Diğer yandan... bundan fazla rahatsızlık duymamasını da anlamıyordu.

Turgut rahatça kendisini yatağa bıraktı. Kızın yanına uzanıp ellerini başının altında kavuşturdu. “Off... Ben de yoruldum. Ama çok güzeldi. Gelmeliydin...” dedi.

“Ben de dinlendim. Kardeşinle beraberdik.”

“Ne konuştunuz? Beni ona şikayet etmedin mi?” sesi alaycıydı. Onun gerçekten merak edip etmediğini anlayamadı. Laf olsun diye de sormuş olabilirdi.

“Edecektim...”

Adam gözünün ucuyla ona baktı. “Eee?”

Kız omuzlarını silkti. “Bilmiyorum. Yapamadım işte!”

Adam alaycı bakışlarla gülümsedi. “Benden hoşlanmaya mı başladın ne?”

“Hayır, kardeşinden hoşlanmaya başladım!” dedi Vildan öfkeyle. “Ben yarı çıplağım, sen yatağımdasın ve... ve bu kadar rahat olmanı anlamıyorum. Ne işin var burada? Lütfen odamı terk eder misin?”

Adam kızın öfkesinden hiç etkilenmedi.

“Sana bir şey aldım.” dedi sakince.

“Bir şeye ihtiyacım yok!” Adamın göğüslerine bakması ile biraz geri çekildi. Yatakta kayacak yer kalmamıştı. Tam kalkacaktı ki Turgut onu bileğinden yakaladı.

“Otur. Korkma... Seni ne kadar arzulasam da... kendimi tutacağım. Ama sen de beni istersen eğer...”

“Saçmalama... Sal elimi.! Seni falan istemiyorum...”

Adam onu salıp ayağa kalktı. “Yazık! Ben de gidip duş alayım o halde. Erken gelseydim, beraber yapardık, değil mi?”

"Sen... sen utanmazın tekisin."

"Hadi tatlım. Neden kendini bu kadar kasıyorsun? Sadece şaka yapıyorum."

"Bana şaka yapma lütfen! Özellikle cinsellik konusunda..."

Adam başını salladı. "Peki, çalışırım, söz. Sana aldığım şeyi merak ediyorsan giyinip odama gel. Masanın üzerinde... Beğeneceksin..."

O gidince Vildan yeniden uzanıp biraz bekledi. Aslında gitmek istemiyordu ama yine de merak da etmiyor değildi. Önceki gece aldıkları siyah gece elbisesini üzerine geçirdi. Bedenine tam oturmuştu. Göğsünün oluğu biraz açıktı ve kendisini çok seksi göstermişti. Kadınsı kalçaları ve uzun bacakları meydana çıkmıştı. Kendisini seyretti bir süre. Her halde Turgut da kendisini beğenirdi! Sonra kendisine kızdı. Niye durup durup adamı düşünüyordu? Bir hafta içinde adam hayatının içine o kadar girmişti ki, onsuz bir şey düşünemez olmuştu. Kendisini bu kadar bir adama teslim etmiş olmasına inanamıyordu. O gülen bir zalimdi. Buna hiç kuşku yoktu.

Makyajını yapıp saçlarını uzun uzun taradı. O kadar ki, saçları artık pırıl pırıl ışıldamaya başladı. Çok güzel olmuştu. İşi bitince kalktı, yavaşça ara kapıya gitti. Çekinerek kapıyı çaldı. Ses gelmeyince, ikinci kere çalmadı. İçeriye usulca girdi. Odada kimse yoktu. Banyodan hafif tıkırtılar geliyordu. Yutkunarak masaya doğru yürüdü. Ne olduğunu merak etmemesi elinde değildi. Masanın üzerinde kadife bir kutu vardı. Yavaşça eline alıp, kapağını acele etmeden kaldırdı. Gözlerine inanamıyordu. İçinde pırlantalardan oluşan harika bir gerdanlık vardı. O kadar güzeldi ki nefesi kesildi. Taşları odanın ışığında göz alıcı bir şekilde parlıyordu. Fiyatını tahmin bile etmek istemedi.

Arkasında bir ses duyunca döndü. Turgut banyo kapısından çıkıyordu. Kendisini görünce duraladı. Gözleri şakayla parladı. "Hırsız mı yakaladım, ne?"

Vildan elinde kadife kutu, adama bakakaldı. Nemli saçlarını geriye taramış, geniş zeki alnı meydana çıkmıştı. Esmer tenindeki gri gözleri, aynı şu elindeki pırlantalar gibi ışıldıyordu. O da siyah pantolon ve beyaz gömlek giymişti. Erkeksi ama ince beli, dar kalçaları, geniş kaslı göğsü ile harika gözüküyordu. O kendisine yaklaşınca, gözlerini, gömleğinin açık yakasından gözüken seksi tüylerden kaçırmaya çalıştı.

Neden hiç hoşlanmadığı bu adam kendisinde bu kadar etki yaratıyordu? Seksi olması işleri daha da zorlaştırıyordu.

Turgut da kendisine bakıyordu ama kızı beğenip beğenmediğini söylemedi. Şakacı gözlerinden bir şey anlamak mümkün değildi. Vildan aslında bunu söylemesini beklemişti. Bu elbiseyi beraber aldıklarına göre en azından bir iltifat edebilirdi.

Gerdanlığı eline alıp havaya kaldırdı.

"Bu... benim mi?"

Adam omuz silkti. "Beğendiysen eğer. Selçuk'ta denk geldim. Akşam için takarsın diye düşündüm."

Genç kız gerdanlığa bakarken, çok güzel olduğunu düşündü. Sonra aniden kutusuna koyup kapağını kapattı ve masaya geri bıraktı.

"Bunu alamam."

"Neden?"

Vildan omuz silkti. "Alamam işte. Senin niyetini biliyorum. Bu giysiler, mücevherler... Bunlarla beni etkileyebileceğini sanıyorsun. Sana olan duygularımın sevgiye döneceğini sanıyorsun. Ama üzgünüm... Ben fakir bir kenar mahalle kızı değildim zaten. Değerli şeylerle beni etkileyemezsin. Sevgimi paranla satın alamazsın. Evet... evlilik için beni kandırdın ama hepsi bu... Seni sevmemi bekleme! Seni asla sevmeyeceğim."

Turgut duruşunu biraz daha dikleştirdi. Gülümsemesi silinmemişti.

"Zaten sevgini istemediğimi söylemiştim. Beni sevmeni beklemiyorum. Sana hediyeyi de bu yüzden almadım. Aldım çünkü ben senden hoşlanıyorum. Hoşlandığım kişilere de hediye almayı severim. Sen çok güzelsin ve bu güzelliğine bu kolyenin yakışacağını düşündüm. Hepsi bu..."

"Yine de almayacağım!" diye inat etti Vildan. Ayağını çocuk gibi yere vurmuştu.

"Alacaksın..." sesi öylesine keskindi ki Vildan ürperdi. Gülümsemesi olmasa... çok korkutucu bir tip olacaktı. Adam birden yumuşadı. Beyaz dişlerini göstererek güldü. "Hadi... inat etme! Sözlenme

hediyem olarak kabul et. Bu incecik güzel boynuna çok yakışacak!"

Ama gözleri... Vildan o gözlerdeki derinlerde gizlenen tehlikeyi gördü. Reddedilmeye alışık olamayan bir adamın vahşi yanı gözüküyordu orada. Niye bu adamla evleniyordu ki? Tehlikeli olduğu çok belliydi işte!

Turgut uzanıp kutuyu aldı ve açtı. İçindekini çıkardı. Kızın arkasına geçti. Siyah saçlarını kenara çekip kolyeyi yavaşça taktı. Sonra onu kendisine çevirip yakışıp yakışmadığına baktı. Gözleri parlıyordu.

"Çok güzelsin..." diye fısıldadı. Bir eliyle genç kızın yanağına dokundu. Saçlarını geriye iteledi. "Sana da çok yakıştı." Vildan huysuzca onun elini itti.

"Sevgiline de aldın mı bari?" dedi ters ters.

"Kime?" adam şaşırmıştı.

"Sevgiline! Sabah telefonda ona da hediye alacağına söz vermiştin ya! Neydi adı? Hah, hani şu Nilay!.."

Turgut'un kaşları havaya kalktı. Sabahki konuşmasını hatırlamaya çalıştığı belliydi. Sonra neşeyle güldü.

"Sevgilimin adı Nilay değil. Yanlış anlamışsın. Telefonda konuştuğum kişi... benim yeğenimdi. Nilay, Aydan ile Salih'in kızıdır. Okulu olduğu için gelemedi. Benden bir Kuşadası hediyesi istedi. Şu insan figürlü satranç takımlarından istiyormuş. Yarın seninle bakarız diye düşünmüştüm."

"Öyle mi?" biraz utandı. İkidir adamın sevgilisini şaşırıyordu. Omuz silkti. "Ben öyle zannettim o halde. Benim yanımda öyle tatlım, matlım diye konuşunca sinirim bozuldu doğrusu. Ben sevgilimle senin yanında öyle konuşsam sen hoşlanır mıydın?"

Adam başını salladı. "Kesinlikle hayır, hoşlanmazdım... Haklısın. Hadi gidelim mi? Kumsalda biraz dolaşırız."

Genç kız bir an duraladı. Sonra dönüp odasına yürüdü. "Ben çantamı alayım. Koridorda buluşalım" dedi giderken de. Aklında yine de bir iki soru kalmıştı. Peki... kimdi şu sevgili? Adı neydi? Nerede yaşıyordu? Ve en önemlisi... ne kadar güzeldi?

Adamı elde ettiğine göre çok güzel olmalıydı. Bütün sinir uçları gerildi. Dişlerini neden sıkıyordu ki? Ama çıplak, beyaz bir bedenin

adama sarıldığını hayal etmişti ve bundan hiç hoşlanmamıştı. O kalın kolların arasında eriyen kadın, seviştikten sonra başını onun geniş göğsü üzerine yaslayıp uyuyor olmalıydı. Gözlerini kırpıştırıp bu hayali kovdu. Ona neydi ki? Kendisi dememiş miydi sevgilisi ile olan ilişkisiyle ilgilenmediğini... Kendisine dokunmadığı sürece istediği kadınla yatabilirdi. Ama içinde bir parçanın artık adama sahiplenmeye başladığının farkındaydı ve bu hiç hoşuna gitmiyordu.

Koridora çıkıp kapıyı ardından çekti. Turgut da çıkmış, kendisini bekliyordu. Asansör gelip de içine bindikleri zaman, kızın huzursuzluğu had safhadaydı. Bakışlarını, asansörün saydam camından dışarıyı seyreden genç adama çevirdi.

"Peki... adı ne?" diye dayanamayarak sordu.

"Kimin adı ne?" Adam şaşırmıştı. Bakışlarını kıza çevirmiş, neyi sorduğunu merak ediyordu.

"Şu kız arkadaşın... sevgilin... Adı ne?" Adam duralayınca omuz silkti. "Merak ettiğimden değil de... Yine aynı hataya düşmeyeyim diye... Yine masum birisinin günahını almayayım."

Asansör durdu. Zemin kata gelmişlerdi. Genç adam asansörden çıkınca, Vildan da çıktı. Durup kendisini bekleyen adamın yüzüne baktı.

"Söylemeyecek misin?" dedi hafif bir öfkeyle. "Sen benim hakkımda her şeyi biliyorsun. Bense senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Hakkımda fazla bir şey öğrenmek istemediğini sanıyordum!" Şakacı sesi, bu ismi söylemeyeceğini gösteriyordu. Hayatında bu kadar inatçı bir adam görmemişti. Turgut elini kızın beline hafifçe koyarak onu bahçe çıkışına yönlendirdi. "Gülümse hadi. Sıkıntı duyacağın bir şey yok. Sen İzmir'de olduğun sürece onunla karşılaşamazsın. Beni de arada sırada göreceğine göre... rahatsız olacağın bir şey yok!"

Dışarıya çıktıklarında, bahçedeki masaların bir kısmının yine toplu durduğunu gördüler. Ayrıca canlı orkestranın çaldığı platformda yoğun bir çalışma vardı. "Şöhretli bir iki sanatçı gelecekti, kutlama için..." dedi Turgut. "Biraz yürüyelim mi? Yemeğe daha yirmi dakika var." Kız duralayınca güldü. "Sadece yürüyüş. Romantik bir ortam falan yaratmaya çalışmıyorum."

"Peki bu ayakkabılarla kumsalda yürümek nasıl olacak?" dedi ters ters.

"Çıkarırız... Zaten kıyı boyunca yürüyüş yolu var. En az iki kilometre vardır. Herkes yürüyor. Kumlara girmemize gerek yok!"

"Evet ama o yolun adı aşıklar yolu!.. Biz aşık mıyız ki?"

Adam gülerek onun elini tuttu. "Saçma! Yürürüz tabi.! Hadi gel! En azından birimiz aşık sayılır!" Sevimli yüzü yine inatçıydı. Vildan elini çekmeye çalıştı ama izin vermedi. Mengene gibi eli, kendi elini tatlı sert tutuyordu. Zaten fazla da üstelemedi. Beceremeyeceğini biliyordu artık. Üstelik de... böyle el ele yürümek... güzel mi oluyordu ne?

Turgut ilk kez aşkından açıkça bahsetmişti ve bu da kendisini hem rahatsız etmişti hem de... etkilemişti. Her kadın gibi beğenilmek hoşuna gidiyordu. Sevilmek güzel bir duyguydu. Hem de böylesine yakışıklı ve fiziksel olarak mükemmel birisi tarafından sevilmek, gurur vericiydi. Keşke böylesine kibirli ve kendisine karşı böylesine inatçı olmasaydı.

Gelen giden, imrenerek kendilerine bakıyordu. Uzaktan hoş bir çift olarak göründüklerini tahmin ediyordu. Bu beraberliğin zorunlu olduğunu bilseler her halde böyle bakmazlardı.

Denize paralel giden yol yarı aydınlıktı. Ağaçların arasında parke taşlardan yapılmıştı. Kendileri gibi yemek öncesi yürüyüşe çıkanların bir kısmı geriye dönmeye başlamıştı bile. Eli adamın elinde, konuşmadan yürüdü. Suratı asıktı. Mutlu değildi. Kafası karışıktı. Huzursuzdu. Sevmediği bir adamla birlikte el ele yürüdüğüne de inanamıyordu. Arada bir gövdeleri birbirine değiyordu. Bu temasları minimum tutmaya çalışsa da çok zordu. Daha evvel kimseyle böyle romantik bir yürüyüş yapmamıştı.

Epey yürüdükten sonra, Vildan başını ona kaldırdı.

"Artık dönelim mi? Çok uzaklaştık..." dedi yavaşça.

Adam başını salladı. Bu kadar yol boyunca hiç konuşmayan Turgut'un ne düşündüğünü merak etti. Loş ortamda sevimli yüzündeki ifadeyi anlamak zordu.

"Evliliğimizin, kardeşininki gibi mutsuz olacak olması, seni hiç rahatsız etmiyor mu?" diye sordu Turgut'a. Siyah gözleri donuk ama

meraklıydı. Onun cevabını merak ediyordu.

Genç adam durdu. Kızın elini bırakıp vücudunu ona çevirdi. Şimdi ikisi de yüz yüze birbirlerine bakıyorlardı. Turgut bu sefer ciddi görünüyordu. Vildan gözlerini adamın alnına dökülen bir parça saçtan kaçırmaya çalıştı. Elini uzatıp onları düzeltmemek için hemen ellerini cebine soktu.

"Ben ne istediğimi biliyorum. Beni sevebilmen gibi boşuna hayaller de kurmuyorum. Zaten mümkün olmadığını sen söyledin. Beni sevmeyecek kadar inatçı olduğunu da biliyorum." Sesi ifadesizdi.

Vildan derin bir nefes aldı. Dudaklarının ucuna gelen sorusuna engel olamadı.

"Ama yine de beni hâlâ seviyorsun... öyle mi?"

Adam cevap vermedi. Sessizce duruyordu. Vildan inanılmaz bir merakla onun cevabını bekliyordu. Bu cevap kendisi için hiç önemli değildi ama yine de bekliyordu işte... Üç yıldır bir insan bir diğerini nasıl sevebilirdi ki? Üstelik de bu kadar az gördüğü birisini. Hayatına bir sürü kadın girip çıktığı halde, kendisini sevmeyi devam ettirebilmiş olması çok zordu.

"Beni seviyor musun?" diye ısrar etti. Bu sefer sesi fısıltı gibiydi.

Genç adam belirsiz bir nefes aldı.

"Evet!" diye mırıldandı sonra. Gözleri kızın güzel yüzündeydi. Sevgisini gizleyebilen gözleri, birden neşeyle ışıldadı. "Komik! Değil mi?"

Nedense Vildan duyduğu cevaptan mutsuz olmuştu. "Neden?" dedi usulca. Onun kendisini sevmesinde komik bir yan yoktu. "Beni sevmen neden komik olsun? Bilakis çok acı! Senin sevgini istemiyor olmam veya buna karşılık verememem neden komik olsun?"

"Bence çok komik... Beni parmağının ucunda nasıl oynatabileceğini bir bilseydin, sen de komik bulurdun. Sana karşı çok zayıfım... ama sen bunun farkında değilsin. Öfkenden uzaklaşabilsen senin için neler yapabileceğimi görürsün..."

"Gördüm zaten..." dedi Vildan sertçe. "Ailemi kullanarak beni nasıl tehdit ettiğini unutmadım..."

"Evet... Ben hiç değilse senin için mücadele ediyorum... Annem kimseyi sevemeyeceğimi söylerdi. Koskoca Ataman Bey küçük bir kız için çıldırıyor. Gerçekten komik..."

Vildan dişlerinin arasından biraz sinirle fısıldadı. "Ben küçük bir kız değilim. Oramı buramı ellerken fark etmiş olmalısın. Ama eğer beni birazcık seviyor olsaydın, beni zorlamazdın! Kalbimi kazanmak için uğraşırdın."

Adam ellerini kızın beline dolayıp yumuşakça kendisine çekti. Şimdi vücutları nazikçe birbirine yapışmıştı. Gözleri gözlerindeydi. "Normal olarak karşılaşsaydık... benden hoşlanır mıydın?" diye sordu. Sesi hem alaycı hem de meraklıydı. Vildan bu sorunun ağır bir soru olduğunu biliyordu. Ne diyecekti şimdi? Onu o kafeteryada ilk gördüğü anda nasıl bayıldığını, bir dakika içinde onu nasıl seksi bulduğunu mu söyleyecekti? O gün kollarında olmaktan ne kadar hoşlandığını mı anlatacaktı? Ama bunların hepsi kişiliğinin baskıcı yönünü göstermeden önceydi. Artık ondan hoşlanmıyordu. En azından hoşlanmamaya çalışıyordu.

"Hayır!" diye yalan attı. Gözlerini kaçırmıştı. Başını eğdi. "Benim tipim değilsin. Ben senin gibi erkeklerden hoşlanmam."

"Demek ki..." diye mırıldandı adam. "... seni elde etmek için başka şansım yokmuş. O yüzden hiç huzursuz değilim. Üç yıl içinde kaç kere gelip sana böyle sarılmayı arzu ettim. Bunun ne kadar zor olduğunu bilemezsin. Birisini beğenip de el süreememek çok zordur. O güzel dudaklarını öpmeyi sürekli hayal ederdim. Bir keresinde seninle tanışmaya karar verdim. Ama sen şu zengin çocukla çıkmaya başlamıştın. Eğer onunla yatacak kadar ileriye gideceğinizi bilseydim... çok önceden senin önüne çıkardım. Seni her fırsatta öperdim..."

Vildan sessiz kaldı. Turgut eğer başka bir şekilde karşısına çıkmış olsaydı ne yapardı? Bu sorunun cevabını düşünmek bile istemiyordu. Ama Turgut'un kendi kırmızı dudaklarında gezinen bakışları, içini titretmişti. Hiç şüphe yoktu ki... kendisi de onunla öpüşmeyi istiyordu. Bunu kabul etmekten nefret etse de, günlerdir onun kendisini yine arzuyla öpmesini düşlemişti. Belki de sadece meraktandı. İlk defasındaki gibi zevk alıp almayacağını merak ediyordu.

"Beni öpmemen için... artık bir neden kalmadı! Değil mi?.." diye

fısıldadı.

Adamın kaşları kalktı. "Öyle mi?"

"Evet!" dedi memnuniyetsiz bir sesle. "Sözlü olduğumuza göre... sana engel olabileceğimi sanmıyorum. Elimi bile zorla tutuyorsun. Hayır cevabını sevmiyorsun. Ben sana engel olamıyorum. İzin vermesem bile istediğinde beni yine zorla öpeceksin... O yüzden artık seninle mücadele etmeyeceğim..."

Turgut sessizce karşısındaki inatçı güzel yüzü süzüyordu.

"Seni son kez öptüğümde bana karşılık vermiştin?.." dedi yavaşça.

"Çok tecrübelisin... İstemeden oldu..."

"Hoşlanmadın yani? Seni öpmemi istemiyorsun?.."

"Hayır... Hoşlanmadım..." Yalan söylemeyi sevmezdi ama söz konusu bu adam olunca bazı şeyleri gizlemek daha doğru geliyordu.

Genç adam kaşlarını çattı. Gözlerini siyah öfkeli gözlerden ayırıp, kırmızı dudaklarına dikti. Dolgun dudaklar, söylediklerinin aksine, öpülmeyi ister gibi titreyerek bekliyordu. İnce bedenini biraz daha kendisine çekti. Öpmeye niyetlenir gibi olmuştu. Genç kız nefesini tuttu. Bahçedeki güzel kokuların kendisini etkilediğini düşündü. Dudakları aralandı. Söylediklerinin aksine... Öpsün istiyordu. Bunu gerçekten istiyordu. Yeniden öpülmeye hazırdı.

Genç adam derin bir nefes alıp ellerini kızın belinden çekti. Onu bıraktı yavaşça... Vildan elinde olmadan hayal kırıklığıyla sarsıldı. Kalbi hâlâ gümbür gümbür atıyordu. Dudaklarını sıktı...

"Ama dün seni öpebileceğimi söylemiştin?" diye mırıldandı. "Hoşlanmadıysan niye söyledin?"

"Hoşlanmak zorunda değilim... Ama..." Ne diyeceğini tam bilmiyordu. Gözleri istemsizce erkeksi dudaklarında gezindi. Bu kadar yakından temiz nefesini rahatlıkla hissediyordu. Gecenin serinliği ve güzel kokusu altında çevrelerini saran romantizmi algılamamak da mümkün değildi. Denizin sesi melodik bir şekilde yankılanırken, otel tarafından gelen romantik müzik de çok güzeldi. Her şey birbirini seven iki kişi için en uygun ortamı yaratmaya çabalıyordu sanki. Üstelik ortada, birbirlerine öylece bakan, birbirleri için yaratılmış gibi duran inanılmaz

güzel iki yetişkin vardı.

"Ama?.." diye onun yarım bıraktığı cümleyi bitirmesini bekledi Turgut.

"Ama... artık üzerimde hakkın var. Yakında nişanlanacağız... Zaman zaman beni öpmen..." Sustu. Çok da istekli gibi görünmek istemiyordu. "...sorun olmaz!" diye tamamladı cümlesini.

"Yani istersem seni şimdi öpebilirim?.." diye sordu Turgut hafif bir gülümsemeyle. Bunu yapacakmış gibi de duruyordu.

Genç kız kuruyan dudaklarını yalamamak için kendisini zorladı. Gözleri iri iri olmuş, karşısındaki adama bakıyordu.

"Evet..." dedi yumuşakça.

Genç adam sessiz kaldı. Bir süre karşısındaki güzelliği seyretti. Sonra başını salladı. "Sen izin vermesen bile... seni yine öperdim!" dedi kararlı bir tonla. "Çok güzelsin ve seni öpmeyi seviyorum... Fakat senin de bana kendi arzunla karşılık vermeni isterdim doğrusu! Madem hoşlanmıyorsun... Biraz bekleyebilirim!.. Belki aramızdaki ilişki bir süre sonra yumuşar?.."

"Bu asla olmayacak!.."

Turgut üzgünce başını eğdi. "Neyse... Niye evlendiğimizi ben de biliyorum. Ama bazen... seni öpmekten kendimi alamayacağımı da biliyorum... Cazibene dayanmak çok zor! Hiç değilse o kadar kızmayacağını bilmek içimi rahatlattı." Bakışlarını geldikleri yola çevirdi. "Hadi gidip yemeğimizi yiyelim. Herkes çoktan gelmiştir."

Uzanıp yine yumuşakça kızın elini tuttu. Vildan içindeki hayal kırıklığının sebebini tam olarak biliyordu. Bir erkeğin kendisini öpmesini ilk kez bu kadar arzulamıştı ama bunu adama belli edememişti. Üstüne üstlük, gururu yüzünden, ortamı daha da germişti. Şimdi hayal kırıklığı içindeydi ve sinirliydi.

Yol boyunca siniri sürdü. Öyle ki, kendisinde eksik bir şey varmış gibi hissediyordu. İçinde tatmin edilemeyen bir dürtü, ruhunu sıkıp duruyordu. Onun kendisini öpmekten, dünden beri kaçındığının farkındaydı. Neden kaçındığını bilmiyordu ama hoşuna da gitmiyordu.

Masalarına oturduklarında, Aydan ve kocası Salih'in çoktan gelmiş olduklarını gördüler. Karı koca yan yana oturuyordu. Birbirlerine

karşı ne kadar nazik olsalar da, aralarında bir mesafe olduğu gözüküyordu. Demek bu buluşma, onları birbirlerine fazla yaklaştıramamıştı. Oysaki Vildan, Aydan'ın kocasına kayan bakışlarından yansıyan sevgiyi rahatlıkla görebiliyordu. Hiç kuşku yoktu ki, bu güzel kadın, kocasına su gibi âşıktı. Salih gerçekten de yakışıklı bir adamdı. Gece mavisi gözlerini sürekli karısından kaçırdığını fark etti. Bu adamın da karısını sevdiğini söyleyebilirdi. Peki, neden aralarında bu kadar mesafe vardı ki? Anlaşamadıkları şey ne olabilirdi?

İki ünlü sanatçı, geceyi şenlendirdi. Birisi ses sanatçısıydı. Diğeri de komedyen olarak bilinen bir sanatçıydı. Gecenin son kısmında, gerçekten çok güldü Vildan. Özellikle adamın gelip, biraz Turgut ile uğraşması hoşuna gitti. Ama onun da altta kalmayıp yaptığı espriler herkesi daha çok güldürdü. Büyük patronlarının sıcaklığı ve cana yakınlığı, şirketin tüm çalışanlarını ve ailelerini büyülemişti. Vildan ilk kez ona hayran oldu. Kendisini hiç kasmadan, havalara girmeden, konuştuğu herkesin seviyesine inebiliyor ve onlarla arasında müthiş bir elektrik kurabiliyordu. Bu çok güzel bir şeydi.

Bakışlarını masalardaki kadınlara çevirdiğinde, bir çok kadının baygın gözlerle Turgut'u süzdüğünü de görebiliyordu. Kendisi de kadındı. Bu bakışları bilirdi. Bu bakışlardan rahatsız olmamasına rağmen özellikle Sinan Bey'in kızının, adama bariz bir hayranlıkla bakması, sinirini iyice bozuyordu. Artık kimsede utanma kalmamıştı. Belki de bu söz olayına kadar adam üzerinde planları olmuştu.!

Gecenin ileri saatlerinde, dans müziği başladığında, Turgut yerinden yavaşça kalktı. Birkaç çift piste çıkmıştı bile. Artık son danslar yapılıyordu. Pistin lambaları karartılmıştı. Elini kıza uzattı.

"Dans edelim mi?" diye gülümseyerek sordu.

Vildan elini yavaşça adamın avucuna bıraktı Dans pistine yürürken, herkesin kendilerini izlediğini biliyordu. Bilinçli olarak iki elini birden adamın boynuna doladı. Parmak uçlarında saçlarını ve omzunun sertliğini hissederek ona sokuldu. O da iki eliyle beline sarılmak zorunda kalmıştı.

"Biraz daha otursaydık... Sinan Bey'in kızı seni yiyecekti.!" diye homurdandı. Gözleri onun şaşıran yüzündeydi. "İnşallah ona da ümit vermemiştin?"

"Ben kimseye ümit vermedim."

"Ama dün gece aynı masada bir şeyler içip konuşuyordunuz?.."

"Kendisi geldi. Havuzda yüzüyormuş." Alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Sen uyumuyor muydun?"

Vildan kızardı. Loş ışıkta fazla belli olmadığını umdu.

"Uyuyamadığımı sana söylemiştim, balkona çıkıp hava almak istedim. Hoş kız ama, değil mi?"

"Evet, sanırım... fena değil!" dedi adam isteksizce. "Ağzımdan bir şey mi almaya çalışıyorsun? Ne yapmak istediğini anlayamadım?"

"Hiç... Sadece benim yanımda kimseyle oynaşma demiştim..."

"Ben de oynaşmıyorum zaten, tatlım."

"Bana tatlım deme!" Vildan da gülümsüyordu ama sözleri kızgınca dişlerinin arasından çıkmıştı. "Senin oynaşmadığını biliyorum. Ama o kızın beni yok sayarcasına seni süzmesi, aranızda bir şey varmış hissi uyandırıyor. Belki de önceden sevgiliydiniz... öyle mi?"

Adam omuz silkti. "Bir iki kez ailesiyle birlikte olmuştum. O da yanımızdaydı tabii. Ama sevgili değildik."

"Sanırım o öyle görmemiş? Ümit beslemiş olmalı..."

Genç adam onu biraz daha kendisine çekerken, dudakları kulağı hizasında geziniyordu. "Kendi hatası... Bizi ilgilendirmez. İlgilendiriyor mu?" dedi kulağına. Şakacı sesi kızı daha da çıldırtıyordu.

"Şu ünlü sevgili o değil yani?" dedi tersçe.

"Daha neler!" dedi adam keyifle. "O çok daha güzel. Kıyas bile olmaz."

Vildan huzursuzca nefesini tuttu. "Çok mu güzel?.."

"Evet dersem kızacağını biliyorum. Ne dememi istiyorsun?" diye dalga geçti adam.

"Umurumda da değil zaten! Yeter ki beni onlarla muhatap kılma..."

"Dedim ya, senin onu görme ihtimalin çok zayıf. İçin rahat olsun."

"Madem o kadar güzel?.. Neden hâlâ beni sevmeye devam

ediyorsun? Onunla evlen... iş bitsin...” Yüzünü geri çekip gözlerine baktı. “Lütfen bırak beni... Her gün daha da batıyoruz. Geri dönüşü olamayacak. Kendine seni sevecek herhangi birisini rahatlıkla bulabilirsin. Bak... kızların hepsi sana hayran hayran bakıyorlar. İmkân bulsalar beni bir kaşık suda boğacaklar. Bırak yeniden normal hayatıma döneyim...”

“Bunu çok mu istiyorsun?”

Vildan’ın önce sesini çıkarmadı. Belki de Turgut artık kendisi için mücadeleden vazgeçmek üzereydi... Adamdan ayrılmak ve yeniden o monoton hayatına dönmek?.. Evet, en iyisi buydu.

“Evet... Bırak beni?” diye fısıldadı.

“Peki ailen? Onlara zarar vereceğimden korkmuyor musun?”

“Mantıklı olursak... zarar vermen için bir sebep yok. Onlar sana ne yaptı ki?”

“Önemli olan bu değil. Onların kızı olman yeterli... Sen benim oluncaya kadar onlara rahat vermem. Seni elde edinceye kadar her yolu deneyeceğimi söylemiştim.”

“Onlara zarar veremezsin...” dedi zorlukla. “Babamı seviyorsun...”

Adam omuz silkti. “Belki... Ama seni de öyle...” Sustu... Genç kızın gözlerindeki kızgınlığı görünce hafifçe gülümsedi. “Öfkelenme hemen... Gel şöyle geçelim...” dedi. Zaten pistin kıyısındaydılar. Onu belinden tutup yavaşça pistin dışına çıkardı. Bahçe içinde karanlık bir bölgeye yöneltti. Vakit geç olmaya başladığı için çoğu kişi bu bölgelerden çekilmişti. Etraf sakin ve sessizdi. Sadece gece böceklerinin ve hâlâ devam eden dans müziğinin hafif sesi duyuluyordu. Büyük bir ağacın karanlığında kalıp birbirlerini süzdüler bir an.

“Sen beni sevmiyorsun...” dedi genç kız öfkeyle. “Sen saplantılı adamın tekisin... Senin tedavi görmen gerekir. Beni sevseydin rahat bırakırdın... Hayatımdan çıkıp giderdin!”

Genç adam karşısında dimdik durmuş, karanlıkta bile gözlerinin içine bakıyordu. Ne yazık ki Vildan onun gözlerindeki ifadeyi tam göremiyordu.

“Belki de saplantılıyım...” dedi Turgut alaycı bir sesle. “Senin

kadar güzel bir kıza saplantılı olmak çok da zor değil. Bu durumda belki de bir şansın vardır?"

"Ne... ne şansı?" dedi zorlukla ve merakla.

"Sana olan hislerim sadece basit bir arzuysa bunu kolayca anlayabiliriz. Bu gece... benimle olursan... belki sana olan hislerimin sadece cinsel olduğunu fark edebilirim... Sabaha kadar bunu öğrenmiş oluruz ve sonra herkes kendi yoluna gider..."

Sözleri havada asılı kaldı. Sesi şakacıydı ama Vildan bunu algılamadı.

"Sen... sen delirmişsin!" dedi şaşkınca. Siniri de tepesine çıkmıştı. "Bana... bunu... nasıl teklif edebilirsin? Sen beni ne sanıyorsun?"

"İlk kez sevişmeyeceğine göre... neden bu kadar kızdığını anlayamadım? Belki de benim bilmediğim birden fazla erkek vardır ama ben bunu da kabul ediyorum. Bir gece benimle birlikte ol ve benden kurtul! Ayrıca benimle sevişmekten hoşlanacağını garanti edebilirim... Ben o tanıdığın toy çocuklardan değilim..."

"Sen kendini beğenmişin tekisin! Senden nefret ediyorum. Ölürüm de isteyerek koynuna girmem. Ayrıca kaç erkekle yattığım seni ilgilendirmez... " Hırsla geri adım attı. Sırtı ağaca dayandı. Sinirden titremeye başlamıştı. Gözleri yanıyordu. "Ben şimdi odama gidiyorum. Yarın sabah da erkenden eve gideceğim... Mümkünse yüzünü artık çok az görmek istiyorum! Madem evlenmek için ısrar ediyorsun... evleneceğim... Ama senden tiksiniyorum... Sen başıma gelen en kötü şeysin!"

Turgut onun öfkesi karşısında güldü. Kolundan tutmaya çalıştı. "Peki, tamam. Şaka yapmıştım. En azından bir kısmı öyleydi. Kızma hemen..."

"Şaka maka anlamam... Ben zevk için her önüne gelenle yatan bir kız değilim... Sen... sen pis bir canavarsın... Bana böyle bir şeyi nasıl teklif edebilirsin? Bana tırnağının ucuyla bile dokunmana izin vermem artık!"

Döndü, koşarak otele gitti. Asansörü bile beklemeden koşarak merdivenlerden çıktı. Öfkesinden çantasını unuttuğunu ancak kapının önüne gelince hatırladı. Oda anahtarı da çantasının içindeydi. Sinirle

kapısına bir tekme attı. Alnını kapıya dayayıp öfkesini dindirmeye çalıştı. Bu adamdan nefret ediyordu. Nasıl olmuştu da ona bulaşmıştı? Ne yapacaktı onunla? Hayatından çıkmayacağı o kadar barizdi ki...

Dönüp çantasını almayı düşündü. Burada ömür boyu bekleyemezdi. Nefesini toparlamaya çalışırken asansörün kapısı açıldı. Gözünün ucuyla baktı. Evet, gelen oydu. Turgut, elinde kızın çantası, yanına yanaştı. Gözleri ciddiydi bu sefer. Ender olarak gülümsemediği zamanlardan birisiydi. Çantayı yavaşça ona uzattı. Vildan ise öfkeyle, sertçe ve koparırcasına elinden çantasını aldı. Açıp elleri titreyerek anahtar kartını çıkardı. Yuvasına sokup içeriye girdi. Lambayı yaktı ve dönüp Turgut'a baktı.

"Bu yaptığını unutmayacağım." dedi nefretle. "Benimle olmak için evlenmek istemen bile daha mertçeydi. Ama bir gecelik ilişki için bu teklifi yapman... iğrenç bir şeydi. Sen... sen iğrenç bir adamsın. Kalıbına bakan da seni bir şey zanneder!"

Kapıyı hızla çarpıp kapatmak istedi. Ama genç adamın ayağı araya girince kapı kapanamadı. Üstelik Turgut biraz sertçe kapıyı itince, ürkerek geriye gitti. Onun da biraz sinirli olduğu belliydi. İçeriye giren genç adam yine sertçe kapıyı ardından kapadı ve kızı omuzlarından yakaladı.

"Biraz ileriye gidiyorsun Vildan!" dedi donuk bir sesle. "Beni bu kadar aşağılama... Sana ne kadar değer verdiğimi biliyorsun. Ama beni sürekli zorluyorsun!"

"Bırak beni! Senin değer vermeni istemiyorum. Sadece benden uzak durmanı istiyorum. Hayatımdan çıkmanı istiyorum. Senden hoşlanmıyorum. Dokunuşlarını istemiyorum. Beni öpmeni istemiyorum. Senin hiçbir şeyini istemiyorum. Hele ki senin gibi iğrenç birisiyle sevişmeyi hiç istemiyorum..."

Lafını bitiremedi. Dudakları adamın dudakları ile örtüldü. Şaşkınlıkla inledi. Gözleri açıldı. Öpüşünün sertliği ile dudakları sızladı. Elleriyle onu ittirmeye çalıştı. Ağzını kurtarıp bağırdı.

"Sen bir hayvansın. Bırak beni.. Görüyorsun işte... öpüşünden hoşlanm.."

Dudakları yine örtüldü. Çırpınan elleri bileklerinden yakalanmış

ve arkasında birleştirilmişti. Kurtulmasının imkânı yoktu. Ağzını kaçırmaya çalıştı ama başaramadı. Ayaklarını kullanmayı denedi. Sertçe adama vurmaya çalıştı ama sandığı kadar acıtıcı olmadı. Sinirle dudağını ısırmaya çalıştı. Sonunda onun canını acıtmayı başardı. Öfkelenen Turgut birden onu kucakladığı gibi havaya kaldırdı. Gözleri yanmaya başlamıştı. Kızın hareketlerini kendisine karşı bir meydan okuma olarak görüyordu. Vildan çaresizce yatak odasına götürüldüğünü fark etti. Çırpınıp adamın kollarından kurtulmaya çalıştı ama o kadar güçlüydü ki, sadece nefes nefese kaldı. Yatağa fırlatıldığında, korkuyla geriye kaçtı.

"Ne yapıyorsun?" dedi korkuyla. "Yaklaşma bana!" Yatak odası, salondan gelen ışık ile yeterince aydınlıktı. Eteği sıyrılmış, güzel bacakları meydana çıkmıştı. Elbisesinin de bir askısı aşağıya düşmüştü. Fildişi gibi omuzları göz alıcıydı. Şimdi çok da seksi duruyordu. Siyah saçları ise dağınıkça omuzlarından arkaya dökülüyordu.

Adam yatağa dizini yaslayınca onun ne yapacağını anladı. Ayağıyla ona vurup engel olmaya çalıştı ama incecik ayak bilekleri yakalanıp sertçe tutuldu. Turgut kabaca kızı çekip bütün ağırlığıyla üzerine uzandı. Şimdi de çırpınan bileklerini yakalamıştı. Genç kız elinin birini kurtarıp sertçe yüzüne bir tokat atmaya çalıştı. Bu genç adamı daha da kızdırdı. Kızın iki elini birden kafasının üstünde yatağa sabitledi. Tek eliyle rahatça tutabiliyordu. Boşta kalan eliyle acımasızca elbisesinin yakasını tuttu. Narin elbise onun güçlü çekişine dayanamayıp yırtıldı. Adam sarkan kumaşı biraz daha çekince Vildan'ın çıplak göğüsleri olduğu gibi meydanda kaldı.

"Turgut!.." diye çığlık attı. Göğsünü yakalayan avucun baskısını hissetti. "Yalvarırım... Bırak!.."

Genç kız onun ağırlığı altında çok güçsüzdü. Nefes almakta zorlanıyordu. Turgut tetiklenmiş gözleri ile kızın dehşet içindeki yüzüne baktı. Onun kendisini salacağını düşünen Vildan yanıldığını anladı. Sert dudakları yine haşince kendi dudaklarına kapandı. Genç adam biraz yana kaymıştı ama bir bacağının ağırlığı kızı kalçalarından itibaren yatağa bastırıyordu. Ağzını zorlayan dudaklar, bir süre sonra dudaklarını bırakıp birden göğüslerine kaydı.

"Hayır!.." dedi Vildan inleyerek. Sertleşmiş göğüs ucunun adamın ağzında kaybolmasını korkuyla izledi. Bütün gücüyle çırpınmaya

çalıştı. Vücudunu kıpırdatıp göğsünü emen ağızdan kurtulmaya çalıştı ama her çırpınışı göğüslerinin adamın ağzında şehvetle hareket etmesine sebep oluyordu. "Lütfen yapma..." dedi sonra çaresizce. "Bağıracağım bak... Rezil olacağız..."

Genç adam ateşli gözlerini kaldırdı. Gri gözleri alev alevdi. Onun duralamasını fırsat bilen kız yeniden çırpındı. Ellerini kurtarıp onu omuzlarından ittirmeye çalıştı. Ayaklarını kullanmaya çalışması boşuna oldu. Ağır beden altında bacakları çok çaresizdi. Üstelik onu itekleyerek yanlış bir hareket yapmıştı. Hafif aşağıya kayan esmer yüz, arzuyla sıcacık göbeğine gömüldü. İki eliyle de sımsıkı göğüslerini kavramıştı. Vildan üzerinde yırtılmış elbisesinden kendisini örten bir şey olmadığını fark etti. Sadece boynundaki kolye ve aşağıda da minik dantel iç çamaşırı vardı. Ve ilk kez... sıcak dudaklar... o siyah dantelin üzerinde gezininceee... nefesini tuttu!

Bu olamazdı.

"Hayır..." dedi çılgınca. "Bunu yapamazsın!.."

Elleriyle simsiyah saçlarını yakaladı. Kalçaları ve bacakları ile kurtulmak için çırpındıkça, adamın yüzü daha da bedenine gömüldü. İncecik dantel üzerinden sıcak nefesini rahatlıkla hissedebiliyordu. Ona engel olmalıydı. Engel olması gerekiyordu. Kafasını ittirmeye çalışarak, içine düştüğü durumdan kurtulmaya çalıştı. Ona engel olması imkânsız gibi gözüküyordu. Göğüslerini tutan eller aşağıya kayıp çırpınan bacaklarını yakalamıştı. Onun ne yapacağını anlamıştı Vildan... Hafif doğrulan adam bu narin kumaşı kıyılarından tutuverdi. Usta bir çekişle ince dantel çamaşırı dizlerine kadar sıyrıldı.

Vildan utançla gözlerini yumdu. Arzulu dudaklar yeniden vücuduna kapanmıştı. Adamın bedeni yüzünden, çırpınan bacaklarını kapatamıyordu. Artık ateşli dudakları engelleyecek bir kumaş parçası da kalmamıştı. Çırpındıkça, ılık dudaklar daha da baskıyla geziniyordu. Bir süre sonra çırpınması kesildi. Buna inanamıyordu ama titreyen bacakları gevşemişti. Nefesi hızlanmıştı. Siyah saçları sımsıkı tutan küçük elleri, artık o kara kafayı itmiyordu.

"Yeter..." diye yalvardı. "Yapma artık... sen... sen bir canavarsın!" gözlerini yumdu. Başını hazla yana çevirdi. Bir süre sonra arzulu dudaklar beyaz bacaklarının kıyısından dizlerine kaydı. Artık

çırpınmıyordu. Bilinçsizce iç çamaşırının tamamen bacaklarından sıyrılıp yere atılmasına izin verdi. Turgut doğruldu ama Vildan utancından gözlerini açamıyordu. Teslim olmuş bir halde, gözleri kapalı, öylece yatıyordu. Adamın arzulu gözlerle çıplak bedenini seyretmesi karşısında yapacağı bir şey yoktu.

Neden sonra onun üzerine uzandığını ve dudaklarını ince boynunda gezdirmeye başladığını fark etti. Çıplak göğüslerinde onun sert bedenini hissetti. Beyaz gömleği artık üzerinde yoktu. Kolları iki yanda, şok içinde yatıyordu. Onun hızlanmış nefesleri boynunda, göğüslerinin çevresinde ve heyecanlı uçlarında gezinip durdu. Yeniden göbeğinde ve daha aşağılarda gezindiğinde ise, artık hiç mücadele etmiyordu. Kıpırdamazsa onun pişman olup kendisini bırakacağını umdu. Ama kıpırdamadan yatmak da artık daha zor olmaya başlamıştı.

Genç adamın doğrulup pantolonun kemerini çözdüğünü duyunca gözlerini açtı. Başını çevirdi. Siyah pantolonun ve iç çamaşırının sıyrılmasını izledi. İlk kez bir erkeği çırılçıplak görüyordu. O anda çok korkuyordu. Ama bakmaktan da kendisini alamıyordu. Bu bencil zorbanın... çok güzel... bir vücudu vardı!

Üzerindekileri kolayca çıkarıp atan adam yeniden üzerine uzandığında, artık kafası karışıktı. Genç adam kızın üzerine canını acıtmadan uzanmıştı. Ağırlığını vermemek için dirseklerinden güç alıyordu.

“Ne olursun... Yapma... Korkuyorum...” dedi çocukça. Gözleri onun yanan gözlerindeydi. Üzerindeki bedenin kendi bedeninde yarattığı etki tarif edilemezdi. Çıplak bedeninde onun çıplak tenini hissetmek çok heyecan vericiydi.

“Neden?..” dedi adam yavaşça. Gözleri arzuyla yanıyordu. “Sen de istiyorsun...”

“Hayır... Yapma!.. Senden nefret edeceğim...”

“Zaten ediyorsun...” Sert ama ateşli dudakları boynunun kıvrımlarında geziniyordu.

“Yalvarırım!.. Bırak!.. Lütfen!..

Boynunu öpen dudaklar ağzına kapanınca itirazlarına devam edemedi. Karşı koymalıydı ama... istemiyordu. Gözlerini istemsizce

yumdu. Kabaran göğüslerini hafifçe adamın bedenine yasladı. Kalçalarının kıvrandığını ve bacaklarının arasına yerleşen bedeni artık iteleyemediğini fark etti. Turgut onun ince kollarını tuttu ve kendi kalın beline dolamasını sağladı. Farkında olmadan adama sarıldı Vildan. Bir eli aşağıya kaydı. Erkeksi kalçalarına indi. Kasıklarındaki baskının artması için hafifçe bastırdı. Onun çıplaklığını korkuyla karışık bir haz içinde, rahatça hissediyordu. İlk kez hissettiği bu erkeksi baskı, bütün sinir uçlarını ayağa kaldırmıştı.

Bir an biraz kendine gelir gibi oldu ve adamın kalçasını kavrayan elini geri çekti. Ona engel olmalıydı yoksa adam birazdan kendisine sahip olacaktı. Bir an önce durdurmalıydı. İçinde yanmaya başlayan ateş de onu korkutuyordu. Kasıklarından bütün bedenine yayılan zevk dalgası yüzünden, daha fazlasına hazırdı. Ama ona engel olmalıydı. Böyle olmamalıydı... Onu itelemek için ellerini geniş göğsüne götürdü. Buna bir son vermesi gerekiyordu. Eğer engel olmazsa... kendisi de adam kadar suçlu olacaktı! Kalçalarını adama doğru bastırmaktan vazgeçmeliydi...

Onun artık hazır olduğunu hissetti. Genç adam biraz doğrulmuş ve narin bedeni üzerine nazikçe ağırlığını vermeye başlamıştı bile. Onu içinde hissetmeye başlayan Vildan bacaklarını kıvırıp bilinçsizce inledi.

“Turgut...” dedi cansız bir itirazla. Kendi itirazını kendisi bile zor duymuştu. Belki de sadece itiraz ettiğini düşünmüştü. Küçük bir inlemeyle daha gözlerini yumdu. Kendisini hafifçe kastı. Geç kalmıştı!.. Onun yavaşça bedeniyle birleşmesine engel olamamıştı. O kadar nazikti ki, sanki ilk kez olduğunu biliyordu. Canı zannettiği kadar yanmamıştı. Umduğundan çok daha kolay olmuştu. Tuttuğu nefesini saldı. Kasılmış bacaklarını gevşetip onun devam etmesini bekledi. Yeniden dudaklarını yakalamış olan Turgut ise şüpheyle duralamıştı. Kolları arasındaki narin bedenin kasıldığını, bir an için bile olsa acıyla durakladığını hissetmişti. Kalçalarının hareketini kesti. Dudaklarını ince boynundan çekti. Kolları üzerinde biraz doğrulup kollarındaki kıza baktı. Yüzleri birbirine çok yakındı. Kaşları çatılmıştı.

“Bu... ne demek şimdi?” dedi sertçe...

Vildan karışık duygular içindeydi. Onun kendisine sahip olmasının ardından acısı hemen geçmişti. Artık bakire değildi. Bunun bu kadar kolay olduğuna da inanamıyordu. Hep canının çok acıyacağını ve

seksten hiç hoşlanmayacağını düşünmüştü. Oysa şimdi canı hiç acımadığı gibi, bütün gücüyle adamı içine çekmek istiyordu. Başını yana çevirdi. Gözünden iki damla yaş kaydı. Yine de ilk tecrübesinin bu şekilde olmasını beklemiyordu.

Vildan cevap vermeyince Turgut kaşlarını iyice çattı.

"Hani sen bakire değildin? Daha önce de yapmıştın?" diye sordu ona. Yüzünde çok garip bir ifade vardı. "Yalanmış! Niye benim öyle düşünmemi istedin?"

Vildan cevap vermedi ama hâlâ adamın baskısını içinde hissediyordu. İşin kötüsü, şimdi yoğun bir haz bütün bedenini sarmıştı. Kalçalarını hareket ettirmemek için kendisini zor tutuyordu. Başını, şaşkınlıkla kendisini süzen adama çevirdi.

"Hadi..." dedi çocukça. "Ya beni bırak... ya da işini bitir..."

Turgut kararsızca duruyordu. Ama geri dönmek için de çok geç olduğunu biliyordu. Üzüntüyle alnını kızın alnına dayadı. Bir iki saniye düşündü. Gri gözleri kararsızdı.

"Devam etmemi istiyor musun?" diye sordu yavaşça.

Vildan yutkundu. "Artık çok geç değil mi?" Kasıklarındaki baskının etkisiyle hissettiği haz, sesini titretmişti.

"Devam etmemi istiyor musun?" diye yine sordu Turgut. Vildan ihtirastan ve utançtan yumulmuş gözlerini araladı. Böyle olmamalıydı. Böyle kendisine zorla sahip olmuşken, devam etmesi için kendisini yalvartmamalıydı. İlk kez yaşadığı bu deneyimde ne olacağını bilmiyordu ama adamın devam etmesini istiyordu. Bir şeyler yarım kalmış gibiydi. Onu bu şekilde tatminsiz bırakamazdı. Yaralı gözleri adamın gözleriyle karşılaştı.

"Evet!" dedi acı ama arzulu bir sesle... "Devam et!.. Beni böyle... bırakma!.."

Genç adam usul usul gözlerini, burnunu, dudaklarını öptü. Gözyaşlarını dudaklarıyla sıyırıp, ince boynunun her kıvrımını öptü. Acele etmeden boynundaki kolyeyi çıkardı. Önemsizce yere iteledi. Minik hareketlerle kalçaları kıza baskı uygularken, elleri de omuzlarını, kollarını, göğüslerini okşamaya başlamıştı.

"Vildan..."" diye ihtirasla fısıldadı genç adam.

Vildan inledi. Artık karşı koyamıyordu. "Senden nefret ediyorum..." diye fısıldadı o boynunu öperken. Vücudu yeniden tepki vermeye başlamıştı bile...

Bacaklarını artık tutmuyordu. Hafifçe kalçalarını oynattı. İnce bacakları adamın kalçalarına dolandı. Adamın yumuşak hareketleri ile hiç tanımadığı hisler tadıyordu. Eğer seks buysa, sandığı kadar iğrenç değildi. İri bedenin nazik hareketleri hızlandığında, yaşayacağı yoğun boşalmaya hazır değildi. Kalçaları acemice onun temposuna ayak uydurmaya çalışırken, sesi çıkmasın diye dudaklarını ısırdı. İki yanda çarşafı sımsıkı kavrayan ellerini kararsızca havaya kaldırdı. Ona sarılmak istemiyordu ama... bir şeylere tutunması gerekiyordu. Havada duraklayan elleri yavaşça genç adamın bedenine dokundu. Avuçlarının altında sıcak tenini hissedince artık kendisini tutmayı bıraktı.

"Hadi!.." dedi çaresizce. "Hadi..." İçinde bir şeyin patlamaya hazır olduğunu hissettiği için yalvarıyordu. Başını zevkle geriye attı. İnleyerek geniş bedene sarıldı. Kasılmalarına engel olamıyordu. Tırnakları adamın sırtına battı. Çırpınarak karşıladı zevki... Küçük çığlıklarını gizlemeyi bıraktı. Bütün gücüyle Turgut'a sarıldı ve kalçalarını kaldırdı. Hiçbir şey hatırlamıyordu şimdi. Zaman ve mekânı unutmuştu. Sadece hissettiği zevk vardı. Onun da kasılmalarını hissetti ve adama bilmeden yardımcı oldu.

Her şey bitince, nefesini düzenlemeye çalışarak, öylece kalakaldı. Neden sonra terli göğsüne yumuşakça yığılan genç adama hâlâ sımsıkı sarıldığını fark etti. Onu salmak istemiyordu. Hâlâ bir şeye tutunma ihtiyacı hissediyordu. Nefesi biraz normale dönünce, kollarını gevşeterek geniş bedeni saldı. Bacakları da adamın sert bacaklarını bırakıp gevşekçe iki yana kaydı. Hiç bilmediği duyguların geçmesinin ardından bütün bedenini değişik bir yorgunluk almıştı.

Nefesleri düzelinceye kadar kıpırdamadan öylece kaldılar. Sonra Vildan üzerindeki ağırlığın kalktığını hissetti. Gözleri yumulu, başı diğer yanda, doymuş ama üzgündü. Yaşadığı deneyimi tarif edemezdi. Terlemiş siyah saçları vücuduna yapışmıştı. Yanına uzanan Turgut'un kendisini seyrettiğini hissediyordu. Yatak çarşafını çekmesi imkânsızdı. Çaresizce bir elini göğüslerinin üzerine koyup örtünmeye çalıştı.

"Üzgünüm..." diye mırıldandı adam.

Vildan önce cevap vermedi. Sesinin çıkacağından da şüpheliydi. Bütün bedeni halen inanılmaz bir şoktaydı. "Senden nefret ediyorum... Senden iğreniyorum!" diye fısıldadı sonra.

"Bilseydim..." Turgut'un sesi üzgündü gerçekten. "Benim yanlış düşünmeme sebep oldun. Bilseydim... kendimi tutabilirdim..."

"Bana... tecavüz ettin..." Gözlerini açtı. Yorgunluktan ve aldığı zevkin etkisiyle siyah gözleri mahmurdu. Yakışıklı yüzdeki gri gözlere baktı. "Bak... ne yaptın bana! Bana zorla tecavüz ettin ve bundan hoşlanmamı sağladın! Sana karşılık vermem için elinden geleni yaptın... Bu... bu daha da küçük düşürücü..."

Turgut bir süre cevap vermedi. Yavaşça kızın yüzüne yapışmış olan terli saçlarını kenara çekti. Sonra "Üzgünüm..." dedi yeniden. "...Ama bir iki ay daha gerçeği bilmeden azap çekmektense... benden şimdi nefret etmeni tercih ederim. Bana karşı dürüst olmadın. Bense seni istediğimi hiç gizlemedim."

"Amacına eriştin işte... Şimdi seni hiç affetmeyeceğim! Bunu bil! Vücuduma engel olamayabilirim... ama kalbime olurum. Bu yaptığını ömür boyu hatırlayacağım..."

"Nasılsa olmayacak mıydı?" diye mırıldandı adam yumuşakça.

"Evet... ama ben kendimi hazır hissedince demiştim. Evlilik anlaşmamızda ben istemeden bana dokunmayacağına söz vermiştin. Sözünü tutmadın..." Doğrulup ayaklarını yataktan indirdi. "Gözlerini kapa!.." diye mırıldandı. "Banyoya gitmem lazım... Bana bakmanı istemiyorum!" Gözünün ucuyla Turgut'un yüzünü süzdü.

"Bunun için artık çok geç değil mi?" derken hafif bir acıyla gülümsedi genç adam. Vildan narin omuzlarını silkti.

"Olabilir. Yine de şimdi bana bakmanı istemiyorum."

Turgut sıkıntıyla kendisini sırtüstü yatağa bıraktı. "Peki!" Bir kolunu yorgunca gözlerinin üzerine koydu. Bunu fırsat bilen Vildan yataktan kalktı. Yatağın kıyısındaki terliği giydi. Hızlı adımlarla banyoya gitti. Aceleyle duşun altına girip, sevişmelerinden kalan izleri yok etti. Uzun süre vücudunu sabunladı. Artık bu bedenin adam için sürpriz olmadığını biliyordu. Göğüslerini cezalandırırcasına bastırarak sabunladı. Bunlar da kendisine ihanet etmişlerdi. Nasıl ona karşılık verebilmişti ki?

Neden kıpırdamadan yatmamıştı? Kendisine zorla sahip olan bu zorbaya devam etmesi için adeta yalvarmıştı. Bir daha onun yüzüne nasıl bakacaktı?

Havluya sarınıp çekinerek odaya girdi. Turgut yatakta yoktu. Kendi odasına geçmiş olmalıydı. Yavaşça gidip, yerlere saçılmış olan yırtık giysileri topladı. Götürüp çöp kovasına attı. Sabah temizlikçiler bunları görünce çok şaşıracaklardı. Turgut'un giysileri de yerdeydi. Onları alıp yavaşça iki kişilik koltuğun üzerine bıraktı. Duvardaki saate baktı. Saat üç olmuştu. Hayret etti. Sevişmeleri sırasında vakit çok hızlı geçmişti.

Üzerine yatarken giydiği şort ve bluzdan oluşan pijamasını giydi. Yatağa baktı. Dağılmıştı. Gözlerini küçük kırmızı lekeden ayırıp hızla örtüyü çekti aldı. Onu da dolabın yanındaki kirli sepetine attı. Şimdi çarşafı yoktu. Örtünmek için kullandığı diğer çarşafı serdi öylesine. Kendisini yatağına bıraktı. Gözlerini tavana dikerek olanları aklından çıkarmaya çalıştı. Bedeninde gezinen elleri ve dudakları unutması mümkün değildi. Huzursuzca yan döndü. Bir hafta içinde bütün hayatı değişmişti. Şimdi bir kadın mıydı yani? Artık bedeninde geri dönüşü olmayan yeni şeyler olmuştu. Evlenmeden önce seks yapanlara karşı değildi ama kendisi için bunun olacağını hiç düşünmemişti. Hep evlendiği zaman kocasına kendisini vereceğini düşünmüştü.

Şimdi ne olacaktı? Bundan sonra adama karşı tavırları nasıl olacaktı? Ya da... onun kendisine karşı olan tavırları... Belki de adam hevesini aldığına göre kendisini serbest bırakırdı artık! Bir iki saat önce öyle söylememiş miydi? Bırakmasını istiyor muydu peki? Kafası öyle karışıktı ki, gözlerinden akan çaresizlik yaşlarına engel olamadı. Elinin tersiyle silmeye çalıştı.

Ara kapı açılınca nefesini tuttu. Turgut'un hafif ayak sesleri yatağın kıyısına kadar geldi. Sırtı dönük olduğu için ne yaptığını bilemiyordu. Genç adamın yatağın kıyısına oturduğunu hissetti.

"Uyuyor musun?" diye sordu Turgut.

Vildan burnunu çekti. Ona kızgındı. Cevap vermedi. Konuşmak istemiyordu. Ama Turgut onun uyumadığını anlamıştı. Genç adam onun kolundan hafifçe tutup çevirince, yavaşça sırtüstü döndü. Aydınlık odada, göz göze bakıştılar. Turgut'un üstünde sadece bir şort vardı. Saçları

nemliydi. Taramadan öylesine karışık bir halde duruyordu. O da banyo yapmış olmalıydı. Adamın parmağı uzanıp, yavaşça pürüzsüz yanağındaki yaşları sildi. Vildan tepki göstermedi. Onunla mücadele edecek gücü kalmamıştı. En azından bu gece...

"Ağlama... Ben sersemin tekiyim, biliyorum..." diye mırıldandı adam. "Üç yıl bekledim ama bir iki ay daha bekleyemedim. Her şeyi mahvettim. Daha sabırlı olmalıydım. Olamadım!.. Ama... pişman mıyım dersen?.." Başını iki yana salladı. "Pişman değilim. Seni eskisinden de fazla arzuluyorum. Benden nefret ettiğini bilmeme rağmen... seni sevmekten kendimi alamıyorum. Ve... bütün eşekliğime rağmen... bu gece zorla aldığım hediye... geceleri hiç değilse biraz daha rahat uyumamı sağlayacak."

Kızın kızgın yüzünü süzdü. Kara gözleri ıslak ve öfkeliydi. Üzüntüyle dişlerini sıktı. "Sen de bile bile acı çekmemi istedin. Başkalarıyla beraber olduğunu düşünmemi istedin. Belki de ben bunu hak ettim! Ama... gördüğün gibi... üzgünüm. Üzgünüm çünkü, daha romantik olmasını hayal etmiştim. Kendi isteğinle kollarıma gelmeni arzulamıştım. Böyle zorla olsun istememiştim. Nasıl kendimi kaybettim... bilmiyorum."

Vildan cevap vermiyordu. Bakışları değişmemişti. Fakat o anda başka şeyler geçiriyordu aklından. Adamın sözlerine dikkat etmesi gerekirken, kendisine sahiplenen bu adamı daha da yakından incelemeye başlamıştı. Dağınık ıslak saçlarıyla, daha da genç göründüğünü düşündü. Ateşli dudakları vücudunu öperken, arzuyla o saçları çekiştirdiğini hatırladı. İçinde bulunduğu karışık duyguları anlayamıyordu. Keskin köşeli çenesini, düz burnunu seyretti. Hiç değilse ilk tecrübesi böylesine inanılmaz derecede yakışıklı bir adam ile olmuştu. Hem yakışıklıydı hem de... evet, hem de bu atletik vücudu beğenmişti...

Turgut, ondan bir tepki alamayınca, sıkıntıyla bedenini çevirdi. Gözleri açık pencereden gözüken aya kaymıştı. Vildan onun geniş sırtına baktı. Pürüzsüz ve esmer cildi ile bir heykel gibiydi.

"Ben gideyim..." diye mırıldandı genç adam. Üzgün sesi hafifti. "Kendimi nasıl affettireceğimi bilemiyorum. Dilediğin her şey olabilir..."

Genç kız yine sinirledi. Dudaklarını büzdü kızgınca. "Beni satın aldığını mı zannediyorsun? Gözümde iyice küçülme lütfen! Zaten yeterince alçaldın. Bu gece bana yaptığın affedilmez bir şey... Bundan

sonra sen benim için bir hiçsin...”

Turgut yan yan kendisine baktı ama bir şey söylemedi. Vildan’ın sesindeki öfke ve nefret zaten yeterince belirgindi.

“Peki, evliliğimiz de mi böyle olacak?” diye sordu Vildan. Sesi buz gibiydi. “Canın istediği zaman bana tecavüz mü edeceksin?” Meydan okuyan bakışları karşısındaki adamın kısılmış gözleriyle çarpıştı.

“Aynı hatayı iki kere yapmam! Merak etme...” dedi Turgut yavaşça. “Her şey konuştuğumuz gibi olacak!”

“Elimde değil... Bu geceyi şimdilik unutacağım...” Yutkundu... Aklında başka bir şey daha vardı. “Olmamış gibi davranabilirim belki... Bu çok zor olacak ama... Deneyeceğim... Fakat şimdi başka bir sorunumuz var!” Yavaşça elini kendi düz karnına götürdü. Turgut’un da gözleri oraya kaymıştı. Genç kız dik dik ona bakarak “...Anlamadın mı?” dedi iyice sinirli bir sesle. “Bu gece sayende hamile kalabilirim! İstediğin bebeğe çok daha kısa sürede kavuşabilirsin... Biraz biyoloji biliyorsam, en tehlikeli zamanda bu tecavüzü yaptığını söyleyebilirim.”

“Şuna tecavüz deyip durma!” dedi adam da kaşlarını çatarak. “Sen de en az benim kadar zevk aldın! Devam etmemi istedin!”

“Bunu inkâr etmiyorum... Ama ben istemeden yaptığına göre...” Sesi kızgındı.

Genç adam da çekinerek elini kızın karnına koydu. İri avucu yumuşakça düz göbeğinin üzerinde durdu. Sıcak ve sevecendi... Vildan nedense bundan inanılmaz bir haz aldı. Bebek sahibi olmaya hazır hissediyordu kendisini. Ondan o kadar nefret etmesine rağmen... bu adamın çocuğunu doğurmaya hazırdı!

“Ne yapacağız öyleyse?” sesinde hafif bir alay vardı.

“Sen eğlenmene devam et! Bu gece her şeyi mahvettin. Ben evlenmeden önce hamile olduğumun meydana çıkmasını istemiyorum. Bu durumda... fazla gecikmeden evlenmemiz lazım!” dedi öfkeyle Vildan. Bir an duraladı. “Tabii hâlâ evlenmek istiyorsan?” dedi kinayeli bir sesle. “Nasılsa artık bana sahip oldun. Vücudumda görüp öpmediğin bir yer kalmadı! Belki de hevesin sönmüştür? Bana olan ilginin sadece geçici olduğunu anlamışsındır?”

Genç adam hafifçe gülümsedi.

"Sana doydum sanıyorsan yanılıyorsun. Seni çok uzun süre bekledim. Evlenme kararım halen geçerli. Benden kurtulamayacaksın. Diğer yandan belki de hamile kalmazsın? Emin misin?"

"Değilim tabii!" diye hafifçe bağırdı Vildan. "Ama tehlikeli zamandayım işte! Korunmadığımıza göre her şey olabilir. Bu durum belli olur olmaz konuşmalıyız. Eğer hamile kalırsam erken evlenmemiz gerekebilir."

Adam güldü. "Bence mahsuru yok. Yarın desen, yarın bile evlenebilirim."

"Çok kötü bir insansın. Bu durum hoşuna gitti değil mi? Belki de bilerek yaptın?" Adamın elini karnından ittirdi. "Mümkünse artık bana fazla dokunmanı istemiyorum. Amacına eriştin işte. Alacağını aldın. Bir daha bana dokunma... Ayda bir diye söz vermiştin. Çocuk oluncaya kadar ayda bir deneyecektik. Tabii bu sözünü de tutmazlık etmezsen..." Sesinde açık bir meydan okuma vardı. Siyah gözleri soğukça, az önce kollarında yandığı adama bakıyordu.

Turgut bariz bir beğeniyle Vildan'ın ince bedenini süzdü. Gülümseyen dudakları, alaycı bir şekilde kıvrıktı. Ama yavaşça başını salladı. Kızı onaylıyordu.

"Evet, sözümü tutacağım... Böyle güzel ve çekici bir vücudun olduğunu bilseydim asla bu sözü vermezdim ama madem verdim... bunu tutacağım. Ayda bir deneyeceğiz. Tabii sen daha sık istemediğin sürece..."

"İstemeyeceğim..." dedi kız sinirle..

"Evet... İstemektense ölürsün... Biliyorum. Kızma!"

Vildan kızardı. "İyi..." dedi sertçe. "Şimdi yatağımdan kalkıp odamı terk eder misin? Uyumak istiyorum."

Genç adam ayağa kalktı. Gidip dolapları karıştırdı. Az sonsa elinde temiz bir çarşafla gelip kızın yanına bıraktı. "Üşümeni istemem... Örtün!" diye mırıldandı. "Şimdi güzelce uyu... Bu sabah seni rahatsız etmeyeceğim. Sabaha işim var. Zaten geç oldu. İyice uyuyup dinlen. Öğlen görüşürüz..."

Ona cevap vermeyen Vildan, sırtını adama dönüp dizlerini anne karnında gibi göğsüne çekti. Artık yalnız kalmak istiyordu.

O gidince Vildan bir süre uyumaya çalıştı. Yan odadan hiç ses duyamıyordu. Çok yorgundu. Hem ruhen hem de bedenen yorgundu. Bu adamla ne yapacaktı böyle? Ona nasıl katlanacaktı? Onunla nasıl evli kalacağını hiç bilmiyordu. Tam onu beğenmeye başladığı sırada bu geceki olay yüzünden ona olan güveni sarsılmıştı. İlgisi yeniden nefrete dönüşmüştü. Neden sonra ıslak gözleri kapandı. Uykuya daldı.

Uyandığında çoktan gün aydınlanmıştı. Saatine baktı. Neredeyse öğlen olmak üzereydi. Hayretle etrafına bakındı. Nerede olduğunu bir an için unutmuştu. Doğrulup ayaklarını yataktan aşağıya sarkıttı. Yüzünde dökülen saçlarını geriye itti. Hemen aklına gece olanlar geldi. Başını çevirip yatağa baktı. Bu yatakta ilk kez sevişmişti. Zorla bile olsa ilk deneyimi için hiç de kötü değildi. Aksine, çok güzeldi. Yine de adama bu yaptığından dolayı kızıyordu. İçindeki ehlileştirilmeyi kabul etmeyen bir parçası, ondan nefret ettiğini kendisine söyleyip duruyordu. Bu çekici zorbaya karşı dikkatli olmalıydı. Her dakika aklını daha fazla meşgul ediyordu. Bir insandan hem nefret etmek, hem de hoşlanmak mümkün müydü? Kendisini zorla öpmüştü. Kendisini istemediği halde evlenmeye zorlamıştı. Ve şimdi de zorla kendisiyle sevişmişti. Bu adam gerçek bir zorbaydı. Buna hiç kuşkusu yoktu. Güler yüzlü bir şeytandı. Bu adamla ne yapacaktı? Evliliği nasıl olacaktı? Her koynuna girdiğinde, ona karşı hep böyle karışık hisler mi duyacaktı?

Yerde duran pahalı gerdanlığı aldı. Acele etmeden götürüp çantasına koydu. Sonra dönüp banyoya gitti. Banyosunu yaparken, ona karşı daha da mesafeli olmaya karar verdi. Daha onu tanımıyordu ve güvenmiyordu. Şu ana kadar güven duyacağı fazla bir şey yapmamıştı. Evlendikten sonra neler yaşayacağını da bilmiyordu. Ama bebek...

Elini dümdüz karnına götürdü.

"Şimdi hamile olabilirim. Adamı sevmiyorum ama onun bebeğini doğurmaya dünden razıyım!" dedi öfkeyle. "Anne olmaya neden bu kadar hazırım?"

Banyodan çıkıp üzerine buraya geldiği gün giydiği günlük kıyafetlerini geçirdi. Tam saçlarını kurutmayı bitirmişti ki, iki oda arasındaki kapısı çaldı. Bu o olmalıydı.

"Gir!" dedi kapıya dönerek.

Turgut, üzerinde beyaz bir gömlek, dar bir kot ile içeriye girdi.

Gülümseyen yüzü, hiç de az uyumuş bir insan yüzüne benzemiyordu. Pırıl pırıl cildi, düzgün taralı saçları ile çok zinde görünüyordu. Bir patrona hiç benzemeyen, sade bir hali vardı.

"Seni uykucu..." diye gülümsedi ona adam. Yanına yaklaşıp hemen önünde durdu. Kızı göz alıcı bir şekilde süzdü. "Ama dinlenmiş gözüküyorsun. Çok güzelsin."

Vildan "Sağ ol!" dedi soğukça. Bakışlarını gözlerinden kaçırdı.

Adam kıza biraz daha sokuldu. Gözleri yanmaya başlamıştı. "O kadar güzelsin ki, seni öpmek istiyorum!.. Şimdi seni öpsem... yine bana kızar mısın?" diye sordu arzuyla.

Vildan hemen geri kaçtı. Gözleri kötü kötü bakıyordu.

"Sakın!.. Sakın bana dokunma! Artık bana dokunma..." Nefret dolu sesi biraz yumuşadı. "Lütfen!.. Kendine hakim ol!"

"Karşılık vereceğinden mi korkuyorsun?" alaycı bakışları kırmızı dudaklarındaydı.

"Korkmuyorum..." Yutkundu. Karşılık vereceğini iyi biliyordu çünkü. Bu korkunç bir şeydi! "Sadece şu an... bana yine dokunmana hazır değilim!"

"Benim dokunuşlarımdan hoşlanman seni neden bu kadar kızdırıyor?"

"Çünkü yanlış! Seninle tanıştığım andan itibaren yaptığım her şey yanlış!" diye isyan etti. "Özellikle Sen! Sen benim için yanlış adamsın... Sana biraz ilgi duyuyordum ama bu geceden sonra onu da tükettin. Senden artık hiç hoşlanmıyorum! Bunu kafana iyice soksan iyi olur. İnşallah bu bebek olur da, bir an önce aramıza mesafe koyarız."

Adam basit bir hamleyle onu yakalayıp, ellerini beline dolayıverdi. "Benimle bundan başka yakınlaşmak istemiyorsun, öyle mi?"

"Evet! İstemiyorum. Bebek olunca beni rahat bırakacağını söylemiştin!"

Adam gülümseyip, ince bedenini iyice kendisine yapıştırdı. Vildan onun gücü karşısında çaresizdi. Elleriyle onu ittirmek istedi ama beceremedi. Kocaman açılmış gözlerle, kendisini süzen adama baktı. Ona

bir türlü gücü yetmiyordu. Bu pervasızlığı, bu rahatlığı korkunçtu.

"Hâlbuki şu güzel gözlerinin bana hep sevgiyle bakmasını isterdim..." dedi sonra yavaşça. "Seni istediğim kadar senin de beni istemeni isterdim..." Dudakları kendisini öpecek kadar yakındı. Temiz nefesi Vildan'ın yüzünü yaladı. Genç kız yutkunmamak için kendisini zor tuttu. Bedeninde onun ısısını hissediyordu. Bu adamdan yayılan cinsel çekiciliğe karşı koymak çok zordu. Onun kendisini yine öpmesinin o kadar da kötü olmayacağını düşündü. Bir öpücükten ne çıkardı ki? Ama asi tarafı yüzünden, ağzından çıkan sözlere engel olamadı.

"Seninle zorla evleniyorum diye... seni sevmek zorunda değilim!" dedi kızgınca. "Zorla alamayacağın tek şey sevgim!" Ah! Adamın dudakları ne kadar da cazip görünüyordu böyle!

"Haklısın..." dedi Turgut üzüntüyle. Uzunca bir süre kızın öfkeli yüzünü seyretti. Sonra birden kızı bıraktı. "Dün gece için yeniden özür dilerim. Beni kolay affetmeyeceğini biliyorum ama oldu işte... Bebek konusunda da üzülme... Olur da dün geceden bir bebeğimiz olursa, istediğin gibi özgür kalacaksın. Seni rahat bırakacağım! Beni zorla sevmeni sağlayamam..." Sesi yalın ve kararlıydı. Bir anda değişmişti. Dönüp odaya göz gezdirdi. "Eşyalarını topla... Öğle yemeğini Kuşadası'nda yiyelim. Yeğenime hediye bakalım. Ayrıca sana ve bana nişan yüzüğü bakmamız iyi olur. Yarın akşam baban onaylarsa seni istemeye geleceğiz. Her şey yolunda giderse de hafta sonu İstanbul'a gideriz. Babamla ve annemle tanışırsın. Senin önerdiğin bir tarihte de evleniriz."

Vildan öylece kalakalmıştı. Öpülmeye hazır kuruyan dudaklarını yaladı. "Sen zaten bütün planlamayı yapmışsın!" dedi kızgınca.

"Plan falan yapmadım. Sadece aklımdan geçenleri söyledim. Başka bir düşüncen varsa söyle!"

Vildan omuz silkti. "Benim için fark etmez! Senin dediğin gibi olsun."

Genç adam yine gülümsüyordu. "İyi o halde! On dakika sonra aşağıda lobide buluşalım mı?"

"Olur..." Kızgın görünmesine rağmen sesi donuk çıkmıştı.

O gidince, acele etmeden eşyalarını topladı. Zaten fazla bir şey

yoktu. Hepsini alışveriş çantalarından birisine tıktı. Unuttuğu bir şey var mı diye etrafına bakındı.

Lobiye indiğinde, adamın bir kenarda oturmuş, telefonla konuştuğunu gördü. Koltuklardan birine rahatça kurulmuş, sakince karşısındakiyle konuşuyordu. Tek başınaydı. Yanına kadar gidip karşısındaki koltuklardan birisine oturdu. Onun telefon konuşmasının bitmesini bekledi. Fakat ilk kez, onda bir huzursuzluk sezdi. Kendisinin gelmesiyle biraz rahatsız olmuştu. Önce anlamadı... Sonra konuştuğu kişinin kim olduğunu tahmin etti. Bu sefer yanılmasına imkan yoktu. Adam Vildan'ın yanında, telefondaki kişiyle rahat görüşemiyordu.

"Evet, doğru..." dedi gözünün ucuyla Vildan'a bakarak. "Sana dönünce anlatırım! Şu anda telefonda konuşamam." Karşı taraf ne dediyse, yumuşakça kesti sözünü. "Salı gecesi oradayım. Evet, gelince konuşuruz." Telefonu kapattı ve hiçbir şey olmamış gibi kıza baktı. "Hazır mısın?"

Vildan onu duymazdan geldi. "Sevgilin miydi?"

Turgut bir an duraladı. Sonra başını salladı. "Evet!"

"Sanırım sözlendiğimizi ve evleneceğimizi öğrenmiş... öyle mi?"

Adam yine başını salladı. "Doğru!"

Vildan içindeki kıskançlık duygusuna engel olamıyordu. "Eminim sen onu avutursun..." dedi umarsızca. "Ne kadar zamandır görüşüyorsunuz?"

Genç adam ayağa kalktı. "Bir süredir." Konuyu hızlıca değiştirdi. "Hadi gidelim. Aydan ile Salih sana selam söylediler. Onlar hazırlık yapmak için erkenden İzmir'e gittiler. Babanı az önce aradım ve durumu anlattım. Yarın akşam bizi bekliyor olacaklar. Biz de gidip yüzüklerimizi alalım..."

Dışarıya çıkarken Sinan Bey onları yakaladı. Her ikisinin de ellerini nazikçe sıkıp iyi yolculuklar diledi. Turgut ve kız da nazik bir iki kelime söylediler ona. Vildan kırmızı arabasını görememişti. Turgut onu siyah BMW arabaya yönlendirdi.

"Şoförle arabanı yolladım. Bununla döneceğiz." dedi genç adam. Gülümseyerek kızın binmesine yardım etti. Aklı telefon konuşmasıyla meşgul olan kız sessizce bindi. Yanına yerleşen adamın yüzüne merakla

baktı. Sevgilisi hakkında konuşmak istememesini anlıyordu ama merak etmekten de kendisini alamıyordu. Dün geceden sonra, adamın vücudunu başkasıyla paylaşma düşüncesi içini sıkıyordu. Bu böyle mi olacaktı peki? Onun ilişkilerine karışmayacağını söylemişti ama şimdi de bu fikir hoşuna gitmiyordu. O sevimli dudakların başka kadınların göğüslerinde, göbeğinde ve kendisine yaptığı gibi... en hassas yerlerinde gezinebileceği düşüncesi canını sıkıyordu. Ama kendi istediği de bu değil miydi? Adam kendisine dokunmadığı sürece başkalarıyla olan ilişkilerini görmezden gelecekti. Genç ve yakışıklıydı. Hangi erkek uzun süre kadınsız kalabilirdi? Üstelik istediği kadını elde edebilecek kadar çekiciydi.

Sonra umurunda olmadığını tekrarladı yine kendisine. Ondan hoşlanmadığını tekrar etti. İstediği kadınla birlikte olabilirdi. Kendisinden uzak olsun yeterdi. Onun yanındayken kendisini güçsüz, çaresiz hissediyordu. Onu ayda bir görmek bile kendisine zor gelecekti. İnşallah şu çocuk olurdu da bir daha onun koynuna girmek zorunda kalmazdı.

"Acıktın mı?" diye sordu Turgut sevimlice. "Bu saatte kahvaltı biraz zor ama istersen yine de bir yer buluruz..."

"Gerek yok. Çok aç değilim. Bir tost yesem olur."

"Tamam. Deniz kıyısında bir yer bulup tost yeriz. Ben de epeydir şöyle bol sucuklu, peynirli tost yemek istiyordum."

Kuşadası'na girince arabayı yine bir park yerine bıraktılar. Dışarıya çıkıp güneşli kaldırımda yürümeye başladılar. Şehir yeni hareketleniyordu. İlk dükkanın önünde durup, ona bir şapka aldı Turgut. Geniş kenarlı hasır modelli çok şık bir şapkaydı. "Başına güneş geçmesin!" dedi ilgiyle. Eliyle kendisi düzeltti. Saçlarını geriye çekti. Gözleri ışıldıyordu. "Çok güzelsin!" dedi gülümseyerek. "Ne giysen yakışıyor."

Vildan cevap vermedi. Elleri saçlarında gezinince içi bir garip olmuştu. Huzursuzca onun ellerinden geriye kaçtı. Onun kendisinden uzak durmaya çalışması Turgut'u hafif gülümsetti. Kızın kızgınlığının devam ettiği belli oluyordu. Genç adam şapkanın parasını verip onu dükkandan çıkardı. Güneş gözlüklerinin ardından kızı süzdü. Sonra karşı koymasına izin vermeden küçücük elini avucuna aldı. Yeni aşıklar gibi tuttu. Vildan önce elini çekecek gibi tereddüt etti ama sonra sesini çıkarmadı. Artık inatçılık yapacak ne kalmıştı ki? Her yerini gören bir

adamdan elini mi sakınacaktı. Bu kadar yakın olmak hoşuna gitmemesine rağmen yapacak fazla bir şey de yoktu.

Elele, insanların arasından yürüdüler. Vildan istemese de bu elele gezmenin biraz hoşuna gittiğini kabul ediyordu. Neticede bu adam artık kendisine ait sayılırdı. Geceki olaydan sonra onun üzerinde söz hakkı olduğunu düşünüyordu. Çıplak gördüğü ve deli gibi sarıldığı bu beden artık kendisinin değil miydi? Yine de bunu ona belli etmese iyi olurdu. Zaten bencil ve kendini beğenmişti. Daha da havalara girmesine izin vermeyecekti.

Genç adam bir büfenin önünde durdu. Dört tane tost söyledi. İki soğuk su ve iki de ayran alıp parasını ödedi. Poşeti satıcıdan alıp kıza döndü. "İki üç yıldır böyle ayaküstü tost yememiştim. Hadi kendimizi kıyıda bir yer bulup, yiyelim." dedi keyifle. Gerçekten mutlu görünüyordu. Belli ki Vildan'ın ilk erkeği olduğunu keşfetmek onu rahatlatmıştı. Deniz kıyısına gidip kendisini kıyıda yere bırakıverdi. Uzun bacaklarını denizden bir metre yukarıda bulunan beton kıyıdan aşağıya sarkıtmıştı. Şansına, oturduğu yere gölge yapan bir de ağaç vardı.

"Burada yerde mi oturacağız?" dedi Vildan hayretle.

Genç adam kendisi gibi kıyıya oturmuş, balık avlayanları seyrediyordu. Başını kaldırıp Vildan'a baktı. Güldü. "Gel, otur yanıma... Rüzgar çok güzel esiyor. Gölge de var." Kızın elini tutmuştu.

Vildan isteksizce yanına oturdu. Ona değmemeye çalışıyordu. Genç adam ona tostun birisini uzattı. "Bir tane daha yiyeceksin!" dedi otoriter bir tavırla. "Kuş gibi hafifsin."

"Başka yiyemem!" diye inat etti Vildan. Adamın uzattığı tostu alıp küçük bir ısırık aldı. Ama tadı harikaydı. Genç adam kendisi için ayranını da çalkalayıp kapağını açmıştı. Uzattığı ayranını alıp soğukça teşekkür etti. Acıkmıştı. Dalgalı denizi ve denizdeki hareket halindeki tekneleri seyrederek tostlarını yediler. Daha kendisi birinci tostunu yeni bitirmişti ki, Turgut hemen ikincisini uzattı.

"Bunu da yersen sana çok güzel elmas bir yüzük alırım!" dedi şakayla.

"Gece beni pek beğenmedin her halde?" dedi kız tersçe.

"Bayıldım..." dedi adam keyifle. "Gördüğüm en güzel vücutlu

kadınsın. Ama şu cılız kaburgaların biraz etle dolarsa daha da güzel olacaksın!"

"Sana ne ki? Nasılsa bir daha kolay kolay beni çıplak görmeyeceksin!" Sesi adamın damarına basmak için özellikle kabaydı.

"İtiraz etme! Hadi ye! Yiyemediğini ben yerim. Çok güzel olmuş!"

Vildan itiraz etmedi. Yeni tostundan bir ısırık daha alırken yan gözle adamın atletik vücuduna baktı. "Böyle giderse sen de şişko olacaksın!" dedi alayla. "Sevgilin beğenmez sonra seni!"

"Ne yapalım, tost çok güzel. Her zaman buna vakit bulamıyorum."

"Bebek olunca bize..." hemen toparladı. Ağzından yanlış çıkmıştı. "... yani bebeğe vakit ayıracak mısın?"

Adam başını salladı. "Bir bebeğimiz olursa... hayatım da düzene girecek. Sen rahatsız olmadığın sürece onun ve senin yanında olmak istiyorum."

Kız omuz silkti. "Niye rahatsız olayım?" dedi umursuzca. "Babası olarak yanında olmalısın tabii."

Tostunun yarısını yiyip kalanını adama uzattı. Yarım ayranını da ona verdi. Adamın tiksinmeden kendi ısırdığı yerden devam etmesi hoşuna gitmişti. O yemeğe devam ederken de poşette bırakılan ıslak mendili alıp ellerini ve ağzını sildi. Gözleri denizdeydi. Hakikaten de bu tost olayı güzel olmuştu. Böyle kıyıda yere oturup dilenciler gibi yemek yemek asla aklına gelmezdi. Bu adamın kibirli olduğunu düşünüyordu ama hiçbir zengin işadamı onun gibi yapmacıksız ve doğal olamazdı. Konuştuğu insanları konumuna veya sınıfına göre ayırmadan konuşabilen, çok sade bir yapısı vardı. Fakat o gülen gözlerinin arkasındaki cin gibi zekâyı da görmemek mümkün değildi.

Derin bir nefes aldı. Temiz havayı iyice içine çekti. Göğsünde anlayamadığı bir mutluluk vardı. Kendisini şimdi çok iyi hissediyordu. Neredeyse adama biraz daha sokulup, bu yakınlığının tadını çıkarmak istemişti. Her halde artık karnı doyduğu için böyle keyfi yerine gelmişti. Hafif rüzgar yüzünü yalarken, şu anda, nefret ettiği şu adamın yanında neden bu kadar mutluydu?

Belli etmeden, gözlerini ona çevirip, uzun uzun yüzünü seyretti. Yüzünde güneş gözlüğü olduğu için adamın kendisini izlediğini fark etmesi zordu. Rüzgârda alnına dökülüp salınan simsiyah saçlarına baktı. İlk önce boya olduğunu sandığı saçları kalın ve gürdü. Güneş gözlüğü yüzünden gri gözlerini göremiyordu. Onu seyrettiği için utandı. Bu adamı seyretmek kendisi için alışkanlık olmaya başlamıştı.

Tostu çabucak bitiren adam, ıslak mendille temizlenirken, Vildan'a baktı.

"Doydun mu?"

"Evet... !" Sesi soğuktu. Turgut umursamadı. Suyundan bir yudum alıp denize döndü. Dalgalı denizden uçuşan küçük zerrecikler bazen yüzlerine değiyordu. Bir süre genç adam denizi seyretti. Onu seyretmeyi bırakan Vildan da denize dönmüştü. Suyun altında gezinen balıklar rahatça gözüküyordu.

"Nasıl bir nişan yüzüğü alalım?" diye sordu Turgut.

"Elmas falan istemem... Okulda da dikkati çeker. Sade olsun. Klasik modelli..."

"Fazla şatafatı sevmiyorsun, değil mi?" dedi genç adam gülümseyerek.

"Her kadın gibi severim" dedi Vildan umursamazca. "Bana yaş günümde pahalı bir tek taş alabilirsin! Ama nişan yüzüğümüz basit olsun. Parmağımda onu taşıdıkça, evliliğimizin de onun kadar basit olduğunu düşünmek istiyorum. Anlamsız, basit bir altın... İkimiz arasındaki her şey gibi basit olsun!"

"Sana olan sevgimin, basit olduğunu mu düşünüyorsun?" sesi hafif acıydı. Gülümsemesi azalmıştı. Gözlüğünü çıkarıp doğrudan kızın gözlerine baktı. Vildan kendi güneş gözlüklerine rağmen gri gözlerin içeriye kadar girip kendi gözlerine kilitlendiğine yemin edebilirdi.

Cevap vermeden önce düşündü. Adamı kırmak istiyordu ama içinde çırpınan bir şey, yapmaması için çığlık atıp duruyordu. Fakat ona karşı olan tek silahı, adamın kendisine olan sevgisiydi. Bu satranç oyununda Turgut her yönden çok öndeydi. Her yönden avantajlıydı. Kendisini kimseye baş eğmez sanırdı. Oysa söz konusu olan bu adam olunca, çaresizdi. Onunlayken savunması hep boş kalıyordu.

"Senin sevginin... benim için önemi yok! Hem de hiç..." dedi acımasız bir kararlılıkla. "Aramızdaki ilişkiyi basitleştirirsen sevinirim. Senden böyle sevgi sözleri veya yakınlaşmalar istemiyorum. Bu hafta sonu... yaşandı ve artık bitti. Bundan sonra daha mesafeli olamaz mıyız? Sen bana yakınlaştıkça... gece olanları hatırlıyorum ve kendimden nefret ediyorum. Bana her dokunuşunda senden olduğu kadar kendimden de nefret ediyorum... Lütfen bana bunu yapma! Bana biraz daha saygı duy!.. Bana artık dokunma!"

Turgut'un gözlerindeki neşe yavaşça kayboldu. Kızın sesindeki duru ciddilik, şimdi adamın yüzüne yansımıştı. Başını salladı yavaşça. Bir şey söylemedi. Gözlüğünü yeniden takıp, denize döndü. Artık ne düşündüğü belli değildi. Yakışıklı çehresinde hiçbir ifade yoktu. Sadece dişlerini sıktığını gösteren yanak kasları bir an için oynamıştı. Bu raundu Vildan mı kazanmıştı? Sevindi genç kız. Onu biraz üzmüş olabilir miydi? İçindeki sevince rağmen bundan hoşlanmadı.

"Kalkalım mı artık?" dedi ifadesiz bir sesle adama.

Genç adam hemen doğruldu. Ayağa kalkıp, kızın kolundan hafifçe tutarak onun da kalkmasına yardım etti. Elini hemen geri çekti. Poşeti de yerden alıp biraz ilerideki bir çöp kovasına bıraktı. Sonra yan yana şehrin merkezine geri döndüler. Adam ne koluna girmişti, ne de elinden tutuyordu. Vildan da sımsıkı tuttuğu çantası ile ellerini meşgul etti. Böyle mesafeli daha iyiydi. Ona artık çok yakın olmak istemiyordu. Gözleri çevresindeydi.

Genç adam da kuyumcuları inceliyordu. Kıza dokunmadan, hepsinden daha büyük gözüken bir kuyumcuyu gösterdi. İçeriye kızın arkasından girdi. Satıcılar hemen gülümseyerek karşıladılar onları...

"Nişan yüzüğünüz var mı?" diye sordu adam her zamanki ses tonuyla.

"Elbette efendim... nasıl bir şey istersiniz?" diye nazikçe sordu patron olduğu belli olan adam.

"Sade..." diye mırıldandı Turgut.

"Klasik mi arıyorsunuz?"

"Evet..."

Adam hemen üzerinde değişik kalınlıkta ve değişik modellerde

yüzüklerin bulunduğu bir kutuyu camekandan çıkardı. Turgut biraz geri çekilip Vildan'ın daha iyi görmesini sağladı. Genç kız çeşit çeşit yüzüklere baktı. En düzünden, modelli olanlarına kadar, hepsi pırıl pırıl ve hepsi de çok güzeldi. Aralarında değişik modelli ve küçük pırlantalarla işli olanlar da vardı. Gözleriyle onları incelerken, heyecanlanmaktan kendisini alamadı. Her ne kadar adama bir ton laf söylese de bu yüzük olayı, içini kıpır kıpır etmişti.

Birkaç tane düz, sade modelli alyansı parmağında denedi. Karar veremiyordu. Yan gözle Turgut'a baktı. Adam da sessizce yüzüklere bakıyordu.

"Sen de seç..." dedi hafifçe. "Çok fazla var!"

Genç adam gözünün ucuyla ona bir an baktı ama ses çıkarmadı. Sonra kararlı bir hareketle uzanıp, üzeri minik pırlantalarla süslü bir yüzük çekip aldı. İki renkli ve inanılmaz güzel bir tasarımdı. Üzerinde ince işlemeler, ne kadar uğraşıldığını gösteriyordu. O kadar güzeldi ki, Vildan da hayran kaldı.

"Bu nasıl?" diye sordu adam.

Genç kız büyülenmişti. "Çok güzel..." dedi. Sesi fısıltı gibiydi. Heyecanlanmıştı. Uzanıp aldı. Parmak uçları birbirine değmesin diye, Turgut yüzüğü çok kıyısından nazikçe tutuyordu. Kızın incecik parmağına geçirişini seyretti. Dümdüz bir alyans almayı planlayan Vildan, bu yüzüğün güzelliği karşısında hayran kalmıştı. "Çok da sade değil ama?.." diye yanındaki uzun adama mırıldandı. "Hani sade bir model alacaktık?"

"Bu yeterince sade ... " diye mırıldandı adam. "Daha azı ailene hakaret olur. Madem elmas istemiyorsun?.. Sen istiyorsan fazla özel olmadığını düşünebilirsin..."

Vildan kadınca bir duyguyla elini havaya kaldırıp incecik parmağındaki yüzüğüne baktı. Pırıl pırıldı. Narin elinde çok göz alıcı duruyordu. Sonra dönüp ona da gösterdi. Gözleri parlıyordu. Ona olan kırgınlığını, öfkesini unutmuştu. Adamın bir defada bu kadar harika bir yüzük bulmuş olmasından dolayı hayret içindeydi, mutluydu. "Sen de beğendiysen eğer?.." dedi parlayan gözlerle. Gözlerini gözlerine dikti. Sonra çocuksu mutluluğu söndü...

Adamın gri gözlerinde hiçbir ışık yoktu!

Buz grisi gözler, yüzüğün üzerindeydi. Yutkundu... Bu bakışları tanımıyordu... Bu bakışlara sahip bu yakışıklı adamı tanımıyordu... Ve... bu donuk bakışlardan hiç hoşlanmamıştı.

"Biraz bol değil mi?" diye sordu adam kontrollü, sakin bir sesle.

"Hemen daraltırız efendim..." diye atladı kuyumcu. Siz oturup bir çay içinceye kadar biz hemen yaparız..." Beğeniyle kızın elindeki yüzüğü süzdü. "Çok yakıştı. Tamamen el yapımı, harika bir yüzüktür. Sertifikalıdır. Pırlantaları asla düşmez, garantilidir..."

"Beğendin mi?" diye sordu ona Turgut. Bakışları Vildan'ın gözlerine döndü. Vildan ise ondaki değişikliğe alışmaya çalışıyordu. Bu yüzden gözleri huzursuzdu. Gri gözlerin içine baktı ama doğrusu hiçbir şey yakalayamadı.

"Evet..." dedi çocukça. "Bunu beğendim!"

"Peki, o halde... Alıyoruz! Bana da eşini verirseniz..." dedi kuyumcuya.

Genç adam aynı yüzüğün, taşsız, erkekler için tasarlanmış olan modelini, kuyumcunun elinden aldı. Kendi parmağına takıp kontrol ederken, Vildan nedense erotik bir hazla ürperdi. Bu iki metal parçasıyla, artık karı koca olmanın son aşamasına gelmişlerdi. Bu yüzüğü taktığı andan itibaren, artık hayatında Turgut' dan başka bir erkek olmayacaktı. Ama onun hayatındaki tek kadın olmayacağını biliyordu ve şimdilerde bu düşünce içini iyice sıkmaya başlamıştı.

Adama yüzük tam gelmişti. Kızınkini daraltmak için ölçü alınırken, Turgut parasını kredi kartıyla kasaya ödüyordu. "Siz yüzüğü daraltırken, biz de işlerimizi halledelim." dedi adam kuyumcuya. "Çay kalsın. Dönüşte uğrar, yüzükleri alırız."

"Peki, efendim." dedi kuyumcu. Pahalı bir şey satmanın memnuniyeti ile onları kapıya kadar geçirdi.

Yeğenine hediye almaya söz veren Turgut, gölgede kalmış çarşıda gezinirken, Vildan'a da gövdesiyle yol açıyordu. Çarşı yine hareketlenmişti. Etraflarında göz gezdirirken, Vildan adamın kalın koluna uzandı. Hafifçe tuttu. "Turgut!" dedi dikkatini çekmek için.

Adam duralayıp başını çevirdi. Güneş gözlüğü yüzünden gözleri

gözükmüyordu. Vildan hemen elini geri çekti.

"Bak, şurada satranç takımları var. Hem de bir çok model var!.."

Genç adam sessizce ara sokağın köşesindeki dükkana girdi. Sahibine takım çeşitlerini göstermesini istedi. Hem cam, hem porselen hem de pirinçten dökülmüş olanlar vardı. Sonunda Vildan'la birlikte çok ince işçilikli, porselen bir takım üzerinde karar kıldılar. Renkleri ile eski roma askerlerini çok iyi canlandırıyordu. Atlar bile üzerinde binicisi olan at figürüne sahipti.

"Bu gerçekten çok güzel!" dedi donuk bir sesle adama. "Parasını ben verebilir miyim? Nilay'a bu hediyeyi ben almış olayım. Annesine de bana iyi davrandığı için teşekkür etmiş olurum..."

"Gerek yok!" dedi adam. "Aydan zaten seni çok sevdiğini söyledi. Teşekkür edecek bir şey yok!"

"Lütfen! Ben almak istiyorum. Sen eğer istersen, yeğenine başka bir hediye alabilirsin..." İnatçı ve öfkeli bir tavırla başını kaldırmış, minicik bedeniyle adama meydan okuyordu. İkisi de güneş gözlüklerini çıkarmışlardı. Bakışları çarpıştı bir an...

Adam kararsızca duraklamıştı. Ciddi yüzünden ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi. Sonra "Peki, öyle olsun!" dedi yumuşak bir sesle. "Sen öde bakalım."

Vildan bakışlarını ondan kaçırdı ve satıcıya döndü. Çantasından çıkardığı parayı satıcıya verip, hediye paketi yapmasını istedi. Bir dakika sonra, paket ellerinde, kuyumcuya doğru geri dönüyorlardı.

Kuyumcudan yüzükleri aldıktan sonra, konuşmadan arabaya gittiler. Genç kız başındaki şapkayı çıkarıp, arka koltuğa koydu. Ön tarafa geçip oturdu. Turgut satranç paketini bagaja koyuyordu. Arabanın içi sıcaktan pişmişti. Genç adam motoru çalıştırıncaya kadar kapıyı açık tuttu. Araba hareket edip bir iki dakika yol aldıktan sonra, klima içeriyi hemen serin havayla doldurmaya başladı. Vildan eliyle şapka yüzünden basılmış saçlarını düzeltti. Güneşlikteki aynadan makyajını kontrol etti. İşini bitirince, camdan dışarıya baktı. Şehirden çıkıyorlardı.

İzmir'e kadar hafif müzik eşliğinde yolculuk yaptılar. İkisi de konuşacak bir konu bulamamışlardı. İkisi de biraz kendi duygularını dinlemek istiyordu. Araba yolda kusursuzca kayarken, sadece müziği

dinlediler. Genç kızın evinin önüne gelmeleri de, sessizliği hemen bozmadı. Lüks araba evin önünde dururken, Turgut da emniyet kemerini çözen kıza çevirdi bakışlarını. Sakin, rahat bir hali vardı. Konuşmadan kendisine bakması üzerine, Vildan da ona baktı. Bu hafta sonu, çok iyi geçmiş sayılmazdı.

"Yarın... sekiz gibi geliriz." dedi Turgut yavaşça. "Uygun mu?"

"Evet... tabii." Sesi umursamazdı.

Genç adam da onunla birlikte arabadan indi. Bagajdan kızın poşetini aldı. Şapkasını eline alan Vildan bahçe kapısına yürüdü. Kapıya kadar gelen adam duraklamıştı. Genç kız dönüp ona baktı.

"Gelmez misin?" diye umursamaz gözükmeye çalışarak sordu. "Bugün Pazar... Babam evde olmalı..."

"Hayır... Gelmeyeyim."

"Neden? Bir şeyler içerdin!"

Adam poşeti ona uzattı. "Gerek yok. Sen selam söyle! Nasılsa yarın görüşeceğiz..."

Vildan başını eğdi. "Peki! Sen bilirsin!.." Poşetini alıp içeriye girdi. Demir kapıyı ardından kapadı. Dönüp baktı. Akşam güneşi adamın siyah saçlarında parlıyordu. O gitmeden gitmeyecek gibi kendisini süzüyordu Turgut. Dudaklarını ısırdı. "Görüşürüz.." dedi adama. O ise cevap vermeden kendisine bakıyordu.

Döndü, bahçe yolundan yürüyerek kapıdan uzaklaştı. Araba motorunun hafif çalışma sesini duydu. Dönüp bakmak istedi ama yapmadı. Onu bir daha yirmi dört saat göremeyecekti ve... içinde bir şey bu sürenin çok uzun olduğunu söylüyordu. Adamın ezici varlığına iki günde alışıvermişti. Bu hoş değildi!

Turgut onu bıraktıktan sonra, adımlarını hızlandırıp evin verandasına yürüdü. Annesi verandada babasına çay koyuyordu. Bambu koltuğa oturmuş olan babası hemen hafif doğrulup kızına baktı. Yüzünde hem meraklı, hem de endişeli bir bakış vardı.

"Vildan!" dedi sevinçle annesi. "Geldin mi kızım? Meraklanmaya başlamıştım! Dün de aramadın!"

"Geldim işte!" Genç kız annesine sarıldı. Sanki iki gün değil de

iki aydır yok gibi hissediyordu kendisini. Kendisini öpen annesinden ayrıldıktan sonra babasına baktı. "Merhaba baba... Ben yokken kafa dinledin mi?"

Adam gülümsedi.

"Senin huysuzlukların olmayınca, doğrusu biraz rahat ettim. Ama yine de yerin belli oluyor."

Vildan gülümseyip babasının yanına gitti ve yanağına bir öpücük koydu. Geri çekilirken de şakacıktan tehdit etti. "Büronda o kadın hakkında yanlış düşünmemi sağladığın için sana halen kızgınım. Onun intikamını ayrıca alacağım!"

"Ben hiçbir şey yapmadım..." dedi adam masumca. "Sen kendin onun hakkında yanlış şeyler düşünmüş olabilirsin!"

"Hangi kadın?" diye sordu annesi hafif bir kıskançlıkla...

Vildan güldü. "Turgut'un kız kardeşi... Babamın bürosunda ikisini bir görünce sevgili zannetmiştim. Babam gerçeği söylemedi. Adamı kıskanacağımı zannetti..."

"Kıskanmadın mı?" diye sordu babası. Sesinde bilmiş bir eda vardı.

Vildan omuz silkti. Yalan söylemekten hoşlanmazdı ama... "Kıskanmadım..." dedi gözlerini kaçırarak. "Sadece hem bana evlilik teklif etmesi hem de kadınla birlikte olması sinirimi bozmuştu. Meğer kız kardeşiymiş anne! Çok tatlı bir kadın. Evli ve bir de kızı varmış. Kocası da inanılmaz yakışıklı. Biz oradayken o da geldi. Keşke siz de gelseydiniz!"

"Aslında Ataman Bey teklif etti ama... daha bir şey belli değilken doğru olmayacağını düşündüm." dedi babası. "Bakıyorum ona adıyla seslenmeye başlamışsın. Aranız nasıl?"

"Biraz tanıyınca... çok hoş biri olduğunu kabul ediyorum." Vildan samimi bir şekilde mırıldanmıştı.

"Yakışıklı mı?" diye sordu annesi heyecanla.

Vildan sıkıntıyla başını salladı. "Evet..." Bunu itiraf etmek kolaydı. Yine de kendisini huzursuz ediyordu.

"Nasıl birisi?"

"Hadi anne! Nasılsa yarın akşam göreceksin!" sesi biraz sinirliydi. "Öylesine bir adam işte! Belirgin bir özelliği yok!" Kendisini sandalyeye attı.

"Keşke gelseydi. İçeriye davet etmedin mi yoksa?"

Vildan adamın üzgün yüzünü düşündü. Belli ki gülümseyecek hali yoktu. İçeriye girip rol yapmak istememişti. Kırgın olduğu belliydi. "Ettim!" dedi annesine. "Gelmek istemedi. Sanırım biraz yorgun." Bileğindeki adamın aldığı doğal taştan yapılma bileziğiyle oynuyordu. Turgut'a surat asmak hiç yakışmıyordu.

"Nasıl oldu da evlenmeye karar verdin?" Bu soru babasından gelmişti. Vildan dikkatini toparlamaya çalıştı. Babasının bu soruyu soracağını tahmin ediyordu zaten! Dudağını içten ısırdı. Ne diyeceğini bilmiyordu. Doğruyu mu söyleseydi? Yalan söylese, babasının yanında sürekli rol yapması gerekecekti. Onu seviyormuş gibi yapamazdı. Yapabilir miydi yoksa? Kollarında ne kadar rahat olduğunu kabul ediyordu ama...

"Onunla anlaştık, baba..." dedi dürüstçe.

"Nasıl anlaştınız?"

Omuz silkti. "Basit! Herkes istediğini alacak!"

Adam kısılı gözlerle kızının yüzünü süzdü bir an. Sonra hafif sert bir sesle sordu. "Nasıl herkes istediğini alacak?"

"O bana sahip olacak! Ben de çocuğumun babası olarak zengin bir kocaya sahip olacağım. Sen de zengin bir damada sahip olacaksın. İşlerin düzelecek. Hepsi bu kadar basit!"

"Bu kadar yani?"

"Evet! İstediğin bu değil miydi?"

Adam bardağını sertçe masaya bıraktı. "Bu olmadığını biliyorsun. Evlenmeni istedim ama ondan hoşlanabileceğini düşünmüştüm. Seni o kadar seviyor ki... ona bir şans vermek istedim. Senin de ona karşı bir şeyler duyabileceğini düşünmüştüm."

"Ben de ona bir şans verdim işte... İstediğini elde edecek. Evlendikten sonra da burada kalmama izin verdi. Okul bitince, bebek de olursa... ne yapacağıma karar vereceğim. Ama bir süre daha sizinleyim.

Benim nemrutluğumu biraz daha çekmek zorundasınız...”

6. BÖLÜM

Vildan aynadan kendisine bakıyordu. Yatak odasında ayakta dikilmiş, öylece duruyordu. Üzerine nişan için giydiği elbisesi, sade olmasına rağmen kendisine çok yakışmıştı. Elbisenin omuzları düşüktü. Bu yüzden beyaz narin omuzları ve boynunun sevimli hatları meydandaydı. Uzun saçları beline kadar gür bir şekilde dökülüyordu. Saçları derin sırt kesimini fazla belli etmiyordu. Beyaz rengi saflığı temsil ediyordu ama artık o kadar saf değildi. Elini o gün üçüncü kez karnında gezdirdi. Acaba artık içinde gelişen bir şey var mıydı? Adamın bir parçasını içinde taşıyor muydu?

Boynuna onun aldığı gerdanlığı taktı. Kulağında genç kız işi altın küpeleri vardı. Bileğine de bir iki künye ve yine onun aldığı taş künyeyi taktı. Makyajını önceden yapmıştı. Evet, sadeydi ama güzeldi. Bakalım Ataman Bey kendisini beğenecek miydi?

Parfümünü incecik boynuna sıktı. Bir parça da dik göğüslerinin arasına. Şimdi aşağıya inebilirdi. Turgut birazdan gelirdi. Daha odasının kapısından yeni çıkıyordu ki, aşağıdan gelen sesler duydu. Evet, gelmişlerdi işte! Kalbi gümbürdemeye başladı. Bu nişan olayı kendisini heyecanlandırıyordu. Konuşmaların arasından Turgut'un sesini algılamaya çalıştı. Aceleyle merdivenlere gitti. Neredeyse koşarak aşağıya indi. Annesi onları salona almış olmalıydı. Salonun girişinde durdu. Kendisini topladı. Nefesini düzenledi. Acaba yeterince güzel miydi? Turgut kendisini bu kıyafetle beğenecek miydi?

Aydan her zamanki gibi çok güzeldi. Harika, yeşil bir kıyafeti vardı. Adeta bir mücevher gibiydi kadın. Kocası Salih de uzun boyuyla ve yakışıklı çehresiyle göz alıcıydı. Üzerinde siyah bir takım elbise vardı. Turgut ise, eniştesi gibi siyah giyinmişti ama yüzü onunkine göre daha yumuşaktı. Sevimli gülüşü ile eğilmiş, annesine kibarca bir iki şey söylüyordu. Elindeki çiçeği kadına uzatmıştı. Vildan gülmemek için kendisini zor tuttu. Adamın yakışıklılığı ve fiziki mükemmelliği

karşısında annesi şok olmuştu. Konuşmak yerine ağzında bir şeyler geveliyordu. Turgut'un yanında minnacık kalmıştı.

Çiçeği aldığı sırada Vildan'ı gördü. Gözleri kötü kötü kızına baktı. Büyük ihtimalle damadını böyle artist gibi beklemiyordu. Kendisine Turgut'u tam tarif etmediği için kızmış olmalıydı.

"Hoş geldiniz..." dedi genç kız gülümseyerek. Önce Aydan'ı öpmüş ve ardından kocasının elini sıkmıştı. Dönüp Turgut'a baktı. Genç adam hafif bir gülümsemeyle, ayakta duruyordu. Pırıl pırıl cildi ve geriye taranmış gür dalgalı saçları ile çok hoştu. Takım elbise geniş ve atletik bedenini zar zor gizliyordu.

Ona karşı biraz mesafeli olmaya çalışarak küçük elini uzattı. "Hoş geldin..." dedi yavaşça. Eli iri el tarafından hafifçe tutuldu. Sonra hemen saldı adam. Uzun süre tutmamaya özen gösterdiği belliydi.

Genç kız onun gülen gözlerinde bir beğeni pırıltısı göremediği için huzursuzlandı. Hatta sinirlendi. O kadar hazırlık ve makyaj yapmıştı ama belli ki Ataman Bey kendisini beğenmemişti. Beğenmiş olsaydı en azından küçük bir tepki verirdi. Başını mutsuzca çevirdi. Odanın her yeri güllerle doluydu. Bunları da Turgut yollamış olmalıydı. Masanın üzerinde kocaman bir de çikolata paketi vardı.

Birkaç nazik konuşmadan sonra Vildan ve annesi mutfağa geçti.

"Şimdi ben kahve mi yapacağım?" diye sordu kız annesine. "Çok saçma!"

"Adettir kızım... Kahveyi sen yapıyorsun." dedi annesi fincanları çıkarırken. "Ama sana aferin. Ataman Bey'i tarif ederken, çok güzel tarif ettin!" Kızının sesiyle taklit etmeye çalıştı "'Öylesine bir erkek işte! Belirgin bir özelliği yok!' dedin bana! Sen bu adama normal mi diyorsun? Ben hiç bu kadar güzel gülen birisini görmedim. Hem de boylu poslu! Sen bile yanında narin kalıyorsun. Vallahi değerini bil kızım. Kocan olacak adam artist gibi..."

"...ve de zengin!" diye ekledi Vildan gülerek. "Ben onunla parası için evleniyorum!"

"Anladık, parası için evleniyorsun! Ama çok yakışıklı olduğunu da kabul etmelisin."

"Ediyorum zaten... Peki, ben güzel değil miyim?"

"Güzelsin..." Annesi kızının mükemmel yüzünü süzdü. Başını salladı. "Hem de çok güzelsin ama bu güzelliğin... sadece böyle bir adamın yanında ışıldıyor. Birbirinize çok yakışıyorsunuz!"

"Sadece basit bir evlilik..."

"Saçmalama! Ona nasıl baktığını gördüm. Herkesi kandırabilirsin ama beni asla kandıramazsın. Sen benim kızımsın. Sen ondan hoşlanıyorsun!"

"Hayır!" dedi inatla Vildan. "Nefret ediyorum."

"Bakışlarında nefret görmedim ama?"

"Sadece nezaketten. Eniştesi ile kardeşi huzursuz olmasın diye!" Vildan kendisini savunurken, sesi inatçı çıkıyordu. "Onun gülen yüzüne bakıp da aldanma! Evet, başkalarına karşı genelde iyi kalpli ama bana karşı... aşırı saldırgan. Beni elde etmek için yapmayacağı şey olmadığını söyledi. Bazen çok iyi oluyor, bazen de aşırı üstüme düşüyor. Onunla baş etmek gerçekten çok zor!"

"Bu güne kadar bildiğin gibi yaşadın. Şimdi senden daha güçlü biri çıkınca, kontrol edemeyeceğin için bundan korkuyorsun!"

"Elbette korkuyorum. O... o çok farklı!.. Ama baş edebilirim. Her şey onun istediği gibi olmayacak."

Annesi cevap vermedi.

Kahveleri hazırlayan Vildan onları parlak bir tepsiye koyarak odaya geri döndü. Annesi çoktan geri dönmüştü. Babasının yanında oturuyordu. Aydan ile Salih beraber bir koltukta otururlarken, Turgut da tek başına tekli bir koltukta oturuyordu. Vildan önce onun ailesine, sonra kendi ailesine, en son da genç adama kahvesini uzattı. Kendisine koymamıştı. Gidip bir kenardaki sandalyeye oturdu. Şimdi her şey tamamdı. Klasik kız isteme ortamı oluşmuştu.

Kahvelerin sonuna doğru, Salih oturduğu yerden hafif kıpırdadı. Fincanı önündeki sehpaya koydu.

"Sanırım artık konuya girmenin vakti geldi." dedi genç enişte. Gözleri bir an herkesin üzerinde gezinip, Yusuf Bey ile Nesrin Hanım'a döndü. "Aslında bu konuda hiç tecrübem olmadığı için, nasıl başlayacağımı bilemiyorum. Söz konusu Turgut olduğu için, böyle ağır bir görevi kabul ettim. Kendisi benim için kardeş gibidir. Tırnağına

kıyamam. Bu yüzden hep mutlu olabileceği bir evlilik yapmasını arzu ettim. Yıllardır evlenmesi için yapılan bütün zorlamalara rağmen doğruyu bulacağını umuyordum." Ciddi yüzündeki tebessüm onu olduğundan genç göstermişti. Vildan da diğerleri gibi nefes almadan dinliyor ve adamı izliyordu.

"Tabii ben dünyanın en güzel kızıyla evlendiğim için..." gözleri karısında gezinince, Aydan utançla kızardı ve başını eğdi. Ne tatlı bir kadındı bu böyle! Vildan onun hep mutlu olması gerektiğini düşündü. Karı koca ikisinin de birlikte çok mutlu olmaları gerekiyordu. "...Turgut'un da benim kadar şanslı olamayacağını düşünüyordum..." diye devam etti Salih yavaşça. "Fakat bu hafta sonu gördüm ki, o da dünyanın en güzel diğer kızını bulmuş. Bu bizim gibi erkekler için bir şans. Genellikle burnumuzun dibindeki güzellikleri görmekte zorlanırız. Turgut'u bu seçimdeki başarısı için tebrik ediyorum. Vildan harika bir genç kız. İkisi de aralarında görüşüp anlaşmışlar. Bu durumda bize de son sözü söylemek kalıyor. Bu ailenin bir büyüğü olarak, Allah'ın emri, peygamberin kavli ile kızınız Vildan'ı ailemize gelin, Turgut'a eş olarak istiyorum. Siz uygun bulursanız inşallah!.."

Babası Yusuf Bey de bir an kızının ve karısının gözlerine baktı. Vildan neden heyecanlı olduğunu anlayamıyordu. Salih çok güzel konuşmuştu doğrusu. Yutkundu. Turgut'a göz attı. Adam sessizce oturuyordu. Gözleri Yusuf Bey'in üzerindeydi. Kendisi de yeniden babasına döndü. Bakalım babası ne diyecekti?

"Madem gençler anlaşmışlar..." diye tok sesiyle mırıldandı adam. "... Bize de hayırlı olsun demek düşer. Allah mesut etsin, kimseyi utandırmasın."

Herkesin yüzünde bir ferahlama belirtisi gözüktü. Salih hemen cebinden yüzük kutusunu çıkardı.

"Öyleyse bu anda aramızda bir nişan kıysak... Durumu kesinleştirmiş oluruz. Onlar da beraberliklerinde daha rahat hissedeceklerdir. Ne dersiniz?" dedi hemen. Babası onaylayınca, Vildan utanarak ayağa kalktı ve kendisi gibi ayağa kalkmış olan Turgut'a sokuldu. Yan yana dururken, nişan yüzükleri parmaklarına takıldı. Aralarında kırmızı bir kurdele vardı. Vildan kurdele babası tarafından kesilinceye kadar adamın yüzüne bakmadı. Sonra döndü. Gözleri o güzel

gri gözlere yöneldi. Turgut gülümsüyordu ama sadece o kadar!.. Gözünde o ışık yoktu! Turgut'un bu halinden daha fazla nefret ediyordu. Onun kendisini yanağından hafifçe öpmesine izin verdi. Alkışlar altında biraz utanmıştı. Erkekler el sıkışırken, kadınlar da yanaktan öpüştüler. Aydan sevgiyle sarılmıştı Vildan'a.

"Tebrikler hayatım..." dedi sevgiyle. "Birbirinize çok yakışıyorsunuz. Bence kardeşimin baskılara dayanıp seni bulmak için beklemesi çok iyi olmuş. Sen onun sahip olabileceği en harika şeysin. İnan bana, o da bu dünyadaki en tatlı insandır. Sen mutlu edecektir eminim. Seni mutlu etmek için elinden gelen her şeyi yapacaktır. Sana nasıl baktığını görebiliyorum. İnşallah ömür boyu mutlu olursunuz."

Vildan cevap vermeden gülümsedi. Mutlu olacakları konusunda şüpheleri had safhadaydı ama sesini çıkarmadı. En azından adam amacına erişecekti. Şimdi sıra ona bir bebek vermeye gelmişti. Herhalde bir bebek onu mutlu etmeye yeterdi?

Gecenin diğer bölümünde, bahçeye çıktılar ve çay içerek muhabbet ettiler. Vildan fazla konuşmadan oturuyor ve babası, Salih ve Turgut arasındaki konuşmaları takip etmeye çalışıyordu. Çay servisini yaparken yakaladığı konular, gemi, futbol ve politikaydı. Tabii, erkekler başka neyden bahsederlerdi ki? Salih'in de aslında konuşkan olduğu meydana çıkmıştı. Vildan Salih'in de çok yakışıklı olduğunu kabul ediyordu ama nedense kadın olarak bu yakışıklılık Turgut'unki gibi kendisini etkilemiyordu. Aydan'ın kocasına göz koyduğu için değil de, başka bir erkek olsa ne olur diye düşündüğünden dolayı iki erkeği kıyaslıyordu. Salih'in atletik yapısına rağmen, Turgut'tan aldığı elektrik, inanılmaz yoğundu. Belki de ilk tecrübesi bu adamla olduğu için ona karşı böyle mıknatısla çekilir gibi çekiliyordu.

Her nasılsa bir an masanın başında yalnız kaldılar. Yusuf Bey misafirlerine çeşit çeşit çiçekle dolu bahçeyi gezdiriyordu. Turgut alaycı bir gülümsemeyle kızın sağ elindeki yüzüğe baktı. "Korkuyor musun?"

"Neden korkayım ki?" dedi umursamazca. Sesi de soğuktu. Bu gece ilk kez karşılıklı konuşuyorlardı.

"Artık geri dönmenin zor olduğu bir noktaya geldik. Vazgeçmek için şansın azalıyor."

"Merak etme Ataman Bey. Ben sözümden dönmem. Evlenip

çocuk yapacağız. Vazgeçmek istemiyorum artık. Sayende vazgeçme ümidimi yitirdim. İyi bir eş olur muyum bilmiyorum ama... iyi bir anne olacağıma söz veriyorum. İçin rahat etsin."

Adam hafif gülümsedi. "Peki... içim şimdi rahat. Hafta sonu İstanbul'a gelecek misin? Babam ve annemle tanışmak için... Geleceksen eğer sana araba ayarlayacağım. Belki de uçakla gelmek istersin?"

"Aslında..." kararsızdı. "Bu hafta boşum. Yarın gideceksen eğer... sizinle gelebilirim..."

Turgut kaşlarını kaldırdı. Şaşırdığı belliydi.

"Ben tek gidiyorum" diye mırıldandı. "Salih kendi arabasıyla geldiği için, onlar sabah erken çıkacaklar. Benim de öğleden sonraya kadar biraz işim var. Tek döneceğim. Benimle bu kadar uzun yolculuk yapmak seni sıkmasın?"

Vildan omuz silkti.

"Dayanabilirim sanırım. Senin için sorun olmazsa eğer... seninle birlikte gelmek isterim."

"Sorun yok. Fakat hafta içi olduğundan... seninle ilgilenmem zor olabilir..." Sesindeki tereddüt Vildan'ı kızdırdı. Kendisinin gelmesini istemiyor muydu bu adam?

"Vallahi bilmem artık. Sen patron değil misin?" dedi kızgınca. "Orada bana vakit ayırmayacaksan eğer, patron olmanın ne anlamı var? Sanırım seninle gelmemi istemiyorsun? Ben İstanbul'u hiç görmedim. En azından öğleden sonraları benimle ilgilenirsin diye düşünüyordum..."

Adam güldü. Gözleri bu gece ilk kez neşeyle parlamıştı.

"Evet... ilgilenirim tabii. Benimle fazla yakın olmak istemediğini sanıyordum da ondan dedim."

"Ne yapalım! Bir süre idare ederim sanırım! Çok çok beni yeniden öpersin..." Bu hoşuna bile gidebilirdi. "Sık olmadıkça bence... mahsuru yok. Ama İstanbul'u gezmeyi çok isterim." Biraz yumuşamıştı. Adamın yeniden neşelenmesi, nedense içini rahatlatmıştı.

"O halde babana söyleyip izin alalım." Turgut'un Yusuf Bey'e olan saygısı ve özeni olağanüstüydü. Vildan bundan da ayrıca hoşnutluk duydu. Genç adam babasına gerçekten değer veriyordu. Babasının da ona

karşı duyduğu sevginin sebebi belli oluyordu.

Babası ile diğerleri yeniden geri döndüklerinde, Vildan durumu babasına anlattı. Fazla sorun çıkmamıştı. Özellikle Aydan onu İstanbul'da da göreceği için çok sevinmişti. Bir süre sonra misafirler izin isteyip ayağa kalktılar. Bahçe kapısına kadar uğurladılar onları. Turgut onu arayacağını söyleyerek, arabanın ön sağına bindi. Arabayı eniştesi sürüyordu. Aydan arka camdan kendisine el sallayınca, Vildan da sevgiyle ona el salladı.

Onlar gittikten sonra, yorgunca bahçedeki sandalyeye oturdu genç kız. Hediye gelen çikolatalardan bir tane alıp ağzına attı. Gözü yüzüğündeydi. Gülümsedi. Yüzüğü çok güzeldi. Her ne kadar sade bir yüzük istese de bunu aldığına memnundu. Bugün okulda nişanlanacağını duyan herkes şok olmuştu. Hem nişanlanması, hem de adamın zengin ve yakışıklı oluşu, günün konusuydu. Özellikle adamın kendisini öpmüş olması herkesin dilindeydi. Vildan hiç utanmamıştı. Kızların kıskançlıkla kendisine bakması, hoşuna bile gitmişti.

Babası yanına oturunca, gülümsemesi hafifledi.

"Hayırdır? Ne için bu kadar mutlusun?" diye sordu babası. "Sen kendi kendine pek gülmezsin!"

"Nişanlandım... unuttun mu?" diye kendisini savundu.

Adam şüpheyle kaşlarını kaldırdı ama bir şey demedi. Kızının yüzündeki mutlu ifadeyi bozmak istemiyordu. İlgiyle Vildan'ın yüzüğüyle oynamasını seyretti. Küçük kızı büyümüştü de , bir adamın etkisine girmeye mi başlamıştı? Turgut'un yanında daha uysal ve kadınsıydı. Adama bakan gözleri, sürekli onun davranışlarını tartıyordu. Vildan'ın göz ucuyla sürekli adamı süzdüğünün farkına varmıştı. Ne oluyordu kızına? Bu evliliğe bu kadar hazır olması da garibine gidiyordu. Önceki çetin inadı çoktan yok olmuştu.

"Turgut... bana seninle ortak olacağını ve şirketine yatırım yapacağını söyledi." Vildan babasına baktı. "Bundan haberin var mı?"

"Hayır... Bugün öğlen yemeğini beraber yedik ama bir şey söylemedi."

Genç kız şaşırmıştı.

"Onunla benim görüştüğümden fazla görüşüyorsunuz." dedi biraz

iğnelercesine. "Birlikte ne iş yapıyorsunuz siz?"

"Bize üç tane yat yaptırıyor. Birisi kız kardeşi ile eniştesi için... Birisi şirketi için... Misafirleri orada ağırlamak üzere... Öncekini de biz yapmıştık ama bu daha büyük olacak. Biri de sanırım... sizin için. Sürpriz olsun istiyordu ama bilirsin böyle şeyleri fazla saklayamam!"

"Bilirim..." diye alay etti Vildan. "Bana büroda Aydan' ın kız kardeşi olduğunu bile söylemedin..."

Adam güldü. Kızının kıskançlığı hoşuna gitmişti.

"Demek bize ortak olacak?"

"Evet. Söz verdi. Ayrıca borcunu da silecek. Düğün hediyesi olarak..."

"Öyle mi?.. Hem ortak olacak, hem de borcu silecek, öyle mi?"

Kız omuz silkti. Elini havaya kaldırıp yüzüğüne baktı. "Çok güzel, değil mi? Birlikte seçtik. Doğruyu söylemek gerekirse... çok zevkli. Her şeyin en güzelini hemen seçebiliyor. Çok hızlı karar veriyor. Beğendiği şeyi anında görüyor. Sanki almak istedikleri gözünün önünde ona el sallayıp onu çağırıyor. Kuşadası'nda bana mayo ve gece elbisesi baktık. Bulması iki dakikasını almadı. Bana kalsa, iki saatte seçemezdim bile. Bu gerdanlıkla şu kolumdaki basit bilezik bile onun seçimi... Birisi çok pahalı, birisi çok ucuz... ama ikisi de mükemmel. Gördüğü anda kararını hemen veriyor."

"Bunu biliyoruz zaten! Seni sadece bir dakika gördü. Ben de onun yanındaydım. Evlenmeye karar vermesi için bu süre ona yetmiş..."

"Ne zamandı?" bu konuyu hakikaten merak ediyordu. Çünkü o genç adamı gördüğünü hatırlamıyordu.

"Sen üniversiteyi kazandığın için çok sevinçliydin. Toplantı odasına çat kapı girmiştin... hatırlıyor musun? Biz de karanlıkta projeksiyon ile bir sunum yapıyorduk ona..."

"Hatırladım..." dedi Vildan. "Projeksiyonun ışığı altında şaşkınlıkla kalakalmıştım. İşiniz olduğunu görünce utanıp hemen çıkmıştım. Turgut da mı oradaydı?"

"Evet. Senin heyecanın için ondan özür dilerken, o sadece güldü. Seni tek görüşü oydu. Başka karşılaştıysanız bilmem..."

"Karşılaşmadık..." dedi Vildan. "Karşılaşsaydık, hatırlardım. Kolay unutulacak bir tip olmadığını kabul ediyorum. Demek karanlıkta onu fark edemedim. Beni sadece o kadarcık görmeyle mi evlenmeye karar vermiş?"

"Demek ki!"

"Onu seviyorsun... değil mi?" Vildan babasının siyah gözlerine baktı. "Onu zengin olduğu için değil de... o olduğu için seviyorsun!"

Adam arkasına yaslandı. Alnı hafif kırışmıştı. Gözleri ne diyeceğini bilemediğini gösteriyordu. Vildan merakla bekledi. Babası Turgut'u çok daha uzun süredir tanıyordu. Onun hakkında pekişmiş düşünceleri mutlaka vardı.

"Seninle ilgilendiğini öğrendiğimde... gerçekten çok mutlu olmuştum..." diye mırıldandı adam. "İtiraf edeyim ki, o senin hakkındaki düşüncelerini açıklamadan önce bile, ikinizi evli görmeyi sık sık arzulamıştım. Seni görmeden çok önce de bana karşı yakındı. Bir patron gibi davranmazdı hiçbir zaman." Güldü. "Onun bu hali yüzünden ben de çoğu zaman işçilerime olan tavırlarımı gözden geçirmek zorunda kaldım. Benim fikirlerime değer verdiğini hep gösterdi. Para konusunda da cimri olmadı. Gecikmelerimizde de çok sıkmadı. Bana olan bu samimiliğinin sebebini hiçbir zaman anlayamadım. Seni bile görmemişti daha. Belki de elektrik meselesidir. Fakat onunla karşılaştığımız ve birlikte çalıştığımız günler boyunca aksi hiç bir tavır içinde bulunmadı. Borcumuzu üstlendiğinde de acele etmememizi, zaman içinde ödeyebileceğimizi söyledi. Ama sanırım o zaman seni görmüştü ve evlenmeye karar vermişti. Geçen ay ilk kez evlilik fikrinden ve senden bahsettiğinde hem şaşırdım, hem de sevindim. Senin de ondan hoşlanacağını düşünmüştüm ama sen daha baştan tepki koydun. Bir kez bile görüşmek istemedin!"

"Niye isteyeyim ki? Bu şekilde evlilik mi kalmış? Medeni cesareti olan bir insan gelip kendisi tanışırdı!"

"Kendisi zaten tanışmak istedi fakat... babası aniden rahatsızlanınca gitmek zorunda kaldı. Bir keresinde de beni eve getirdi. Sen dışarıdaydın. O da içeri girmeden döndü. Çok geç geldin. Her nasılsa annen bir gün ağzından sana durumu kaçırdı ve sen de hemen yanlış anlayıp adama antipati duydun. Yaşlı olduğunu düşüneceğin de hiç aklıma gelmemişti. Ben de ona, önce benim konuşmamın iyi olacağını,

görüşme için seni ikna etmeye çalışacağımı söyledim. Diğer türlü karşına çıksaydı sen ona hiç iyi davranmayacaktın!"

Vildan suskundu. Gözleri babasında, anlattıklarını ilgiyle dinliyordu. Sonra umarsızca omuz silkti.

"Yine de hiçbir şey değişmedi..." diye mırıldandı. "Benimle sadece yaşlı ana babasını mutlu etmek ve bir çocuk sahibi olmak için evleniyor. Benim de neden onunla evlendiğimi, onu sevmediğimi biliyor. İkimiz de durumu biliyoruz ve kabul ediyoruz. Artık geriye dönüş için çok geç. Ama bu durumda en şanslı olan sen oluyorsun. Hem maddi finansmana erişeceksin, hem de istediğin damada kavuşacaksın." Gülümsedi ama biraz acı bir gülümsemeydi. Gözleri uzaklara daldı. "Üstelik de fazla beklemeden torun sahibi genç bir dede olabileceksin. Gerçekten çok şanslısın..."

Bu konuşmanın ardından annesine ortalığı toplamasına yardım etti ve bir süre onun damadı hakkındaki güzel sözlerini dinlemek zorunda kaldı. Adama olan kızgınlığından, bu sözler daha da kendisine batıyordu. Onun hakkında iyi şeyler duymak istemiyordu. Onun gözünde Turgut, kendisine tecavüz eden, zorba bir adamdı. Öyle da kalmalıydı. O yakışıklı gülen yüzü, gözünün önünde canlandıkça, kızgınlığını sürdürmek zor oluyordu.

Ertesi gün öğleye kadar okula gitti. Ders arasında kantinde otururken, Tülay'a adamın ailesi ile tanışmak için İstanbul'a gideceğini söyledi. Kızın gözleri imrenerek parlamıştı.

"Ben senden önce nişanlandım ama sen benden önce evleneceksin... Ne şanslısın!" dedi hafif bir kıskançlıkla. "Onunla evlenmek istemiyordun... Niye vazgeçtin?" diye sormayı da ihmal etmemişti.

"Sonradan çok hoşlanmaya başladım..." diye cevapladı en yakın arkadaşını. "O harika bir erkek!" dedi savunma olarak.

"Evet, ilk gün bile gözlerinizi birbirinizden alamıyordunuz. Peki... Bu hafta sonu neler yaptığınızı anlatmadın. Seni yine öptü mü? Ama doğruyu söyle bak!"

Vildan elinde olmadan kıkırdadı. "Evet... öptü!"

"Güzel miydi? Hoşuna gitti mi?"

"Fena değildi... Aslında... çok güzeldi..." Adamın kendisine daha başka neler yaptığını bilse, arkadaşı şok olurdu her halde? Hâlâ hassas yerlerinde gezinen elleri ve dudakları hatırlıyor, hatırladıkça içinde bir kıpırtı başlıyordu. Özellikle adamın kaslı vücuduna nasıl dolandığını ve ağır bedenini kendisine nasıl çekiştirdiğini hatırlamak bile istemiyordu.

Tülay da kıkırdadı. Hafif öne eğilip kimsenin duyamayacağı bir şekilde sordu.

"Elledi mi seni? Yani oranı buranı okşadı mı?"

"Şişşt! Ne biçim konuşuyorsun? Ayıp!" Vildan'ın gözleri çakmak çakmak olmuştu. Ters ters arkadaşına baktı ama Tülay oralı bile olmadı. Yeniden kıkırdadı. Çok keyiflendiği belliydi.

"Oh, bu iyi işte! Okşamış demek!? Nereni elledi? Göğsünü mü, kalçalarını mı? Hoşuna gitti mi? Sen de onu okşadın mı?"

"Vallahi sen yoldan çıkmışsın. Sana ne kızım?" Kızgınlıkla karışık bir şaşkınlıkla arkadaşına bakıyordu. "Ben sana nişanlınla yaptıklarını soruyor muyum? Sizin aranızda bir şey! Sus artık."

"Peki, tamam. Sustum. Ama senin yerinde başkası olsa ballandırarak anlatırdı. Kaç gündür sizden bahsediyorlar. Sınıfın yarısı adama hasta! Senin yerinde olsam fazla buralara getirmem. Ben bile onu görünce nişanlımı unutuyorum. Benimki zaten onun yarı boyunda... Turgut dağ gibi... Sen de bir kıza göre fazla uzunsun! Tam senin boyuna uygun! Çok seksi doğrusu..."

Vildan istemeden güldü. "Bir de onu çıplak göreceksin..." Sonra sustu, utanıp kıpkırmızı kesildi. Ne diyordu böyle? Ağzından ne kaçırmıştı?

Tülay şok içinde gözlerini açtı. "Çıplak mı? Sen onu çıplak mı gördün? Seks mi yaptınız yoksa? Aman Allahım!"

Vildan hemen toparlamaya çalıştı. Ağzından kaçırdığı iyi olmamıştı ama... biraz yalanla durumu düzeltebilirdi belki. Yoksa arkadaşını yüzüne nasıl bakardı?

"Yok ya! Yok öyle bir şey!.. Şeyde gördüm... Plajda... Hani beraber denize girdiğimiz için öyle dedim... Tamamen çıplak değil... Mayoyla çıplak demek istedim... Gerçekten de çok atletik. Nefes almadan kaç kilometre yüzüp geldi. Seks falan yapmadık yani!.. Evlenince..."

Tülay kuşkuluydu. Arkadaşının telaşı onu iyice şüpheye düşürmüştü. "Bir şey yapmadınız mı?.." diye tereddütle sordu.

"Merak etme, yapmadık. Dediğim gibi, evlenince! Zaten ne kaldı ki? Öbür ay evleneceğiz... Biraz beklesin!"

Konuyu toparlamasının ardından çayını bir dikişte bitirip derse kendisini zor attı. Yanında gezen Tülay fazla ikna olmuşa benzemiyordu ama yapacak başka bir şey de kalmamıştı.

Öğleden sonraki derslere girmeden eve döndü. Bir bavula eşyalarını geceden hazırlamıştı zaten. Son bir kontrol daha yapıp adamı beklemeye başladı. Aşağıda annesi ile oturmuş, hem konuşuyorlar hem de televizyon seyrediyorlardı. Bir süre sonra telefonu çaldı. Arayan Turgut'tu. Birkaç dakikaya kadar orada olacağını haber veriyordu. Genç kız doğrulup çantasını eline aldı. Valizi bahçeye çıkan kapının önündeydi. Telefonunu da çantasının içine atıp annesine sarıldı.

"Üzülme hadi... Hafta sonu döneceğim. Siz de babamla kafa dinlersiniz."

"Dikkat et kendine... Tek başına fazla çıkma. Turgut Bey'in yanından ayrılma!"

"Merak etme. Çocuk gibi olacağım. O ne derse yapacağım. Söz..."

"Adamla da kavga etme sakın! Biraz sinirlerine hakim ol! Her şeye patlama! Uysal ol biraz kızım. Biraz kadınsı ol! Sürekli mücadele içinde olursan mutsuz olursun."

"Sen de amma abarttın anne! Sakin ol. Dert edecek bir şey yok. Ona karşı zaten gücüm yetmiyor. O yine bildiğini okuyor. Uysal görünüyor ama keçi gibi inatçı. Ben onunla kavgaya değil, tatile gidiyorum. İstanbul'u gezip görmek istiyorum. Elimden geldiğince sorun çıkarmayacağım. Tabii o da sorun çıkarmazsa..."

Başını çevirdi. Dış bahçe kapısının sesini duymuştu. Yavaşça kapıya yürüyüp adamı karşıladı. Turgut üzerindeki takım elbise ile ne kadar ciddi görünse de, yüzündeki gülümseme ile o kadar da sevimliydi. Esnek adımlarla yanaşması fazla sürmemişti. Annesine nazikçe gülümseyip merhaba derken gözleri gülüyordu. Genç kıza da gülümseyip "Hazır mısın?" diye sordu.

"Evet, Hazırım."

Genç adam bavula baktı. "Hepsi bu mu?"

"Evet."

"İyi, gidelim mi?" Uzanıp ağır bavulu kolayca kaldırıvermişti. O güçlü kollarıyla kendi bedenini nasıl çocuk gibi kucakladığını, sımsıkı sardığını hatırlayan Vildan aklındakileri silmek için yoğun çaba harcadı.

"Gitmeden bir şey yemek ya da içmek istemez misiniz?" diye sordu annesi genç adama...

"Aslında yolda yeriz diye düşünmüştüm..." diye mırıldandı adam. "Ben şimdilik fazla aç değilim. Sen aç mısın, Vildan?"

"Yolda yiyelim..." diye onayladı genç kız.

Annesi arabaya kadar onları geçirdi. Kapıda BMW yerine kocaman siyah bir Audi duruyordu. Bagaja bavulu rahatça sığdıran genç adam, annesi ile vedalaşan genç kızın rahatça binmesi için kapıyı tuttu. Öne geçen Vildan adamın da yanına oturmasını izledi. Araba hareket ederken annesine el salladı. Kadıncağızın gözleri sulanmıştı. Epeydir bu kadar uzun süreli ayrılmamışlardı.

"Diğer arabaya ne oldu?" diye sordu bir süre sonra.

"O şirketin arabası..." diye mırıldandı Turgut. "Bu benim. İzmir'e gelince şoför getirip götürdüğü için bana onu tahsis etmişlerdi. Zaman zaman değişiyor. Sanırım vergiden düşüyorlardır."

"Güzel araba..." Gerçekten güçlü ve seriydi. İçi de harikaydı. Bu arabayı sürmek zevkli olmalıydı.

"İstediğin zaman sürebilirsin. Evde başka arabam da var. Hatta bu senin bile olabilir." Gülümsedi. "Tabii sıfır istersen... sıfır alırız. Bundan böyle zengin kocayla evlenmenin avantajlarından faydalanabilirsin."

"Evet!" dedi Vildan hafif bir alayla. "Faydalanacağım zaten! Daha ucuz yöntemlerle çocuk sahibi olabilecekken, bana bulaştığına pişman olacaksın. Benden aldığın her öpücüğün karşılığını vereceksin. Zaten senin yüzünden vücuduma bile bakamıyorum. Her baktığımda bana yaptıklarını ve..." Kızgın bakan gözleri adamın yüzündeydi ama aslında kızgın değildi. Kızgın olmak için elinden geleni yapmasına rağmen, ona kızmakta zorlanıyordu. "... ve benim yaptıklarımı hatırlıyorum." diye

cümlesini bitirdi.

Genç adam hafifçe güldü onun bu tavrı üzerine.

"İşin doğrusu... ben de hatırlıyorum..." dedi acımasızca. "Allahın seni özenle yarattığını kabul etmeliyim. Harika bir vücudun var. Anlaşmamızı karşılıklı bozmak ve seni yeniden kollarıma almak için inan her şeyi yapabilirim." Gözünün ucuyla, kızaran Vildan'a baktı. "Bana bir şans daha vermeye ne dersin?"

"Hayır! İmkânsız! Bir şans daha yok. Anlaşmamız geçerli... Seninle bir daha sevişsem bile... sadece anlaşmamız gereği olacak... Bir daha beni tahrik etmene izin vermeyeceğim. Sen de cinsel ihtiyaçlarını sır gibi sakladığın o kadınla gider..."

Genç adam otobana arabayı sokarken, dikkatini yola vermiş gibi gözüküyordu. Sesini çıkarmadı. İzmir'e kadar fazla konuşmadılar. İzmir'i geçip İstanbul yoluna çıktıklarında, manzara yavaş yavaş değişmeye başladı. Önce Manisa üzerinden geçeceklerdi. Virajlı dağ yollarından geçerken, hayranlıkla yol boyundaki ve dağlara yayılmış yeşil çam ağaçlarını seyreden Vildan, adamın varlığını unutmuş gözüküyordu. Hâlbuki hemen yanında, bütün heybeti ve erkeksiliği ile adamın varlığını garip denecek kadar büyük bir şiddette hissediyordu.

Turgut ise dikkatini yola vermeye çalışıyordu. Yanındaki kızın inanılmaz çekiciliği, bu yolu çok daha uzun yapacağa benziyordu. Bu kadar güzel bir kıza dokunmadan durmak zaten çok zordu. Ama onun gözlerindeki öfkeyi ve zaman zaman nefreti görmek, kendisini gerçekten çok üzüyordu. Vildan'ın ehlileştirilmesi mümkün gözükmüyordu. Her hareketi, her konuşması, her bakışı vahşiliğinin bir belirtisiydi. Bu vahşilik çoğu zaman diline de yansıyordu. Evet... Zorla da olsa onu elde etmişti. Zorla da olsa evlenmeye ikna etmişti ama... Vildan'ın hiçbir zaman tamamen kendisini teslim edeceğini sanmıyordu. Zaten kendisini sevmeyeceğini o kadar kesin bir dille söylemişti ki, açıkçası bu konuda hiç ümidi kalmamıştı.

Gözünün ucuyla ona baktı. Uzun, siyah saçlarını at kuyruğu yapmıştı ve şimdi daha da çocuksu duruyordu. Dalgalı saçlarının mis gibi koktuğunu hatırladı. Onun da kendisine baktığını görünce şaşırdı. Vildan da iri kara gözleriyle kendisini süzüyordu. Sebebini anlamadı. O bakışlarda anlamadığı bir hal vardı.

"Ne oldu?" diye sordu. "Bir şey mi diyecektin?"

Onun erkeksi sert profilini bir süredir seyreden Vildan yakalanmanın etkisiyle utandı. Bu adamı seyretmekten hoşlanmasına anlam veremiyordu. O kahrolası saçları yine alnının bir yanına seksi bir şekilde dökülmüştü. Onları ellemek, geriye iteklemek için çılgınca bir arzu duyuyordu. Sevişirken o saçları okşamak çok hoşuna gitmişti. Parmaklarını arasında sıkarken ve en hassas yerlerini öpmesi için başını bastırırken, bundan derin bir haz almıştı.

"Ne zaman varırız diyecektim?" diye yalan attı.

"Akşam yemeğinde orada oluruz. Bir aksilik olmazsa tabii!"

"Sevgilini bu akşam mı göreceksin?" dedi birden. Bakışları adamın yüzüne bakarken, merakını gizlemeye çalışıyordu. Turgut yan gözle kendisine baktı.

"Bunu da nereden çıkardın?"

"O gün telefonda kadına Salı akşamı geleceğim, konuşuruz dedin ya!"

Genç adam hatırlamış gibi hafifçe başını salladı. "Acelesi yok..." diye mırıldandı. "Yarın görüşsek de olur."

"Beni merak etme!" dedi Vildan ince bir iğnelemeyle. "İstanbul'a varınca, beni bırakıp gidebilirsin. Hasret gidermenizi engellemek istemem."

Genç adam dudağını hafifçe kıvırdı. Gülümsüyor muydu, umursamaz mı davranıyordu, belli değildi. Parmak uçlarıyla alnına dökülen saçlarını geriye attı. İlişkisi hakkında konuşmayı fazla sevmediği belliydi.

"Onunla aramızdaki ilişki, aşk ilişkisi değil... Herkes ne istediğini biliyor. Sorun çıkacağını sanmam..."

"Evlendiğimizde... seni başkasına kaptırdığını bile bile üzülmeyecek mi?"

Adam hafifçe gülümsedi. Yan gözle kıza baktı. "Sen bana tamamen sahip olmadığına göre... o da tamamen kaptırmış olmuyor sanırım."

"Ne demek istedin?" Sesi sıkıntılıydı.

"Beni istemediğini... onunla ilişkime devam edebileceğimi söylememiş miydin?"

"Söyledim ama..." Şimdi kararsızdı. Kalbindeki sızlamanın sebebini anlayamıyordu.

"Ama ne? Yine gizli kalmasını söyleyeceksen eğer... o konuda anlaşmıştık zaten!"

Vildan cevap vermedi. Gözlerini dışarıya çevirdi. Adamın kendisinden önceki ilişkilerini düşündü. Kaç tane kadının kollarında sabahlamış olabileceğini düşündükçe, içini sevmediği bir sıkıntı kaplıyordu. O sinir kara kafası, kim bilir kaç kadının göğsünde uyuyup kalmıştı. Elbette tüm bunlar normaldi. Yine de... içinde minicik bir kıskançlık baş göstermeye başlamıştı. Evlendikten sonra da onu başka kadınlarla paylaşmak zorunda kalacaktı. Hele bu... hiç hoşuna gitmiyordu.

Uzun bir süre sessiz kaldı. Kıskanç bir kadın değildi. En azından şu ana kadar çıktığı erkekleri kıskanmamıştı. Üstelik bu adama karşı sevgi de beslemiyordu. Ona çok kızgındı. Yaptıklarını hatırladıkça kızgınlığı daha da depreşiyordu. Fakat neticede birlikte olduğu tek erkekti. Kadın olmanın bilmediği yanlarını onun kollarında keşfetmişti. Önceden çıplak erkek vücudunu çok itici bulurken, şimdi bu adamınkini çok çekici buluyordu. Bunu itiraf etmek istemiyordu ama incecik bedeninin onun ağır bedeni altında arzuyla ezilmesi çok hoşuna gitmişti. Koca adamı bir çocukmuş gibi kucaklarken, o anın bitmesini hiç istememişti. Ayrıca yakında kocası olacaktı. Büyük ihtimalle çocuğunun babası da bu yakışıklı adam olacaktı. Onu birazcık olsun kıskanmak hakkı değil miydi?

Genç adam Manisa'yı geçtikten bir süre sonra, kıyısında suların aktığı küçük bir lokantada durdu. Nefis köfte ve et kokuları etrafı sarmıştı. Arabadan inen Vildan'ın yanına geldi. Kendilerini karşılayan lokanta garsonlarından birisi hemen onlara gölgede, suyun kıyısında bir masa gösterdi. Temiz bir yere benziyordu. Garsona iki kişilik kavurma ve ayran söyleyen genç adam, garson gidince kıza döndü.

"Daha evvel de burada yemiştim..." diye mırıldandı. "Özellikle kavurması çok güzel! Sebzeli kavurma yapıyorlar. Önceden yapılmış değil. Hemen taze taze pişiriyorlar. Gelmesi on beş dakika sürer ve tadına

doyamazsın. Taze kuzu eti olduğu için çabucak pişiyor."

"Harika!" dedi Vildan. Kendisini biraz toplamıştı. Gözlerini etrafta ve kendileri gibi yemek yiyenlerde gezdiriyordu. Hafifçe gülümsedi. Ona karşı çok sıcak değildi ama elinden geleni yapıyordu. "Patron sensin! Bu yolculukta sana bağımlıyım."

"Beğenmezsen başka bir şey sipariş ederiz."

"Sorun değil, merak etme!.."

Turgut alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. Kızın garip tavırlarına anlam vermemişti. "Hayırdır?" diye sordu. "Sende bir gariplik var ama... anlamadım? Böyle yumuşak olman... Benimle konuşma tarzın?"

"Ne var? Beğenmedin mi yoksa?" Donuk gözlerle ona bakarken güzel kaşlarını havaya kaldırdı.

"Beğendim ama..." Gözleri kızın kırmızı dudaklarında, pürüzsüz cildinde, kara gözlerinde gezindi. "Buna kolayca alışabilirim."

Vildan güzel gözlerini kaçırdı. "Annem sana karşı biraz uysal olmamı tembihledi!" diye savundu kendisini. "Daha kadınsı olmalıymışım. Üç gün önce ne kadar kadınsı olduğumu bilse düşer bayılırdı her halde..." Sesinde kendi kendiyle alay eden bir ton vardı.

Genç adam onun donuk tavrına rağmen hafifçe güldü. Sonra "Merak etme... Bence yeterince kadınsısın." diye mırıldandı. "Öfkene rağmen çok güzelsin. Benimle oynamana gerek yok!" sesi de biraz alaycıydı. "Hele böyle uysal olduğunda aklımı iyice karıştırıyorsun..."

Vildan gri gözlere baktı. "Bu hafta sana karşı iyi olacağım. Ailenin yanında iyi bir kız olacağım." dedi ona. "Sen benimkilere iyi davrandığın için tabii!.. Başka bir şey değil. Yanlış anlamanı istemiyorum. Sadece görev icabı..."

"Sadece görev icabı..." diye tekrar etti adam.

"Evet! Sadece rol! Tıpkı ilk tanıştığımızda sana sarılmam gibi..."

"Acı çekmem için bakire olmadığın hissini yaratman gibi..."

Vildan başını salladı. "Evet, ama o plan sayende suya düştü. Hediyeni sana düğün gecemizde verecektim. Bana zorla sahip olmasaydın... doğruyu o gece öğrenecektin!"

Genç adam yavaşça başını salladı. "Evet, neyse... Burada rol

yapmana gerek yok." diye mırıldandı. "Fakat annemle babamın yanında böyle iyi olursan... sana gerçekten müteşekkir olurum. Onlar benim için çok değerli."

Vildan adamın sesindeki ciddiyet üzerine başını salladı. "Söz..." diye mırıldandı. "Sana karşı olan duygularımı... anlamayacaklar!"

Turgut düşünceli gözlerle kızı süzüyordu. Kızın kendisinden nefret ettiğini biliyordu. Hiç değilse bu nefret duygusu yerine biraz daha iyimser olan kızgınlık duygusuna bile razıydı. İnsanın kızgınlığı zamanla geçerdi ama nefret... Zeki babasını kandırmak zor olacaktı. İlerlemiş yaşına ve hastalığına rağmen babası zekâsından bir şey kaybetmemişti.

"Babam çok zekidir..." diye Vildan'a açıklama yaptı. "Evliliğimizin düzmece olduğunu anlayacaktır. Buna emin ol. Kendini fazla da zorlamana gerek yok. Kendin gibi ol. Sadece benimle ilgili bir parça... yumuşak olursan çok sevinirim. Bizim evlenecek olmamız zaten onu rahatlatır. Ne de olsa yıllardır böyle anlaşmalı evlilikler yapmam için bir sürü kız çıkardılar karşıma."

"Evliliğimiz düzmece mi?" Vildan yine alayla kaşlarını kaldırdı. "Bana kalırsa hiç de düzmece değil. Gerçekten evlenip çocuk yapacağız. Evet, anlaşmalı bir evlilik yapacağız ama asla düzmece değil... Aynı yatakta yatacağız... Aynı masada yemek yiyeceğiz... Senin çocuğunu dokuz ay karnımda taşıyacağım... Onu emzirip büyüteceğim... Bunlar düzmece mi sence?"

"Tamam, kızma!" derken gülümsedi. "Kendini fazla zorlamaman için söyledim. Senden istediğim, sadece ailemin yanında bana fazla ters davranmaman! Yoksa beni seviyor veya hoşlanıyor rolü yapmanı beklemiyorum. Sadece birkaç gün... nefretini gizlemen iyi olurdu. Bunu söylemek istemiştim."

Vildan dişlerinin arasından homurdandı.

"Aydan'a durumu belli ettim mi hiç? Enişten Salih'in yanında seni hiç tersledim mi? Ya da personelinin yanında seni küçük düşürdüm mü? O kadar da kötü bir kız değilim ben Ataman Bey... Beni kendinle karıştırma... Senden... nefret ediyor olabilirim ama... yine de sana saygı duyuyorum. Boş bir adam olmadığını biliyorum. Ne kadar zeki ve başarılı olduğunu görebiliyorum. İyi bir insan olduğunun da farkındayım. Ama bana karşı yanlış başladın ve sonucu böyle oldu. Daha baştan beni

kandırdın... Beni zorladın...”

“Seni kandırmadım. Sen benim yanlış kişi olduğumu zannettin.”

“Ama sesini çıkarmadın?..”

“Bana karşı ön yargılıydın! Merak edip babana yaşımı, nasıl biri olduğumu bile sormamışsın!”

“İlgilenmiyordum!.. Daha yaşım kaç ki? Evlilik aklımın ucunda bile değildi. Senin nasıl birisi olduğunu niye merak edeyim? Amaçlarım, ideallerim vardı. Bu yaşta çocuk doğurmak ister miyim sanıyorsun? Ama sen beni evliliğe zorladın! Belki de şimdi hamileyim...”

Adam üzüntüyle başını salladı. “Seni zorladığımı kabul ediyorum. Benimle ilgilenmediğin için kızgın ve çaresizdim. Seni üç yıl bekledikten sonra hayal kırıklığı duymuştum!”

“Sabredip kalbimi çalmaya uğraşabilirdin...” Kızgın sesi titredi. Bunu gerçekten çok istediğini fark etti. Keşke her şey yanlış başlamamış olsaydı.

“Dediğim gibi... Senin kalbini kazanacak vaktim kalmamıştı.”

“Bu yüzden de bana tecavüz edip işi hızlandırmayı başardın!”

Genç adam sıkıntıyla derin bir nefes alıp sandalyesinde geriye yaslandı. Gri gözleri gülmüyordu. Üzgün ve düşünceliydi. Erkeksi dudakları kilitlenmişti.

“Planlı değildi!” dedi hafif sertçe. “Sana dokunmamak, seni öpmemek için kendimi sürekli zorluyorum ama sen hep beni tersleyerek sabrımı zorluyorsun. Ellerimi senden uzak tutmak için ne kadar çaba harcadığımı biliyor musun? Bunu sen anlayamazsın! Seni kollarıma almak ve kokunu içime çekmek için çıldırırken böyle uzak durmak ne kadar zor bilemezsin! Seni öpmemek için harcadığım güçten yorgun düşüyorum...”

Vildan’ın iri gözlerini uzun kirpikleri biraz gölgeledi. Gözlerini kucağında kavuşturduğu ellerine dikti. Ökesi geçiverdi. Onun kendisini öpmesini arzuladığı anları hatırladı. Öpmediği zaman duyduğu hayal kırıklığının kendisini nasıl etkilediğini düşündü. Dudaklarının üzerinde onun dudaklarını hissedemeyince kuruyan dudaklarını ve sıkışan kalbini çok iyi hatırlıyordu.

"Hepsi senin kabahatin!.." dedi yavaşça. "İstersen beni yine öpersin ama... Karşılık vermemi sakın bekleme!"

"Bana olan öfken hiç dinmeyecek, değil mi?" Alaycı bir şekilde güldü. "Sevişmeseydik bile beni zaten sevmeyecektin... Senden alabileceğim hiçbir şey yok!"

Vildan dudağını ısırdı. Başını kaldırıp onun yüzüne baktı. "Benden bir çocuk alacaksın... Bu sana yetmiyor muydu?" Turgut cevap vermeyince, devam etti. "...Ama merak etme. Ailenin yanında sakin olacağım. Onlara iyi davranacağım. Kimseyi üzme meraklısı değilim..."

Garsonlar yaklaşınca sustu. Masaya değişik bir iki meze getirip, çatal bıçak servisini de düzgünce yaptıktan sonra gittiler. Masaya gelen ayran sürahisini eline alan adam bir bardağa biraz koyup yudumladı. Sessiz ve durgun hali, yüzüne yansımıştı.

"Ayran güzelmiş..." diye mırıldandı. Konuyu kapatmaya niyetli görünüyordu. "İstersen kola falan da içebilirsin?" diye ilgileniyormuş gibi sordu.

"Ayran alayım..." dedi Vildan. O da konuyu kapatmak istiyordu. Konuştukça her ikisi de daha da batıyordu. "Ayranı severim... ama senin uykunu getirmesin? Araba süreceksin?"

Genç adam gülümsedi. "Doğrusu, iyi bir uykuya hasretim. Fazla uyuyamıyorum. Seninle tanıştıktan sonra da iyice uyuyamaz oldum."

İki bardağa ayran koyan genç adam, işi bitince, iki bardağa da su koydu. Vildan da uzanıp salataya limon, nar ekşisi ve zeytinyağı döküp hafifçe karıştırdı. Bir hareket hissedince başını çevirdi. Sac tava içindeki kavurmaları geliyordu. Sebzeli kavurmanın kendi sıvısı içindeki etleri hâlâ fokurduyordu. Onu dikkatlice masaya bırakan garson, başka bir arzuları olup olmadığını sordu. Bir başkası da taze ekmekleri masaya koyuyordu. Teşekkür eden Turgut, bir şey istemediklerini söyledi.

Kavurma hakikaten çok güzeldi. Nazik kuzu eti çok güzel pişmişti. Sebzeler de kıvamını vermişti. Vildan sac tavaya ekmek banarak yerken nazikçe gülümsedi. "Gerçekten de çok güzelmiş... Teşekkür ederim. Acıkmışım meğerse..."

"İştahının yerinde olmasına sevindim. Böyle rahat olman da hoşuma gidiyor. Tanıdığım bir çok kadın böyle basit yerlerde yemek

yemektense, lüks lokantaları tercih ederlerdi."

Vildan omuz silkti. "Ben öğrenciyim, unuttun mu? Her yerde yiyebilirim. Ama sen trilyoner bir playboysun... Senin gibi bir adamın yere oturup tost yemesi daha da ilginç. Hiç değilse evleneceğim adamın züppelik takıntısı olmadığını biliyorum. Senin bu takıntısız halini... beğeniyorum..."

"Demek, bende hoşlandığın bir şeyler de var?.." diye mırıldandı adam. "Bu da bir şeydir..."

Vildan cevap vermedi. Yemeğin geri kalanında da fazla konuşmadılar. Yemek bittiğinde, üzerine taze çay içip hararetlerini söndürdüler. Vildan çok yemişti. Hafif kabarmış minik göbeğini tuttu. "Ne kadar da yedim. Göbeğim çıktı. Seninle fazla takılmamak lazım... Yanında iştahım açılıyor."

Adamın gözleri midesinden yukarı çıkıp göğüslerinde, gömleğinin yakasından hafifçe gözüken göğüs oluğunda gezindi. İncecik beyaz boynu gururla duruyordu. Uzun saçları, narin bedeni ile liseli bir kız gibiydi.

"Şu narin bedenini hamile olarak hiç düşünemiyorum.." diye mırıldandı. "Ama gördüğüm en güzel anne olacağın kesin. Çocuğumuz çok şanslı olacak. Hem genç hem de güzel bir annesi olacak."

Vildan kızardı. İltifatlara alışıktı ama bu adamın iltifatı... içini ürpertmişti. Göğüslerinde gezinen gözler kendisini rahatsız etmediği gibi yine kadınsı hissetmesine sebep olmuştu. Yutkunarak başını eğdi.

"Teşekkürler..." dedi.

Yemekten sonra arabaya bindiklerinde, bedeni hâlâ adamın bakışlarının etkisindeydi. Uzun yol boyunca susmaya gayret etti. Etrafını seyretmeye çalıştı. Onunla ne kadar az konuşursa o kadar az samimi olurdu. Sohbet ortamı oluştukça, kızgınlığı azalıyordu. Sanki bir dostuyla yolculuk ediyormuş gibi oluyordu. Ona kızmak git gide daha zor oluyordu.

7. BÖLÜM

İstanbul'a vardıklarında, hava kararmak üzereydi. Genç kız hayran hayran etrafını seyretti. Otoban üzerinden giderken yollar çok işlekti. Her an değişen şehir manzarası da çok güzeldi. Dağ taş bina doluydu. İzmir'in havasından daha farklı bir duruşu vardı. Köprüden ilk kez geçerken de heyecanlanmıştı. İlk kez Boğaz Köprü'sünü görüyordu. Bir süre sonra daha sakin bir yola çıktılar. Nereye gittiklerini hiç bilmiyordu ama ağaçların arasından giderken, ilgiyle etrafını seyrediyordu. Nihayet büyük demir bir kapının önünde durdular. Genç adam arabasından bir kumanda alıp bir düğmeye bastı ve koca demir kapı yavaşça açıldı. Uzunca bir bahçe yolundan yavaşça geçen Turgut, ağaçların arasından gözüken evi işaret etti. ,

"Geldik!"

Vildan hayranlıkla evi seyrediyordu. Kocaman ve çok güzeldi. Çok çocuklu veya çok misafiri gelen aileler için inşa edilmiş gibi gözüküyordu. Daha araba durmadan öndeki büyük kapı açıldı ve Aydan gözüktü. Geldiklerini duymuş olmalıydı. Neşeyle arabadaki kıza el salladı ve arabanın durmasını bekledi. Sonra arabadan inen kıza sarıldı samimi bir sevgiyle.

"Hoş geldin, Vildan!" dedi tatlı sesiyle. "Yolculuk nasıldı?"

"İyiydi... Ben yorulmadım ama ağabeyini bilmem!"

"O kolay yorulmaz, merak etme. Hadi gel, seni annemle tanıştırayım..."

Vildan'ı kapı ağzında duran bir kadına götürdü. Omuzlarına saldığı siyah saçları sadece şakaklarından beyazlamış olan, uzun boylu, gülümseyen bir kadındı. Gülümsemesi onun kim olduğunu belli ediyordu. Yaşına rağmen dimdik ve güzel bir fiziği vardı.

"Hoş geldin, kızım..." dedi gülen gözlerle. O gri gözler, oğlununki gibi etkileyiciydi. Hafif kırışmış göz ve dudak kenarları

gülmeyi ne kadar sevdiğini gösteriyordu. Uzattığı eli de ince ve narindi. "Ben Ataman'ın annesiyim... Makbule."

Utangaçça "Hoş bulduk!" diyen Vildan elini o ele bıraktı ve yaşına rağmen hâlâ güçlü olduğunu fark etti. Kadın resmi bir el sıkışması yerine kıza doğru uzanıp yanaklarından öptü.

"Ne kadar da güzelsin..." dedi samimi bir hayretle. "Aydan demişti ama... ne bileyim... İnanmak zor gelmişti. Gerçekten de... az bile söylemiş! Çok güzelsin! Hain oğlum bize senden çok az bahsetti."

Vildan da kadına gülümsedi. Gözü bir an için nişanlısına kaydı. Demek adam kendisinden bahsetmeyi sevmiyordu? Seven bir adam olsaydı, sevdiğinin güzelliğini daha da abartırdı. Turgut'un sevgisini yeniden sorgulaması mı gerekiyordu acaba? Belki de sevdiği söylemi, sırf kendisiyle evlenmesi için kullandığı abartılı bir numaraydı?

"Teşekkürler..." dedi kadına gözleri parlayarak. Oğluyla sonra hesaplaşırdı. Ama annesi de gerçekten çok hoştu doğrusu. "Siz de çok güzelsiniz. Kızınızın güzelliğini kimden aldığı belli!"

Yaşlı kadın o kadar mutluydu ki, her halinden belli oluyordu. Yanında duran küçük esmer kız çocuğu da gözlerini açmış, hayranlıkla Vildan'a bakıyordu. Vildan başını eğip ona baktı. İçtenlikle gülümsedi çocuğa.

"Merhaba... Sen de Nilay olmalısın!" dedi.

Küçük kız başını salladı. Gülen gözlerle elini uzattı. Onun elini tutan Vildan eğilip yanaklarından öptü.

"Çok tatlıymışsın! Dayın sana niye bu kadar düşkün, belli oluyor!"

Küçük kız gülümsemesini daha da arttırdı. Sonra utangaç bir tavırla gidip dayısının bacaklarına sarıldı. Adam iri eliyle onun saçlarını okşarken, yeğenini gerçekten ne kadar sevdiği belli oluyordu.

Makbule Hanım gelinin koluna girerek onu içeriye soktu. İçeride iki kişi daha vardı. Yaşları elli civarındaydı.

"Bunlar yardımcılarımız, Melek ile eşi Talip... Yıllardır bizimleler. Artık ailemizin bir parçası oldular. Melek harika yemekler yapar. Bugün de sana nefis şeyler hazırladı. Ama görüyorum ki, yemekle pek aran yok!"

Karı kocanın elini sıkan Vildan, ince bedeni süzülünce biraz utandı. Başını salladı hafifçe. "Aslında iyi yerim ama fazla kilo alamıyorum. Bir de okul olduğu için düzensiz bir beslenme yaptığımı inkâr edemem."

"Biraz kilo sana iyi gelir. İnceciksin. Hadi gel, yorulmuşsundur, şuraya oturalım." Eliyle zarifçe büyük bir koltuğu işaret etti. "Aydan üçüncü sınıfı okuduğunu söyledi. Avukat mı olacaksın?"

"Evet... İnşallah!"

"Yaşın da çok küçük! Daha kendin çocukken bu huysuz oğlanı nasıl idare edeceksin?" Kızın yanına oturup hayranlıkla yüzüne baktı. Vildan o gözlerdeki saf beğeniyi görünce, utanmaktan kendisini alamadı. Gözleri süzüldü, başını hafifçe eğip bir an için utancını gizlemeye çalıştı.

"Yirmi bir yaşındayım. Çocuk sayılmam. Turgut da pek şikayetçi değil!.." Bakışlarını adama çevirdi. "Öyle değil mi?"

Turgut rahat bir tavırla ayakta duruyordu. Elleri cebinde, ikisini süzüyordu. Gülen gözleri ile başını salladı. "Gördüğüm her yerinin yeterince kadınsı olduğunu söyleyebilirim.." dedi alayla.

Üç kadın birden hayret ve biraz da azarlamayla ona baktı. Vildan kıpkırmızı kesilmişti. "Turgut!" diye ağzından adamın adı fırladı.

"Sen sordun!" dedi adam yine alayla.

Makbule Hanım, ters bakışlarını oğlundan ayırıp, gelininin elini tuttu. "Terbiyesiz işte! Utanma kızım, biz de artık zamanın değiştiğini biliyoruz. Rahat ol! Ailen nasıl?"

Adamdan bakışlarını kaçıran Vildan, kadına baktı. Yaşlı kadın büyük ihtimalle seks yaptıklarını anlamış olmalıydı. Aydan için de durum aynıydı her halde? Utanmıştı ama yapacak bir şey yoktu. Kızarmasının geçmesini diledi.

"İyiler... Sizlere selamlarını yolladılar."

"Sağ olsunlar... Odana gidip biraz dinlenmek ister misin, yoksa yemeğe geçelim mi?"

"Dinlenecek bir şey yok! Yorulmadım zaten. Ama ellerimi ve yüzümü bir yıkasaydım iyi olurdu."

"Tamam..." Çekinerek bir an duraladı. Gözleri bir oğluna, bir de

güzel kıza kaydı. "Sana ayrı oda açmıştık ama... Bilmiyorum... Yani... Belki siz?.."

Vildan onun sözünü kesti sakince. Ah, bu adamdan ne kadar da nefret ediyordu. Hem kendisini hem de annesini zor durumda bırakmıştı. "...Biz ayrı odalarda kalıyoruz!" dedi duru bir sesle. "Eşyalarımı da iki dakikada yerleştirip hemen aşağıya inerim."

Odası Turgut'un odasıyla aynı koridorda ama diğer uçtaydı. "Burası benim odam... Şu da senin ki!" diyen Turgut, kızı kendi odasına kadar götürmüştü. Bavulunu odanın ortasına bıraktı ve "İstediğin bir şey var mı?" diye sordu.

"Beni yine ailene rezil etmemeni istesem? Çok mu olurum acaba?" Vildan alayla ellerini beline koymuştu. Siyah gözleri çakmak çakmaktı.

"Kızdın mı?" Onun gözleri öpülesi dudaklarındaydı.

"Sana kızmaktan başka bir işle uğraşamıyorum ki? Seviştiğimizi herkese söylemek zorunda mısın? Özellikle annene?"

Adam güldü. Rahat bir tavırla omuz silkmişti. "Annem seninle yarım saat kalsa, anlardı zaten. İnanılmaz sorgu teknikleri vardır. Kızma o kadar! Ben de elimi yüzümü yıkayıp aşağıya iniyorum. Sen de hazır olunca inersin... "

"Ya baban?"

Turgut duraladı. "O kendisini iyi hissetmiyormuş. Yemekten sonra yanına gideriz."

"Saçmalama! Ayıp olur. Yemekten önce sen onu görmeyecek misin?"

"Aşağıya inmeden önce yanına gidecektim..."

"Beni de al!" dedi Vildan. "Beş dakika sonra hazır olurum. Sen odanda beni bekle!"

"Sen bilirsin!" diye mırıldandı adam. O odadan çıkınca, hazırlanmak için elinden geldiğince hızlı oldu. Çok güzel ve büyük bir odaydı. Evdeki kendi odasından bile büyüktü. Odasında tuvalet ve banyo da vardı. İhtiyacını giderip elini yüzünü yıkadı. Uzun saçlarını pelerin gibi omuzlarına salıp kıyafetini kontrol etti. Adamın annesine karşı ilk

sınavı başarıyla vermişti ama babasına karşı biraz çekiniyordu. Makbule Hanım, olaya anne gözüyle baktığı için fazla sorgulamamıştı. Ama babasının zeki olduğunu söyleyen Turgut, kendisini biraz endişelendirmişti doğrusu. Hasta olan bir adamı üzmeyi hiç istemezdi. İnşallah sorun çıkmazdı.

Turgut odasının kapısı önünde kendisini bekliyordu. Vildan'ı görünce doğruldu. O gelince de "Babam alt katta kalıyor... Zor yürüdüğü için annem yatak odalarını alt kata taşıttı." diye açıkladı. Beraber merdivenlerden indiler. Onu evin arka tarafında bir koridora götürdü nişanlısı. Büyük bir kapının önüne geldiler. Kapı zaten ardına kadar açıktı. Genç adam önden girerken, Vildan biraz çekinikçe içeriye adım attı.

Büyük bir yatağın kıyısında, Makbule Hanım oturuyordu. Eliyle yatakta yatan yaşlı bir adamın elini tutuyordu. Oğlu ile Vildan gelince kadının gözleri parladı. "Hah işte, oğlun ve gelinin de geldiler..." dedi mutlulukla. "Gelin o kadar güzel ki, hayran kalacaksın..."

Vildan yavaşça yatağın kıyısına geldi. Bir an için yaşlı adamla göz göze bakıştılar.

Genç kız daha evvel böyle bakışlar görmemişti. Tabii Turgut'tan önceyi düşünüyordu. Bu bakışın aynısını zaman zaman Turgut'ta da yakalamıştı. İnsanın içini delen sert bakışlardı. Eğer Turgut sürekli gülümsemeseydi, ondan ödü kopardı. Babasınınki de korkutucuydu. Kahverengi gözleri hasta olduğunu gösterecek şekilde solgundu ama yine de kendisini baştan ayağa süzüvermişti. Yatarken bile uzun boylu olduğu belliydi. Boyuna göre oğlu gibi yapılıydı. Bu yaştaki bir adamın bu kadar gösterişli olması ilginçti. Beyazlamış saçları hiç dökülmemişti. Dudaklar ve burun aynı oğluydu. Çenelerinin keskin hatları bile aynıydı. Bu adam Turgut'un yaşlanmış haliydi sanki. İleride yaşlandıkları zaman kocasının böyle olacağını düşünmek nedense kendisine haz verdi. Yaşlandıkça bile bu sinir adam çekiciliğini koruyacaktı.

"Hoş geldin... kızım.." dedi adam zorlukla. Burun deliklerinde rahat nefes almasını sağlayan borular vardı ve bir makineye bağlıydı. Vildan gülümsemeye çalışarak onun uzatmış olduğu, damarları meydana çıkmış elini tokalaşır gibi değil de bir arkadaşının elini tutar gibi tuttu. İhtiyar adam hafif bir güçle kızın elini sıktı.

"Hoş bulduk... Geçmiş olsun!" dedi Vildan. Adamın görünüşü hakikaten de iyi değildi.

"Sağ ol kızım..."

Elini çeken Vildan istemsizce yanındaki Turgut'a sokuldu.

"Nasılsın baba?" diye ciddi bir tavırla sordu Turgut. Şu anda bakışları aynı babası gibiydi. Gri gözlerinde gülümseme yoktu. Yaşlı adam ise gelinini süzüyordu açıkça.

"Fena değil oğlum..." dedi yorgun bir sesle. "Sonunda... seni seven... bir kadın bulmuşsun!.."

Bu söz üzerine ikisi de şaşırdı. Turgut yavaşça Vildan'a sarıldı. Kızı biraz kendisine çekti. "Evet baba. Sana harika bir gelin getirdim..." dedi.

Yaşlı adam başını salladı hafifçe. "Görüyorum... Çok güzel... Neredeyse annen kadar güzel!.." Hafifçe de gülümsemişti. Makbule Hanım kocasının elini sıktı sevgiyle... Bunca yıl sonra bile adamı sevdiği o kadar belliydi ki... Vildan içinde bir sızı hissetti.

Bir erkeği bu kadar yıl sevmek mümkün müydü?

"Baba... Biz yine geliriz. Seni yormayalım şimdi!" diye mırıldandı Turgut.

"Evet... Yine gelin. Bu çocuk hakkında.. daha fazla şey bilmek istiyorum.." Nefesi biraz kesilmişti. Delici bakışları bir an yumuşayıp, gözleri hafif kapandı. Sonra yeniden canlandı. "Gidin hadi... Beni merak etmeyin..."

Odadan çıktıklarında, genç kız gözünün ucuyla nişanlısına baktı. Annesi birkaç dakika sonra geleceğini söyleyerek kocasının yanında kalmıştı. İkisi koridorda yalnızdı. Yavaşça yürürken adama fısıldadı.

"Gördün mü? Kimse bir şey anlamadı... Herkes seni sevdiğimi sanıyor..."

Turgut başını salladı. Şimdilik her şey yolundaydı. "Teşekkür ederim!" dedi o da üzgünce. Aklının babasında olduğu belliydi.

"Gerçekte kaç yaşında?" diye sordu merak ederek.

"Babam gerçekte yetmiş bir yaşında! Onu da yanlış biliyorsun!" dedi adam hafif bir alayla. "Ben asla seksenlerinde demedim. Bir yanlış

anlama olmuş. Annemden on beş yaş büyük. Görür görmez birbirlerine âşık olup evlenmişler. Aralarındaki yaş farkını önemsememişler."

"Birbirlerini hâlâ sevdikleri belli..."

"Evet... annem onun için deli olur. Babama bir şey olsa ne yapar bilmem..."

Genç kız farkında olmadan elini onun koluna koydu. "Üzülme hadi... Belki de baban ileride daha iyi olur..." Yaptığını fark edince hemen elini geri çekti. "Hastalığının düzelme ihtimali yok mu?"

"Kim bilir?"

Yemek boyunca Vildan fazla konuşmadı. Yemek zamanı Aydan'ın kocası da gelmişti. Genç kızı sıcak bir tebessümle karşılamıştı Salih. Adamın moralinin ve keyfinin daha iyi olduğu rahatça gözüküyordu. Sofrada genelde Makbule Hanım'ın ufak tefek sorularına maruz kalmıştı. Yemek de gerçekten güzel olmuştu. Sofradan kalktıklarında, kahveyi arka bahçede içtiler. Bu bahçe denize sıfırdı. Karanlık olmasına rağmen, genç kız denizin dinlendiren sesini duyabiliyordu. Bu arada küçük kıza aldıkları satranç takımını verdi Vildan. Çocuğun sevinci hakikaten görülmeye değerdi. Genç kızı yanağından öperken mutlu olduğu samimiyetinden anlaşılıyordu.

Yeğeniyle biraz satranç oynayan Turgut, kahveden sonra genç kıza "Uykun geldi mi?" diye sordu. Başını olumsuz anlamda sallayan kıza elini uzattı. "Hadi, gel, biraz plajda yürüyelim."

Herkesin kendilerini izlediğini bilen Vildan, elini adamın eline bıraktı. Yavaşça kalkarak diğerlerine gülümsedi. Onlar da genç âşıkların yalnız kalmak istediğini düşünüp anlayışla sessiz kalmışlardı. Plaja doğru el ele yürürken, bundan rahatsız olmadı Vildan. Nedense şu anda içinde bir huzur vardı. Bu adamla evlenmenin sınırına gelmişti ve artık her şey için çok geç olduğunu da biliyordu. Bütün aile fertleriyle tanışmıştı. Kendisi de bu ailenin bir parçası olmak üzereydi.

Ay ışığı vurduğu için, plaj olduğu gibi gözüküyordu. Turgut kumlara oturup başını gökyüzüne kaldırdı. Yıldızlar pırıl pırıldı. Vildan da yere oturdu ama ondan biraz uzakta kalmayı tercih etmişti. Burada adama olan öfkesini ve nefretini sürdürmesi zor oluyordu. Hele böyle yakın olunca, onun bütün elektriğini hissedebiliyordu.

"Zoru atlattık mı?" diye sordu.

"Evet... Babamın yanıldığını ilk kez gördüm..." Keyifle güldü adam. "Senin beni sevdiğini sandı... Hâlbuki kendisi tam bir insan sarrafıdır..." Şaşkınlığı biraz sesine de yansımıştı.

Vildan yutkundu. Gözleri onun yakışıklı yüzündeydi. Onu sevmek mi!.. Bu kibirli, bencil, sevimli, yakışıklı adamı sevmek mi!.. En son isteyeceği şey buydu! Gözlerini kaçırıp başını o da gökyüzüne kaldırdı. Yıldızlara baktı.

"Sana anlamayacağını söylemiştim... Umarım sen de artık sözlerini tutarsın? Ben senin için elimden geleni yaptım." dedi donuk bir sesle. Onu sevebilme düşüncesi içini ürpertmişti.

"Evet, doğru. Yeniden teşekkür ederim. Annem de sana bayıldı. Gözlerini senden alamıyor..."

"Doğruyu söylemek gerekirse... ailen çok tatlı!" diye itiraf etti kız. "Sen kime çekmişsin?"

Adam tatlı, küçük bir kahkaha attı. Biraz yana kayıp kıza yaklaştı ve kolunu omzuna attı. Sıcak bir tavırla kendisine çekti. Karanlıkta bile gri gözleri parlıyordu. Onun ısısı ile içi ısınan Vildan bu yakınlığa ses çıkarmadı. Başını geriye atmış, gülen yüzüne bakıyordu. "Beni tanısan... belki de hoşlanırsın?" diye mırıldandı adam. "Ama başından beri bana tavırlısın!"

"Sen de iyi bir izlenim bırakmamak için elinden geleni yaptın!"

"Artık senden daha fazla uzak kalmak istemiyordum."

Vildan nefesini tuttu. Onun kendisini bu sefer öpeceğinden emindi. Mis gibi erkeksi kokusu burnundan içeriye yayıldı. Farkında olmadan acımasızca "Artık amacına eriştin, değil mi?" diye sordu. "Bana sonunda sahip oldun! Yakında evleneceğiz ve tamamen sana ait olacağım..." Sesi ister istemez biraz kızgındı.

Turgut'un gözlerindeki ışık biraz azaldı. "Evet..." diye mırıldandı. "... sonunda sana sahip oldum!" Gözleri dudaklarında, siyah gözlerinde, çıkık elmacık kemiklerinde gezindi. "Bir de benden böyle nefret etmeseydin?.."

"Sen yaptın..." Ondan nefret etmek o kadar zordu ki... İçindeki duygunun nefret olup olmadığını artık bilmiyordu. Ama bunu ona

söyleyecek de değildi.

"Evet..." Dudaklarını yavaşça kızın dudaklarına dokundurdu. Masum küçük bir öpücüktü. Vildan cevap vermedi. İçindeki sızlamayı duymazdan geldi. Adamın dudakları geri çekildikten sonra, bu sefer daha arzulu bir şekilde yeniden dudaklarına kapandı. Sert dudaklar hafif zorlayarak kendi dudaklarını araladı.

Elinden geldiği kadar tuttu kendisini. Gözlerini yumup adamın öpüşüne karşılık vermemek için her şeyi yaptı. Elleriyle kumları yakalamıştı ve sıkıyordu. İçindeki isteği bastırmak için harcadığı güçten yorulmak üzereydi. Adamın dudakları o kadar tatlı geziniyordu ki, neredeyse kendisini salacaktı...

Onun cevap vermeden kaskatı durması üzerine Turgut başını geri çekti ve bir an kızın gözlerine baktı. Vildan'ın kendisine hiç cevap vermemesi, kendisinden hiç hoşlanmadığının en kesin belirtisiydi. O güzel gözlerdeki soğuk ateş, genç adamın içini yaktı. Nefret edilmek hakikaten dayanılacak bir duygu değildi. Başkası olsa önemli değildi ama kollarında tuttuğu bu kadın... Onun duyguları kendisi için önemliydi.

Ne bekliyordu ki? Zorla onunla evlenme sözü almıştı. Otel odasında onunla isteği dışında sevişmişti. Çoğu zaman baskı yapmıştı. Kendisinden nefret etmekte haklıydı. Buna rağmen kimsenin yanında nefretini belli etmemişti. Hatta kendisini seviyor gibi davranmıştı. Babası bile ona inanmıştı. Sevgili babası! Gerçeği bilse ne kadar şaşırırdı. Tüm ailesine karşı fedakârca davranan bu harika yaratığın tek isteği ise, kendisinden uzak durmasıydı. Kim iğrendiği bir adamın dokunuşlarını isterdi ki? Kim sevmediği birisiyle öpüşmek isterdi? O tatlı kırmızı dudaklar, hiçbir zaman kendisine ait olmayacaktı.

Üzgünce denize çevirdi bakışlarını. Kolunu yavaşça geri çekti. Denizin üzerinde ayın yansımaları ışıldayıp duruyordu. Vildan hiçbir zaman elde edemeyeceği kadar ona uzaktı. Tıpkı şu yansımalar gibi!

"Seni anlıyorum..." dedi gözleri ileride bir noktaya bakarken. "Benden nefret etmekte haklı olduğunu da biliyorum... Sana bütün yaptıklarım... Affedilecek şeyler değildi. Affetmeyecek kadar inatçı olduğunu da biliyorum." Hafif bir nefes ile iç çekti. Bu efkârlı iç çekmeyi zorlukla fark etmişti Vildan. "Belki çocuğumuz sever beni..." diye mırıldandı dalgınca. Daha çok kendi kendisine konuşur gibiydi.

Vildan o fark etmeden dudaklarını yaladı. Onun tadını algılayıp cevap vermemek çok zor olmuştu. Ama bu öpüşü bile hoşuna gitmişti. Dudaklarında hâlâ onun dudaklarını ve baskısını hissediyordu. Kalbindeki gümbürtüyü duymadığına seviniyordu. Fakat adamın üzüntüsüne hazır değildi. Nedense bu erişilmez adamın gözlerinde bir an için gördüğü yenilgi ve üzüntü içine dokunmuştu. O gülen gri gözlerdeki hüzün acı vericiydi.

Bir süre sessizce denizi seyrettikten sonra, genç adam ayağa kalktı. "Hadi gidelim... Geç oldu. Yatıp dinlen..." dedi. Kendisini toparlamış gözüküyordu. Sesi yine düzgün ve pürüzsüzdü. "Benim yarın öğlene kadar işim var. Ama öğleden sonra gelir seni alırım, İstanbul'da biraz gezeriz. Yapmak istediklerini planla! İstediğin her şeyi yaparız..."

"Acele etme!" diye cevapladı Vildan iğneleyen bir sesle. "Sevgilini görmeyecek misin? Ben sizi beklerim... Eminim onun sevgisi seni rahatlatır?.."

Ay ışığı arkadan vurduğu için Turgut'un yüzü tam seçilemiyordu. Ayağa kalkan kız onun yüzündeki ifadeyi göremediği için sıkıntılıydı. Ne düşündüğünü anlayamıyordu. Cevap vermeyen adamın yanında, kafası karışık bir halde bahçeye geri döndü. Bu sevgili inanılmaz derecede kafasını meşgul ediyordu. Herkese iyi geceler diledikten sonra, odalarına birlikte çıktılar. Genç kız odasına girerken, kısa bir bakışla adama baktı. Yüzünden bir şey anlaşılmıyordu.

"İyi geceler!.." dedi ona.

Adam da başını sallarken "İyi geceler!" diye karşılık verdi. Sesinde herhangi bir pürüz ve üzüntü yoktu artık. Gözlerinde değişik bir hava vardı. Yenilgiyi iyice kabullenmiş miydi? Öpmeye yeltenmedi. Güzel bir şey de söylemedi. Gülümsemedi. Sonra döndü ve uzun adımlarla kendi odasına yöneldi. Vildan da kapısını kapatıp bir an sırtını kapıya yasladı. Nefesini saldı. Gerçekten sevgili olsalardı, adam ayrılırken onu öperek bırakırdı her halde? Ama bu üzgün adamın artık kendisini öpmeye yelteneceğini sanmıyordu. Nihayet bunu tamamen engelleyebilmişti. Aslında çok istediği bir şeyi yapmasını engellemişti ama hiç değilse şimdi kafası rahat olurdu. O kendisini her öpüşünde içinden bir şey adama doğru kayıyordu.

Gece rahat bir uyku uyudu. Yatağı çok rahattı. Gürültü de

olmadığı için deliksiz ve güzel bir uykuydu. Yolda da biraz yorulmuştu demek... Uyandığında, kuş sesleri çevresini sarmıştı. Aralık camdan, hafif esinti ile birlikte odaya doluyordu. Kalkıp gerindi. Çok iyi hissediyordu. Ayağa kalktı. Etrafı gündüz gözüyle görmek için cama gitti. Pencereyi iyice açıp etrafına baktı. Yeşillikler ve bol ağaç, her yere yayılmıştı. Ev, sanki saray yavrusuydu. Bir hareket gözüne ilişince, dikkatle baktı. Turgut, elinde çantası, üzerinde şık takım elbisesi, arabasına doğru ilerliyordu. Gülümsemediği zaman ne kadar da erişilmez ve ciddi duruyordu. Şimdi yüzü daha sert ve bakışları daha keskindi. Çantasını arka koltuğa bırakıp, direksiyona geçti ve arabayı kendisi kullanarak parke taş döşenmiş yoldan hızla uzaklaştı. Demek ki şoförü yoktu. Saat de çok erkendi. Kahvaltıda onu göremeyecekti demek!.. Buna biraz üzüldü...

Güzelce duşunu aldı ve giyindi. Üzerine giydiği siyah etek ve beyaz gömlek ile çok seksi olmuştu. Daha kadınsı ve yaşlı görünmek istiyordu. Makbule Hanım'ın dediklerinden sonra biraz kadınsı olmaya ihtiyacı vardı. Saçlarını saldı. Beline kadar gelen saçları pırıl pırıldı. Çok da hafif bir makyaj yaptı. Artık hazırdı. Her halde artık Ataman Bey'e yakışır bir eş olmuştu?

Aşağıya indi. Oturma odasından bir sürü ses geliyordu. Anlaşılan herkes uyanmış ve aşağıya inmişti. Oraya gitmeden önce, koridor tarafında duraladı. Sonra içinden gelen bir sesle, kayınpederi olacak olan adamın kaldığı odaya gitti. Kapının önüne gelince bir an kararsız kaldı. İçeride bir hemşire, adamın elektronik aletlerini kontrol ediyordu.

Yaşlı adam başını çevirdi ve onu gördü. Saçları taranmıştı. Sakal tıraşı bile olmuştu. Elini kaldırdı hafifçe...

"Gel kızım..." dedi yorgun bir sesle.

Vildan usulca içeriye girdi. Hemşireye nazik bir gülümseme ile baktıktan sonra, adamın yatağının yanına gitti. Yaşlı adam ona yatağın karşısındaki sandalyeyi gösterdi.

"Oturmaz mısın?.." Sesi soluktu.

Vildan oturdu. Buraya niye geldiğini tam bilmiyordu ama galiba gündüz gözüyle yaşlı adamı bir daha görmek istemişti.

"Nasılsınız?" diye kibarca sordu. Daha adamın adını bile

bilmiyordu.

"İyi... Şimdilik..."

"Benim yapabileceğim bir şey var mı?"

Adam başını salladı yavaşça iki yana. Gözleri kızın üzerinden hiç ayrılmamıştı. Hemşire odadan çıkınca, fısıldadı.

"Ne kadar zamandır... tanışıyorsunuz?"

"Turgut'la mı? Çok olmadı... İki hafta kadar..."

"Sana... çok düşkün. Bunu nasıl başardın?"

Vildan gülümsedi. "Ben bir şey yapmadım. O çok... farklı biri! İstediği bir şey olunca... elde edinceye kadar vazgeçmiyor."

"İnatçıdır... Çok zor biridir..."

"Bilmez miyim..." dedi adama sevimli bir şekilde. "Ama baş edebilirim sanırım."

"Onu seviyorsun!.." dedi adam yavaşça. Vildan kızardı. Gözlerini yaşlı adamın gözlerinden kaçırmak istedi ama yapamadı. "Buna çok seviniyorum..." diye devam etti adam. "Onu seviyor olman... harika bir şey! Onu hiç bu kadar yumuşak... mutlu görmemiştim. Senden bahsederken gözleri parlıyor. Aslında biz sürekli... tartışırız. O asla boyun eğmez. İnandığı konuda keçi gibi inatçıdır..." Zorlukla nefes aldı. Harcadığı efor onu biraz yormuştu. "Hayatta karşılaşabileceğin en berbat erkektir belki?.. Ama onu... adam etmişsin..."

"Dediğim gibi, ben bir şey yapmadım. Yine aynı Turgut, emin olun..."

"Hayır... Şimdi çok farklı... O da seni seviyor... Söyledi mi hiç?"

Vildan utanarak başını eğdi. "Doğrudan değil ama... değişik şekillerde... Evet!"

"Ne zaman... evleneceksiniz?"

Bu soruyu hiç beklemiyordu. Üzüntüyle ne diyeceğini düşündü. Adamın durumu meydandaydı. Gerçekten de fazla ömrü kalmamış gibi gözüküyordu. Belli ki oğlunun evlendiğini görmek istiyordu. Belki de sırf bunun için yaşıyordu. Kararsız hali yaşlı adamın dikkatini çekti.

"Fazla... gecikmeyin!" dedi zorlukla. "Halimi görüyorsun?.."

Vildan onun solgun yüzüne baktı. Mecalsiz bedeni ince örtünün altında her ne kadar iri duruyorsa da halinin olmadığı belliydi.

"Torununuzu görmek istemiyor musunuz?" diye sordu adama aniden... Bunu niye yaptığını bilmiyordu ama adamın hali onu etkilemişti.

"To... torun mu?" diyerek yaşlı adam şaşkınlıkla kekeledi. Yutkunarak kızın gözlerinin içine baktı. Keskin gözleri bir an ince bedenine kaydı. "Hamile misin?" diye sordu yavaşça.

Vildan utançla başını eğdi. "Bilmiyorum... Belki..." Başını kaldırıp adamın derin gözlerine baktı. "Ama evlenir evlenmez çocuk yapmak istiyoruz. Oğlunuzdan bir çocuğum olsun çok istiyorum. Bu yüzden böyle konuşmayın! Evlendiğimizi de göreceksiniz, torununuzu da..."

"Gerçekten mi?.." Sesi şaşkın ama mutluydu. Sert gözleri parlamıştı hafifçe.

"Elbette! Çocuğumun büyükbabasını tanımasını isterim. Onu kucağınıza alıp sevmenizi, şu dışarıdaki güzel bahçede top oynamanızı isterim... Siz olmadan büyümesini istemem... Hatıralarını dinleyeceği bir büyükbabası olmalı..."

Adam gözlerini yumdu. Bir an öyle kaldı. Sonra yavaşça açtı. "Bu bir hayal..." Gözleri sulanmıştı. "Oğlumun çocuğu..."

Vildan genzine takılan sözcükleri, yavaşça yüzeye çıkardı. "Hastalığınızın ne olduğunu tam olarak bilmiyorum... Ama iyileşmek zorundasınız... Turgut'un size ihtiyacı var. Sizi ne kadar sevdiğini bilemezsiniz... En kısa zamanda toparlanıp, kendinize gelmelisiniz. Buradaki herkesin size ihtiyacı var... Çocuğumun da olacak! Bu bir hayal değil. Eğer içiniz rahat edecekse... onunla en kısa zamanda evleneceğime söz veriyorum. Fakat... Bir şartım var!.."

Adam şaşkınca başını salladı. "Neymiş o?"

"Düğünümde ayakta olmalısınız! Böyle yatmanızı istemiyorum. İyileşmek için çok çaba harcamalısınız... Oğlunuzun yanında olup, bize destek olacağınıza söz verirseniz... en kısa zamanda evleniriz..."

"Ameliyatı... Kabul etmeliyim yani?" Gözleri ışıldıyordu. "Duydun mu Makbule?" diye sordu. Bakışlarını kızın arkasındaki bir noktaya kaydırmıştı. Vildan huzursuzca döndü. Arkasında duran alımlı

yaşlı kadın, kapıya yaslanmış, gülümseyerek kendilerine bakıyordu.

"Duydum Metin!.." dedi yumuşakça. "Hem de hepsini..."

Minnet dolu bakışları Vildan'ı utandırdı. Kadının arkasında durduğunu bilseydi, belki de böyle konuşmazdı. Demek konuşmanın başından beri arkasında duruyordu? Her şeyi duymuş olması bunu gösteriyordu.

"O zaman..." diye mırıldandı adam... Sesi kararlıydı. "O doktor efendiye söyleyin... ameliyat olmayı kabul ediyorum..." Makbule Hanım ellerini kızın omuzlarına koymuştu sevgiyle. "...ama..." diye devam etti. "...torun için değil!.. Turgut için de değil!.." Öyle tatlı gülümsedi ki, o haliyle bile her hangi bir kadını etkileyebilirdi. " Bu tatlı... hanım için!"

Yaşlı adamın odasından çıktıklarında, koridorda Makbule Hanım usulca onu durdurdu. Gözleri sevgi doluydu. Ve biraz nemli..

"Teşekkür ederim... Senin on dakikada yaptığını iki senedir biz yapamamıştık. Sen harika bir kızsın..." dedi sevgiyle. Vildan utancından cevap vermeyince de kadınsı bir merakla, yavaşça sordu. "Gerçekten... hamile olabilir misin?"

Kız kekelememek için kendisini zor tuttu. Utangaç bir sesle cevapladı. "Bilmiyorum... Büyük ihtimalle... Birkaç gün sonra belli olur..."

"Turgut'la bu yüzden evlenmiyorsun... değil mi?"

Vildan kendisinden emin bir şekilde duruşunu değiştirdi. "Elbette hayır!"

"Onu sevdiğin için yani?.."

"Evet... tabii..." O kadar hızlı ve doğal cevap vermişti ki kendisi de şaşırdı. Kendisine sevgiyle sarılan kadına o da bilinçsizce sarıldı.

"Teşekkür ederim..." dedi kadın yine. "Çok teşekkür ederim... Sen harika bir kadınsın. Seni bize kazandırdığı için Allah'ıma çok şükrediyorum. Bunca sene oğluma evlenmesi için baskı yapıp durdum. Ama seni getireceğini nereden bilebilirdim? Bilseydim yapar mıydım hiç?" Gözlerinden akan yaşları gören Vildan da elinde olmadan hüzünlendi.

Yeniden kadına sarılırken "Lütfen yapmayın... Ağlamayın!.. Her

şey yolunda... eşiniz ameliyat olmayı da kabul etti. Hadi... ağlamayın..” dedi içtenlikle... Onun da gözleri sulanmıştı. “Beni de ağlatacaksınız... Sonra çirkin bir gelin olacağım...”

Kadın kendisini geri çekip sulu gözlerini zarifçe sildi.

“Metin Bey’in hastalığı ne? İyileşme ihtimali yok mu?” diye sordu Vildan ona yavaşça.

“Beyin damarlarından ikisinde tıkanma var. İki sene önce belli oldu. O zamana kadar hastalık nedir bilmezdi. Ben onu nezle olduğunu bile görmedim. Turgut ile denizde yüzme yarışı bile yapardı. Çok güçlüydü. Ama bu hastalık çıkınca, yavaş yavaş gücünü kaybetti. Denge merkezi de bozuldu. Ayakta biraz durunca dengesini kaybediyor. Onu böyle güçsüz görmenin beni ne kadar üzdüğünü bilemezsin. Ameliyat olmazsa, yakında ölecek... Ama olursa da fazla şansı yok... Çok zor bir ameliyat... Ülkede sadece bir kişi yapmayı kabul etti. O da şansımıza, İstanbul’da... Ama Metin kabul etmedi. Ameliyattan sonra kurtulsa bile felç kalma ve konuşamama riski var...”

“Siz ne istiyorsunuz?”

“Olmasını tabii... Onu böyle görmeye dayanamıyorum... Biliyorum, olsa... kurtulacak! İnanılmaz gelebilir ama... ona güveniyorum. Ameliyatı atlatabilir. Felç bile olsa umurumda değil... Ona bakarım! Onsuz yıllarımın geçmesini istemiyorum. Ona hâlâ ihtiyacım var...”

Vildan kadının elini tuttu. Bu kadını sevmişti. Sevgiyle elini sıktı. “Ona hepimizin ihtiyacı var... Eğer Turgut gibi inatçıysa... ameliyattan sağ çıkacaktır... Buna eminim. Böylece düğünümüzde ayakta ve yanımızda olabilir...”

“Olur değil mi?”

“Eminim...” diye tekrarladı. “Yalnız... bu bebek meselesini... fazla kişi bilmezse... sevinirim. Zaten utanıyorum! Olur mu? Lütfen!”

“Üzülme sen... Utanmana da gerek yok... İkinizin birbirinizi cinsel olarak beğenmeniz de önemli! Artık kimse ilk tecrübesi için evlenmeyi beklemiyor!” Bir an kızın siyah gözlerine baktı. Sonra çekinikçe sözlerini düzeltmeye çalıştı. “Affedersin... İlk veya değil... Seni sıkmak istemiyorum... Bizi ilgilendirmez tabii..”

Vildan utanarak başını eğdi. "Üzülmeyin... Rahatsız olmadım... Ama merak ediyorsanız eğer... Turgut ilkti! Başka kimseyle birlikte olmadım..."

Kadın onun koluna girerek oturma odasına yönlendirdi. "Dediğim gibi... Bizi ilgilendirmez... Hayat sizin... Oğlum seni her şeyinle kabul ettikten sonra başımızın tacısın. Üstelik de böyle güzel ve tatlıyken..."

Kahvaltıda sadece Aydan vardı. Küçük Nilay okuluna gitmişti. Aydan'ın eşi Salih de bir toplantı için erken çıkmıştı. Üç kadın kahvaltılarını yaparken, Makbule Hanım kızlara açıklama yaptı.

"Ataman'ı aradım. Metin'in ameliyatı kabul ettiğini söyledim. İnanamadı... Senin onu ikna ettiğini söylediğimde çok şaşırdı. Şimdi doktoru arıyordur her halde... Hadi hayırlısı... İnşallah Allah yüzümüze bakar da, Metin yine sağ salim aramıza katılır..."

Aydan da gülen gözlerle Vildan'ı süzüyordu. Uzanıp genç kızın elini tuttu sevgiyle. "Hayatımıza bir renk getirdin!" dedi. "Ataman gerçekten çok şanslı... İnşallah ömür boyu böyle mutlu olursunuz!" Vildan cevap yerine utanarak gözlerini kaçırınca, elini geri çekti. "Bugün ne yapalım? Biraz yüzüp dinlenmek mi istersin, yoksa şehir merkezine inip alış veriş mi yapalım? Sen ne istersen onu yapalım..."

"Aslında... Turgut beni öğleden sonra kendisinin gezdireceğini söylemişti ama..."

"Tamam o zaman. Alışverişe yarın gideriz... Bugün biraz yüzüp güneşlenelim. Sana bronz ten çok yakışır!"

"Ama ben... mayomu getirmeyi düşünemedim..."

"Bir şey olmaz. Bedenlerimiz aynı sayılır. Sana benimkilerden birisini veririm. Zaten çıplak girsen de fark etmez. Plaj bizim özel plajımız. Dışarıdan giriş yok..."

Kahvaltıdan sonra genç kız Aydan ile plaja indi. Gerçekten de plaj çok güzeldi. Kum yerine mercimek büyüklüğünde küçük kaya parçalarından oluşuyordu ama temizdi ve deniz de çok mavi gözüküyordu. Ağaçların arasında kalan gizli bir koy gibiydi. Gece bu kadarını fark edememişti.

Kumların üzerindeki birkaç şezlong sahiplerini bekliyordu. İki kadın keyifle denize daldılar. Su biraz serindi ama hemen vücut

alışıyordu. Hafif de bir akıntı vardı. Bir süre yüzdükten sonra, gölgede güneşlendiler. Aydan'ın kırmızı mayosu Vildan'a uymuştu. Göğüs kısmı biraz büyük gelmişti ama arkasındaki ipi sıkınca sorun olmamıştı.

Öğlen olduğunda eve döndüler. Güneş tepeye çıkıp yakıcı olmaya başlamıştı. İkisi de kızarmak istemiyordu. Ayrıca Vildan, Turgut gelmeden hazırlanıp biraz güzelleşmek istiyordu. Şimdi onun aile çevresindeydi ve ona yakın insanlara çirkin görünmemeliydi.

Odasına çıkarken, geç kaldığını anladı. Aşağıda Turgut'un arabasını görmemişti ama belki de garaja çekmişti. Belki de başka araçla gelmişti. Onunla odasının kapısında burun buruna gelince şaşırmıştı doğrusu. Adam da odadan çıkarken kızı görünce durakladı.

"Merhaba..." dedi Turgut ciddi bir yüzle...

"Gelmiş miydin? Arabanı göremedim..." Onun bu ciddi yüzünü sevmiyordu.

"Araba yandaki garajda... Yüzdünüz mü?"

"Evet... Su çok güzeldi..."

"Biraz konuşalım mı?" Sesi yumuşaktı. Vildan başıyla onayladı. Ne konuşacaklardı ki?

"Odamda konuşabiliriz!" diye mırıldandı. Üzerinde bikini ile onun karşısında durmak hoşuna gitmiyordu. Bel kısmında havlu vardı ama kırmızı üstü ile kendisini çıplak hissediyordu. Gerçi adam bir kere bile vücuduna bakmamıştı. Gözleri ciddi bir şekilde sadece kızın gözlerine bakıyordu. Vildan bundan da huzursuz oldu. Vücudu adam için çekiciliğini kaybetmiş olabilir miydi?

Odasına girince, başını kaldırıp gri gözlere baktı. "Ne konuşacağız?"

"Önce seni tebrik etmek istiyorum." dedi adam delici bakışlarla. "Annem ne yaptığını anlattı. Babamı nasıl ikna ettiğini bilmiyorum ama bu yaptığın olağan üstü bir şey!"

Vildan omuz silkti. "Fazla bir şey yapmadım ki! Senin ona söylemiş olabileceğin şeylerden de farklı bir şey söylemedim. Evleneceğimizi, torun sahibi olacağını falan..."

"Evet, ama ben ikna edememiştim... Demek ki senin başarın!"

"Bilerek yapmadım..." dedi Vildan soğukça.

"Hafta sonu ameliyat olacak... Tarihini kesinleştirdim. Cumartesi günü... Her şeyi ayarladım. Yaptığın için gerçekten teşekkür ederim. Yapmayabilirdin... Gerçekten de sen bana göre fazla iyisin... tatlısın. Bana olan tüm nefretine rağmen yaptığın şeyi aklım almıyor. Sana nasıl davranacağımı, nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum. Çoğu zaman kendimi düşündüğüm halde... sen yine de bana iyilik etmekten geri kalmadın. Ben senin isteklerini görmezden geldiğim halde, sen aileme destek çıktın. Bu yüzden artık... ben de senin istediklerini yapmaya karar verdim..."

Vildan nefesini tuttu. Bütün kanı bir anda beynine çıkmıştı. Ne diyordu şimdi bu adam? "Ne... ne istedim ki?" diye kekeledi... Duyacaklarından hoşlanmayacağını hissetti. Kadınsı bir his, adamın halindeki mesafeyi rahatça algılıyordu. Artık aralarına korkunç bir mesafe yerleşmişti. Aynı his, göğsünde de ani bir sıkıntı oluşturmuştu. Onun konuşmasını engellemek istedi...

"Bundan böyle seni rahatsız etmeyeceğim..." dedi genç adam ciddi bir sesle. Kalın kaşlarının altındaki gözler, kendi gözlerindeydi.

"Na...Nasıl yani?" Şaşırmıştı.

"Evet... Mesela bir daha dün geceki gibi istemediğin bir şey yapmayacağım... Seni zorla öpmemeliydim. Özür dilerim. Sana saygı duymamı istemiştin... Haklısın, sen özel bir kadınsın. Seni ilk gördüğüm günden beri bunu biliyorum ama... yine de sana istemediğin şeyler yaptım. Elimde değildi. Bundan böyle..." Nefesini saldı. Kararlı gözleri kızın şaşırmış yüzündeydi. "...artık istemediğin bir şey yapmayacağım!"

Vildan'ın kalbi sıkıştı. Onun dediklerini algılamakta zorlanıyordu. Gözlerini kırpıştırdı. Sonunda onu yenmiş miydi? Sonunda pes etmişti adam... Demek artık kendisini öpmeye yeltenmeyecekti? Demek artık zorbaca davranmayacaktı? Şu ciddi suratına bakılırsa da kesin kararlıydı.

"Demek... yapmayacaksın?.." dedi şaşkınca.

"Evet! Artık rahat olabilirsin..."

Vildan birden sinirlendi. Niye sinirlendiğini bilmiyordu. Oyuncağı alınmış bir çocuk gibi hissediyordu kendisini... Gözleri parladı

öfkeyle... "Ben rahatım zaten... Sen şimdi bu kararı aldın diye aramızdaki her şey güllük gülistanlık mı olacak sanıyorsun? Her şeyi unutup rahat rahat uyuyacak mıyım sanıyorsun? Aramızda olanlar olmamış gibi mi davranacağım?"

"Elbette hayır! Olanları olmamış gibi yapamam... Ama bundan sonra rahat etmeni sağlayabilirim. Belki zamanla dost... olabiliriz? Belki nefretinin hafiflemesi mümkün olur. Babamın ameliyatı olumlu veya olumsuz olsun, sen bize ve ona harika bir şans verdin... Babamı hiç bu kadar azimli görmemiştim... Bahçede torunuyla top oynayacağından falan bahsediyor... Ameliyattan dimdik çıkacağına inanıyor. Buna ben de inanıyorum. Annem iki yıldır olmadığı kadar mutlu... Kardeşim de seni çok seviyor..." Gözleri üzgünce kısıldı. Başını eğdi. Siyah saçları yine alnına döküldü. "...Ve ben... bencilce sadece kendi istediğim şeyleri sana yaptırmaya çalıştım. Kendimi nasıl affettireceğimi bilmiyorum. Ama en azından seni artık rahat bırakacağım... Bir daha sana yakınlaşmayacağım!.."

Vildan gözlerini kırpmadan adama bakıyordu. Dişlerini sıkmıştı. Duydukları hoşuna gitmemişti. Hem de hiç! Bunu istiyor muydu ki? Duygularını anlayamıyordu. Sonra dayanamayarak sordu. "Evlenmeyecek miyiz?" dedi neredeyse fısıltıyla.

Fark etti ki, onun '*Hayır*' demesinden korkuyordu. Ya adam evlenmekten vazgeçerse!? Ne kadar inkâr etse de onunla evlenmeye ve çocuğunu doğurmaya kendisini alıştırmıştı. Ya vazgeçerse?

"Üzgünüm..." dedi adam. "O konuda geri dönüş yok. Evlenmek istemediğini biliyorum ama artık vazgeçemem. Fakat evliliğimiz boyunca tamamen özgürsün. Senin istemediğin hiçbir şeyi yapmayacağım. Buna seks dahil... Ayda bir İzmir'de görüşürüz diye konuşmuştuk. Artık buna da gerek yok. Beni sıklıkla görmemen için elimden geleni yaparım. İzmir'e iş için geldiğimde, haberin bile olmaz. Hayatını istediğin gibi yaşarsın. İstediğin her şeyi yapabilirsin."

Vildan suskunca onun gözlerine bakıyordu. Evet, onu yenmişti. Üç yıllık sevgisini sonunda ezmişti. Büyük ihtimalle adam artık kendisini sevmiyordu. Görünüşünü bakılırsa da, yaptıklarından gerçekten pişmandı. Ama ısmarlama bebeğinden de vazgeçmiyordu... Derin bir nefes aldı.

Toparla kendini... Başardın işte!

"Güzel..." dedi sinirli gözlerle. Biraz geri adım atmakta ne sakınca olabilirdi ki? "Hayatımı mahvettin... Hayallerimi mahvettin... Bunu anladığına sevindim. Bana yaptıklarını fark etmene sevindim. Ama madem artık geri dönüş yok, ben de bu durumu ve seni kabullenebilirim sanırım. Sana alışabilirim. Seninle olmaya alışabilirim. Ne sıklıkta olur bilmiyorum. Ne kadar az olsa o kadar iyi olur ama... bu kibirli varlığına alışabilirim. Şimdi..." Derin bir nefes aldı. Boğazı yanıyordu. Her şeye rağmen ağlamak üzere gibi hissediyordu kendisini. "Eğer söyleyeceğin başka bir şey yoksa... giyinmem lazım. Saçlarım ıslak ve üşüyorum." dedi titremesi gizlenmiş bir sesle.

Ters sesi, Turgut'un yüzüne tokat gibi çarpmıştı. Genç adam yavaşça başını salladı. Gri gözlerinin ışığı iyice sönmüştü. Sımsıkı kapalı erkeksi dudaklardan kendisini affettirici tek bir söz daha dökülmedi. Sonra sessizce dönüp kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açıp arkasına bakmadan çıktı ve ardından yavaşça kapattı.

8. BÖLÜM

Turgut sessizce çıkınca, Vildan içeride yalnız kalmıştı. Kapı kapanınca, içinde kaynayan sızı yüzünden kendisini yatağın üzerine bıraktı. Bir süre öylece oturdu. Gözleri yerdeki bir noktadaydı. Adamdaki değişiklik üzerine ne hissedeceğini bilmiyordu. Mutlu olması gerekmiyor muydu? Onun tavrındaki bu değişiklikten... mutlu olmalıydı! Neden olamıyordu?

Turgut'un sözleri çok da hoşuna gitmemişti. Adamın kararında, babasının durumundan başka, dün geceki öpücük olayının da etkisi olduğunu biliyordu. Onun öpücüğüne cevap vermediği için Turgut'un geri adım attığını hissedebiliyordu. Dün gece ona cevap vermemişti çünkü kendisine güvenmiyordu. Ona sarılırsa... belki de daha fazlasını verebilirdi diye korkmuştu.

Mutlu olması gerekiyordu. Evet... mutluydu! Artık adamın kendisine yaklaşmasından, kendisine dokunmasından çekinmesine gerek kalmamıştı. Ondan nefret ettiğini hatırlattı kendisine... Kendisiyle zorla sevişen bu adamın dokunuşlarıyla artık rahatsız olmayacaktı. İzmir'e gittiğinde, o gelecek diye diken üstünde olmayacaktı. Ama... işin kötü yanı... zaten rahatsız değildi ki! Üstelik sevişmeleri... çok güzeldi!

Kalkıp banyoya gitti. Aynada gözlerine baktı. Siyah gözlerinin içindekiler acı mıydı? Saçmalıyordu! Oh, ne güzel olmuştu! Ona haddini bildirmişti. Biraz pahalıya patlamıştı ama olsun... bundan sonra rahat ederdi artık!?

Güzelce bir duş alıp sabah giydiği seksi kıyafetlerini yeniden giydi. Saçlarını taradıktan sonra makyajını yapıp, kendisinden emin bir halde aşağıya indi.

Turgut ayakta, boydan boya cam olan verandanın dışına bakıyordu. Babası, baktığı yöndeydi. Onu izlediği belliydi. Yaşlı adamı bir tekerlekli sandalye ile bahçeye çıkarmışlardı. Gölgede dinleniyordu. Makbule Hanım da yanına oturmuş, adama bir şeyler anlatıyordu. Enişte

Salih de eve gelmişti. Odanın bir tarafında telefonla konuşuyordu. Aydan ise kendisi gibi giyinip aşağıya inmişti. Yine çok güzel gözüküyordu. Gözü televizyonda, haberleri seyrediyordu.

Vildan'ın görünce gülümseyip koltukta yana kaydı. Onun yanına oturan Vildan, gözü Turgut'ta, onun dediklerini dinliyordu. Genç adam Vildan'ın odaya geldiğini fark etmemişti. Dalgın dalgın camdan dışarıya bakıyordu.

"Salih sonunda anlaşmayı sağlamış..." dedi Aydan.

"Ne anlaşması?" Gözünü, camın kıyısında heybetle dikilen nişanlısından ayırdı.

"Sana söylemeye fırsatım olmadı. Salih Antalya'daki otel satıyor..."

"Öyle mi? Neden?"

Aydan mutlulukla gülümsedi. Gözleri parlıyordu. "Bizimle birlikte olmak için tabii!"

Vildan da içtenlikle gülümsedi. "Bu harika bir haber... Yoksa?.."

"Evet... Aramızdaki sorunların bir kısmını hallettik sayılır. Oteli satacak ve artık buraya yerleşeceğiz. O başka evde oturmak istiyor. Sanırım kendimize yeni bir ev bakacağız. Otelden kazanacağı para ile ömür boyu çalışmasına bile gerek yok ama o boş duramaz. Parayla şirketten hisse alacak. Benim de hissem var... Abim de ona şirkette görev verecek. Ataman'ın yükünü de biraz hafifletir. Salih çok zekidir. Zavallı Ataman yıllardır tüm yükü sırtlamıştı."

Vildan yeniden nişanlısına baktı. Genç adam hâlâ geldiğini fark etmemişti. Eli cebinde öylece duruyordu.

Onun baktığını gören Aydan "Ataman'ın canı sıkkın her halde!" dedi yavaşça. "Onu epeydir böyle görmemiştim. Sanırım babamın ameliyatı yüzünden... Kabul ettiği için ne kadar da sevinse, endişeleniyor sanırım."

Onun canının neden sıkkın olduğunu bilen Vildan sesini çıkarmadı. Bakışlarını o üzgün yüzden alamıyordu.

Turgut o sıra başını çevirdi ve onun geldiğini fark edince döndü. Birden ruh halini değiştirdi. Yavaşça oturdukları yere geldi. Yüzünde

yine bir gülümseme vardı. Eski Turgut gibi olmuştu. Gülen yüzünde her şey aynıydı. Hemen hemen eski bencil, kibirli, kendini beğenmiş adamdı. Hayatla dalga geçen, alacağını almakta çekinmeyen, alaycı zorbaydı. Bir şey hariç!.. Gözleri... Gözleri asla aynı değildi. Gülümsüyordu ama o güzel gözleri... soğuk... uzak... yabancıydı.

"Çıkmaya hazır mısın?" diye sordu adam nazikçe.

"Evet... Ne yapacağız?"

"Bakarız bir şeyler... Yemeği de boğazda yeriz."

Vildan uysalca başını eğip kabullendi. Sonra Aydan'a döndü. "Siz de gelsenize!" dedi.

"Çok isterim ama olmaz. Hem gidip kızımı okuldan alacağım. Bugün servis yerine ben alacağıma söz verdim. Birkaç eksiği varmış. Onları tamamlayacağız. Ayrıca sizin gibi iki yeni sevgiliyi yalnız bırakmak daha doğru olur. Gezin, eğlenin. İstanbul gezmeyle bitmez..."

Turgut'un arabasıyla yola çıktıklarında, bir süre konuşmadan yol aldılar. Yollar sakindi. Ağaçlar arasından otoyola çıktıklarında, trafik fazla yoğun değildi. Öğlen vakti herkes ya işinde gücündeydi ya da okullarında olmalıydı. Ama şehre yaklaştıkça trafik arttı.

"Aydan ile Salih yeniden birleşiyorlarmış..." dedi adama. "Çok sevindirici..."

"Evet, sevginin kazanması güzel..."

"Salih'i sen mi ikna ettin?"

Adam güldü. Kaşları alayla kalkmıştı. "Benim senin kadar ikna yeteneğim yok. Sen çok farklısın..."

"Evet ama... evlenmemek konusunda seni ikna edemedim? Bu evlilikten vazgeçmedin?"

"Bilmiyorum... Babamın durumu olmasaydı... Sanırım seni özgür bırakırdım!"

Vildan hafifçe yutkundu. Bu son sözler de hoşuna gitmemişti. "Yine de bu fikri onun aklına sen soktun değil mi?" dedi donuk bir sesle.

"Kardeşimin mutluluğu için bir iki kelime oyunu yapmış olabilirim." Gülümsedi. "Senin sandığın kadar da kötü ve bencil bir adam değilim... Sevdiklerime kötülük yapmamaya çalışırım. Aydan için her

hangi bir organımı vermem gerekse veririm. Ama işin kötü yanı... Salih için de veririm. Her ikisi de benim için özeldir!"

"Birbirlerine çok yakışıyorlar..." diye mırıldandı Vildan.

"Öyle! Yakında baban onların teknelerini teslim edecek. Birlikte uzun bir deniz yolculuğuna çıkacaklar. Böylece eminim kalan sorunlarını da hallederler."

"Ya biz?" Gözlerini adamın yakışıklı yüzüne çevirmişti. Kendi sorunları ne olacaktı? İkisi arasında nasıl bir şey olacaktı? İlişkileri iyice çıkmaza girmişti. İşin doğrusu, artık kendisi de ne istediğini bilmiyordu.

Turgut da gözlerini bir an için yoldan ayırdı. Hafif gülümseyen bir edayla sordu. "Ne olmuş bize?"

Vildan dişlerini sıktı. Onun bu hali hoşuna gitmiyordu. "Evliliği diyorum... Ne zaman evleneceğiz?"

Adam omuz silkti. "Bilmiyorum... Sen söyleyeceksin! İki ay? Üç ay? Sen ne zaman dersen?.." Gülümseyerek gözünün ucundan Vildan'a baktı. "Artık seni zorlamak yok... Söz verdim! İstersen seneye okul bitince bile olur. Kimsenin itiraz edeceğini sanmam. Seni çok sevdiler! Tahminimden fazla! Bir şekilde seneye kadar bekleyebilirler... Hatta!.."

O susunca Vildan huzursuzca dudaklarını ısırdı... Aslında ne diyeceğini tahmin edebiliyordu. Kucağındaki ellerini sıktı. Bu lanet herif artık fazla ileriye gidiyordu...

"Hatta?.." diye zorlukla tekrarladı.

"Doktorlar babama fazla ömür vermiyorlar. Bu ameliyatın sonucu da iyi olmayabilir. Yarı yarıya kurtulma şansı var. Eğer kurtulamazsa... zaten evlenmemizi gerektirecek bir şey olmayacak..." Sakin sesi bu ihtimalleri daha evvel de düşündüğünü gösteriyordu. "Kurtulursa da..." Yeniden omuz silkti. Gülümseyen gözleri genç kızın yüzüne döndü. Vildan kocaman açılmış gözlerle kendisini dinliyordu. "Uzun süre evlenmemi beklediler... İyileşince biraz daha bekleyebilirler. Biz de bir süre sonra... nişanı bozduğumuzu söyleyebiliriz."

Vildan dişlerini öyle bir sıkmıştı ki çenesi acıdı. Adamın dediklerine inanamıyordu. Ondan kurtulabilirdi... Sonunda bu adamdan ayrılabilirdi!

"Tabii seninle yaptığımız anlaşmalar yine geçerli olur!" dedi

Turgut. "Babana ortak olurum ve borcunu silerim. Ama ortak olursak... arada bir beni görme fikrine alışman lazım..."

Genç kız kalbindeki sızının geçmesi için bir süre bekledi. Bu lanet sızı da yeni çıkmıştı.

"Ben bunu... yapamam!" dedi kızgın bir sesle.

"Efendim?"

Vildan gözlerini dışarıdaki trafiğe çevirdi. Hemen yanında oturan adamını tıraş losyonunun güzel kokusunu hâlâ alabiliyordu. Derin bir nefes aldı. Sonra nefesini saldı. Başını çevirip adama baktı.

"Ben babana söz verdim. Evleneceğimizi söyledim... Ona bir torun vereceğimi söyledim... Ben bunu ona yapamam. Ne kadar mutlu olduğunu görmedin mi? Onun mutluluğunu bozamam. Ya da..." Başını önüne eğdi bir an... Sonra yine kaldırdı. "...onu kandıramam. İkimizin de ailesini kandıramam... Ben sözümü tutacağım. Ne olursa olsun seninle evleneceğim. Tabii sen vazgeçmek istersen?.." Gözleri onun durgun yüzündeydi. "... o başka! Vazgeçmek mi istiyorsun?"

"Benim açımdan bir sorun yok. Sen evlenmek istiyorsan eğer?.."

Vildan sıkılı dişlerinin arasından fısıldadı.

"İstiyorum... Artık istiyorum... Sayende hem kız değilim hem de hamile kalabilirim. Bundan sonra hangi erkek benimle ilgilenir ki?"

"Güzelliğini küçümseme!.." diye mırıldandı Turgut. Dişleri sıkılıydı. "Çocuk olursa zaten seni bırakmazdım..."

"O halde... evleneceğiz!"

Genç adam meraklı bir ifadeyle kızı süzdü. "Ne zaman düşünüyorsun peki?"

Vildan yutkundu. Gururlu bir ifadeyle burnunu kaldırdı.

"En kısa zamanda... Mesela Cuma?.."

Turgut şaşkınlıkla başını çevirdi. Gri gözlerindeki şaşkınlık açıktı. "Anlayamadım?" dedi.

"Cuma... dedim. Anlamayacak ne var? Yetiştirebilirsin değil mi? Sadece resmi nikâh... Düğünü de öbür ay yaparız. Okul kapanınca..."

"Sen ciddi misin?"

"Elbette... Seninle evlenmeye bayılmıyorum ama... Babanın ameliyatından önce yaparsak ona moral olur diye düşündüm. Nasılsa kaçış yok?.. Seninle bir gün evleneceğim. Ha şimdi ha birkaç ay sonra! Ne fark eder?"

"Sen ciddisin?.."

"Annemle babam da yetişebilir nikâha! Böylece iki gün sonra... evli olabiliriz."

Adam da derin bir nefes aldı. Kararsızca dudaklarını büzdü. "Yapmak zorunda değilsin!" dedi Vildan'a.

"Biliyorum... değilim! Zaten senin için değil... Baban için! Kendim için! Dediğim gibi, belki de hamileyim. Aynı zamanda çocuğumuz için! Annemle babamın evlenmeden önce yattığımızı anlamalarını istemiyorum. Bana kötü gözle bakmalarına dayanamam. Zaten ben kendimi yeterince suçluyorum. Bu yüzden... Cumaya yetiştirebilir misin?"

"Evet... Sanırım!"

Vildan onun sesindeki durgunluğu fark etmişti. Evlenmek için çok acele eden adam bu muydu? "Pek sevinmiş gözükmüyorsun?.." dedi alayla. "Bana hemen sahip olmaktan mutlu olacağını sanıyordum?.."

"Sadece çok şaşırdım..." dedi Turgut.

"İyi..." Gözlerini etrafta gezdirdi. Verdiği karar yüzünden nedense rahatlamıştı. O yaşlı hasta adamın mutlu olmasını istiyordu. Turgut'un sıcak annesi ve kardeşinin de mutlu olmasını istiyordu. Turgut'tan artık kaçamayacağını biliyordu. Onunla evlenmesi kaçınılmazdı. Sevmediği bu adam için fedakârlık yapmıyordu. Onun ailesi ve kendi ailesi için yapıyordu. Bu evlilikte mutsuz olacak olan tek kişi kendisiydi. Buna rağmen... Başını yeniden adama çevirdi. Keskin profiline baktı. Buna rağmen... bu adamla evleneceği için o kadar da mutsuz değildi!..

Ciddiyetinden taviz vermeden, asık bir suratla konuştu. Ama içinden haince gülümsüyordu. "Bugün nikâh için bana güzel bir kıyafet alalım... Çirkin görünmemi istemezsin, değil mi?"

Adamın uğradığı şok, onu mutlu etmişti. Ardından başını çevirip kalabalıklaşan trafiği izlemeye ve İstanbul'un her an değişen yüzünü

seyretmeye koyuldu. Bir süre sonra genç adam onu denizi gören bir lokantaya götürdü. Çok büyük ve lükstü. Kıyıda, denize sıfır kurulmuş masalardan birisine oturdular. Belli ki önceden yer ayırmıştı. Masanın üzerinde tek bir gül, zarif ince bir vazonun içindeydi. Pahalı tabaklar ve çatallar yerleştirilmişti. Garsonun tavrından, daha önceden pek çok kere Turgut'u görmüş olduğunu ve tanıdığını anladı. Garsonun çektiği sandalyeye yerleşirken gözleri harika boğaz manzarasındaydı. Başgarson gidince başını adama çevirdi.

"Ne kadar harika!" dedi içtenlikle. "Çok güzel..."

"Evet. Boğazın en güzel yerlerinden birisidir. Beğendiğine sevindim."

"Beğendim... Burasının havası İzmir'den farklı! Sen sık gelir misin?"

"Bazen... Genelde geceleri..." Garsonun su doldurduğu bardağına uzandı.

Merakla sordu. "Sevgililerinle mi?"

Adam huzursuzca bardağındaki sudan bir yudum aldı. "Genelde iş yemekleri..." diye mırıldandı.

"Ama sevgililerinle de geldin?"

"Arada sırada..."

Gözlerini kısarak adamın gri donuk gözlerine baktı. O gözlerdeki sevimliliği artık sık görmüyordu. Kendisine bakarken oluşan parlaklık iyice kaybolmuştu. Bunu kendisi yapmıştı biliyordu. "Çok sevgilin oldu mu?" diye sordu yavaşça. İçindeki kıskanç kadına söz geçiremiyordu.

Turgut kısılı gözleri güldü birden. Dudakları alayla kıvrıldı.

"Merak etmediğin şeyleri niye soruyorsun? Kavga konusu mu çıkarmaya çalışıyorsun?"

"Sandığının aksine kavgacı birisi değilimdir!" dedi Vildan hafif bir öfkeyle.

"Niye soruyorsun o zaman?"

"Soruyorum işte!" Çocuksu, inatçı ve kararlıydı. Güzel siyah gözlerinin önüne gelen uzun saçlarını sinirle geri attı. "Çok olmalı... Kıskandığımdan değil... Meraktan soruyorum. Tecrübelisin!.."

Adamın gülüşü yüzüne iyice yayıldı.

"O gece zevk aldığın için mi böyle düşünüyorsun?"

Vildan kızardı. "Evet... o da var. Gülme! Utanıyorum..." Genç adam gülen yüzünü denize çevirdi. Her zamanki gibi bu konu hakkında konuşmayacağı belliydi. Vildan onun ilişkileri hakkında konuşmayı sevmediğini biliyordu artık. "Evlenince ne yapacaksın? Evliyken artık onları buraya getiremezsin, değil mi? Tanınmış bir adamsın. Artık kaçamaklarını daha gizli yapmak zorunda kalacaksın!"

İçinden onun kendisini rahatlatacak şeyler söylemesini umuyordu. En azından artık başka kadınlarla olmayacağını söyleyebilirdi. Evliliklerine sadık kalacağını söyleyerek kendisini rahatlatabilirdi. Bu evlilik her ne kadar zoraki de olsa, onun kendisinden başka kadınlarla düşüp kalkmayacağını umuyordu.

Genç adam koltuğuna yaslanıp sessizce kızı süzdü. Sonra omuz silkti. "İstanbul büyük..." dedi hafif bir gülümsemeyle.

Vildan içine çok önceden yerleşen sıkıntıyı yeniden hissetti. Kendisini rahatlatacak bir şey söylememişti. Onun evlendikten sonra da başka kadınlarla birlikte olacağını biliyordu. Üstelik bu izni ona kendisi vermişti. Bu durum canını sıkıyordu. Bir şey söyleyemeyecek kadar asi olan gururu, başka kadınlarla birlikte olmasını istemediğini söylemesini engelliyordu.

Genç adam kıza balık tavsiye etti. Balıkları gelmeden önce de avukatına telefon açtı ve ona evlilik için ne gerektiğini sordu. Birkaç dakika sonra avukat onu aradı. Onu dikkatle dinleyen adam başını salladı.

"Tamam, ben onları ayarlarım. Sen da Cuma günü için nikâh ayarla... Elbette benim için... Evleniyorum... Nikâh bizim evin bahçesinde olabilir. Babam da katılabilir böylece. Yarın sabah seninle görüşürüz..."

Telefonu kapatıp kıza baktı. Bu arada garson da balıkları ve çeşitli mezeleri getirmişti. Balığın yanına sadece su isteyen kız soran gözlerle nişanlısına baktı. Garsonlar gittikten sonra, onunla baş başa kalan adam kısaca açıkladı.

"Fotoğraf çektirmemiz lazımmış. Altı tane... Benim var. Senin de şimdi fotoğrafını çektiririz. Tanıdığım bir stüdyo var. Kısa zamanda verirler. İkametgâh bilgisi de gerekiyormuş. Babana telefon açalım.

Faksla yollasın. Ama evlenme kararını ona sen söyle. Ben söylersem yanlış anlayabilir. Bir arkadaşımın hastanesinden de sağlık raporu alırız. Cuma günü de ailen gelince, evlenmiş oluruz..."

"İyi..." Sessizce kabullenmişti.

Adam ciddi bakışlarla yüzünü süzüyordu. "Vazgeçmek için daha vaktin var." diye mırıldandı. "Evlenirsek... herkes karı koca gibi davranmamızı bekleyecek..."

"Ne gibi?"

"Nikâhta seni öpmem gibi... Aynı odada yatmak gibi..."

Vildan adamın kısılı gözlerine dikkatle baktı. Bunların hepsini kabul edebilirdi. Ama onun artık istemediği gibi bir hisse kapılmıştı. Adam için çekiciliğini kaybettiğini düşünmeye başlıyordu. Belki de bugün sevgilisini görünce, kendisinin peşinde koştuğuna pişman olmuştu!

"Bence... büyük sorun değil! Sence?.."

"Ben elimden geldiğince seni rahatsız etmemeye çalışırım... Artık üzülmeni istemiyorum." dedi duru bir sesle.

"O halde vazgeçecek bir şey yok! Tuzu alabilir miyim?"

Yedikleri balık çok harikaydı. İyi pişmişti ve tazeydi. Yemekten sonra onu şehir merkezinde bir fotoğrafçıya götürdü. Herkes Turgut'un çevresinde pervane olmuştu. Vildan çıkmadan önce güzel giyindiğine sevindi. Genç bir kızın yardımı ile makyajını tazeleyip fotoğrafını çektirdi. Oradan çıkıp büyük bir hastaneye gittiler. Orada da çok gözdeydi adam. Onun bu süksesi ve karizması nedense Vildan'ın hoşuna gitti. Hastane müdürü onları misafir ederken hemen bir hemşire gelip kan almıştı. Kan uyuşmazlığı için bu gerekliydi. Oradaki işleri de bittiğinde, genç adam onu çok büyük bir mağazaya götürdü. Burada da durum aynıydı. Mağaza müdürü onu gördüğünde, ne yapacağını şaşırmıştı.

En üst katta düğün için çeşitli kıyafetler vardı.

"Gelinlik mi, tuvalet mi?" diye sordu Turgut. "İstanbul'un en iyi kıyafetleri buradadır. Düğün için özel gelinlik de diktirebiliriz."

"Tuvalet gibi bir şey alalım. Gelinliğimi de düğünde giymek istiyorum. Ama ben İzmir'de diktireceğim. Prova için öyle olması gerekiyor."

"Peki, nasıl istersen?"

Genç kız ilk beyaz tuvaletini soyunma odasında denediğinde, kendisini fena bulmamıştı. Soyunma kabini oldukça büyüktü. Neredeyse bir oda büyüklüğündeydi. Yerdeki temiz halı, kıyafetini değiştirirken rahatlık olsun diye konmuştu. Saçlarını fildişi gibi omuzlarına salıp kendisini seyretti. Elbisenin omuzları ve sırtı açıktı. Göğüslerini sıkıca sarıyordu. Kararsızca kapıya baktı. Sonra gidip adama seslendi.

"Turgut... Bakar mısın?"

"Giyindin mi?"

"Evet..." Genç adam kapıdan içeriye girdiğinde, elinde başka bir tuvalet daha vardı. Kızın üzerindekini kısılı gözlerle süzdü. Vildan kollarını iki yana açmış, onun kendisini incelemesini bekliyordu. Arkasını dönüp giysiyi arkadan da görmesini sağladı. Eli yetişmediği için fermuarını çekememişti. Sonra sordu. "Nasıl?"

"Güzel... Zaten ne giysen yakışıyor..."

Adamın zevkine çok güvenen Vildan onun elindeki tuvalete baktı.

"O nasıl?"

"Dene istersen?"

"Evet... isterim." Genç adamın uzattığı kıyafeti almadan önce, yavaşça üzerindeki tuvaleti omuzlarından sıyırdı. Bunu niye yaptığını bilmiyordu. Beyaz giysi, adamın kısılı gözleri önünde, usulca yere düştü. Genç kız hiç utanmadan, onun önünde dimdik durdu. Üzerinde sadece beyaz, seksi bir külot vardı. Dikkatle nişanlısının gri gözlerine bakıyordu. Turgut tereddütlü gözlerini kızın ifadesiz yüzünden aşağıya, omuzlarına, ince bedenini süsleyen diri çıplak göğüslerine indirdi. Gözleri, daha evvel defalarca öptüğü göğüs uçlarını bırakıp, düz midesine, ince uzun bacaklarına kaydı. Sonra yeniden beyaz göğüslerine çıktı.

"Giysimi verecek misin?" diye hafif bir alayla sordu. "Göğüslerimi daha evvel de gördüğüne göre... böyle şaşırmış gibi durmana gerek yok!"

Genç adam elbiseyi uzatırken homurdandı. "Bunu bana işkence olsun diye yapıyorsan?.. Başardığını söyleyebilirim..."

Vildan ayağının altında, halıya yığılmış kıyafeti alıp adama

uzatırken, onun elinden diğerini aldı. Dudaklarındaki hafif bir gülümseme, yaptığından hain bir haz aldığını, adamın donup kalmasının hoşuna gittiğini gösteriyordu. Diğer giysiyi giydiğinde, sırtını döndü. "Fermuarını da çeker misin?" diye sordu.

Adamın elleri sırtında gezinince, elinde olmadan ürperdi. Bu adamın dokunuşlarından nefret ediyordu. Kendisinde oluşturduğu etkiden nefret ediyordu. Kadınca duygular hissetmekten nefret ediyordu. Ve çok zevkliydi. Bütün sinir uçları canlanmıştı.

Aynada kendisine baktı. "Çok güzel..." dedi yavaşça. Elbise vücuduna çok iyi oturmuştu. Bu modelin de sırtı ve omuzları açıktı. İnce belini ve yuvarlak kalçalarını tam olarak sarmıştı. Dönüp adama gösterdi kendisini. "Nasıl?"

"Her zamanki gibi..." diye mırıldandı Turgut. Az önce gördüğü manzara yüzünden huzuru kaçmış olduğu o kadar belliydi ki. Nihayet onu huzursuz edecek bir yöntem bulmuştu.

"Yani?" diye üsteledi.

"Çok güzelsin... Çok yakıştı..."

"Bu olsun mu?" Eliyle göbeğini kontrol etti. Potluk yapıp yapmadığına baktı. Onu sinir etmek için elinden geleni yapmaya kararlıydı. Haince sordu. "Göğüs uçlarım belli olmuyor, değil mi? İçine bir şey giyemeyeceğim de..."

Adamın bakışları yeniden göğüslerine kayınca, içinin ürperdiğini hissetti. Daha önce hiçbir erkek böyle hissettirmemişti. Sadece bakışlarıyla etkilendiği bir erkek hiç olmamıştı. Belki de cinsellik böyle bir şeydi? Bedenini verdiği erkeğe bağlanmak olabilir miydi?

"Belli olmuyor..." diye homurdandı adam. "Hadi, fazla incelemene gerek yok! Çok yakıştı..."

"Mızmızlanma..." dedi Vildan inatla. "Vücudumu görmek hoşuna gitmiyorsa... çıkabilirsin! Ben sadece bir kez evleneceğim. Güzel olsun istiyorum."

Aynadan kendisini süzmeye devam eden Vildan, giysiyi beğendiğine karar verdi. Alımlı kalçaları meydana çıkmıştı. Beli bir erkeğin iki eliyle sarabileceği kadar ince gözüküyordu. İnce kemikli çıplak omuzları hoş bir biçimde açıktaydı.

"Evet... Bu güzel..." dedi sonunda. "Ben de beğendim. Saçlarımı da bir kuaföre yaptırınca, güzel olacak. Fermuarını açar mısın?"

Sırtını adama döndü. Onun fermuarı beline kadar indirmesinin ardından giysi yine tutunacak bir yer bulamadı ve aşağıya düştü. Sırtında ve ince belinde gezinen gözleri hissedebiliyordu. Vücudunu çevirip başını adama kaldırdı. Göğüsleri artık ona değecek kadar yakındı.

"Sutyenimi alabilir miyim?"

Genç adam sıkılı dişlerle bir kenarda duran iç çamaşırını kıza uzattı. Yanan gözleri, dimdik duran beyaz göğüslerin iç çamaşırı ile örtülmesini izledi. Kaşları çatılmıştı. Sonra uzanıp kızın gömleğini ve eteğini verdi.

"Ayakkabı da almamız lazım..." dedi Vildan. "Beyaz ayakkabı ve ona uygun süper ince çorap..."

"Alalım..." diye mırıldandı adam. "Burada hepsi vardır." Bakışlarını kızdan ayırıp yerde temiz halı üzerinde duran kıyafeti aldı. Odadan çıkıp kapıyı yavaşça ardından kapadı. Giyinmeyi tamamlayan Vildan dudak altından gülümsedi...

Alışverişleri bittiğinde, hava kararmaya başlamıştı. Arabaya bindiklerinde Turgut ona sordu. "Eve mi gidelim, dışarıda mı yiyelim? Sonra bir sinemaya falan gideriz."

"Eve gidelim. İlk geceden dışarıda olmak doğru olmaz. Ayıp olur. Hem babana ve annene haberi vermemiz lazım. Ben de birazdan bizimkileri arayayım. Babam eve gelmiş olur. İkisine birden söylemiş olurum. Babam değil de, annem biraz bozulacak."

"Öyle mi?"

"Evet... Düğün olmadan evlenmemizi anlamayacaktır. Tek çocuğuyum. Belki... biraz da şüphelenebilir..."

"Neden?"

"Seviştiğimizden tabii! Bu yüzden hemen evlendiğimizi düşünecektir." Araba hareket edince etrafını seyretmeye başladı. Sonra kendi kendine omuz silkti. "Neyse... Yapacak bir şey yok! Gerekirse gelince gerçeği söylerim. Zaten hamile kalırsam gizleyemem, hemen anlayacaktır."

Eve vardıklarında, küçük Nilay karşıladı onları. Koşarak gelmişti. Arabadan inen dayısının bacaklarına sarılınca, adam da gülerek kucakladı ve havaya kaldırdı. Yanaklarından öperken, gözleri yine eskisi gibi parlıyordu Turgut'un. Vildan onları gülerek seyretti. Yakında bu yakışıklı adam kocası olacaktı ve büyük ihtimalle kendi çocuğuna da böyle sarılacaktı. Onun çocukları sevdiği o kadar belliydi ki, kendi çocuğu için ne kadar çıldıracağını tahmin edebiliyordu.

Eve girdiklerinde onları Makbule Hanım karşıladı. Gülümseyen gözlerle "Yemeğe yetiştiniz..." dedi. "Nasıl, İstanbul'u beğendin mi Vildan?"

Genç kız başını salladı. "Fazla gezemedik ama gördüğüm kadarıyla harikaydı..."

Kadın kaşlarını kaldırdı. "Gezemediniz mi? Neden, gezmek için çıkmadınız mı? Bir sorun mu çıktı?"

Vildan gülümsedi. "Hastane falan derken, bayağı vakit geçti..."

Kadın ürkerek oğluna baktı. Sonra yeniden kıza döndü. "Ne oldu yavrum? Kaza mı yaptınız yoksa? Turgut, yine birileriyle kavga mı ettin?"

Vildan onun elini tuttu. Gözleri kadının güzel gözlerindeydi. "Merak etmeyin..." dedi sevimli bir gülüşle. "Sorun yok. Sadece sağlık raporu almamız gerekiyormuş..."

"Ne için?"

"Evlenmek için tabii..."

"Anlamadım?" Kadının soru dolu gözlerindeki ifade Vildan'ı yine güldürdü.

"Biz... bugün öğlen, evlenmeye karar verdik..."

Kadın oğluna baktı. Daha kavrayamadığı belliydi.

"Evlenmeyecek miydiniz zaten?"

"Evet ama... bu Cuma evlenmeye karar verdik. Eşinizin ameliyatından önce!"

"İnanmıyorum!.." Kadın çok şaşırmıştı. Sonra gözleri mutlulukla parladı. "İnanamıyorum!" dedi yeniden. "Gerçekten evleniyor musunuz? Hemen mi?"

"Evet... Beklemenin anlamı yok diye düşündük. Yıldırım nikâhı yapalım istedik."

"Ama düğün?.. Yetişmez..."

"Evet! Öbür ay okullar kapanınca da düğün yaparız. Düğün olacak tabii. Her genç kız gibi rüyalarımın prensi ile beyaz gelinlik giyerek evlenmek istiyorum." Gözünün ucuyla Turgut'a baktı. Son sözleri onu rahatsız etmiş gibi adam huzursuzca kıpırdandı. "Değil mi hayatım?" diye keyifli bir sesle sordu.

Genç adam başını salladı gülümseyerek. Elinde tuttuğu çantalarla çaresiz gözüküyordu. "Evet, tatlım..." dedi o da hafif bir alayla.

"Hadi gidip diğerlerine de haber verelim..." Makbule Hanım tatlı bir mutlulukla bahçe kapısına yönelmişti.

Turgut çantaları yere bıraktı. Vildan'a ters ters baktı bir an. Sonra kız ile birlikte annesinin arkasından bahçeye çıktı. Aydan ile Salih bahçede, babalarının yanında oturuyorlardı. Yemeğin hazır olmasını bekledikleri belliydi. Metin Bey ise tekerlekli sandalyede, kendisine bir şey anlatan kızını dinliyordu. Karısının geldiğini görünce başını çevirip ona baktı. Makbule Hanım'ın heyecanı dikkatini çekmişti. Kadıncağız bir çırpıda olanları anlatıverdi. Vildan gibi biraz eğlenerek değil, doğrudan söylemişti.

Arkalarından gelen Vildan ve Turgut, sözünü kesmeden kadının durumu anlatmasını izlediler. Metin Bey keskin bakışlarını oğluyla müstakbel gelinine çevirdi. Kalın kaşları hayretle havaya kalkmıştı.

"Bu doğru mu?" diye zorlukla sordu.

"Evet, baba!" dedi Turgut gülümseyerek. Vildan da gülümsüyordu. Farkında olmadan yanında duran iri bedene sarıldı. Elini adamın beline dolayınca, Turgut da mecburen kolunu yumuşakça kızın omzuna atmıştı. "Senin ameliyatından önce evlenmek Vildan'ın fikriydi. O senin için elinden geleni yapıyor. Sıra sende... Ameliyatta bütün direncini gösterip bizi sevindirmeni bekliyoruz..."

Adam yavaşça başını salladı. "Düğününüzde ayakta olacağım... Söz!.." dedi adam onlara. "Ama..." İki elini uzatıp hem gülümseyen Aydan'ın hem de güzel gelininin ellerini tuttu. "... ama eğer başaramazsam da... şunu bilmenizi istiyorum..." Derin bir nefes aldı.

"Kızım bana damat değil... bir erkek evlat kazandırdı. Salih'i Ataman'dan hiç ayırmam... Ölmeden önce tek dileğim... oğlumun da evlenmesiydi. Ne mutlu ki bana... harika bir kız getirdi." Zayıf elleri hafifçe kızların ellerini sıktı. "İkinize de teşekkür ederim... Dördünüze de teşekkür ederim... Emin olun... başaracağım..."

Vildan'ın gözleri sulanmıştı. Dudaklarını ısırarak başını eğdi. Gür saçları yüzünü biraz gizlediği için mutluydu. Adamın bedenine biraz daha sarıldı. Sonra ayağa kalkıp tebrik için kendisine sarılan Aydan'a cevap vermek için onu bıraktı. Turgut da Salih ile el sıkışıyordu. Gözlerinde mutlu bir ifade vardı. Vildan adamın bu gülen halini seviyordu. Gri gözleri buz gibi iken kendisini ürkütüyordu.

Yemekten hemen önce babasını aradı. Babası eve gelmişti. Annesinin onun yanında olduğunu tahmin ediyordu.

"Nasılsın baba?" diye sordu ona.

"İyiyim kızım, sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim. İstanbul çok güzel..."

"Evet, birkaç defa ben de gelmiştim. En son Ataman Bey beni ağırlamıştı. Boğazda yemeğe gitmiştik. Altı ay oluyor. O nasıl?"

"Çok iyi..." Gözü masaya oturmaya hazırlanan nişanlısına takıldı. Hava çok güzel olduğu için bahçede yemek yiyeceklerdi. Üzerindeki takım elbisesini çıkarmış, kısa kollu bir tişört ile krem bir pantolon giymişti. Çok yakışıklı gözüküyordu. "Annem nasıl?"

"İyi, yanımda..."

"Tamam, onunla da birazdan konuşurum." Sustu. Sonra devam etti. "Baba?.."

"Efendim Vildan!"

"Sana bir şey söyleyeceğim..."

"Dinliyorum..."

"Baba... ben Turgut ile evlenmeye karar verdim."

"Biliyorum..."

Vildan'ın güleceği geldi. Hafifçe gülümsedi. "Baba? Onunla bu Cuma evlenmeye karar verdim."

Karşıdan babasının sert sesi yankılandı. "Bu Cuma mı? Ne saçmalıyorsun sen kızım? Şaka yapıyorsun değil mi?"

"Hayır baba... Durum değişti. Turgut'un babası bu Cumartesi ameliyat olacak. Beyin ameliyatı olacak ve çok riskli. Ölme ihtimali de var. Görsen, öyle hoş bir adam ki! Ben de düşündüm ki... Madem eninde sonunda evleneceğim... Neden bu Cuma olmasın? Sadece resmi nikah!? Başka bir şey değil. Yine öbür ay düğün yapacağız. Sorun yok yani..."

Adam bir an susmuştu. "Eee?.." dedi sonra yavaşça.

"Siz de Cuma'ya gelebilirsiniz... Gelirsiniz değil mi?"

Adam yine sustu. Kızının sözlerinin yarattığı şoku atlatmaya çalışıyordu. Sonra yavaşça onayladı. "Evet... Geleceğiz tabii. Tek kızımızın nikâhında olmayacağız da nerede olacağız?"

"Sağ ol baba... Ameliyatta da burada olmuş olursunuz. Bir taşla iki kuş olur. Bir de yarın ikametgâh adresi fakslar mısın? Muhtardan kolayca alırsın. Nikâh işlemleri için. Turgut'un bürosuna fakslarsın."

"Tamam... Olur!"

"Annemi alayım şimdi. Kızgın mı?"

Babası güldü. Kendisini toplamış gözüküyordu. "Biraz şaşkın! Hadi ona veriyorum. Herkese selam söyle!"

Annesi telefonu aldığında sesi hem şaşkın hem de biraz kızgındı. "Kızım, bu düğün meselesi de ne?" dedi.

"Düğün değil anne. Düğün planladığımız gibi öbür ay olacak. Bu sadece nikâh... Babası için... Babam sana anlatır. Cumaya bekliyorum. Erken gelirseniz daha iyi olur. Yarın gelemez misiniz?"

"Yarın Perşembe... İmkansız! Bilmiyorum... Ama belki babanı kandırırım. Kıyafet mıyafet de lazım şimdi! Ne gerek var iki iş birden yapıyorsun kızım. Öbür ay hem nikâhını hem de düğününü aynı gün yapardık..."

"Gelince daha ayrıntılı anlatırım sana anne! Hadi, kızma bana... Seni seviyorum. Beni ara, haberdar et..."

Nesrin Hanım telefonu kapattığında, Vildan da telefonunu cebine koyup, diğerlerinin yanına gitti. Ailesinin selamlarını iletip, Turgut'un yanındaki yerine oturdu. Suyuna uzanıp bir yudum alırken Turgut sordu.

"Nasıl gitti? Kızdılar mı?"

"Niye kızsınlar? Babam zaten sana tapıyor. Sadece biraz şaşırdılar. Belki yarın gelirler."

"Uçak bileti ayarlayayım mı?"

"Gerek yok... Babam arabasıyla gelmek isteyecektir. Sever öyle şeyleri. Belgeyi de sabahtan bürona fakslayacak. Avukatına verirsin."

Yemekten sonra Vildan küçük Nilay ile satranç oynadı. Doğrusu çocuk ilkokul birinci sınıf için iyi oynuyordu. Bir kere de Salih ile satranç oynadılar. Turgut kızın yanına oturmuş, konuşmadan maçı izliyordu. Nilay oyun yeteneğini babasından almış olmalıydı. Çünkü Salih'in hamlelerini engellemek neredeyse imkânsızdı. Adamın ne kadar zeki olduğu da meydandaydı. Kendisi de iyi oynamasına rağmen adama yenildi. Onu zorlamıştı ama yenilgiye engel olamamıştı.

"Tebrik ederim.." dedi Salih'e. "Beni yendin!"

"Sen de çok iyi oynuyorsun. Turgut'la oynadınız mı hiç?"

"Hayır..." dedi Vildan gözünün ucuyla nişanlısına bakarak. "Böyle şeyler için pek vaktimiz olmadı."

"O beni sürekli yeniyor. Sen hiç değilse dişime göresin..."

Vildan güldü. "Zaten kendimi ona rakip bile görmüyorum. Hangi konuda rakip olduysam beni kolayca alaşağı etti. Onunla mücadele etmekten vazgeçtim artık!" Adama bakan gözlerinde hafif bir kinaye vardı. Yüzünde hafif bir tebessümle oturan Turgut huzursuzca kıpırdandı. Kızın iğnelemesi yerini bulmuş olmalıydı.

"Evet... bilirim! Çok ikna edicidir!" diye şikâyet etti Salih gülümseyerek. Gülümseyince ciddi yüzü daha yakışıklı oluyordu. Aydan'ın ona aşık olmasına şaşmamak lazımdı. "Beni bile burada kalmaya ikna ettiğine göre..." dedi kayınbiraderine doğru...

"Ben sana sadece iyi bir teklif yaptım!" diye kendisini savundu Turgut. "İyi bir iş teklifiydi. Her iki taraf için de iyi oldu."

"Boş versene sen? Sizin şirketin benim parama ihtiyacı yok."

"Ama sana var..." Genç adamın gülümsemesi bu sefer gözlerine kadar yayılmıştı. "Böylece ben de artık aileme daha fazla vakit ayırabileceğim. Vildan onlarla ilgilenmeyeceğim diye söylenip duruyor.

Evlenince sorumluluklarım artacak."

Bir kenarda tekerlekli sandalyede oturan Metin Bey halsizce araya girdi. "Beni de unutma... İyileşince eskisi gibi yine yarış yaparız değil mi?"

Herkes güldü. "Elbette baba..." dedi Turgut babasının elini sevgiyle tutarken. "Ama ilk yapacağınız iş annemle uzun bir tatil olacak. Seni daha hızlı iyileşmen için uzun bir yolculuğa yollayacağım. Vildan'ın babasının yaptığı yat ile dünyayı gezebilirsin..."

"Olabilir..." dedi adam. "Anlaştık!"

Çayları içerken hava biraz serinledi. İki kişilik bambu koltukta oturan Vildan, ürperince kollarını kavuşturdu. Gözleri Turgut'a kaydı. O da salıncakta yeğenini sallamıştı. Kızı kendi başına sallanmaya bırakıp çayını almak için masaya yaklaştı. Çayını alınca gözleri oturacak yer aradı. Vildan'a bakışları takılınca, kararsızca durakladı. Üşümüş gibi gözüken kızı bir an süzdükten sonra yanına yanaştı.

"Üşüdün mü?" diye sordu.

"Biraz..."

"İstersen içeriye girelim?.."

Vildan başını olumsuzca salladı. Adamın mesafeli tavrı artık canını sıkıyordu. Eliyle yanındaki boş yere dokunurken biraz yana kaydı. "Gelsene..."

Turgut kararsızca durdu ama diğerlerinin dikkatini çekeceğini düşündüğü için yavaşça kızın yanına gitti. Boş yere otururken, Vildan hafifçe adama sokuldu. Üşüyordu ve onun ısısına ihtiyacı vardı. Oturuşundaki zorluk yüzünden Turgut kolunu kaldırdı ve ister istemez kızın omuzlarını sardı. Tıpkı ilk gün yaptığı gibi sarılmıştı ona. Vildan o ilk günün komikliğini hiç unutmayacaktı. Hiç tanımadığı o yabancı çok yakında kocası olacaktı.

"Sorun yok..." diye fısıldadı Vildan. Artık daha mesafeli olacağına dair verdiği sözden sonra genç adam başarıyla sözünü tutuyordu. "Üşüyorum sadece... Başka bir şey değil..." dedi çocuksu bir sesle. Bilmeden onu yatıştırıyordu.

"Evet... tabii..." dedi adam huzursuzca. Koluyla hafifçe kızın omzuna baskı yapıp sıcak avucuyla da çıplak kolunu tuttu. Isıtmak

niyetiyle hafifçe kıpırdattı. Bu yakınlığın verdiği sıcaklık ile Vildan gözlerini kapatıp başını geniş omzuna yasladı. Ne olursa olsun, bu adamın yakınlığı harika bir şeydi. Mis gibi kokusu burnunun deliklerinden içeriye girip, kadınsı bütün hislerini uyarıyordu.

Turgut ise kızın bu yakınlaşmasının sebebini anlayamamıştı. Vildan başını omzuna yaslamıştı ama hiç de rahatsız olmuş gibi değildi. Sanki nefretle kendisine uzak kalmasını söyleyen kız bu değildi. Belki de yorgunluktan, yaslanacak bir yer arıyordu. Taptaze kokan saçları hemen burnunun dibindeyken, vücuduna değen narin bedenini bu kadar yakın hissederken, bir erkek olarak kızdan uzak durmak git gide daha da zorlaşıyordu.

Vildan ise adamın kollarında duyduğu huzurun etkisiyle ve mutlu olduğunu gösteren tembel bir gülümseme ile öylece dururken, uzaktan onları seyredenlerin de dudaklarında hoş bir tebessüm bıraktığını fark etmedi. Âşık küçük bir kadın gibi sevdiğinin kollarına sığınmış gözüküyordu. Bir süre sonra bir hareket hissedince gözlerini açtı. Salih ile Aydan da el ele tutuşmuşlar, plaja doğru yürüyorlardı. Onların arkasından bir süre seyreden Vildan, ısındığı için iyice yumuşamıştı. Adama biraz daha sokuldu. Burada onun güçlü kollarında uyuyabilirdi.

Birkaç dakika sonra Nilay'ı ve Metin Bey'i yatırmak üzere Makbule Hanım da ayağa kalktı. Turgut'un kollarında hafif doğrulan kız, onlara iyi geceler diledi. Şimdi koca bahçede yalnız kalmışlardı. Ama yakınlıkları uzun sürmedi. Tek eliyle çayını zar zor içen Turgut, çayı bitince hemen kolunu çekip kalktı. Bardağını ilerideki masaya bıraktı ve dönüp Vildan'a baktı.

"Sen de yat istersen?" dedi ona. "Az önce az kalsın uyuyacaktın... Bugün yoruldun." Sesi müşfikti ama sevgi titreşimleri yoktu.

"Uyumak istemiyorum henüz... " diye mırıldandı Vildan. "Beni ısıttığın için teşekkür ederim."

Kendisine yeni çay koyan adam bu sefer kızın yanına değil, sağındaki tek kişilik koltuğa oturmuştu. Çayını karıştırırken gözleri plajı saran karanlıktaydı. Hafif rüzgâr, kalın saçlarının alnına dökülen kısmını sallayıp duruyordu. Bakışlarından ne düşündüğü anlaşılmıyordu.

Şimdi tek başına kalan Vildan, konuşacak bir şey olmadığı için, gözlerini yere dikerek bir süre sessiz oturdu. Yeniden üşümeye başladığı

için kollarını kavuşturmuştu.

"İstanbul'u gezemeyeceğim yine, değil mi?" diye üzgünce sordu bir süre sonra. Turgut kendisine bakınca, devam etti. "Yarın annemler geliyor. Öbür gün nikâhımız var. Cumartesi baban ameliyat olacak. Pazar da dönmem lazım. Beni gezdirmen mümkün olmayacak..."

"Sanırım..." diye mırıldandı adam.

"Ama buraya yerleşince... çok zamanım olacak nasılsa... değil mi? O zaman lütfedip beni gezdirirsin?"

Turgut hafifçe kaşlarını kaldırdı. "Yerleşince mi?"

"Okul bitince... yanına taşınmayacak mıyım?"

Adam kısılı gözlerle bakıyordu. Sonra omuz silkti. "Sen '*Belki*' demiştin?.."

"Ayrı mı yaşayacağız?"

Genç adam çayını bitirip bardağını yanındaki sehpaya bıraktı. Nişanlısına baktı hafif gülümseyen gözlerle. "Bilmiyorum... Sen nasıl istersen öyle olacak demiştim. Tamamen özgürsün. Evlenme tarihini öne alarak kendimizi bağlamış olduk. Kaçınılmaz olacak artık benimle evlenmek zorundasın. Verdiğin iyi niyetli sözünden caymak istemediğin için bu fikrine saygı da duyuyorum. Sen hakikaten harika bir kızsın. Ama bir süre sonra... eğer hamile değilsen..." Bir an durdu. "... ve de babamın ameliyatı umduğumuz gibi olmazsa..." Gülümsemesi can acıtıcıydı."...bu evlilik oyununa istersen bir son verebilirsin!"

Vildan hafifçe doğruldu. "Anlamadım? Boşanacak mıyız?"

Genç adamın gülümsemesi şimdi daha alaycı olmuştu.

"Hemen sevinme o kadar! Belki dedim... Olur da babam ölürse eğer, seni evliliğe zorlama sebeplerimizden birisi ortadan kalkmış oluyor. Ameliyatın riskli olduğunu biliyorum. Ölmesi durumunda bir şansın oluyor..."

Vildan irileşmiş gözlerle şaşkınca adama baktı. Sonra şaşkınlığı sinire dönüştü. Gözleri alevlendi birden!

"Ama ben ölmesini istemiyorum ki..." dedi öfkeyle. "Beni bu kadar bencil mi sanıyorsun?"

"Hayır, öyle olmadığını biliyorum. Ama bu da bir ihtimal değil

mi?" Sesi ifadesizdi.

Vildan adamın gri gözlerinin içine bakıp onu anlamaya çalıştı. Onu anlamak artık daha zordu. "Ama ben sana daha evvel bunu sordum? Baban ölürse vazgeçecek misin diye sordum! Sen de bana '*Hayır*' dedin? Beni kendin için istediğini söyledin?" diye isyan etti acıyla.

Genç adam başını salladı. "Doğru! Evlilik sebeplerimizden birisi de buydu."

"Demek beni artık istemiyorsun?" Buna niye bu kadar üzülmüştü? Yüreğinin içinde bir sızı, çenesine kadar yükselip, dişlerini sıkmasına sebep olmuştu.

Genç adam biraz kaşlarını çattı. "Artık şartlar değişti!" diye mırıldandı.

"Öyle mi? Ne değişti? Bana tecavüz edip hevesini almanın dışında... ne değişti?" Sinirli gözleri ateş gibiydi. Neredeyse oturduğu yerden fırlayacaktı.

Turgut'un kısılı gözleri, bir süre kararsızca kaldı. Kıza bakışları, ne diyeceğini tam bilemediğini ifade ediyordu.

"Öfkelenmene gerek yok!" dedi sonra. "Hevesimi almış falan değilim. Seni hâlâ dünyadaki her şeyden fazla istiyorum. Ne olursa olsun benim için dünyadaki en özel şey olacaksın. Ama ben bir şeyi gözden kaçırdığımı fark ettim..."

"Neymiş o?"

"Senin ne kadar tatlı olduğunu, iyilik dolu olduğunu, öfkene rağmen sevgi dolu olduğunu fark ettim. Şu sinirine rağmen ne kadar insancıl olduğunu gördüm. Önceden sadece güzelliğine kapılmıştım. Fakat gördüm ki, sende daha başka şeyler de var. Sana ne kadar baskı yaptığımın, kötülük ettiğimin farkındayım. Kendimi affettiremeyeceğimi de biliyorum. Nefretinin şiddetini gözlerinden görebiliyorum. Ben, bu şartlar altında, fazla direnmeyeceğim. Mümkün olursa ileride sana özgürlüğünü geri vermeyi düşünüyorum..."

"Ama..." Sustu. Ne diyeceğini bilmiyordu. Onunla evlendikten sonra yeniden boşanma fikri yüreğini sıkmıştı. Hangi genç kız evlendikten sonra boşanmak isterdi ki? İnsanlar ömür boyu beraber olmak için evlenmez miydi?

"İstersen bir süre sonra beni boşamana izin veririm. Herkes kendi yoluna gider... Beni hiç tanımamış olursun. Ömrün boyunca yetecek paraya sahip olursun. Hiç sıkıntı çekmezsin. Ama tabii ki bunları hepsi... babamın ölmesi ve de çocuğumuzun olmaması üzerine kurulu... Sadece fikir üretiyorum..."

Vildan öfkeyle ayağa kalktı. Dişlerini sıkmıştı. Gözleri sulanmıştı. Yumruk yaptığı minik elleri iki yanda sinirle duruyordu. "Sen... Sen bir canavarsın." diye öfkeyle konuştu. "Senden nefret ediyorum. Benimle böyle oynamana dayanamıyorum. Hayatımı mahvettin. Çevremizdeki herkese senin için yalanlar attım. Onlar mutlu olsun diye seninle evlenmeye bile karşı çıkmadım. Şimdi de özgür kalabilmek için babanın ölmesini umacağımı sanıyorsun? Belki de ameliyat olmasını, ölmesini istediğim için sağladığımı düşünüyorsun? Ama yanılıyorsun! Asla böyle bir şey istemem. Evet, seninle evleneceğim. Söz verdiğim gibi çocuğunu da doğuracağım. Bir anlaşma yaptık ve ben buna uyacağım. Babana bir torun vereceğim. Baban ölse bile anneni... benim annemi hayal kırıklığına uğratmayacağım. Senden... ne kadar nefret etsem de... seni bırakmayacağım!"

Son kelimelerinden sonra adamın gözlerine bir an baktı. Sonra öfkeyle döndü ve onun yanından hızla eve doğru uzaklaştı. Kimseyi görmedi içeride. Hızla odasına çıktı. Kapıyı açıp içeriye girdiğinde, kendisini yatağın üzerine attı. Ağladığının farkında değildi. Yanağından bir damla yaş yastığına düşünce hayretle elini gözlerine götürdü. Islaklığı hissedince elinin tersiyle çocuk gibi sildi. Ağlıyor olamazdı. Uzun zamandır ağlamamıştı. Bu adamın yaptığına inanamıyordu. Sonunda kendisini ağlatmayı da başarmıştı. Kendisine sahip olduğu gece bile böyle ağlamamıştı. Kendisini tutmayı bıraktı. Ağlaması arttı. Neredeyse hüngür hüngür ağlıyordu. Kalbi de ağrıyordu artık. Kalbinin içindeki hafif sızlama, neredeyse sürekli hale gelmişti. Turgut'u düşündüğü zaman hissettiği bu sızıyı sevmiyordu. Bu despot adamı sevmiyordu. Hissettiklerini sevmiyordu...

Çok uzun süre ağladı. Kendi kendine, sessizce ağlıyordu. Niye ağladığını bile bilmiyordu.

9. BÖLÜM

Ertesi gün Turgut'u akşama kadar görmedi. Telefonla da konuşmamışlardı. Annesini aradı. Yola çıkmışlardı. Buna sevindi. Nikâhında tanıdık birilerinin olması kendisine moral verecekti. Annesi akşam kendilerini Turgut'un karşılayacağını, eve kadar kendilerine eşlik edip yol göstereceğini söyledi. O da dikkatli gelmelerini söyleyip telefonu kapadı.

Tüm günü evleneceği adamın annesiyle birlikte oturup muhabbet ederek geçirdi. Bir ara yanlarına Metin Bey de gelmişti. Tekerlekli sandalyedeki adamın heyecanlı olduğu gözüküyordu. Ama bu heyecanın ölme ihtimali ile ilgili olmadığı belliydi. Heyecanı tek oğlunun evlenmesi ve ileride sahip olacağı torunu ile ilgiliydi. Aydan'ın çocuğunu da mutlaka çok seviyordu. Her halinden belliydi ama Turgut da evlenince ve de bir çocuğu olunca, bulmacanın parçaları tamamlanacak gibi hissettiği belliydi. Hayatındaki yapmayı istediği şeyler artık son bulacaktı.

Aydan ile Salih o gün birlikte ev bakmaya çıkmışlardı.

"Haklılar tabii!" dedi Makbule Hanım. "Artık beraber olup kaybettikleri zamanı telafi etmek istiyorlar. Gerçi varlıklarını çok özleyeceğiz ama... onlar için hayırlısı ne ise o olsun istiyoruz."

"Evet..." diye mırıldandı Vildan. "Ama sürekli gelip sizi ziyaret edeceklerdir eminim. Aydan size çok düşkün... Nilay da öyle. Salih'in de sizi ne kadar sevip saygı duyduğu belli. Turgut'u da kardeşi gibi seviyor. Onlardan uzun süreli uzak kalmazsınız."

"İnşallah! Önce kendileri mutlu olsun da... biz onların mutluluğu ile mutlu oluruz zaten."

"Siz ne yapacaksınız?" diye aniden sordu Metin Bey. Yakışıklı yüzü merakla Vildan'a bakıyordu. Kalın kaşları hafif endişeyle çatılmıştı. "Okul bitince yani?"

"Kocamın yanına geleceğim tabii..." dedi Vildan doğal bir sesle.

"Okul bittikten sonra... eğer siz de rahatsız olmazsanız... buraya severek yerleşirim. Bu ev çok güzel! Sizlerle olmayı da çok sevdim! Tabii siz de söz verdiğiniz gibi iyileşip çocuğumuzla ilgileneceksiniz!"

İki yaşlı insanın da yüzünde oluşan mutluluk gülümsemesi görülmeye değerdi. Vildan da gülümsedi. O an ameliyatın iyi geçmesini tüm kalbiyle diledi. Bu adamın ölmesini istemiyordu. Bu evlilikte Turgut'a katlanması gerekse bile, bu adamın ölmesini hiç istemezdi.

Akşam çayını bahçede içerken, iki arabanın ilerideki ağaçlıklı yoldan geldiğini gördüler. Vildan heyecanla ayağa kalktı. Uzun adımlarla evin içine girip, ön tarafa çıktı. Nihayet annesi ve babası da gelmişti. Önden gelen Turgut arabadan inerken, gülümseyen gözleri anne ile kızın kucaklaşmasındaydı. Kendisi de kayınpederinin yanına giderek onunla el sıkıştı. Yusuf Bey daha da ileri gidip damadına sarılmıştı.

Babasını da öpen Vildan, onları kayınvalidesi ile tanıştırdı. İki orta yaşlı kadın, belli ki aynı elektriği almışlardı ve gülümseyerek kucaklaştılar. İkisi de çocuklarının mutluluklarından dolayı bu nikah işinden çok memnundular.

Genç kız Turgut'a çekinik bir bakış attı. Herkes kendilerini süzdüğü için yanağını ona doğru uzatırken "Hoş geldin!" dedi. Adamın kendisini basit bir şekilde öpmesinin ardından geri çekildi.

"Hoş bulduk!" dedi adam gülümseyerek. Zorunlu öpücüğün ardından, çok heyecanlanmışa benzemiyordu. O da başkalarının yanında rol yapıyordu.

Vildan babasının koluna girdi. Birkaç günde özlemişti ailesini. Arka bahçede, bir yorgunluk çayı içerken, çayları kendisi dağıttı. Babasını Turgut'un babasıyla tanıştırmıştı. Şimdilik sorun yok gibi gözüküyordu. Çayları verdikten sonra gidip nişanlısının yanına oturdu. Yavaşça elini uzattı ve adamın iri elini kavradı. Omuzları birbirine değecek kadar yanaşmıştı ona. Aslında dün geceden sonra ona kızgındı fakat şimdi ailelerinin yanında böyle davranmasının doğru olacağını düşünmüştü. Yeni âşıklar gibi elini tutmasına Turgut da bir tepki vermedi. O da kızın elini yumuşakça kavramıştı. Ailesinin yanında iyi nişanlı oyununu sürdürecek gibi gözüküyordu. Ama elinin tatlı ısısı ve vücudunun kendisine dokunması Vildan'ın hoşuna gidiyordu. Bir türlü bu adamın yaydığı elektrikten kendisini kurtaramıyordu.

"Yolculuk nasıldı?" diye sordu gözleri parlayarak.

"Fena değildi..." dedi annesi. Kızının nişanlısına nasıl sokulduğunu ve onun varlığından nasıl zevk aldığını fark edebiliyordu. Küçük vahşi kızının bir erkeğin yanında böyle uysal ve sevgi dolu olması ilginçti. "Baban bastı geldi. Bir kere mola verebildik..." Sesi de biraz iğneleyiciydi. Gözünün ucuyla kocasına bakmıştı.

"Bir an önce gelip kızımı görmek istedim..." dedi adam neşeyle. "Onu çok özledim. Ama dönüşte yavaş gideriz. Geze geze gider, istediğin her yerde dururuz."

"Vildan çok harika bir genç kız!" dedi Makbule Hanım. "Çok iyi bir çocuk yetiştirmişsiniz..."

"Sağ olun... Biraz sinirlidir ama iyidir benim kızım." Babası özellikle Vildan'ın damarına basmıştı. O da kızar gibi yaptı.

"Baba!"

"Siz de çocuklarınız ile ne kadar gurur duysanız, azdır!" dedi babası onu duymazdan gelerek. "Her ikisi de mükemmeller. Ben şahsen Ataman Bey'i..."

"Sadece Ataman..." diye düzeltti Turgut. "Lütfen!.. Veya Turgut olabilir. Artık 'Bey' yok.."

"Peki, teşekkürler... İşin gerçeği, Ataman'ı ilk gördüğümden beri ona kanım kaynamıştı. Hatırlıyor musun? İzmir' de bir fuarda karşılaşmıştık. Bir kotla, sade bir gömlek giymiştin. Seni önce orada çalışan korumalardan birisi zannetmiştim. Böyle atletik olunca, aklıma o gelmişti. Sen de bana tekneler hakkında bir sürü soru sormuştun?"

"Hatırlıyorum..." dedi genç adam gülümseyerek. "Yaklaşık yedi sene oldu..."

"Yedi.. mi?" Vildan hayretle nişanlısına baktı. "Siz babamla yedi senedir mi tanışıyorsunuz?"

"Evet..." Gülümsedi... Güzel gri gözleri tatlı bir şekilde parlamıştı. "Tabii ki senden haberim yoktu. Tekne fuarına katılmıştım. İlk şirket teknemizi babandan almıştık. Birkaç kere iş yemeğine çıktık. Bir kızı olduğunu biliyordum tabii ama sen daha çocuktun o sıra... Sürekli bana senin haylazlıklarından bahsederdi... Çok yaramaz ve hırçın olduğunu oradan biliyorum..'

"Baba, gerçekten mi öyle söyledin?.." Vildan'ın sesi biraz kırgın, biraz da öfkeliydi.

"Evet, ama öyleydin... Ne yapabilirim ki?" Sesi tatlıydı. Geri adım atacak gibi de durmuyordu. "Sen biraz geliştiğin zaman, bir gün annenle senin evleneceğinden ve evden uçup gideceğinden bahsettik. İşte o zaman aklıma damadım geldi. Nasıl biri olacağını düşünmüştüm. Korkutucu bir düşünce idi. Gözüm gibi baktığım kızımı, tanımadığım bir adama emanet edecektim. Ve bir anda aklıma damadımın nasıl olması gerektiği de geldi. İşte o anda Ataman'ı düşündüm. Allah da biliyor... siz daha karşılaşmadan çok önce böyle olması gerektiğini biliyordum... İkiniz de çok güzel ve insancılsınız. Birbirinize çok yakıştınız. Ayrıca senin hırçınlığını alacak kadar da otoriter biri olmalıydı."

"Hırçın mı?" diye sordu Makbule Hanım. "Doğrusu biz şu ana kadar bu yönünü hiç fark etmedik..."

"Hem de nasıl hırçındır... Korkutucu..." dedi babası alayla...

Vildan utançla gülümsedi. "Yok öyle bir şey... Belki biraz... Ama oğlunuzun inadı karşısında gerçekten de elimden bir şey gelmiyor. Ona sözüm geçmiyor..." Gözünün ucuyla adamın yakışıklı çehresine baktı. "Siz oğlunuzu benden iyi tanırsınız!" diye ekledi.

"Evet..." Makbule Hanım gülümseyerek onayladı. Belli ki oğlunun küçüklüğü aklına gelmişti. "Ataman kadar kimse yaramaz olamaz... Küçükken kafasına koyup da yapamadığı bir şey yoktu. İstiyorum diye düşünmesi yeterliydi." dedi.

Vildan dişlerinin ucundan gülümseyip adama baktı. Bu konuda yüzde yüz kadının arkasındaydı. "Büyümesi onu pek değiştirmemiş anlaşılan..." diye mırıldandı. Kendisine bakan gri gözlerdeki hafif uyarı onu daha da eğlendirdi. "Sonunda beni de elde ettiğine göre..." dedi gözlerinin içine bakarak.

Bir an sessizlik oldu. Vildan gülümseyerek Makbule Hanım ile Metin Bey'e baktı. Onların gerçeği bilmedikleri belliydi.

"Turgut beni üç yıl önceden görmüş ve o zaman deyim yerindeyse elde etmeye karar vermiş. Ama yaşım küçük diye beklemiş. Haberiniz yok muydu?"

"Hayır!" dedi Makbule Hanım. "Yoktu... Ataman sır küpüdür...

On gündür tanıştığınızı söylemiştin?"

"Evet... Ben öyle... Ama o beni üç yıldır tanıyormuş ve sanırım yeterince beklediğine karar vermiş. Sonra yakışıklı oğlunuz... bu son on günde kalbimi çalmak için her türlü çılgınlığı yaptı... Ben istemesem bile!"

Makbule Hanım güldü. "Gerçekten mi?"

"Evet... Ona çok direndim ama görüyorsunuz işte!.. Halim meydanda! Yani ben de onun ne kadar inatçı olduğunu iyi bilirim..."

"Ama sonu iyi olmuş?.. Ona aşık olman için on gün yetmiş..."

Vildan da gülümsedi. "Evet... Sonunda başardı..." Uzun kirpikleri titredi. Hafif bir sesle ekledi. "Beni kendisine âşık etti..."

Turgut huzursuzca kıpırdadı. O da sesinde hafif bir alayla mırıldandı. "Evet ama benim âşık olmam için on saniye yetmişti..." Daha çok kendisiyle alay ediyor gibiydi. Bunu sadece Vildan hissetti. Genç adam kızı biraz daha kendisine çekti. Sevgiyle sarılan bir âşık gibiydi şimdi. Gözleri kızın gözlerinde devam etti. "Ama eğer ilk kez bugün görseydim... Asla bu kadar beklemezdim. Çünkü şimdi eskisinden çok daha güzelsin."

Vildan'ın nefesi kesildi. Onun gözlerinin derinliklerinde kaybolacağını hissetti. Dudaklarındaki gülümseme hafifledi. Bu adamdan nefret ediyordu. Ondan gerçekten nefret ediyordu. Neden başına bu gelmişti? Neden böyle bir adam hayatına girmişti? Kendi başına huzurlu bir hayatı varken, şimdi her saniye kalbi ağrıyordu. Bu ağrı canını acıtıyordu. Bu acıdan da nefret ediyordu. Onunla mücadele edemeyecek kadar ondan hoşlanıyor olmaktan da nefret ediyordu.

Akşam yemeği çok güzel geçti. Kalabalıkta sohbet etmek ve birlikte yemek yemek gerçekten eğlenceliydi. Vildan, Metin Bey'in de yüzünün güldüğünü, daha iyi göründüğünü fark etti. Salih ve Aydan'ın da mutlu oldukları gözüküyordu. Üstelik bir de ev bulmuşlardı. Hiç hoşuna gitmese de farkında olmadan kocaman bir aileye sahip olmuştu. Babasının bile bu kadar mutlu olduğu bir zamanı hatırlamıyordu. Turgut'a bakan gözlerinde, oğlunu bulmuş bir adamın ifadesi vardı. Turgut ise olduğundan daha konuşkandı. Babası ile çok iyi anlaşması, artık Vildan'ın hoşuna gidiyordu. Onun bu nezaketi için, gerçekten

minnet duydu. Ailesinin onu sevmesi, kendisinde anlamadığı bir gurur oluşturuyordu. Şu anda onun için her şeyi yapabileceğini hissetti. Zaten evlenmeye ilk karar vermesindeki etken, onun babasına olan yakınlığı değil miydi?

Bir an durup düşündü. Turgut da ailesine iyi davrandığı için onu rahat bırakmayı kabul etmemiş miydi? O yapışkan tavrını bırakıp, o sıkıcı mesafeli tavrına bu yüzden bürünmemiş miydi? Hayatı karma karışık olmuştu. Ne yapacağını artık hiç bilmiyordu. En iyisi her şeyi akışına bırakmaktı. Turgut kendisini sevdiğini hiçbir zaman doğrudan söylememişti. Ama söylemesini bekleyecekti. Söylemesi gerekiyordu. Kalbindeki sızının azalması için buna ihtiyacı vardı. Bu serseri adamın yine ilk adımı atmasını bekleyecekti. Fakat... ya hiçbir zaman atmazsa?..

"Nikâh işi ne oldu?" diye sordu.

"Yarın öğleden sonra beşte belediye başkanının kendisi gelecek..." dedi Turgut sakince. "Kendisi babamın iyi arkadaşıdır. Bizzat kendisi kıyacak nikâhımızı... Evraklar da tamam... Sorun yok."

"Küçük kızımın evlendiğine inanamıyorum..." dedi Vildan'ın annesi Nesrin Hanım. Gözleri hafif dolmuştu. "Dini nikâh da kıyacak mısınız?"

"Elbette..." Turgut başını sallamıştı. "Resmi nikâhtan önce..."

Gece geç saatlere kadar yaptıkları muhabbete, Metin Bey'in de yorgunluk belirtisi göstermeden katılması Turgut'u mutlu ediyordu. Genç adam, babasının ameliyattan önceki son saatlerini iyi değerlendirmeye çalıştığının farkındaydı. Belki de ameliyatın olumlu sonuçlanmayacağını düşünüp elinden geldiği kadar ailesinden faydalanmaya çalışıyordu. Yine de fazla yorulmamalıydı.

"Baba... Seni odana götüreyim mi?" diye sevgiyle sordu. "Yarın yorucu bir gün olacak. Biraz dinlen. Hastaneye yarın akşam yatman gerekiyor. Nikâhtan sonra seni götüreceğim."

"Peki... olur!" diye onayladı yaşlı adam. Herkese gülümseyerek iyi geceler diledi. Gülümsediği zaman aynı oğlu gibi sevimli oluyordu.

Turgut babasının sandalyesini iterek, odasına kadar götürdü. Annesi de arkasından gelmişti. Bahçede yalnız kalan Vildan ve ailesi, son çaylarını yudumlarken, havanın güzelliğini içlerine çekiyorlardı.

"Eviniz çok güzelmiş..." dedi annesi Aydan'a...

"Evet..." dedi Aydan. "Burada doğmadım ama çocukluğum burada geçti. Ben de severim. Gerçekten güzeldir. Ama sizin eviniz de çok güzel!"

"Sizinki kadar büyük değil. Plajımız da yok. Ama yine de ben de evimizi seviyorum. O eve gelin geldiğimde, Yusuf işini yeni kuruyordu. Evleniyoruz diye almıştı. Bahçesinde yabani otlar vardı. Ama benim için hep şahane bir yuva oldu. Kocam sayesinde tabii..." Eliyle kocasının elini tutmuştu.

Bir süre sonra Turgut ve Makbule Hanım geri geldi. Ama birlikte fazla oturmadılar. Anne ile babasının yorgun olabileceğini düşünen Vildan onlara yatmalarını teklif etti. Kendisi de yatacaktı. Yarına dinlenmiş ve güzel olarak girmek istiyordu. Zaten önceki gece doğru düzgün uyuyamamıştı. Bunun üzerine herkes yerinden kalktı. Odasına çıkmadan önce, Turgut'a baktı.

"İyi geceler!" dedi çocuksu bir sesle. Başkalarına göre birbirine âşık bir çifttiler. Âşık çiftler nasıl birbirine iyi geceler dilerdi ki? Nasıl vedalaşırlardı?

Turgut gülümseyerek başını eğdi. "Sana da iyi geceler..." diye cevap verirken, usulca kızın yanağını öptü. Bu diğerleri için yeterli bir vedalaşma şekli olmalıydı ki hiç garipsemeden, gülümseyerek uzaklaştılar. Onlar eve doğru çoktan yürümeye başlamışlardı. Turgut dudaklarını geri çekerken, diğerlerinin duymayacağı bir şekilde fısıldadı. "Odana gelebilir miyim?"

Vildan'ın kalbi deli gibi çarpmaya başlarken, gözleri irileşti. Heyecandan yüzü değişti. Yoksa... yatağına girmek için... izin mi istiyordu?

"Ama?.." dedi fısıltıyla... "Zaten yarın evleneceğiz?.." Güzel gözleri adama acele etmemesini söylüyordu fakat Turgut bunu anlamadı.

"Korkma... Sandığın şey için değil..." Gülümsemesi artmıştı. "Rahat ol! Söz verdiğim gibi sana dokunmayacağım."

"Korkmuyorum zaten!" dedi Vildan hafif bir sinirle. İşte yine olmuştu. Adam kendisini beğenmiyordu artık. Kendisini cazip bulmuyordu. Ne kadar inkâr etse de o gözlerde eskisi gibi arzu kıvılcımı

yoktu. Keşke, o gece... plajda ona karşılık verseydi... "Peki, gel..." dedi başını çevirerek. Üzüntüsünü gizlemeye çalıştı. Bakalım ne diyecekti?

Odasına çıkmadan önce anne ve babasına baktı. Odaları aynı katta, diğer koridordaydı. Çok beğendikleri ve rahat ettikleri de belliydi. İkisini de öperek yanlarından ayrıldı.

Seksi ince geceliğini giyip, hazırlanması fazla vaktini almadı. Dişlerini fırçalamış, yüzünü yıkayıp, biraz kendisine gelmişti. Yeni bir gelin gibi yatağına oturdu ve adamı beklemeye başladı. Sıkkın canı yüzünden suratı iyice asıktı. Kendisinde neler değiştiğini tam anlayamıyordu. Bu kadar kısa zamanda neler değişmişti ki? Turgut'un bu mesafeli tavrına sevinecekken, içinden hiç memnun olmadığını kabul ediyordu.

Kapısı çaldığında "Gir..." dedi yavaşça. O içeriye girince kendisi de ayağa kalkıp onu karşıladı. Gözleri sakin gözüken adamın üzerindeydi. Turgut henüz günlük kıyafetleriyleydi. Siyah saçları yine dağınıkça alnına dökülmüştü. Açık gömlek yakasından göğsünün tüyleri seksi bir biçimde gözüküyordu. Atletik bedeni ile bir panter gibi kendisine yanaştı. Gözleri Vildan'ın asık yüzündeydi. Bir an bile kızın güzel bedenine göz atmadı. O ince kıyafetten yayılan kadınsı cinselliği görmezden geldi. Kısa bir süre bakıştılar. Sonra Turgut elini kaldırdı ve kıza bir şey uzattı.

Vildan önce anlamadan elindeki kâğıtlara baktı. Sonra durumu kavradı. Ne olduğunu biliyordu.

"Düğünden bir önceki gece istemiştin..." diye mırıldandı adam.

Genç kız senetlere baktı ifadesiz gözlerle. Sonra yavaşça aldı. Umursamazca yatağın üzerine attı.

"Yırtmayacak mısın?" diye sordu Turgut.

"Evet... Sonra..."

"Emin ol hepsi burada..."

"Eminim..."

"Benden istediğin başka bir şey daha var mıydı?" Sevimli yüzündeki mesafeli bakışları Vildan'ın huzurunu kaçırıyordu.

"Sabah işe gidecek misin?" diye sordu.

"Yarın evleniyorum..." dedi adam alaycı bir gülüşle. "Böyle özel

bir günde çalışmayacağım tabii ki. Ama halletmem gereken bir iki şey var. Hastaneye gitmem lazım. Ameliyatı yapan doktor benim arkadaşım. Onunla konuşacaklarım var. Kahvaltıda olamasam da öğlene doğru gelirim."

"Gecikme!.. Ailemin bir şey anlamasını istemiyorum."

"Neyi?"

"Bana tavır yaptığını tabii... Sen olmayınca şüphelenmesinler!"

Adam kaşlarını hayretle kaldırdı. "Ben sana tavır mı yapıyorum?"

"Yapmıyor musun? Elinden gelse benden en uzak mesafeye çekileceksin!"

"Saçma... Öyle bir şey yapmıyorum."

"Yapıyorsun..." Çocuksu kızgınlığı gözlerine yansımıştı. "Beni artık beğenmiyor musun?"

Turgut duruşunu biraz dikleştirdi. Vildan onun heybeti karşısında, biraz ürktü. Öylesine güçlü ve tehlikeli gözüküyordu ki... ürkmemek elinde değildi. Gülmediği zamanlar gerçekten korkutucu oluyordu. İri gözlerle onun durgun yüzünü süzdü. Erkeksi yüz hatlarından bir şey anlamak mümkün değildi.

"Niye böyle düşünüyorsun ki?" dedi adam durgun bir sesle.

Vildan omuz silkti. "Düşünüyorum işte! Belki de sevgilini görünce... benim fazla çekici olmadığımı fark ettin?"

Turgut biraz ona sokuldu. Gözleri ilk kez bedenine kaydı. Göğsünün oluğundan gözüken beyaz kıvrımlara baktı.

"Ne kadar çekici olduğunu görmemek için kör olmak lazım..." dedi değişik bir tonda. "Şansını fazla zorlamasan iyi edersin... Seni yatağa atmamak için kendimi zor tutuyorum!"

"Öyle... mi?" Neredeyse kekeleyecekti. Bu sözlerin kendisini sevindirdiğini hissetti. Bu adam yüzünden bütün duyguları karma karışıktı. "Ama hiç öyle görünmüyorsun?"

Turgut usulca belini kavradı. İnce bedenini kendisine çekti. Vildan içindeki dürtüye engel olamadan ona yaslandı. Kolları iki yandaydı ama vücudu adamın vücudunu rahatlıkla hissediyordu. Çok güzeldi. Sert ve sıcaktı. Erkeksi ve güzel kokuluydu.

"Seni anlamıyorum..." dedi Turgut.

"Neden?" diye fısıldadı. Başını alabildiğine geriye atmış, öpülmeye hazır dudaklarıyla öylece bekliyordu. Nefesi biraz hızlanmıştı.

"Senden uzak kalmak için elimden geleni yapıyorum... Ama sen bana hiç yardımcı olmuyorsun?.."

"Ne yapıyorum ki?"

"Dün göğüslerini gizlememen... Elimi tutman... Bana âşık olduğun yalanını herkese atman... Ve.. böyle bir gecelikle beni karşılaman..." Gözleri kendi gövdesine dokunan dik göğüslerine kaydı. Sonra ince boynuna ve güzel yüzünü çıktı. "Benden nefret ettiğini bilmesem... beni tahrik etmeye çalıştığını düşüneceğim."

"Hiç düşünme..." dedi inatla Vildan. "Henüz seni affetmedim..."

"Ne zaman affedeceksin?"

"Bilmiyorum..." dedi fısıltıyla. Şu anda en çok istediği şey onun kendisini öpmesiydi. "Ama... sandığın gibi değil..."

"Ne o?"

Kızın neyi kastettiğini anlamamış olduğu belliydi. Vildan bu konuyu dün gece çok düşünmüştü. Gerçeği artık kabul etmişti. Uyandığında ağlamaktan şişmiş gözlerine bakarken artık mücadeleyi bırakmaya karar vermişti. Turgut'tan erkek olarak çok fazla hoşlandığını inkâr edemiyordu artık.

"Ben... senden nefret... etmiyorum..." Bunu itiraf etmek çok zordu ama sonunda yapmıştı işte. Çok uzun süre mücadele etmişti ve artık yapacak bir şey yoktu. Şu kendisine merakla bakan yakışıklı adamdan bir türlü nefret edemiyordu. Evet, ona kızgındı. Zorla kendisiyle seviştiği için onu affetmek istemiyordu. Yaptıkları yüzünden, hemen affedip onu rahatlatmak istemiyordu. Fakat şu yüze bakıp da ona sarılmamak, dudaklarını dudaklarına yapıştırmamak, çok zordu.

"Efendim?" diye sordu Turgut. Kız o kadar hafif bir sesle konuşmuştu ki genç adam yanlış duyduğunu düşünmüştü. Gözlerini kısıp kızın gözlerinin içine baktı. "Ne dedin?"

"Duydun işte... "

"Yine söyle!" diye emretti adam.

"Lütfen... Yine zorbalaşıyorsun? Neden bana zorluk çıkarıyorsun?"

"Yanlış duyduğumu sandım. Benimle oyun oynamıyorsun, değil mi?"

"Hayır... Sevinebilirsin!.. Senden nefret etmiyorum... Sana kızgınım ama... Olmuyor işte... Senden nefret edemiyorum..."

Adam bir süre sustu. Gözlerini bir an bile kızın gözlerinden ayırmamıştı. Vildan utançla bakışlarını kaçırdı. Başını eğip alnını adamın göğsüne yasladı.

"Neden?" diye sordu Turgut merakla. Sorunun cevabı çok önemliymiş gibi bakıyordu. Vildan yeniden başını kaldırdı.

"Bilmiyorum... Belki de ailen yüzünden?.. Belki de yaptıklarının bir mazereti olduğu için?.. Bilmiyorum işte! O kadar önemli mi?"

Adam derin bir nefes aldı.

"Değil sanırım... Ama dün gece benden nefret ediyordun?.."

"Dün gece beni kızdırdın... Tam her şeye alışırken... ayrılabileceğimizi söylüyorsun! Nasıl kızmam? Beni elde etmek için hayatımı mahvettin! Vücudumu bile isteğim dışında sana teslim ettim. Ama artık çok geç olduğunu ikimiz de biliyoruz!"

"Ben sadece senin iyiliğin için..."

Vildan hafif bir sinirle onun sözünü kesti. "Lütfen benim iyiliğimi düşünme artık! Ben çocuk değilim. Yaptıklarımın sonuçlarına da katlanabilirim. Başından beri beni sen zorladın... Ama... evlilik yine de benim kararımdı!.. İkimizin de çıkarına olan bir anlaşma yaptık. Bu kadar kişi bizim için mutlu oldu. Onları üzmek istemiyorum. Planlarımıza aynen devam edeceğiz. Evlenince ayda bir görüşürüz demiştin. Bu yüzden evlilik bana ağır gelmeyecek. Bir gece sana dayanabilirim. Bence bir sorun yok. Sence var mı?"

Adam onun meydan okuyan tavrı karşısında durakladı. Sonra üzgünce başını salladı.

"Peki... Nasıl istersen... O halde... yarın görüşürüz!"

O gittikten sonra Vildan zorlukla uyudu. Aklı hâlâ karışıktı. Turgut'a karşı duygularının değişmeye başladığının farkındaydı. Adamın

varlığı artık onun için bir alışkanlık olmuştu. Bunu kendisinden gizleyemiyordu. Gözü sürekli onu arıyordu. Huzursuzca uyudu ama karışık rüyalar gördü.

10. BÖLÜM

Sonunda sabah olduğunda buna sevindi. Sabah olunca kafası da biraz toparlanmıştı. Şimdi daha tarafsız ve sakin düşünebiliyordu.

Güzelce hazırlandı. Kahvaltıyı hep beraber ve neşe içinde yaptılar. Tabii ki Turgut'un yokluğu, boş sandalyesinden hemen belli oluyordu. Öğlene doğru eve özel olarak bir kuaför, yardımcısıyla beraber geldi. Malzemeleri de yanındaydı. Özenle saçlarının yapılmasının ardından makyajı da tamamlandı. Vildan aynadan kendisine baktığında inanamadı. Güzel olduğunu biliyordu ama... bu kadar güzel olduğunu bilmiyordu. Biraz makyaj neler değiştiriyordu.

Turgut'un annesi Makbule Hanım, hazırlığın yapıldığı odaya girdiğinde, belirgin bir heyecanın içerisindeydi. Elinde kadife bir kutu vardı. Gelinini görünce bir an dili tutuldu.

"Aman Allah'ım!" dedi hayretle. "Ne kadar güzel olmuşsun!? Ataman bayılacak... Az önce geldi. Yanında imam nikâhı için bir din adamı da var. Az sonra dini nikâhınız kıyılacakmış. Sen hazır mısın?"

"Makyaj tamam mı?" diye kuaföre sordu hemen Vildan.

"Tamam... zaten ihtiyacın bile yok! Gerçekten çok güzelsin. Tenin de mükemmel!"

"Teşekkürler!.. O halde şimdi elbisemi giyebilirim..."

Annesi de odadaydı. Onun ve kayınvalidesinin yardımıyla üzerine seksi tuvaletini giydi. Makbule Hanım kızın cılızlığıyla dalga geçmişti. Diri göğüslerine bakarken alayla mırıldandı.

"Şimdiki kızlar sopa gibi... Küçük memeler, dar kalçalar... Bizim zamanımızda kızlar balıketiydi. Ataman bu küçücük şeylerle ne yapıyor hiç bilmem..." dedi şakayla.

Vildan'ın annesi Nesrin Hanım bir an duraladı. Kaşları hafifçe kalktı. "Ataman Bey bunları gördü mü ki?" dedi şüpheyle. Vildan bir an Makbule Hanım ile göz göze geldi. Sonra annesine kısaca açıkladı.

"Plajda gördü tabii ki..." dedi aceleyle. "Denize paltoyla girmedim ya!"

"Çıplak dediydim ben?.."

"Pek yakında öyle de görecek..." dedi Makbule Hanım sakin bir sesle. "Ama sanırım gördükleri hoşuna gidecek. Ben şaka yapmıştım. Çok harika bir vücudun var..."

Nesrin Hanım'ın kafası bulansa da sesini çıkarmadı. Kızı beyaz kıyafeti içinde bir içim su olmuştu. Arkasındaki fermuarı da çekince işlem tamamlandı. Geri çekilip önlerindeki şahane yaratığa baktılar. Vildan bir prenses gibi olmuştu.

Makbule Hanım odaya girdiği zaman elinde tuttuğu kutuyu açtı.

"Bunu Turgut'un eşi için yıllar önce almıştım. Tabii ki kimseye takmak nasip olmadı. Sonunda gerçekten hak eden bir kız bulduğuna göre, şimdi tam sırası... Sana çok yakışacak!.."

Vildan hayretle kutunun içindeki takılara bakıyordu. Kolyesi, küpeleri ve künyesi ile harika bir setti. Elmas ve yer yer zümrütlerle işliydi. Vildan hayran gözlerle sete baktı.

"Ama... bu çok değerli?" diye itiraz etmek istedi.

"Senin kadar değil... Hadi takalım şunları..."

Sonuç muhteşemdi. Vildan aynadan son kez kendisine baktı. Evet... zorba ama sevimli bir adam için fazlasıyla güzel olmuştu. Siyah saçları bukle bukle çıplak omuzlarına dökülüyordu. Takılar müthiş güzel durmuştu. Ama Vildan Kuşadası'ndan aldığı boncuk künyeyi çıkarmamıştı. O da bileğinde kalacaktı.

Dini nikâh çok uzun sürmedi. Başını ve omuzlarını beyaz bir tülbentle örten Vildan, hocanın dualarla kendisini Turgut'a eş olarak vermesine izin verdi. Gözü artık dinen kocası olan adamdaydı. Turgut sakin görünüyordu. Ama arada sırada kendisine kayan gözlerinde bir beğeni yakalamıştı ve bu onu çok mutlu etmişti. Vildan başına örttüğü örtü ile bir başka güzel olmuştu. Kocaman gözleri ve güzel beyaz yüzü meydana çıkmıştı.

Dini nikâhtan sonra bahçeye çıktılar. Genç kızın tanımadığı kişiler de vardı. Bunlar büyük ihtimalle çok yakın arkadaşlardı. Yine de fazla kalabalık değildi. Nikâh memurluğu yapacak olan belediye başkanı

da gelmişti. Vildan başörtüsünü çıkardıktan sonra, bir an bile Turgut ile yalnız kalamamıştı. Doğruca nikâh masasına götürülmüştü. Bir dakika sonra o da yanına geldi. Şahitler de masaya yanaşıyordu. Vildan'ın şahidi Aydan olmuştu. Turgut'un ki ise Salih... Turgut'un babası ise gülümseyen gözlerle kendilerini süzüyordu. Karısının elini tutmuştu. Şık takım elbisesi ile tekerlekli sandalyesinde oturuyordu. Bu evliliğin ihtiyar adamı ne kadar mutlu ettiği gözlerinden bile belliydi.

Turgut Vildan'ın yanına otururken bir an kendisine baktı. Adamın üzerinde siyah, çok şık bir takım elbise vardı. Heybetli vücudu daha da meydana çıkmıştı.

"Çok güzel olmuşsun..." dedi yavaşça. "Gördüğüm en güzel gelinsin..."

Vildan çekinikçe gülümsedi.

"Teşekkürler..." Gözleri sevimli gri gözlere takıldı. "Sen de..." dedi kısık bir sesle. "...çok yakışıklı olmuşsun!"

O yakışıklı adam birkaç dakika sonra kendisine ait oldu. Resmi nikâh da fazla uzun sürmedi. İmzaları atmalarının ardından kendisine uzatılan evlilik cüzdanını aldı. Onu aldığı anda da dönüp adamın ayağına bastı. Bu hareketi beklemeyen Turgut hafif şaşırmıştı. Herkesin gülüşmesi üzerine Vildan açıkladı.

"Bu evlilikte benim sözüm geçecek!" dedi hafif bir alayla. "Buna alışsan iyi olur..."

"Gelini öpebilirsiniz..." diyen başkanın sözü ile ikisi de ayağa kalktı. Genç adam şaşkınlığını üzerinden atmıştı. Tatlı bir gülümseme ile kıza eğildi. Dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu.

"Patron sensin..." dedi o da hafif bir iğnelemeyle. "Ben bunu çoktan kabul etmiştim..."

Bir sürü fotoğraf çekiminin ardından akşam yemeğini hep birlikte kalabalık dağılmadan yediler. Turgut hiçbir masraftan kaçınmamıştı. Yemek işini profesyonel bir şirket üstlenmişti. Organizasyon da onlara aitti. Her şey dört dörtlüktü. Fakat her güzel şey gibi sonuna gelindi. Misafirleri yeni karı koca kapıda uğurladı. Herkes birazdan Metin Bey'in hastaneye götürüleceğini biliyordu. Tebrikleri kabul ettiler ve giden herkesin elini tek tek sıktılar.

Sonunda hep beraber kalmışlardı.

Turgut babasının yanına gitti. Karşısında dimdik durdu. Hafif kışkırtıcı bir ses tonuyla sordu.

"Hazır mısın baba?"

Yaşlı adam gülümsemesine rağmen kaşları hafifçe çatıldı.

"Hemen gitmek zorunda mıyız? Biraz bekleseydik... Gelinimle birkaç kelime konuşsaydık... Biliyorsun... Ameliyatın sonu iyi olmayabilir?"

"Evet... Geç bile kaldık. Yapılacak yeni tahliller var. Bu gece uzun olacak.!"

Vildan ellerini yaşlı adamın geniş omuzlarına koyarken yanağından sevgiyle öptü.

"Ameliyat iyi olacak... Ben de yanınızda olacağım... Haftaya bugün de hep birlikte gülüyor olacağız..."

"Haftaya gelecek misin?"

"Elbette... Cuma buradayım... Ama her gün sizi arayacağım. Merak etmeyin!"

"İyi o zaman! Hadi gidelim de şu işi bitirelim..." Bakışlarında iyileşmeye kararlı bir adamın ifadesi vardı. Sesi bile daha eforluydu. O halsiz adam gitmişti. Kucağında oturan torunu Nilay'ı sevgiyle sardı. Sanki son kez sarılıyordu. Taze yanağını öperken kokusunu da içine çekiyor gibiydi.

"Şimdi başka kimse gelmiyor..." diye mırıldandı Turgut. "Anne... sen de ancak gece geç saatte babamın yanında kalabilirsin. Şu an kimsenin yapacağı bir şey yok. Bir sürü tahlil var. Ben gelir seni alırım. Şimdilik dinlen." Sesi otoriterdi.

Turgut üzerine daha rahat bir şeyler giyip babasını hastaneye götürdüğünde, aradan yarım saat geçmişti. Yanlarına kimseyi almamıştı. Hiç kimsenin ayakaltında dolaşmasını istemiyordu. Sadece eniştesi Salih ısrar edince boyun eğmişti. Onlar gidince Vildan da odasına çıkıp hızlıca bir duş aldı. Üzerine günlük kıyafetler giydi. Aşağıya indiğinde, diğerleri çay içmeye başlamıştı bile. Makbule Hanım'ın heyecanlı olduğu her halinden belliydi. Yanında oturan kızı Aydan onun kibar elini tutmuştu.

Vildan da gidip kadının yanındaki boş koltuğa oturdu ve diğer boş elini tuttu.

"Kendimi biraz suçlu hissediyorum ama... üzülmeyin! İyi olacak..." dedi yumuşakça. "Bundan eminim. O güçlü bir adam..."

"Evet..." dedi kadın. "Ben de eminim ama... yine de korkuyorum işte!"

"Korkmayın... Hepimiz yanınızdayız!"

"Üzgünüm... Evlendiğiniz gecenin böyle stresli olmasını istemezdim!"

Vildan gülümsedi. Herkes dikkatle gelin kaynananın konuşmasını izliyordu. "Biz istedik... Rahat olun! Bizim önümüzde daha uzun bir ömür var. İnşallah sizin de öyle olacak. İşin doğrusu ben bu evliliği başlangıçta fazla arzulamamıştım. Biliyorsunuz işte!.. Okul falan... Yaşım da daha genç diyordum. Turgut babasının hastalığı yüzünden aceleye getirince de biraz kızmıştım doğrusu... Ama şimdi onun babasını ne kadar sevdiğini görebiliyorum. Siz... Aydan... Hepiniz onu çok seviyorsunuz. Ve ben de çok sevdim. Sizler çok tatlısınız. Artık kendi ailemin yanında sizinki gibi bir aileye sahip olduğum için çok mutluyum. İnşallah yarın ameliyat iyi geçecek... İnşallah yarın aynı aile bireyleriyle hayatımıza devam edeceğiz!"

Yaşlı kadın sesini çıkarmadı bir an. Kızın sözlerinden çok etkilenmişti. "Ataman'ı bu kadar sevmen... ne kadar harika bir şey!" dedi Makbule Hanım içtenlikle. Gözleri dolu doluydu. Elleri Vildan'ın minik elini sıkıyordu. "Metin buna çok sevindiğini söylüyordu dün gece..." diye mırıldandı. "Ölse bile gözü arkada kalmayacakmış... Aydan ile senin bu aileyi toparlayacağını düşünüp seviniyormuş. Ben yalnız kalacağım diye çok korktuğunu... Ama artık korkmadığını söyledi. Asi oğlumuzun hep biçimsiz bir kızla evlenip mutsuz olacağından korkardı."

Vildan sesini çıkaramadı. Turgut'un mutlu olacağından şüpheliydi. Evliliklerinin çok güzel olacağından şüpheliydi. Onun artık kendisini sevdiğinden bile şüpheliydi. Sadece anlaşmalı bir evlilik ve bir bebek üzerine kurulu bu tatsız beraberlik ne getirecekti? Bunu hiç bilmiyordu.

Gece on bir gibi Turgut ve Salih geri geldiler. Genç adam sadece

annesini yanına alarak geri döndü. Gece boyunca, sabaha kadar annesi Metin Bey'in yanında kalacaktı. Sabah erkenden herkes ameliyat olunacak hastaneye gideceklerdi.

"Tahliller iyi..." diye keyifle gülümsedi Salih. Onun da endişeli olduğu ve kayınpederini çok sevdiği belliydi. "Hiçbir eksik yok. Sinan, yani ameliyatı yapacak olan doktor durumdan çok umutlu. Gencecik ama bilgili... belli! Sorun çıkmayacağını umuyor. Yine de risk var diyor tabii."

Gece yarısını geçmişti ki Turgut geri geldi. O kadar koşturmaya rağmen dinç gözüküyordu. Düzgün taranmış saçları biçimini kaybetmişti. Her zamanki gibi asice alnına dökülmüştü. Onu ayakta karşılayan Vildan ilk kez elini uzattı ve ... bu güzel siyah saçları yavaşça düzeltti. Karşı karşıya durmuşlardı. Bakışları karşılaştı. Elini saçlardan geri çekti genç kız. Şimdi bu koca adam... Bu yakışıklı zorba... Bu gülen gözlü tehlikeli aşık... kendi kocası mı olmuştu? Artık evli bir kadın mıydı? Bu adama sahip miydi? Kendisi de her şeyiyle ona ait miydi? Bu güzel saçlara özgürce dokunmaya, onları okşamaya hakkı mı vardı? Bu güzel bir duyguydu. Bundan hoşlanmıştı. Birisine ait olmak ve birisinin de kendisine ait olduğunu bilmek...

Karısının soran gözlerine bakan Turgut başını salladı. "Her şey yolunda... Annem de yanında... Ameliyat sabah dokuzda olacakmış."

"İyi..." Turgut etrafına bakınınca da ona açıkladı. "Salih ile babam biraz yürüyüşe çıktılar. Stresten sanırım. Aydan da onlarla gitti. Biz de annemle oturmuştuk. Bir şey alır mısın? Çay veya?.."

"Yok, almayayım.." dedi adam. "Hastanede çok içtim." Kızın yanından geçip Vildan'ın annesinin yanına gitti. "Sıkılmadınız ya Nesrin Hanım?.. Sizin böyle bir gününüzde bizim dertlerimizle uğraşmanız çok üzücü?"

"Hiç de değil... Rahat ol oğlum! Bizim de ömür boyu hatırlayacağımız bir anı olacak sadece... İnşallah sonu iyi olacak..."

"İnşallah!.." diye mırıldandı Turgut. Gözleri yeniden karısına döndü. Vildan üzerine geçirdiği kırmızı elbisesi ile çok güzel gözüküyordu. Siyah saçları pırıl pırıldı. Omuzlarından aşağıya dökülüyordu. Yüzü makyajsız olmasına rağmen çok güzel gözüküyordu. "Yarın sabah... sen de gelecek misin?" diye çekinikçe sordu.

Vildan'ın gözleri bir an öfkeyle parladı ama kendisini tuttu. "Elbette!" dedi sakin olmaya çalışarak. Turgut bu evliliğin hâlâ bir oyun olduğunu düşünüyor olmalıydı. "O artık benim de babam... Geleceğim tabii"

Adamın gözleri öyle bir parladı ki... Vildan ilk kez onun mutlu olmasından dolayı mutlu oldu. Gözleri yumuşadı. Güzel kara gözleri süzüldü. Bu cevabın onu sevindirdiği çok belliydi.

Nesrin Hanım da gülen gözlerle ikisinin bakışmasını izliyordu. O anı kaydetmeyi çok isterdi. Birbirlerine o kadar sevgiyle bakıyorlardı ki, bunu kaydedememesi çok üzücüydü.

"Bence sen yat artık evladım..." dedi damadına. "Yarın yorucu olacak... En çok da sen koşturacaksın. Hadi git dinlen..."

"Yorgun değilim aslında... Heyecandan sanırım..." Gözlerini karısından ayırdı. "Ama gidip bir elimi yüzümü yıkasam iyi olur... Hastanede bir sürü yere dokunduk. Kimseye mikrop bulaşmasın... "

O gidince Nesrin Hanım kızına baktı. Vildan yanına oturmak üzereydi.

"Sen de git..." dedi hafif bir sesle.

"Efendim?" Kocasının arkasından bakan genç kız bakışlarını çevirip merakla annesini süzdü. Ucuna oturduğu sandalyede çekinikçe duruyordu. "Ne dedin anne? Anlamadım?"

"Sen de git dedim..."

"Benim de uykum yok..."

"Saçmalama!.. Uyu diyen kim?"

Vildan iri açılmış gözleriyle annesinin yüzüne baktı. Kadının sevimli yüz ifadesindeki detayı sonradan gördü. Nefesini tuttu.

"Anne?"

"Yarın babası sağ çıkamayabilir..."

"Sen şey mi... diyorsun?"

"O senin kocan artık?"

"Anne lütfen ya! Daha düğün bile yapmadık... Sadece onun babası için yapılmış zorunlu bir evlilik bizimkisi!"

"Evli değil misiniz?"

"Evet ama..."

"Onun da şu an ilgiye ihtiyacı var... Gözlerindeki tedirginliği görmüyor musun? Artık onun karısısın. Bu gece düğün geceniz. İlk gecenizde ayrı mı yatacaksınız? Ben çocuk değilim. Beni kandıramazsın! Bir sürü ipucu gördüm... Siz daha evvel birlikte olmuşsunuz zaten!.."

"Anne!" Vildan hayretle karşısındaki bilmiş kadına baktı. İnkâr edecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra üzgünce başını eğdi. "Anladın mı?"

"Elbette... Çok kolaydı. Oturman, kalkman, onun gözlerinin içine bakman, elini tutman... Daha bir sürü şey! Hoşuma gitmedi ama... artık evlendiğinize göre sorun yok!"

"Bir kez oldu zaten..."

"Öyle mi?"

"Evet..."

"Kuşadası'nda mı? Burada mı?"

"Kuşadası'nda... Bilerek olmadı. Bir kazaydı..."

"Bunun için mi hemen evlenmek istedin? Korunmadınız mı?"

Vildan utançla başını eğdi. Yanakları iyice kızarmıştı. Annesi ile bunları konuşmak çok zordu.

"Dedim ya... Bir kazaydı..."

Nesrin Hanım alaycı gözlerle kızını süzüyordu. Dudakları kıvrılmıştı. Onun utandığını pek görmezdi. Özellikle bir erkek söz konusu olduğunda bu kadar yumuşak ve kadınsı olduğunu hiç görmemişti. Konu Turgut olunca bu çocuğa bir şeyler oluyordu.

"Ondan hoşlanmadığını sanıyordum?" diye sordu alayla.

"Hoşlanmıyorum zaten... Dedim ya! Kazaydı işte..."

"İyi ki hoşlanmıyorsun... Gözün sürekli çocuğun üzerinde! Sana baktığı zaman gözlerin parlıyor. Sana dokunduğu zaman mutlu oluyorsun! Bedeninden önce kalbini ona vermişsin..."

"Saçmalama anne ya!" diyerek annesinin sözünü kesti Vildan. Gözleri hayretle irileşmişti. Kadına bakarak isyan etti. "Ondan hoşlanmıyorum... O zorbanın teki! Benimle evlenmek için bir sürü zorluk

çıkardı. Onunla evlendim çünkü... hamile olmaktan korktum. Bunu kimseye açıklayamam. Arkadaşlarıma... size, yani en azından babama! O nedense Turgut'u çok seviyor. Üzülmesini istemem. Evlendim çünkü..."

"Ondan hoşlanıyorsun!.." diyerek onun sözünü annesi kesti bu sefer. "Hoşlanmadığı adamla kaza sonucu yatmışsın ama... tek bir kelime bile pişmanlık sözü duymadım!" Kaşlarını alayla kaldırdı. "Nasıldı bari? Hoşuna gitti mi?"

"Anne!" Hayret ve şokla nefesini tuttu.

"Git hadi... Hoşlandıysan eğer... yanına git! O iyi bir adam! En azından bu gece... mutlu olmayı hak ediyor! Ben diğerlerine bir şeyler uydururum..."

Kucağında kilitlenen ellerine bakan Vildan kararsızdı. O narin elleri terlemişti. İstemsizce avuçlarını kısa şortuna sildi. Uzun siyah saçları yüzüne dökülmüştü. Son kez başını kaldırıp annesinin yüzüne baktı. Kendisini caydırması için yalvarırcasına bakıyordu. Ama ondan hiçbir tepki alamadı.

Usulca yerinden kalktı. Eve girinceye kadar kimseyi görmedi. Çalışanlar da yatmıştı. Zaten saat çok geç olmuştu. Üst kata çıkıp koridorun başına geldiğinde biraz duraladı. Sonra derin bir nefes aldı. Kararlı bir tavırla yürüyüp Turgut'un odasının önüne geldi. Elini kapının koluna attı. Ama... yine durdu. Ne diyecekti ki ona? Utanıyordu... Sonra yeniden derin bir nefes aldı ve kolu çevirdi. Kapıyı çalmamıştı. İçeriye usulca girdi.

Kimse ortalıkta yoktu. Kendi odasından daha büyük bir odaydı. Işıklar yanıyordu. Gözlerini içeride gezdirdi. Tam ortada başı duvara dayalı harika bir yatak vardı. Çok büyüktü. Etraf daha çok erkeksi eşyalarla doluydu. Duvarlarda Turgut'un birkaç tane gençlik resmi asılıydı. Dip tarafta bir kapı daha vardı. Orası banyo olmalıydı. Gelen seslere de bakılırsa kocası oradaydı.

Yavaşça oraya yürüdü. Kapının ağzına geldi. Çekinikçe içeriye baktı. Turgut belinde sadece bir havlu ile aynanın karşısında durmuş, dişlerini fırçalıyordu. Islak saçları alnına dökülmüştü. Gözleriyle kaslı kollarını, yağsız gövdesini süzdü. Adamın seksiliğini inkâr edemezdi.

Diş fırçasını yıkayıp kaldırmaya hazırlanan genç adam, her

nasılsa onu hissetti. Başını çevirdi. Kapının kıyısında duran karısını görünce gözleri kısıldı hafifçe... Şaşırdığı belliydi.

"Vildan?" Merakla karısına doğru yanaştı. Çıplakken cüssesinin iriliği daha da belli oluyordu. Upuzun boyuyla karşısında dikilip başını ona doğru eğdi. "Ne oldu? Bir sorun mu var?" diye sordu. Onun endişesi üzerine genç kız başını salladı iki yana.

"Hayır... Bir sorun yok!" dedi çocuksu bir sesle. Onun karşısında ne yapacağını bilemeden durmak genç kızı utandırıyordu.

"İyi... Bir şey oldu zannettim." Sustu. Hâlâ kıza bakıyordu. Vildan da ona bakıyordu. Genç adam kaşlarını kaldırdı. Vildan öylece duruyordu. Turgut sonunda huzursuzca ellerini havaya kaldırdı. Meraklanmıştı. "Eee?" diye uzatarak sordu. Karısının yüzündeki bir şey belli etmeyen çocuksu ifadeyi inceliyordu. "Vildan? Ne oldu o zaman? Neden odama geldin?"

Genç kız biraz kendisine gelip yutkundu. Bu adam aptal mıydı? Aptal olmadığını biliyordu. Biliyordu ama konu kendisi olunca tam bir aptal gibi davranıyordu. Neden görmüyordu? Herkes görüyorken bu yakışıklı aptal, neden her şeyin değiştiğini görmüyordu?

"Ben..." Çekinikçe gülümsemeye çalıştı. "...diş fırçanı kullanabilir miyim?"

Adam bir kıza, bir elinde hâlâ tuttuğu diş fırçasına baktı.

"Niye? Seninkine ne oldu?"

"Benimki odamda..."

"Ne oldu ona? Yeni falan istiyorsan... şurada bir tane olacaktı..."

"Turgut..." Ona biraz daha sokuldu. "...sen aptal mısın?"

Adam kaşlarını kaldırdı yine. Genç kız kendisine sokulunca huzursuzlaşmıştı. Gri gözleri dikkatlice karısının yüzünü inceledi.

"Vildan... Bence gitsen iyi olur..." dedi durgun bir sesle.

Genç kız başını eğdi. Saçları yüzünü örttü. Onun inatçı olduğunu biliyordu. İnat etmiş, kendisinin peşinden koşmuştu. İnat etmişti, kendisini elde etmiş, karısı yapmıştı. İnat etmiş, kalbine kadar sızmıştı... Şimdi de inat ediyordu. Söz verdiği için asla kendiliğinden karısına dokunmayacaktı. Artık öpmeye bile çekinen bir adam... nasıl yeniden

eski haline döndürülürdü ki?

Başını kaldırdı. Ne kadar da mesafeliydi.

"Bu gece ilk gecemiz..." diye mırıldandı. "Biz evliyiz artık!.."

"Yani?"

"Saçmalama artık! Evliyiz işte!" Sesi sinirli ve sabırsız çıktı. "Ne istiyorsun? Yalvarayım mı? İstemiyorsan eğer... giderim! Ben de zaten sana çok bayılmıyorum!" Dudaklarını sıktı. Neden şimdi böyle demişti ki? Bu laf onun bir adım daha geri gitmesine sebep olacaktı. Gözlerini huzursuzca kırpıştırdı. Derin bir nefes alıp sinirini yok etmeye çalıştı. Sinirliydi işte! Kendisini artık istemeyen bir adama kendiliğinden bedenini sunmak onu sinirlendiriyordu.

"Rahat ol!" dedi genç adam. Sesi sakindi. Karısına güven verircesine anlayışlıydı. "Evet... bugün evlendik fakat... senden bir şey beklemiyorum. Hiçbir şey yapmaya zorunlu değilsin... Sanırım bu aklı da sana annen verdi? O çok tatlı bir kadın ama... her halde gerçekleri tam bilmiyor!?"

"Hangi gerçekleri?"

"Ona benden hoşlanmadığını söylemedin mi?" Alaycı bakışları Vildan'ın yüzünde gezindi. "Bana bayılmadığını ona da söylemelisin..."

"Her şeyi söylemek zorunda değilim... Ama çok merak ediyorsan... senden hoşlanmadığımı biliyor. Bunu bir tek sana anlatamamıştım... Ama işte... sonunda evlendik! Hem de o kadar direnmeme rağmen! Artık senin karınım. Ve o... bu gece... ilgiyi hak ettiğini düşünüyor!"

"Annen istedi diye... benimle olacaksın yani?" Gülümsemesi yayılmıştı. Alayca bakışları karısının güzel yüzündeydi. "Yoksa artık bana acımaya mı başladın?"

"Sana asla acımam..." Bazen dilini tutamaması ne kötüydü. Ama adamın gülümsemesi sinirini bozmuştu. "Ama düşününce... sen erkeksin ve... belki..." Omuz silkti. "Aklından geçmiş olabilir! Karın oldum ya!.. Senetleri de verdin!"

"Odana dön Vildan ..." diye mırıldandı adam. "Güzelce uyu! Yarın ameliyata geleceksen, erken kalkman gerekecek."

"İstemiyorsun yani?" Yaşadığı hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı. Yine ağlamak istiyordu. Dudağını içeriden ısırıp kendisine engel oldu.

"Hayır!" dedi adam durgun bir sesle. "İstemiyorum... Daha fazla konuşup beni üzme. Benim için şimdilik fedakârlık yapmanı da istemiyorum. Bu gece zaten zor bir geceydi. Bir de kollarımın arasında kıpırdamadan yatan bir kadına dayanamam!"

Genç kız mücadeleyi kaybetmeye başladığını hissediyordu. Onun inadını kıramayacaktı. Çünkü onun inadını kıramayacak kadar çok... Turgut'u kırmıştı. Her sözünde onu aşağılamış, kızgınlığını yüzüne vurmuştu. Evet, o da sütten çıkma ak kaşık değildi ama...yine de...

"Ben... elimden geldiğince... sana cevap vereceğim!" dedi aniden. Bunu nasıl olup da söylediğine akıl erdiremiyordu. "Kıpırdamadan yatmayacağım... Söz!.."

"Vildan... lütfen!"

"İleride çocuklarımıza ilk gecemizi ayrı geçirdiğimizi söylemek istemiyorum..."

"Sen ne dediğini bilmiyorsun!"

"Turgut..." Ona iyice sokuldu. Bir elini göğsüne götürdü çekinikçe. Parmak uçlarında nemli erkeksi tüyleri hissetti. Yavaşça bunları okşadı. Sonra keskin hatlı çenesine, oradan da ensesindeki nemli saçlara gitti. "...öpsene beni!" dedi çocukça.

"Vildan!"

"Hadi öp beni..." Kırmızı dudaklarını ona uzatmıştı. Parmak uçlarında yükselirken, adamın ensesinden hafifçe bastırdı. Uzun zamandır istediği şeyi yaptı. Mis gibi nefesini ağzında hissederken, gövdesini kocasına yasladı. Hafif, fazla ateşli olmayan ama çok duygusal bir öpücüktü. O kadar güzeldi ki, adam geri çekildiğinde, bir an gözlerini açacak gücü bulamadı. Sonunda uzun kirpikleri aralandığında, rengi koyulaşmış gri gözlerin kendisini süzdüğünü gördü.

"Bu gece... birbirimize söylediklerimizi unutalım mı?" diye sordu yavaşça.

"Sen içki mi içtin?" Turgut onun elini tutup ensesinden yavaşça çekti. Diş fırçasını kıyıya bırakıp huzursuzca yanından geçti. Odaya girdi. Ardında kalakalan Vildan, onun kendisinden uzaklaşmasını izledi. "Yarın

pişman olacağın şeyler yapma!" dedi sertçe Turgut. Odanın ortasındaki yatağa gidip oturdu. "Sırf annen istedi diye birlikte olamayız. Benim morale ihtiyacım yok. Moralim gayet iyi... Hepimizin iyi... Hele babam sanki ameliyat olmayacakmış gibiydi. Beş yıldızlı otelde kalıyormuş gibi keyfi yerindeydi. Anneme yol boyu bir sürü şey söyledi. Dünya turu yapacaklarından, torunlarından falan... Hepsi de senin sayende... Ben evliliğimizden memnunum. Benim moralim çok iyi... Bunların hepsi benden nefret etmene değer..."

"Turgut!.." Ona doğru yaklaşıp adamın sözünü kesti. Gözleri yanıyordu. "Canın cehenneme! Sen aptalın tekisin! Ben bu gecelik... kocalık haklarını kullanman için sana izin veriyorum ama sen... beni reddediyorsun. Yaptığım çok mu kolay sanıyorsun? Bir daha da sana yanaşacağımı sanma! Şansını kaybettin! Artık anlaşmamız dışında bana bir daha elini süremezsin! Bir an senin için yumuşadım... Babandan dolayı sana sempati duydum... Kocam olduğun için ilgiyi hak ettiğini düşündüm... Ama sen hiçbir şey hak etmiyorsun! Ama doğru! Senin sevgililerin varken... benim gibi tecrübesiz birini ne yapacaksın? Sen onların kollarında zaten mutlu olursun! Benden çocuğunu garantilesen tamam! Ben de beni sevdiğine gerçekten inanmıştım! Ne aptalım... Sen beni sevmiyorsun!.. Sen benim ilgimi hak etmiyorsun!"

Genç adam asık bir suratla oturuyordu. Hiç cevap vermedi. Sadece karısının kızgın gözlerine bakıyordu.

"Beni artık istemiyor musun?" diye sordu Vildan. Siyah gözlerinin ateşi devam ediyordu. Fakat sesi yavaş çıkmıştı. Onun tepki vermemesine üzülmüştü.

"İstediğimi biliyorsun!" dedi genç adam sakince. "Ama böyle olmasını istemiyorum..."

"Ne var ki bu durumda? Bu gece benim de düğün gecem ve... ben de yalnız uyumak istemiyorum! Niye inat ediyorsun?"

Yanına gidip önünde durdu. Uzanıp elini tuttu. Bu iri ve güçlü elleri seviyordu. Onların yeniden bedeninde dolaşmasını çok arzuluyordu. Yavaşça çekip onun isteksizce ve tereddütle ayağa kalkmasını sağladı. Şimdi aralarında birkaç santim vardı. Turgut'un kısılmış gözleri karısınınkilerle kesişti. Uzun süre kararsızca yüzünü süzdü.

"Yarın pişman olacaksın..." dedi dikkatli bir tonla.

Vildan başını salladı. “Belki... Benim sorunum!”

“Annen istediği için yaptığından... ona da kızacaksın!”

“Belki... Onun sorunu!”

Turgut sıkıntıyla nefes aldı. “Çok inatçısın... Bir de bana inatçı diyorsun?”

“Evet... Bu da senin sorunun!..”

Genç adam kısa bir tereddütten sonra, onu belinden tutup hafifçe kendi bedenine yasladı. İri elleri incecik belini rahatlıkla kavrayabiliyordu. Vildan ona yaslandığında, bütün kızgınlığı geçivermişti. Genç adam son kez sordu.

“Emin misin?”

Vildan cevap vermektense ellerini kocasının geniş sırtına koymayı tercih etti. Kırmızı dudaklarını uzattı. Hem de çok emindi. Şu anda bu aptal adamdan başka bir şey istemiyordu. Onun ilgisine ihtiyacı vardı. Onun ısısına ihtiyacı vardı. Bedeni yeniden onun dokunuşlarını arzuluyordu. Göğüslerinde yeniden o ateşli dudakları hissetmek istiyordu. Söylediği her şey bahaneydi. O bu gece yeniden kadın olmak istiyordu. Bunu da bildiği tek erkekten istiyordu. Kollarında mutlu olduğu tek erkekten...

Bir el sırtından bluzunun içine girince hazla ürperdi. Dudaklarına kapanan dudaklara usulca cevap verdi. Hâlâ inat ediyordu. Çok arzuluyormuş gibi görünmek istemiyordu. Sırtının kavisinde gezinen hassas parmaklar bir süre sonra, bluzunu tutup yukarıya çekti. Onun başından sıyrılıp çıkarılmasına izin verdi. Usta parmaklar sutyeninin arkasını açmaya kaydığında da hiç direnmedi. Gözlerini adamın yüzünden ayırmıyordu. Sutyeni omuzlarından sıyrılınca, alevli gözler bir an çıplak göğüslerinde gezindi. Acele etmeden tek eliyle ikisini de okşadı genç adam. Sonra kızı yeniden kendi bedenine yasladı. Sertleşmiş göğüs uçları adamın geniş göğsüne yaslandığında Vildan bundan hoşlandı. Dudakları yeniden birleşti.

Her şey bir rüya gibiydi. Yatakta bütün vücudu öpülürken, lambayı kapatması için yalvardı. Ama kocası buna izin vermedi. Aydınlık odada hasret ve hayranlıkla Vildan’ın ince ve diri vücudunu seyrediyordu. Dudaklarını geri çekmişti ama bir eli gergin bedenini

okşayıp duruyordu.

"Çok güzelsin..." diye mırıldandı adam.

"Utanıyorum..." dedi çocukça. O da adamın çıplak bedenine bakıyordu.

Kara kafası göbeğine yeniden gömülünce daha da utandı. Sesini çıkarmadı. Daha evvel defalarca bunu düşünmüştü. Yeniden hoşlanıp hoşlanmayacağını merak etmişti. Ateşli dudakların daha aşağıya kaymasını hem istiyordu hem de istemiyordu. Davetkâr bir şekilde bacaklarını yavaşça açtı. Kasıklarında gezinen dudaklar yüzünden belini gerdi. Ağzından minik bir inleme çıktı.

"Ne olursun... lambayı kapat!.." dedi zorlukla... Adam onu duymamış gibi davrandı yine. Bir süre sonra yukarı çıkıp, göğüslerini öpmeye başladı. Onun ağırlığı Vildan'ı hiç rahatsız etmiyordu. Göğsünü öpen aptal kafasını tutup iyice kendisine bastırdı.

Dayanma gücü azalıyordu. Onun kendisiyle oynamasına dayanamıyordu. Kollarını başının arkasına atıp vücudunu iyice gerdi. Yatağın başlığını yakalamıştı. Genç adam hayranlıkla mis kokulu tertemiz koltuk altını, boynunu, terlemiş şakağını öptü. Sonra hafifçe doğruldu.

Sonunda istediği oldu. Hafif aralanan gözleri, adam kendisine sahip olunca, keyifle yumuldu. Kollarını ve bacaklarını ona doladı. Artık rahattı. İstediği gibi davranabilirdi. Nasılsa kocası olmuştu. Kendisini tutması için bir neden kalmamıştı.

İlk seferkinden bile güzel olduğunu kabul ediyordu. İnlemelerini gizlemeye çalışmadan sarıldı kocasına. Sağlam bedenini kucaklamak çok güzeldi. Canı hiç yanmıyordu. Ağırlığını fazla hissetmiyordu. Bütün istediği onu kendisine biraz daha çekmekti. Bir süre sonra Turgut yana kayıp narin bedeni kendi üzerine çekiverdi. Vildan kızarmış yanaklarla ona baktı. Genç adam kızın tertemiz saçlarını hafifçe yüzünden çekti. Buğulu gözlerle bakan siyah gözlerini süzdü.

Vildan ne yapması gerektiğini hissetti. Doğrularak ellerini kocasının geniş omuzlarına dayadı. Uzun saçları boynundan iki yana dökülerek kocasının yüzünü kaplamıştı. Diri göğüslerini avuçlamasına izin verdi. Bedenini kıvırarak o iri ellere yaslandı. Kontrolü eline almak

hoşuna gitmişti. Fakat bir süre sonra içinde bir şey patlama noktasına yaklaşınca, nefesi de hızlandı. Ona hazır olduğunu belli etti. Gözlerini yumdu. Sonuç... çok güzeldi.

Adamın üzerine yığıldığında kıpırdayacak hali yoktu. Bir süre öyle kaldı. Sonra zorlukla yana kayıp sırt üstü yatağa uzandı. Nefesleri düzensizdi. Genç adam da yan dönmüş, bir eliyle göğsünü avuçlamışken, yüzünü de diğer göğsüne yaslamıştı. O da nefesini düzenlemeye çalışıyordu. Farkında olmadan elini onun saçına attı. Siyah saçlarını tuttu. Parmak uçlarını hâlâ nemli olan saçlarda gezdirdi.

Göğsüyle bir süre oynayan adam başını kaldırdı. Vildan'ın doymuş yüzüne baktı.

"Gördün mü!" diye fısıldadı genç kız ona. "Düşündüğün gibi olmadı. İstediğin gibi arzulu muydum bari?"

Turgut gülümsedi. Gözleri yine eskisi gibi parlamıştı. "Bu gece için üç yıl bekledim... Düşündüğümden bile güzeldi!"

"Kuşadası'nda güzel değil miydi?" diye hafif bir iğnelemeyle sordu.

"Orada... seni zorlamıştım! Hâlâ çok üzgünüm..."

Vildan derin bir nefes aldı. Gözleri hâlâ yorgun bakıyordu. "Sanırım... ben de suçluydum..." diye itiraf etti dürüstçe. "Sana çok çanak tuttum... Bakire olduğumu söyleyecektim ama... seni üzmek için söyleyemedim! Beni sürekli kızdırıyorsun!"

"Biliyorum... Seni yakından tanıdıktan sonra senden artık uzak kalamıyordum..." Başını eğip dudaklarını yeniden göğüs uçlarında gezdirdi. Vildan gülümsedi. Birisine ait olmak güzel bir şeydi. Göğsünü öpen adamın saçlarını okşamaya devam ediyordu. Bunu yapmayı çok uzun zamandan beri istiyordu. Kalın, gür saçlar parmaklarının arasından kayıyordu. Turgut dudaklarını çekip yeniden karısının güzel yüzüne baktı. Vildan hemen gülümsemesini gizlemişti. "Bu gece... odana dönecek misin?" diye sordu hafifçe...

"Dönmem lazım..." dedi Vildan. "... Ama nasılsa herkes ne yaptığımızı anlamıştır. O yüzden..." Kocasını iteleyip sırt üstü devirdi. Çocuk gibi sokuldu ve başını geniş omzuna yasladı. İyice yerleşmeye çalışırken "...burada uyumayı düşünüyorum!" diye mırıldandı. Sesi de

gözleri de uykuluydu. "Sarıl bana... Üşüdüm..."

Genç adam gülümseyerek onu sardı. Tek koluyla bile narin bedenini sarmalayabiliyordu. Bir eliyle uzanıp başucundaki düğmeye dokundu. Odanın lambası söndü. Sonra karısına biraz daha sarıldı. Dudaklarını mis kokulu siyah saçlarına gömdü. Vildan kıpırdandı ve kendisini ona teslim etti.

Onun kuvvetli kollarında uyumak güzeldi. Sabaha kadar deliksiz uyudu. Ahtapot gibi adama sarıldığını hatırlıyordu. Uyandığında bile ona sımsıkı sarılmıştı. Uzun kirpikleri aralandığında, yüzü hâlâ onun omzundaydı. Uyandığında Turgut'un kolunun ağrıyacağı kesindi. Başını kaldırıp yakışıklı yüzüne baktı. Neden bu kadar yakışıklıydı ki? Uykuda bile erkeksi yüzü nefes kesiciydi. Onu o kafeteryada ilk gördüğünden beri yakışıklılığından etkilenmişti. Şimdi ise onun koynunda olmaktan hiç rahatsız değildi. Bu duygusuna bir isim bulmalıydı artık... Yoksa?..

Örtüyü üzerinden atıp doğruldu. Hâlâ çıplaktı. Yatakta dizlerinin üzerinde doğrulup elini onun sakalı uzamış yüzünde gezdirdi...

"Turgut!.." diye fısıldadı. Genç adamın gözleri hemen açılmıştı. Kısılı bakan güzel gri gözleri önce onun diri göğüslerinde takılı kaldı. Sonra uyku sersemliğini atınca yüzüne baktı. "Hadi..." diye yavaşça konuştu Vildan kocasına.. "Kalkma vakti..."

Genç adam dirseği üzerinde doğruldu. Duvardaki saate baktı. Sonra gülümseyerek onu kendisine çekti ve yuvarlayarak altına aldı. Kollarıyla sıkıca hapsetti.

"Daha vakit var..." diye mırıldandı. Gözleri karısının güzel yüzündeydi. "Sabahın bu saatinde nasıl bu kadar güzel olabiliyorsun?"

Vildan içini saran mutlulukla gülümsedi. Bir erkekle uyanmak ne güzeldi. Bir erkeğin kollarında olmak onun tarafından okşanmak ne güzeldi.

"Bırak beni..." dedi çocukça. Göğsünü tutan eli çekmeye çalıştı. "Banyo yapmalıyız... Geç kalmayalım... Hastaneye ben de geleceğim..."

"Birazdan kalkarız... Bu güzel gece için şimdi annene mi teşekkür etmeliyim?"

"Etmesen daha iyi... Utandırma beni!"

"Pişman mısın peki?"

"Olmadığımı biliyorsun!" dedi utançla. "Seni ben zorladım... İlk gecemizde... yalnız yatmana izin veremezdim..."

"Tüm sebep bu mu?"

"Ne olabilir ki?" Güzel gözleri süzüldü. "Çocuk da var tabii..."

"Evet... Çocuk..." Adam göğüslerini yavaş yavaş okşuyordu. Bundan vazgeçip yüzüne tırmandı. Dudaklarını, elmacık kemiğini, saçlarını okşadı... Vildan yeniden heyecanlanmaya başlamıştı.

"Hadi kalkalım..." diye mırıldandı adam. Ellerini çekip kızı saldı. Doğrulup çırılçıplak yataktan çıktı. Onun karşısında durup alaycı bir tavırla gülümsedi. "Birlikte banyo yapmak istemezsin tabii?" diye sordu.

"Elbette istemem!" dedi Vildan yataktan çıkarken. Gözleri adamın vücuduna kaymasın diye elinden geleni yapıyordu. "Zaten giysilerim ve çamaşırlarım odamda... Oraya nasıl gideceğim bilmiyorum. Dün geceki kıyafetlerimi giyeceğim ama inşallah dışarıda birisi görmez... Hemen anlarlar!.."

"Daha bu saatte kimse kalkmamıştır. Rahat ol..."

Vildan aceleyle üzerine kıyafetlerini giyip iç çamaşırlarını eline aldı. Kapıya yönelirken adamın yanından geçmesi gerekiyordu. Hemen önünde durup gözlerine baktı. Sonra parmak uçlarında yükseldi. Dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. Gözleri gri gözlerdeydi. "Dün gece... çok güzeldi. Teşekkür ederim... Bu sefer ben de istedim. İyi bir âşık olduğunu inkâr etmiyorum. Ama... düğün gecemiz olduğu içindi... Biliyorsun! Yani sana..." Sustu. Genç adam alaycı bir tavırla gülümsüyordu.

"Evet, bana bayılmadığını biliyorum... Bunu açıkça söylemiştin. Ayrıca dün gece neden burada olduğunu da açıklamıştın, seni anlıyorum!" dedi adam sakin bir sesle.

"Öyle mi?" Dudaklarını ısırdı hafifçe...

"Meraklanma! Bu yakınlığından fazla bir sonuç çıkarmam... Boş hayallere kapılmayacak kadar yaşlıyım... İçin rahat olsun!"

"Yaşlı falan değilsin... Ben sadece..."

"Vildan!.." Genç adam sabırsızca adını söylemişti. Gülen gözlerini hafifçe kıstı. "Hadi git hazırlan... Kendini yorma. Kırk dakika

sonra aşağıda buluşalım. Bu geceyi de bir daha konuşmayız!"

Vildan başını eğdi. Dönüp kapıya yürüdü. Dışarı çıkmadan önce dönüp ona bakmak istedi ama yapamadı. O bu geceyi unutmak istemiyordu ki! Üzgünce odasına gitti. Keşke bu kadar gururlu olmasaydı. Keşke onun sevgisinden emin olabilseydi. O zaman her şey daha kolay olurdu. Ona gerçeği söyleyebilirdi. Ama uzun zamandan beri onun sevgisinden emin olamıyordu. Adamın kendisini arzuladığını biliyordu fakat sevmek... Bu konuda artık şüpheleri vardı.

Güzelce banyo yapıp giyindi. Giydiği beyaz pantolon ince bacaklarını ve seksi kalçalarını meydana çıkarmıştı. Gülümseyerek aynada kendisine baktı. Gece kalçalarını kavrayıp sıkıca çeken ellerin baskısını hâlâ hissediyordu. Onun tarafından ellenmekten hoşlanıyordu. Bu adamın sevimli çekiciliğine ve erkeksi cazibesine karşı koyamıyordu.

Beyaz gömleğinin üzerine saçlarını atkuyruğu yaptı. Sonra kendisini beğenmedi. Aslında çok güzel gözüküyordu ama "Yine çocuk gibi oldum..." diyerek atkuyruğunu çözdü. Güzelce tepesinde topladı. Saçları çok uzun olduğu için topuz olmaları zor oluyordu. Bazı asi saçlar kurtulmaya çalışıyordu. Sinirle söylenip odadan çıktı. Aşağıya indiğinde annesinin yeni gelen gazetelere baktığını gördü. Kahvaltı masası hazırdı. Başka kimse yoktu. Turgut da yoktu. Zaten erken inmişti aşağıya.

"Günaydın!" dedi annesine keyifle. Yanağından öpüp hemen yanındaki koltuğa oturdu. "Erkencisin?" dedi ona. Annesi omuz silkti.

"Uyuyamadım... Heyecandan olmalı! Metin Bey'i düşünüp durdum. İnşallah ameliyat iyi olur da kurtulur adamcağız. Makbule Hanım da onu çok seviyor. Fena bir şey olursa kadın perişan olur..."

"Evet! Onlar da hâlâ sizin gibi birbirlerine aşıklar. Ama merak etme! İçimden bir his her şeyin güzel olacağını söylüyor. O kurtulacak. Bunu biliyorum."

"İnşallah!" Sustu. Merakla kızına bakıyordu. Sonra hafifçe göz kırptı. "Eee?" dedi uzatarak. "Gece ne oldu? Sen rahat uyudun mu?"

Vildan bir an utançla etrafına baktı. Sonra annesine döndü. Gülümsemesi artmıştı. "Çok güzeldi... İlk kez bir erkeğin kollarında uyudum ve yine onun kollarında uyandım. Hiç rahatsız olmadım. Çok güven vericiydi!"

Annesi de gülümsüyordu. Kızının kadınlığı yaşadığını ve bundan hoşlandığını görebiliyordu. Onun gözlerinde uzun zamandır böyle bir ışık görmemişti. Ataman'ı tanıdığı günden beri kızının gözleri parlak, bakışları hülyalıydı. Ne kadar itiraz etse de gerçek gün gibi açıktı.

"Peki, ne zaman söyleyeceksin?" diye sordu kızına.

"Neyi?"

"Hadi Vildan, yapma! Herkesi kandırabilirsin ama beni kandıramazsın. Sen benim kızımsın ve ben sendeki her türlü değişikliği kolaylıkla fark edebilirim. Söyle bana, ona ne zaman gerçeği söyleyeceksin?"

Vildan başını eğdi. Aslında bu konuda konuşmak istemiyordu. Kendi kendisiyle bile barışık değildi. Bu konu kabul edemeyeceği kadar inanılmazdı.

"Bilmiyorum..." dedi yavaşça.

"Niye?"

"Şimdi söyleyemem... Bunu yapamam... Ona karşı mücadeleyi kaybettiğimi kabul etmeye hazır değilim..."

"Saçma!.. Niye mücadele ediyorsun ki?.."

"Çünkü... benden istediği tek şey bir bebek! Beni sevdiğini sanıyordum ama... artık bundan da emin değilim. Onu kıracak çok şey söyledim. Sırf üzülsün diye bir sürü laf ettim. Kaç gündür bana karşı mesafeli... Çok nazik fakat mesafeli... Suç benim, biliyorum. Eskiden hep neşeyle gülerdi. Şimdi sadece gülümsüyor. Öylesine işte... Bakışları hoşuma gitmiyor. Ayrıca..." Güzel gözleri süzüldü. Yüzünü hafif bir karanlık kapladı. "...Ayrıca benden önce bir sevgilisi varmış. Ben de o günlerde bu ilişkiye devam edebileceğini, bana dokunmaması karşılığında bunu kabul edebileceğimi söyledim..."

Annesi nefesini saldı. Bu kızın yaptıklarına inanamıyordu.

"Şimdi de sözünden geri dönemiyorsun, öyle mi?"

"Evet..."

"Onu kıskanıyorsun?"

"Hem de çok! Hiç sevgilisinden bahsetmiyor. Ne adını biliyorum, ne de kim olduğunu... Sadece çok güzel olduğunu kaçırdı ağzından... O

kadının kollarına gidecek diye ödüm kopuyor!"

"Söyle ona!"

"Söyleyemem..."

"Artık evlisiniz!"

"Babası için yaptığımı zannediyor!"

"Söyle ona!" diye tekrarladı annesi.

Merdivenlerden gelen bir ses duyunca ikisi de başını çevirdi. Turgut ve babası Yusuf Bey konuşarak merdivenlerden iniyorlardı. Her ikisi de temiz ve bakımlı gözüküyordu. Turgut nemli saçlarını geriye taramıştı. Geniş alnı ve yakışıklı yüzü meydana çıkmıştı. Bir parça saç yine alnına dökülmeye hazır bir halde bekliyordu. Gülümseyen yüzünde babasının ameliyatından duyduğu memnuniyet ve beraberindeki endişe biraz hissediliyordu.

İki erkek yanlarına gelince konuşmalarını kestiler. Birbirlerine günaydın dediler. Turgut bir an için elini karısının omzuna koymuştu. Bunun annesi ve babası için göstermelik olduğunu hissetti. Eğilip karısının şakağına bir öpücük kondurup doğruldu. Elini de çekmişti.

"Siz de gelmek istiyormuşsunuz..." diye mırıldandı Turgut Nesrin Hanım'a. "Aslında gerek yoktu... Boşu boşuna bekleyip yorulacaksınız. İsterseniz siz evde kalın? Ameliyattan sonra ben sizi götürürüm."

"Olmaz!.." dedi kadın kesin bir sesle. "Böyle bir günde bizim de orada olmamız en doğrusu. Damadımı ve ailesini yalnız bırakmayız. Ayrıca baban için de moral olur. Biz de geliyoruz." Eli kocasının elindeydi.

"Siz bilirsiniz!" dedi Turgut kibar bir gülümsemeyle. "O halde biz kahvaltıya başlayalım. Aydan okul için kızını hazırlıyordu. Onlar da birazdan gelir. Hep beraber çıkarız evden. İki araba ile gideriz."

Evin yardımcısı Melek Hanım elinde çayla mutfaktan çıktı. Onun da yüzünde hafif endişeli ve heyecanlı bir hal vardı. Metin Bey'i herkesin ne kadar sevdiği belliydi. Çayları bardaklara koyarken Aydan ve Salih de geldi. Yanlarında küçük Nilay, okul kıyafetlerini giymişti.

"Melek teyzen seninle ilgilenecek tamam mı? Servis geldiğinde binersin. Akşama görüşeceğiz yine..."

"Tamam anne!" dedi çocuk sevimlice. "Dedeme selam söyleyin... Onu öpün..."

"Tatlım benim... Öperim tabii! Hadi kahvaltını yap güzelce!"

Kahvaltı çok uzun sürmedi. Kimsenin iştahı yerinde değildi. Herkes belli bir heyecan içindeydi. Hastaneye giderken de Vildan annesi ile birlikte Turgut'un arabasının arka koltuğuna oturdu. Babası öne geçmişti. Salih ile Aydan da arkadan kendi arabaları ile geliyordu. Özel hastanenin içine girdiklerinde bile henüz vakit vardı. Onlar asansöre giderken hemen hastane müdürü geldi yanlarına. Orta yaşlı bir adamdı ve Metin Bey'i önceden tanıdığı belliydi. Turgut'a da inanılmaz ilgi gösterdi. Yanındaki herkesle de tek tek el sıkıştı ve hoş geldiniz dedi. Hep birlikte Metin Bey'in odasına çıktılar. Turgut'un babasının morali yerindeydi.

"Herkes de gelmiş!.." dedi şaşkınlıkla. Ama mutluluğu gözlerinden okunuyordu. Birkaç dakika sohbet ettiler. Çok büyük bir odaydı. Vildan yaşlı adamı yanağından öpüp biraz konuştu. Ona cesaret vermeye gerek yoktu. Asıl ürkek duran Makbule Hanım'dı. Sonra usulca bir kenardaki üç kişilik koltukta tek başına oturan kadının yanına gitti. Koltuğun kıyısına oturup elini tuttu.

"Siz nasılsınız?.." diye sordu. Ona artık nasıl hitap edeceğini bilmiyordu.

"İyiyim kızım..." diye mırıldandı kadın. "Biraz heyecanlıyım! O benden daha metanetli!"

Vildan güldü. "Evet... belli zaten! Turgut da heyecanlı... İşin doğrusu ben de öyle... Sizi anlıyorum... Fakat iyi olacak! Bunu hissediyorum... O da oğlu gibi inatçı... Kesinlikle iyi olacak!"

"Umarım... Sayende... öyle mutlu ki! Sadece ameliyata ikna olmasını kastetmiyorum. Senin oğlumuzu ne kadar sevdiğini gözlerinden görebiliyoruz ve bu da bizi mutlu ediyor. Turgut'un yıllarca işi başından aşkındı. Hiç özel hayatı olamadı. Belki bir iki kadın olmuştur ama bize hiç birisinden bahsetmezdi. Çok ketumdur. Bahsettiği tek kadın sensin... Sen hem onun hem de bizim hayatımızı değiştirdin. Turgut da artık işlerini hafifletmekten ve sana zaman ayırmaktan bahsediyordu..."

"Bunu... ne zaman söyledi?"

"Buraya ilk geldiğiniz gece..."

Tabii artık çok geçti. Onu bilerek ve isteyerek üzmüştü. Kendisi de üzülmüştü ama şimdi şartlar değişmişti. Ona o kadar sert davranmamış olmayı çok isterdi.

Bir süre sonra iki hemşire gelip Metin Bey'i hazırlamaları gerektiğini söylediler. Adamı bir tekerlekli sandalyeye oturtacaklardı. O hiç kimseyle vedalaşmadı. Sadece karısını hasretle öptü. Makbule Hanım'ın gözleri sulanmıştı. Diğerlerine de hafifçe gülümsemekle yetindi.

"Meraklanmayın... Yine görüşeceğiz" dedi keyifle.

Turgut ve müdür önden gitmişlerdi. Vildan onu yarım saat kadar sonra ameliyathanenin bekleme salonuna girdiğinde gördü. Yüzü sakindi ama gergin olduğu yürüyüşünden belliydi.

"Şimdi ameliyata aldılar..." diye mırıldandı. Gözleri annesindeydi. "Seni çok sevdiğini söylememi istedi..."

Makbule Hanım'ın gözleri yeniden sulanmıştı. Onun yanında oturan Aydan'ın da ağlamamak için kendisini zorladığı belliydi. Turgut yavaşça Vildan'ın yanına oturdu. Genç kız onun huzursuzluğunu hissetti. Elini uzatıp o iri eli tutmak istedi. Bir an kararsız kaldı. Sonra omuz silkti. Kocasıydı, tabii ki bu zor günde ona destek olacaktı. Minik avucuyla onunkini kavrarken gözlerinin içine baktı. Gri gözler gerçekten de endişeliydi.

"İyi olacak..." diye fısıldadı. "Çocuğumuzu görecek..."

Turgut ona gülümsedi. Bu sözün onu rahatlattığı belliydi. Bir şey demedi. Elinin karısının elinde kalmasına izin verdi. Geriye yaslanıp ilerideki bir noktaya dikti gözlerini.

"Ne yapacaklar şimdi?" diye yine fısıltıyla sordu.

"Saçlarını kesecekler. Kanını inceltmek için ilaç verdiler. Kafatasından girip tıkanık damarları açmaya çalışacaklar. Damarların tıkandığı pozisyon çok tehlikeli... Bir aksilik çıkmazsa iki üç saat sonra ameliyattan çıkacak."

"Bir aksilik çıkmayacak... Nereden biliyorsun dersen?.. Bilmiyorum ama... bir aksilik çıkmayacağından eminim."

Turgut gülümseyerek başını salladı. Bir şey demedi ama karısının elini hafifçe sıkmıştı. Bir saate yakın el ele oturdular. Diğerleri de sessizce bekliyordu. Fazla konuşmuyorlardı. Arada birileri çay getirdi. Turgut çayını aldıktan sonra ayağa kalkmıştı. Bekleme salonundan çıkıp bir süre gözden kayboldu. Geri geldiğinde ameliyatın şimdilik iyi gittiğini öğrendiğini söyledi. Sözleri herkesi rahatlattı. Yüzlerde rahatlamanın verdiği bir ışık gözüktü.

Sonunda ameliyatın bittiğini öğrendiler. Sıkıntılı bekleyişin bittiğini, içeriye genç bir doktorun girişi müjdeledi. Orta boylu ve saçları dökük bir doktordu. Gözlüklerinin ardından bakarken, Turgut'a doğru keyifle gülümsemişti.

"Her şey mükemmeldi..." dedi. "Bir sorunla karşılaşmadık. Zordu ama beklediğimiz gibiydi. Sanırım başarılı bir ameliyat yaptık. Az sonra yoğun bakıma çıkarılacak. Orada camın arkasından görebilirsiniz. Ayılması biraz sürer. Yarın da yoğun bakımda kalacak. Öbür gün normal odaya çıkar... Bir süre sonra da taburcu olur. Bundan sonrası kendisine bağlı..."

"Sağ ol Cemil... O kendisini toparlar!" dedi Turgut.

Doktor herkesin tebriklerini kabul ederken gözü Vildan'a takılmıştı.

"Sizi de tebrik ederim ayrıca!.." dedi genç doktor. "Allah mesut etsin. Nikâhınıza gelemedim. Bir ameliyatım daha vardı. Yetişmem mümkün olmadı. Güzel olduğunuzu biliyordum ama bu kadarını beklemiyordum. Turgut çok iyi bir seçim yapmış. Birbirinize çok yakışıyorsunuz."

"Teşekkürler!" dedi Vildan nazikçe gülümseyerek. Ona kendisinden başka birinin daha Turgut diye hitap ettiğini duymak hoşuna gitmişti. "Öbür ay da düğünümüz var. Ona gelirsiniz belki?"

"Evet... Kesinlikle gelmek isterim. Eşimi de sizinle tanıştırırım. O da İzmir'li... Burada biraz yalnızlık çekiyor."

"Memnun olurum."

Bir süre sonra hep birlikte yoğun bakım kısmına geçtiler. Orada da oturma koltukları vardı. Büyük bir cam pencerenin ardından içeride yatan hastalar görülebiliyordu. Metin Bey buraya getirilmişti bile… Bir

sürü kablo ve alet adamın üzerinde sarkıyordu. Başı sarılıydı. Kendisinden başka biraz ileride bir hasta daha yatıyordu.

Doktor Cemil on dakika sonra geri geldi. Üzerini değiştirmişti. O gün başka işi olmadığı belliydi.

"Bence hepiniz burada kalmayın!" dedi sakince. "Yapacağınız hiçbir şey yok. Biz zaten kontrol ediyoruz. Her şeyin çok düzgün seyrettiğini öğrendim. Bugün zaten yanına girme ihtimaliniz de yok. Ameliyat yeri çok kolay enfeksiyon kapabilir. Bir kişi kalsa yeter. Ona bile gerek yok ama... içiniz rahat etsin diye söylüyorum. Turgut... Aileni götür buradan!"

Turgut başını salladı.

"Anne... Hadi sizi bırakalım. Zaten misafirimiz var. Onlarla biraz ilgilenirsen, dikkatin de dağılır, biraz kendine gelirsin. Babamın durumu iyi!"

"Ama..."

"Anne lütfen! Ben zaten geri döneceğim. Sık sık seni ararım. Vildan ve ailesi de burada sefil olmasın. Sen de boşu boşuna yorulacaksın."

"Turgut doğru söylüyor..." dedi genç doktor. "Gelininiz ilk gününü burada geçirmesin. Hadi sizler gidin!.."

Vildan Turgut'un kolunu çekiştirdi.

"Ben seninle kalmak istiyorum!" diye fısıldadı.

"Olmaz!" Kocasının sesi kesin kararlıydı. "Yapacağın bir şey yok. Burada benimle kalmanın da bir anlamı yok. Sen de gidiyorsun!"

Herkes isteksizce kapıya yönelmişti. Yine de Metin Bey'in durumunun iyi olmasından dolayı duyulan bir keyif vardı üzerlerinde. Az konuşan Salih bile sevinçten gözleri sulanan karısına sarılmış, onu teselli edercesine bir şeyler söylüyordu. Vildan'ın annesi de Makbule Hanım'ın koluna girmişti ve iki kaynana, konuşarak ilerliyorlardı.

"Sen?"

Genç adam gülümseyerek karısının gözlerinin içine baktı.

"Ne olmuş bana?"

"Sen ne yapacaksın?"

"Birkaç işim var. Hastane işleri işte! Burada biraz kalıp akşama dönerim. Annem de gece mutlaka burada kalmak isteyecektir. Ona söz dinletemem."

"Ben... ben de seninle kalayım!" Kolunu tuttu yine. "Lütfen!"

"Hayır! İkimizin kalmasını gerektirecek bir şey yok! Seni eve bırakacağım..."

"Yarın gidiyorum ama?.."

Turgut bir an duraladı. Gözleri karısının beyaz, resim güzelliğindeki yüzünü inceledi. Genç karısının ne demek istediğini anlamamıştı. Alaycı bir gülümsemeyle dudaklarını büzdü.

"Sakın beni özleyeceğini söyleme?" dedi gülümseyerek.

Vildan kızardı. Gözleri hemen öfkeyle doldu. Onun bu duyarsızlığı yüzünden içindeki melek hemen şeytana dönüştü. Dişlerinin arasından fısıldadı.

"Ne münasebet! Sadece..." Gururlu bir tavırla burnunu kaldırdı. "...ben de babanı merak ediyorum. Benim yüzümden ameliyat oldu. Tam ayıldığında ben de burada olmak istiyorum. Seni niye özleyeyim ki?"

"Ben de öyle düşünmüştüm zaten!"

"Evet... Güzel bir gece geçirdik diye... Sana tutulacağımı sanma!"

Genç adam gülerek kolunu karısının omzuna attı ve onu da kapıya yönlendirdi. "Öyle bir şey sanmıyorum. Hadi gel! Seni eve bırakayım. Babam ayılır ayılmaz sana haber vereceğim, söz! Merak etmeni gerektirecek bir şey yok!"

Hastanenin dışına çıktıklarında Salih ile Aydan arabalarına binmişlerdi bile. Makbule Hanım da onların arabasına binmişti. Vildan huzursuzca Turgut'un arabasının arka koltuğuna geçti. Annesine baktı. O da kendisini süzüyordu.

"Ne oldu?" dedi biraz sinirlice.

"Bilmem... Sana sormalı! Kocanın yanında mı kalmak istiyorsun?"

"Yok canım..." Gözleri henüz dışarıda hastane müdürüyle konuşan kocasına kaydı. Upuzun boyuyla ve etkileyici fiziğiyle herkesten farklıydı. Gülümseyen yüzüyle konuştuğu müdürün elini sıktı ve döndü.

Tam arabaya yöneliyordu ki duraladı. Gözleri biraz ileriye kaymıştı. Vildan da ister istemez onun baktığı yöne kaydırdı gözlerini.

Hemen ileriden, inanılmaz güzel bir kadın geliyordu. Arabasını yeni park etmiş olduğu belliydi. Elindeki araba anahtarını pahalı deri çantasına atarken, kendisinden çok emin gözüküyordu. Uzun sarı saçları kıvır kıvır omuzlarına dökülüyordu. Gerçek sarışın olduğu belliydi. Vildan'dan bile uzundu. Giydiği topuklu ayakkabılar ile manken edasında yürüyordu. Yirmi beş yaşlarında gözüküyordu. Kaliteli güneş gözlüğünü çıkarırken bile havalı ama çok doğaldı.

Turgut'u görünce gülümsemişti. Öylesine rahat ve doğal bir tavırla adamın elini tutmuş ve yanağından öpmüştü ki, Vildan'ın midesi burkuldu.

"Bu kadın da kim?" diye sordu annesi merakla. "Ne kadar da güzel!"

"Arkadaşı her halde!" diye mırıldandı ön koltukta oturan babası.

Vildan'ın gözleri Turgut'un yüzündeydi. Kadının geçmiş olsun dediği belliydi. Genç adam başını salladı ve ona bir şeyler söyledi. Büyük ihtimalle birazdan geri döneceğini söylüyordu. Hastane müdürü ile kadın içeriye girerken, Turgut döndü ve arabaya yöneldi.

Kadının güzelliği karşısında şok olan Vildan yol boyu sessizdi. Kocası kadın hakkında tek kelime etmemişti. Kısa sürede iki araba da eve vardı. Herkes arabadan inerken Turgut da çıktı ama eve girecek gibi gözükmüyordu.

Vildan biraz oyalanıp herkesin uzaklaşmasını bekledi. Gözleri onun üzerindeydi. Turgut da karısını izliyordu. Ondaki durgunluğu fark etmişti.

"Hemen mi dönüyorsun?" diye sordu genç kız.

"Evet!" dedi Turgut.

"Yemek yemeyecek misin?"

"Şu anda canım bir şey istemiyor. Akşama yerim."

Vildan dudaklarını sıktı. Adamın aceleyle o kadının yanına döneceğini düşündü.

"Onun yüzünden mi yanında kalmamı istemedin?" diye sordu

sonra. Sormak istememişti ama elinde değildi.

"Nasıl? Anlamadım?"

"O kadın... Senin şu ünlü sevgilin... o kadın değil mi?" Genç adam duruşunu biraz değiştirdi ama sesini çıkarmadı. Sakin gözlerle kendisine bakıyordu. "Çok güzelmiş..." diye mırıldandı Vildan. "Tahminimden bile güzelmiş... Gerçek sarışın..." Ellerini cebine soktu. Adamın tepki vermemesi sinirini bozuyordu. "Söylesene... O mu?"

Genç adam yavaşça başını salladı.

"Karşılaşmamanız gerekiyordu. Nasıl olmuşsa babamın ameliyatını öğrenmiş!"

"Sen... söylemedin mi?"

"Hayır, ben söylemedim. Geleceğini bilmiyordum. Senin hastanede kalmanı istemememin onun gelmesiyle ilgisi yok. Sadece yorulmanı istemedim."

"Ama şimdi yanına gideceksin?.."

"Hayır... Ben babamın yanına gideceğim. O da büyük bir ihtimalle evine gitmiş olur."

Vildan yine de huzursuzdu. Omuzlarını silkti. "Gerçi... bana ne? Nasıl buluştuğunuz beni ilgilendirmez..."

"Öyle değil mi? Seni ilgilendirmiyor."

"Niye ilgilendirsin? Senin sevgilin... Görüşmenize karışacak değilim. Daha evvel karışmayacağımı söylemiştim."

"Biliyorum. Söylemiştin."

"Niye dediklerimi tekrar ediyorsun?"

"Öyle mi? Farkında değilim. Kusura bakma!"

"İyi... O halde... Akşama görüşürüz. Baban konusunda... aramayı unutma!"

"Unutmam..."

"Çok geç... kalma!"

"Olur."

Vildan sıkıntıyla döndü. Eve girdi. Arkasından arabanın hareket ettiğini duyduğunda, kalbi sıkıştı. Gidiyordu işte! O kadının yanına

gidiyordu. O kadının hastaneden ayrılmayıp Turgut'u bekleyeceğinden emindi. Ne kadar da güzeldi! Bu kadar güzel olacağını hiç düşünmemişti. İçinden bir şekilde, çok da güzel olmayacağını ümit etmişti. Tam tersiydi. Çok genç ve güzeldi. Tam da adamın yakışıklılığına uyuyordu. Acaba yatakta da...

Annesinin kendisine bir şey sorduğunu duymadı. Aklı kocası ile sarışın kadının ilişkisi yüzünden çok meşguldü. Adamı o kadınla sarmaş dolaş hayal ettikçe yüreği sızlıyordu. Keşke onu hiç görmeseydi. Görmeseydi bu kadar rahatsız olmazdı. Güzelliğini bilmeseydi içi bu kadar sıkılmazdı. Ne güzel, yarın eve dönecek ve bu olanların çoğunu unutmaya çalışacaktı. Şimdi bu kadının hayalini aklından silmesi çok zordu.

"Vildan?"

"Efendim anne?"

"Kızım... Beni duymuyorsun? Hayırdır?"

"Yok bir şey... Dalmışım öyle. Ne demiştin?"

"Bahçeye öğle yemeği hazırlayacaklarmış... Gerçi biraz geç oldu öğle yemeği için ama! Sen ne düşünüyordun? Kocan gitti diye mi sıkılıyorsun?"

"Yok canım, niye sıkılayım? Gidecek tabii. Nasılsa akşam gelecek. Ben şimdi yemek yemeyeceğim. Odama gidip elimi yüzümü yıkamak istiyorum. Siz yiyin! Ben bir saate kadar yanınıza gelirim."

Odasına gidip gerçekten de elini yüzünü yıkadı. Sonra gidip kendisini yatağına attı. Ellerini başının altında kavuşturup sarışın kadını düşündü. Çok güzeldi. Turgut neden bu kadar güzel bir kadın varken kendi peşinden koşmuştu ki? Belki de kadın çocuk istemiyordu. Zengin görünümlüydü. Belki de kariyer yapmak istediği için evlenmeyi ve çocuk sahibi olmayı uygun bulmuyordu. Bunu hiçbir zaman öğrenemeyecekti.

Bir süre sonra aşağıya indi. Kafasını biraz toparlamıştı. Akşama kadar hep beraber bahçede oturup biraz da heyecanla iyi haber beklediler. Çay içerek tatlı bir ortamda sohbet ettiler. Hava kararıncaya kadar bir haber yoktu. Turgut önce kendisini aradı. Telefonu çaldığında heyecanla baktı. Kocası arıyordu. Gözleri parladı. Adam verdiği sözü tutuyordu.

"Efendim?" dedi yavaşça.

"Vildan... Babam az önce benimle bir iki kelime konuştu. Görünüşü iyi. Anneme söyle, her şey yolunda... Bir aksilik çıkmazsa da böyle gider artık. Ameliyat şimdilik umduğumuzdan iyi görünüyor. Ben iki saate kadar gelirim. Tamam mı?"

"Evet... Anladım. Görüşürüz!"

Telefonu kapatınca, aynen Turgut'un dediklerini aktardı. Mutluydu. Mutluydu çünkü ameliyat kötü gitmemişti. Eğer adama bir şey olsaydı kendisini sorumlu hissedecekti. Onun da gözleri aynı Makbule Hanım gibi sulanmıştı.

"Çok şükür başına kötü bir şey gelmedi. Bakalım eskisi gibi yürüyüp hayatını kendisi kontrol edebilecek mi? Bunu çok arzuluyordu. Ayağa kalkacağından ve düğünde dimdik duracağından söz edip duruyordu." Makbule Hanım kocasına olan sevgisiyle konuşmuştu. Gözleri bir gelini bir diğerleri üzerinde gezinip duruyordu.

"O iradelidir..." dedi Salih. "Haftaya eski günlük yürüyüşlerini yapmaya başlar. Sen merak etme anne!"

"Evet, inşallah! İnşallah sonuç da ameliyat gibi iyi olur..."

Gece dokuz gibi Turgut eve geldi. Bir gece önce az uyumuş ve tüm gün koşturmuş bir adam olarak hiç de yorgun durmuyordu. Yüzü de gülüyordu. Babasının birkaç kelime daha konuştuğunu söyledi. Rahat bir tavırla Vildan'ın yanına oturmuştu. Gülen gri gözleri rahatladığını gösteriyordu. Vildan ise her zamanki gibi gözlerini onun yakışıklı yüzünden alamıyordu. Gözlerini kaçırmak istese de bir an sonra kendisini tekrar kocasına bakar buluyordu.

Makbule Hanım hastaneye gitmek üzere hazırlanınca Salih ayağa kalktı. "Sen dinlen!" dedi bir ağabey edasıyla Turgut'a.. "Ben anneni hastaneye götürürüm. Zaten bütün gün oturdum Biraz ayaklarım açılsın."

"Ben de geleyim..." diye atıldı Aydan. "Babamı görmek istiyorum."

"Hadi o zaman..." dedi Makbule Hanım. "Geç kalmayalım. Turgut, sen de karın ve ailesiyle ilgilen..." Üzüntüyle Nesrin Hanım'ın elini tutmuştu. "Kusura bakmayın! Sizi gezdireceğimize... kendi dertlerimizle..."

Nesrin Hanım hemen kadının sözünü kesti.

"Ne münasebet! Biz buraya gelirken iki şey için geldik. Hem nikâh hem de ameliyat!.. İkisini de gördük. Çok şükür her şey yolunda... Gezmemizi de bir dahaki sefere yaparız. Hakkımız saklı kalsın. Ama önce siz... karı koca İzmir'e geleceksiniz!"

Makbule Hanım mutlulukla başını salladı. Güzel gözleri nemliydi. "Evet... mutlaka geleceğiz!"

"Gidin hadi... yarın yola çıkmadan hastaneye biz de uğrarız..."

"Kaçta gitmeyi düşünüyorsunuz?"

"Sabah on gibi... Değil mi Yusuf?"

"Evet, ancak olur... Hastaneye de geleceğiz. Çıkmamız on ikiyi bulur..." dedi Vildan'ın babası.

"Peki... Yarın görüşürüz o zaman!"

Herkes gidince, Vildan kucağında uyuyup kalan Nilay'ı kaldırmak istedi. Turgut hemen uzanıp yeğenini karısının kollarından aldı. "Ben alayım..." dedi sakince. Karısının yorulmasını istemeyen nazik bir adam edasıyla yaptığı hareket, Vildan'ın hoşuna gitti. Elinde olmadan gülümsedi.

"Ben de geleyim..." dedi ona. "Pijamasını giydiririm..."

"Olur..."

Küçük kızın odasında, her şey mükemmeldi. Tam bir çocuk odasıydı. Vildan onu önce tuvalete götürdü. Sonra uykusunu fazla açmadan pijamasını giydirdi. Çocuk zaten gözleri kapalı giymişti pijamasını. Küçük yatağına girip hemen kıvrılıverdi. Vildan gülümsedi. Çok tatlı bir histi. Anne olmak güzel bir şey olmalıydı. Üzerini ince örtüsüyle örttü. Sonra içinden gelen bir hisle saçını okşayıp yanağına bir öpücük kondurdu.

"İyi geceler!" dedi Nilay uykulu bir sesle.

"İyi geceler tatlım."

Çocuk hemen uykuya dalmıştı. Vildan gülümseyerek doğruldu ve döndü. Gözleri kapıya yaslanmış bir halde kendisini seyreden kocasına kayınca duraladı. Gözlerini açarken kaşlarını da havaya kaldırdı.

"Ne oldu?" dedi kısık bir sesle.

Adam omuz silkti. Gülümseyerek ona bakıyordu. "Çok güzel bir

anne olacağını düşündüm sadece... Çocuğumun senden olması çok hoşuma gidecek. Öfkene rağmen, iyi bir anne olacaksın. Anlayışlı ve sabırlısın."

"Elbette sabırlıyım! Sana dayandığıma göre?.."

Genç adam güldü. "Doğru! Bana dayanmak zordur. Annem hep böyle söyler."

"İnşallah çocuğumuz da senin gibi olmaz?.."

Genç adam omuz silkti. "Kim bilir?.. Tek bildiğim, senden olduğu için güzel olacaktır. Şimdi ne yapalım? Yorgun musun?"

"Değilim, niye?"

"Annenle babanı da alalım... Şehre inelim... Deniz kıyısında kokoreç yiyelim... Sever misin?"

"Ben bayılırım... Babamın da sevdiğini biliyorum ama... annem yemezse ona başka bir şey alırız!"

"Hadi gidip soralım o zaman..."

Sordukları zaman, babası hevesle atıldı. Gözleri parlamıştı.

"Evet..." diye ağzını açmıştı ki annesi hemen engelledi kocasını. Kadının gözleri uyarırcasına kocasına dönmüştü.

"Ben gelemem..." dedi sakince. "Kendimi biraz yorgun hissediyorum. Az önce sen de öyle diyordun Yusuf? Yarın da yola çıkacağız, erken yatalım demiyor muydun?"

"Ama... ben..." diye kekeleyen adam karısının yüzündeki ifadeyi daha iyi kavrayınca hemen sustu. Bu çocukların yeni evlendiklerini ve yarın sabah ayrılmak zorunda kalacaklarını hatırlamıştı. Onların yanında olmak demek, onları yalnız bırakmamak demekti. İhtimal ki her ikisi de birlikte yalnız kalmak istiyorlardı. Hemen toparladı kendisini. "Aslında doğru söylüyorsun! Az sonra yatsak iyi olur. Bence siz kendiniz gidin çocuklar. Çok geç kalmayın ama tamam mı?"

Onlar gelmek istemeyince, genç karı koca fazla ısrar etmedi. Vedalaşıp yanlarından ayrıldılar. Yan yana ama birbirlerine dokunmadan bahçeyi geçip, arabanın bulunduğu evin önüne gittiler. Turgut'un arabasına bindiklerinde, bir an duralayan genç adam dönüp karısına baktı.

"Vildan, eğer gelmek istemiyorsan?.."

"Niye?"

"Ne bileyim... Annenle babanın oyununa geldik gibi... Bizi yalnız bırakmaya çalıştıklarını biliyorsun. Onlar hâlâ bizim romantik bir ilişki içine gireceğimizi umuyorlar sanırım..."

Vildan dişlerini sıktı. Soğuk gözlerle kocasına baktı. Adamın sakin, güleç, anlayışlı yüzü huzurunu kaçırıyordu. Onun artık romantik bir ortam istemediği belliydi.

"Olabilir... Ben İstanbul'u gezmek istiyorum. Bana sözün vardı. Bir iki saat dolaşabiliriz belki. Tabii ki sen benimle yalnız kalmaktan rahatsız oluyorsan?.."

"Saçmalama! Ben de senin için..."

"Turgut... Beni düşünme artık. Gelmek istemesem açıkça söylerdim, değil mi? Senin için sorun değilse, kocamla gezmek istiyorum. Akşam ben de fazla bir şey yemedim. Kokoreç yemeyi gerçekten severim. Filmlerdeki gibi, deniz kıyısında yemek yerken denizi seyretmek istiyorum. Seninle baş başa kalmak beni o kadar rahatsız etmiyor artık!"

"Varlığıma alışıyorsun yani?" Alaycı gülümsemesi genç kızın içine işliyordu. "Belki de beni görmezden gelmeye alışıyorsun?.."

"Seni görmezden nasıl geleceğim? Girdiğin her ortamı dolduruyorsun. Seni hiçbir zaman görmezden gelmedim. Sadece... sanırım varlığına alışıyorum. Daha da kötüsü..." Sustu. Bunu söyleyemezdi. Daha da kötüsü adamın varlığını artık sürekli yanında görmek istiyordu. Onu görmediği zamanlarda hep onu düşünmeye başlamıştı. En ufak bir şeyde bile aklına o geliyordu.

"Daha da kötüsü ne?"

"Yok bir şey... Gidelim mi artık. Gerçekten şimdi aç hissediyorum kendimi!"

Adamın bildiği bir yerlerden geçerek deniz kıyısına ulaştılar. Kıyı oldukça hareketliydi. Ertesi gün tatil olduğu için herkes rahattı. Saati geç olması onları fazla ilgilendirmiyor gibiydi. Arabayı kıyıda boş bir kaldırım kıyısına bırakan Turgut inip etrafına bakındı. Sonra arabanın çevresini dolaşıp karısının yanına geldi.

"Şu ileride her zaman iyi kokoreç yapan bir yer vardı. Oraya

gidelim. Oturacak yeri de var.”

Cevap vermeyen genç kız elini uzatıp onun koluna girdi. Biraz ona yanaştı. Böyle yürümeyi seviyordu. Ona dokunmayı ve onun yanında olmayı seviyordu. Derin bir nefes alıp denizin kokusunu içine çekti. Yürürken denizdeki yakamozları seyrediyordu.

Hayatı ne kadar kısa sürede değişmişti. Her şey ummadığı kadar karışmıştı. Denize sıfır küçük bir büfenin eski masasına yerleştiklerinde, bunu düşünüyordu. Kim derdi ki hırçın, baş eğmez Vildan bir hafta gibi kısa bir sürede bir erkeğe boyun eğecek?.. Onunla evlenecek ve çocuğu için heyecanlanacak? Rahminde gelişen bir şey var mıydı acaba? Bunu yakında öğrenecekti. Çok heyecanlı olduğunu ve bir bebek sahibi olmayı istediğini gizlemiyordu artık. Hele babası şu karşısındaki adam olacaksa...

Her zamanki gibi onun yakışıklı yüz hatlarını süzdü. Bunu yapmaktan kendisini alamıyordu. Ona bakmak kendisinde alışkanlık olmuştu. Rüzgârda salınan siyah saçlarını, keskin bakışlı güleç gözlerini, her an gülmeye hazır arzu dolu dudaklarını seyretti. O ise kendisine bakmak yerine, hemen yanlarındaki denizi izliyordu.

“O kadın... Sevgilin... sen hastaneye gittiğinde daha orada mıydı?” diye sordu. İçindeki kıskançlığa artık engel olamıyordu. Bunu belli etmemek için elinden geleni yapıyordu.

Başını çevirip ona bakan Turgut omuz silkti. “Gitmişti...” diye mırıldandı.

“Adı ne?”

Turgut gözlerini kıstı hafifçe. Gülmediği zamanlar gerçekten sert gözüküyordu. “Niye?”

“Merak ettim... Çok güzelmiş... Dediğin gibi... Sinan Bey’in kızıyla kıyas bile olmaz. Gördüğüm en güzel kadın... Benden bile... güzel!”

Adam sesini çıkarmadı. Sipariş verdikleri yarım ekmek kokoreçler önlerine geldiğinde getirene teşekkür edip, ayranlardan birisini alıp çalkaladı ve açıp karısının önüne koydu.

“Soğutmadan ye hadi...”

Kendisininkini de çalkalayıp açtı ve içinden bir yudum aldı.

"Bir milyardere göre çok basit zevklerin var..." dedi Vildan alayla. Isırdığı kokorecin tadı ve baharatı harika olmuştu gerçekten.

Turgut gülümsedi. "Herkes suşi sevmek zorunda değil... Ben de diğerleri gibi normal bir vatandaşım. Adana ve iskenderi severim. Garip isimli şeyler de yedim ama bildiğim tatlar her zaman bana cazip gelmiştir."

"Yine de bu özelliğini beğeniyorum..." Ekmeğinden bir ısırık alıp etrafını seyretti. Bu İstanbul'u sevecekti galiba... Filmlerde bahsedildiği kadar büyülü bir yerdi. Hele yanında böylesine etkileyici bir erkek varken, daha da yaşanılır gibiydi.

Sessizce yemeklerini yediler. Yarın akşam bu saatlerde birbirlerinden ayrı olacaklardı ve bunu ikisi de biliyordu.

"Haftaya... yine gelebilir miyim?" diye sordu çekinikçe. Bir an duralayan Turgut başını salladı. Çoktan ekmeğini bitirmiş, suyunu yudumluyordu.

"İstiyorsan... elbette!" dedi yavaşça. "Ama senin için yorucu olacak!"

"Gelip babanı görmek istiyorum... Herhalde konuşmaya başlar?"

"Sanırım. İstersen telefonda da görüşebilirsin."

Vildan huzursuzca ona baktı. Isırmak üzere olduğu ekmeğini ısırmaktan vazgeçip tereddütle sordu. "Gelmemi... istemiyor musun?"

Turgut da onu süzdü. Artık gülmeyen yüzü, düşünceliydi.

"Aslında..." diye kararsızca başladı. Kaşları çatılıydı. Sonra hafif bir nefes alıp devam etti. "...aslında istemiyorum!"

Vildan'ın bütün kan beynine hücum etti. Dişlerini sıktı. Gözleri sulandı ama güzel kirpiklerini kırpıştırıp onları geriye iteledi. Bitmesine az kalmış ekmeğini tabağına geri koyup kocasına usulca sordu. "Neden?"

"Daha evvel konuştuğumuz gibi olması için... Beni sık görmeni engellemek için en iyi çare bu! Telefonla babamı arayabilirsin. Böylece buraya gelip beni de görmek zorunda olmazsın..."

"Ben..." Ne diyeceğini bilmiyordu.

"Sana pazartesi günü bir hesap açtıracağım. Limitsiz... İstediğin gibi kullanabilirsin. Söz verdiğim gibi seni kısıtlamayacağım. Hayatını

istediğin gibi yaşayabilirsin. Bensiz tabii... Endişelenme yani! Seni rahatsız etmeyeceğim. İzmir'e gelmek zorunda kalırsam da..." Kararsızca omuz silkti. "...Bilmiyorum ne olur. Babanı görmem gereken zamanlar olacak... Biliyorsun, artık sizin tersaneye ortak olmak üzereyim. Bu durumda size gelmesem ayıp olur... Bir bahane bulmakta da zorlanabilirim. Beni bazı akşamlar görmek seni sıkar mı?"

Vildan dişlerini öyle bir sıktı ki... Bütün çenesi ağrıdığından, hemen kendisine geldi. Gözlerini dimdik adamın yüzüne dikmişti. O gri gözlerdeki ifadeyi algılamaya çalışıyordu. Uzun kirpikleri bir an titredi...

"Hani bize zaman ayırmak istediğini söylemiştin?" dedi kızgın bir sesle. "Bana ve çocuğumuza zaman ayırmak istiyordun? Salih'e öyle söylemiştin?"

"Ha o konu mu?" Adam gülümseyerek başını salladı. "Endişelenecek bir şey yok. Ben sırf Salih'in içi rahat etsin diye öyle söyledim. Yoksa seni rahatsız edecek falan değilim... Sen buna mı kafayı taktın?"

"Ben kafamı bir şeye takmadım..." dedi Vildan öfkeyle. Siyah gözleri parlıyordu. O kadar parlıyordu ki, bilmeyen birisi onları ıslak zannedebilirdi. Ağlamanın eşiğindeki bir kadın zannedebilirdi. Ama Vildan kimsenin böyle düşünmesini istemiyordu. Özellikle karşısında duran bu adamın... Yerinden kalktı sinirle. "Sen bana ne desen ben ona inanıyorum. Onun üzerinde gerçek mi değil mi diye düşünmüyorum. Yanımızda olup olmaman umurumda bile değil. Ama beni kandırma artık! Ben seninle ilgili bildiğimi zannettiğim birçok şeyde artık emin değilim. Seninle ilgili kafam zaten çok karışık!.. Dün gece yaptığıma ben bile inanamıyorum. Ama pişman değilim. Sandığının aksine seni görmekten artık rahatsız da değilim. Ben de her kadın gibi kocamın beni sevmesini, benim yanımda olmasını istiyorum."

Turgut arkasına yaslanmıştı. Minicik yumrukları sıkılmış halde duran karısını süzüyordu. "Seni anlamıyorum..." dedi yavaşça.

"Anlamayacak bir şey yok! Zorla beni elde ettin... Şimdi de istemiyormuş gibi davranıyorsun. Ben sadece bir seks objesi olmak istemiyorum." Turgut'a bakan gözlerinin yeniden sulanmaya başlaması ile döndü. "Gidelim mi artık?" dedi sinirlice. Onu beklemeden beş on metre kıyıya doğru uzaklaştı. Gözleri denizdeydi. Kıyıya vuran suları ve

çarpınca sıçrayan zerrecikleri seyretti.

Turgut arkasındaydı. Varlığını hemen arkasında hissediyordu. Kocasının arkadan kendisine sarılması ile irkildi. Sırtında onun geniş göğsünü hissetti. İri elleri beline dolanmıştı. Saçlarında dudaklarını algıladı. O esnada sert vuran bir dalga bir sürü su zerreciği serpti havaya. Bazıları Vildan'ın yüzüne geldi. Bunu fırsat bilerek eliyle hemen gözlerinde biriken yaşları sildi.

"Seninle ne yapacağımı bilmiyorum..." diye mırıldandı adam. "Seni niye memnun edemediğimi bilemiyorum. İstediğin her şeyi yapmaya çalışıyorum. Bilmiyorum ki neyi yanlış yapıyorum? Söyle bana... Ne istiyorsun benden?"

Vildan cevap vermedi. Kıyıda yürüyen insanlar onları merakla süzüyorlardı ama onlar bunun farkında değildi. Bir dakika kadar öylece durup denizi seyrettiler. Gözleri kuruyan Vildan kıpırdanıp döndü. Artık ağladığını anlayamazdı. Hâlâ kollarında durduğu adamın gözlerinin içine baktı. O güzel gri gözlerin eskisi gibi bakmasını arzuluyordu.

"Artık dönelim mi? Geç oldu. Annemle babam meraklanmıştır..." diye mırıldandı.

"Soruma cevap vermedin ama? Benden ne istediğini söylemedin?"

"Lütfen... Senden hiçbir şey istemiyorum. Bu konuyu kapatalım artık. Fakat ben diğer hafta sonu yine gelip babanı göreceğim. Gelip görmek istiyorum. İster izin ver, ister izin verme!"

"Bu izin meselesi çok saçma... Sana baskı mı yapıyorum?"

"Elbette yapıyorsun. Farkında değilsin. Ben babanı ve anneni çok seviyorum. Benim babam hastalansaydı, sen onu görmek için bana rağmen gelmez miydin? Onu görmek istemez miydin?"

"Benim durumum farklı... Benim bu hikâyede kötü adam olduğumu unutuyorsun!"

"Ama onlar için öyle değilsin! Onların gözünde harika bir insansın. Babamın seni ne kadar sevdiğini görmüyorum mu sanıyorsun? Annem seninle yattığımızı anladığı halde, sana kızmadı. Beni yine de senin yanına gönderdi. Onlar seni bu kadar severken ben... senden... nasıl nefret edebilirim? Sen artık kocamken... seni nasıl kötü biri gibi onlara

anlatabilirim? Herkes seni sevdiğimi sanırken... sevmiyormuş gibi nasıl yapabilirim?"

Turgut sıkılı dişlerinin arasından mırıldandı. "Ben de işte bu yüzden gelme diyorum. Beni seviyormuş gibi yapmanı istemiyorum. Eminim bu senin için çok zordur? Başkalarının yanında bana gülümsediğinde... elimi seviyormuş tuttuğunda... içinden yaralanıyorsundur. Tiksindiğin bir insana bunu yapmak çok rahatsızlık verici olmalı... Ayrıca sen öyle davrandıkça... ben sana olan direncimi kaybediyorum. İnan bana bunu istemiyorum. Bundan hoşlanmıyorum. Kendimden ve acizliğimden nefret ediyorum..."

Vildan dupduru gözlerle kocasını süzüyordu. Duyduklarına inanamıyordu ama böyle olacağı belliydi. Ona yaptığı hakaretlerle bu durumu hazırlamıştı.

"Senden tiksinseydim... Dün gece öyle mi davranırdım?" dedi çaresizce. "Annemin zoruyla öyle sevişebilir miydim? Sen tecrübeli bir erkeksin. Anlamış olmalısın?"

Turgut onu saldı. Derin bir nefes aldı. "Dönelim..." diye mırıldandı. "Herkes bize bakıyor. Bunları daha müsait bir zamanda konuşuruz."

Eve dönünceye kadar konuşmadılar. Arabayı park ettiklerinde saat çoktan biri bulmuştu. Vildan arabadan inip temiz havayı ciğerlerine çekti. Evin ışıkları yanmıyordu. Sadece bahçe ışığı, evin giriş ışığı ve üst katta koridor ışığı yanıyordu. Herkes yatmış olmalıydı. Yan yana eve girdiler. Kapıyı kapatan Turgut onun arkasından merdivenleri çıktı. Odasının kapısına kadar karısını geçirdi. Kapının ağzında duralayan Vildan, kocasının durgun yüzüne baktı.

O da kendisini süzüyordu. Vildan ümitle bir hareket bekledi. Tek bir hareket yapsa... onu içeriye alacaktı. Bu son gecelerini ondan ayrı geçirmek istemiyordu. Her şeye rağmen... Ona olan kızgınlığına rağmen... Geceyi onun kollarında geçirmek istiyordu. Fakat bu sefer ilk hareketi kendisi yapamazdı. Bunu yapmaya cesareti yoktu. Keşke o bir kerecik... sözünü unutsa ve... uzanıp kendisini öpüverseydi...

"İyi geceler..." diye mırıldandı ona. Gözlerindeki daveti görmesini umdu.

Adam başını salladı yavaşça. Elini uzatıp yüzünün kıyısındaki siyah saçları itekledi. İri parmakları çok nazikti. Vildan başını hafifçe eğdi ve erkeksi parmakların dokunuşu ile gözleri kısıldı. Çok güzeldi.

Elini çeken adam yavaşça "Sana da iyi geceler..." dedi. Dönüp gitmek üzereydi. Vildan gizli bir nefes aldı. Bu adamın aptallığından, inadından bıkmıştı.

"Turgut..." dedi ardından. Uzun adam duraklayıp başını çevirdi. Gri gözler kısılı, kaşları çatıktı. Ne istediğini sormadı. Öylesine bakıyordu. Vildan dudaklarını ısırdı hafifçe. "İstersen..." dedi çocukça. Ne diyeceğini biliyordu ama söylemek gücüne gidiyordu. Narin omuzlarını silkti. "...İstersen burada kalabilirsin?.."

"Odanda mı?" Kaşları kalkmıştı şaşkınca.

"Benimle..."

"Seninle?"

Elini ona doğru uzatan genç kız, çocuksu bir edayla seslendi. "Gel..."

Turgut kararsızdı. Ne yapacağını bilemeden duruyordu. Kısılı gözleri kızın yüzünü süzüyordu. Ona doğru bir adım atıp durdu. Elini Vildan'ın eline bırakırken şüpheyle sordu. "Emin misin?"

Onu hafifçe içeri çeken Vildan başını salladı. "Evet..."

Kapıyı ittirip arkasından kapatan adam, yavaşça ona sokuldu. Gözleri karısının güzel vücudunda gezindi. "Bunu niye yapıyorsun?" diye sordu kısık bir sesle.

"Sebebi olması mı gerekiyor? Belki de senden tiksinmediğimi, nefret etmediğimi kanıtlamaya çalışıyorum? Ya da çocuk için şansımızı arttırmaya çalışıyorum?.." Ona doğru sokulup önünde durdu. İncecik, narin ama kadınsıydı. Siyah gözleri alevliydi.

"Hadi... soy beni..."

Parmaklar düğmelerini çözüp bluzunu üzerinden aldığında, hiç utanmadan o da onun gömleğinin düğmelerini çözdü. Geniş omuzlarından sıyırıp ellerini pazulu kollarında gezdirdi. Bu adamdan nasıl uzak kalabilirdi ki? İlk günden beri ona doğru çekiliyordu.

Hassas parmaklar sutyenini çıkardığında, ona sokulup göğüslerini

bir süre okşamasına izin verdi. O parmaklar bir süre sonra pantolonunu ve iç çamaşırını da aşağıya yavaşça indirdiğinde, artık çırılçıplak kalmıştı.

Yatağa uzanmadan önce, adamın soyunmasına acemice yardım etti. Bir süre ayakta, çırılçıplak bir halde öpüşüp birbirlerini okşadılar. Sonra geri çekilip kendisini yavaşça yatağa bıraktı. Lambayı kapatan adamın loş ışıkta gözüken çıplak vücudunu seyretti. Çok güzel olduğunu kabul etti. Korkmuyordu. Utanmıyordu. Yanına uzanan adamın seksiliğini görmezden gelemiyordu. Yan yana yatarken, yüzleri birbirine dönük bir halde, acele etmeden birbirlerini okşadılar. O kendi dik göğüslerini yavaşça okşarken, kendisi de elini onun teninde gezdirdi. Göğsündeki tüyleri okşadı. Omuzlarında, kalın kollarında, karnında gezdirdi. Parmak uçları kelebek gibi adamın teninde geziniyordu. Utanarak kasıklarına doğru indi.

Bir erkeğin her yerine bu kadar özgürce dokunmak, hiç yapacağını sanmadığı bir şeydi. Ama onu okşamaktan hoşlanmıştı. Yavaşça doğrulup adamın üzerine tırmandı. Narin bedeniyle ona ağırlık bile olmadığını hissetti. Ellerini adamın geniş göğsüne yaslayıp yüzüne baktı... O da kendisi gibi hazırdı. Kalçalarını kavrayan ellerin baskısı ile onun kendisiyle birleşmesine izin verdi. Gözlerini yumup dudaklarını uzattı. Onun kendisini sımsıkı sarmasına ve sevmesine ihtiyacı vardı. O kollarda kendisini mutlu hissediyordu. Vücudunu onun üzerinde kıvırırken, artık ona olan hislerinden emindi.

Bir süre sonra, ona sımsıkı sarılmış bir halde kollarında yatarken, zevkten yorgun ama şimdilik mutluydu. Yarın ondan ayrılacaktı. Bu fikir canını sıktığı için düşünmemeye çalışıyordu. Eli kocasının göğsündeki tüylerde gezinirken, uyumamak için bütün gayretini sarf ediyordu. Kalan son saatlerini uyuyarak harcamak istemiyordu. Turgut da uyumuyordu. Onun da parmak uçları yavaşça sırtının kavisinden kalçalarına kadar gezinip duruyordu. Gözlerini yakışıklı yüzüne çevirdi. İri güzel gözleri vahşiliğini çoktan kaybetmişti. Yenildiğini biliyordu. Hem de çoktan beri biliyordu. Sonunda bu sevimli zorba kendisini yenmişti.

“Turgut?..” dedi yavaşça.

Adam gözünün ucuyla ona baktı.

“Efendim...”

"Sana bir şey söylemem lazım!"

Adam dudağının kıyısından gülümsedi. "Eğer yine bu gece yaptıklarımızı dikkate almamamı söyleyeceksen?..

Vildan onu susturdu. "Hayır, o değil! Başka bir şey..." Doğrulup göğsüne tırmandı. Adamın bir eli hemen çıplak kalçasını kavrayınca kaşlarını çattı. "Ciddi ol biraz..." dedi azarlarcasına.

"Peki, tamam. Söyle hadi! Ne var?"

Vildan söyleyeceği şeyleri aklında toparlamaya çalıştı. Yanlış yapmamalıydı. Bu sefer kocasının geri adım atmasına sebep olacak aptalca bir söz söylememeliydi.

"Biliyorsun, artık evliyiz..." diye başladı.

"Evet..." diye mırıldandı adam.

"Dur, sözümü kesme!.. Ve ben bu evliliğin sana bazı haklar kazandıracağını biliyorum. Bunu görmezden gelemem. Sen bir erkeksin ve... benimle yatmak istemen... normal! Bunu kabul ediyorum. Gördüğün gibi ben de bundan hoşlanıyorum... Ben sadece ayda bir değil... Sadece çocuk için değil... Sen istediğin sürece... sana kadınlık yapacağım ama... bir şartla!.."

Genç adam iyice şaşırmış gözüküyordu. Bakışları kızın gözlerinde, söylediklerinin gerçekçi olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. İnanmazca sordu.

"Bir dakika... Sen şimdi bebek için olmasa bile... beraber olabileceğimizi mi söylüyorsun?"

"İstersen eğer... evet!" Dik bakışları gururundan taviz vermeden adamın gözlerindeydi. "Ama beni ilk gecemizdeki gibi zor durumda bırakmayacaksın... Benim de istememi sağlayacaksın! Tıpkı bu geceki gibi... Dün geceki gibi... Zaten fazla uğraşmana gerek kalmadığını fark etmişsindir? Kadınları tahrik etmenin yollarını biliyorsun... Çok tecrübeli olduğunu o kötü gecede bile bana ispatladın zaten!"

"Ve benden nefret ettin!.."

"Evet!.. Ettim..." diye kabullendi Vildan. "İstemediğim şeyleri bana yaptırmakta üstüne yok!"

Genç adam kısılı gözlerle yine sordu.

"Peki... Şartın olduğunu söyledin. O neymiş?"

İşte şimdi ağzından baklayı çıkarmanın zamanı gelmişti. Uzun zamandır kendisini rahatsız eden, hatta ilk tanıştıkları andan beri içini sıkan konuyu ona söylemenin zamanıydı. Daha fazla bu konu üzerinde düşünüp huzursuz olmak istemiyordu.

"Sana... sevgilinle olan ilişkine devam edebileceğini söylemiştim ya?.." Turgut cevap vermeyince devam etti. "Artık... fikrimi değiştirdim." Güzel gözleri inatçı bakıyordu. Artık adamı paylaşmaya razı değildi. Bu adam kendisine aitti ve kimseyle paylaşmaya niyeti yoktu. "Hayatında benden başka kadın olmayacak..." dedi kadınsı bir inatla.

Genç adam hâlâ kızın belinden tutuyordu. Ama son söyledikleri üzerine hafif irkildi, şaşırdı. Kaşları havaya kalkmıştı.

"Bu mu şartın?"

"Evet..." Adamın bir an kabul etmeyeceğini düşündü. Belki de sevgilisinden ayrılamayacak kadar ona tutkundu?

"Neden fikir değiştirdin?" diye sordu Turgut.

"Değiştirdim işte... Dikkat edersen birçok konuda fikir değiştirdim."

Adam onu yeniden kendisine çekti. Vücutları tekrar birbirine sıkıca yapışmıştı. Erkeksi dudaklarını kızın kırmızı dolgun dudaklarına yanaştırdı. "Şimdi konuyu toparlayalım..." diye mırıldandı. "Ben şu tatlı dudaklarını öptüğümde... veya sana sarıldığımda... nefretle irkilmeyeceksin... öyle mi?"

"Evet..." Genç adamın tertemiz nefesi yüzünü yaladığı için etkilenmişti. Sesi ise uysal bir kadın gibi çıkmıştı.

"Seninle sevişmek istersem... bana karşı koymayacaksın? Doğru mu?"

"Evet..."

"Karşılığında da sevgilimi bırakmamı istiyorsun? Değil mi?"

"Evet... Sana yeter miyim bilmiyorum. Seks konusunda fazla şey bilmiyorum. Belki de doğum yapınca şişmanlaşır ve çirkinleşirim. Ama şartım bu... Bana dokunmak istiyorsan, sevgilini bırakacaksın. Başka kadınlar da olmayacak. Sadece benim kocam olacaksın. Vücudunu başka

kadınlarla paylaşmak istemiyorum. İster kıskançlık de, istersen başka bir şey... kocamın bana ait olmasını istiyorum. Ben bu yüzüğe ve evliliğimize sadık kalacağım. Senin de bana sadık kalmanı istiyorum. Aksi olursa... seni terk ederim. Çocuğumuz olursa... onu da alır giderim..."

Turgut gülümsedi.

"İyi pazarlık yaptığını hep düşünmüşümdür..." dedi tatlı bir tonla.

"Kabul ediyorsun yani?" Gözleri inatla onu sorguluyordu. Genç adam başını salladı yavaşça... Yine de "Başka kadın olmayacak?" diyerek iyice emin olmak istedi genç kız. "Bana söz ver! Tek benim vücudumla yetinebilecek misin? Tek kadının ben olacağım... Başkası olmayacak?"

"Olmayacak!" diye mırıldandı adam. "Madem istiyorsun!"

"İstiyorum..."

Bir süre göz göze bakıştılar. Adamın gri gözleri Vildan'ın siyah gözlerine kilitlenip kalmıştı. Gerçekten de kızın gözlerinde artık nefret yoktu. Aslında o güzel gözler biraz değişik bakıyordu. "Ne olacak şimdi?" diye hafif bir alayla sordu Turgut. "Anlaşmamız başladı mı?"

Vildan gülümsemeye çalıştı. Belli ki Turgut yine ilk hareketi yapmayacaktı. Harekete geçmeyecek kadar kendisinin tepkisinden çekiniyordu. Fakat şu anda onun kollarında kendisini o kadar kadınsı hissediyordu ki... Bu koca bedenin kendisine ait olduğunu bilmek, hoş bir duyguydu. Ona başka bir kadının dokunabileceği düşüncesi aklına geldikçe huzuru kaçıyordu. Neyse ki bunun güvencesini az önce almıştı. Gözlerini hafif yumarak dudaklarını uzattı. "Öp beni..." diye fısıldadı.

Adamın dudakları o kadar tatlıydı ki, Vildan uzun zamandır bu anı beklediğini anladı. Sonunda rahatlamıştı. Kendisini kasacağı bir şey yoktu. Onunla ilgili hislerini kabul ettiğinden beri, kendisini öpmesini daha çok ister olmuştu. Ellerini yavaşça boynuna doladı. Bedenini onunkine yapıştırdı. Dudaklarını kavrayan dudaklara teslim oldu. Gözlerini kapatarak arzuyla ona cevap verdi.

Turgut kolları arasındaki narin bedeni iyice sardı. Kızın dudakları bu sefer karşılık verdiği için daha bir hararetle onu öptü. Ondaki değişimin sebebini bilmiyordu ama umurunda da değildi. Bir eli kızın

kalçalarına kayıp iyice kendisine bastırdı. Diğer eli zaten incecik belini rahatlıkla tutabiliyordu.

Sonra dudaklarını Vildan'ınkilerden yavaşça çekti.

"Uyumak istemiyor musun?" diye sordu isteksizce. Sesi boğuk, gözleri arzuluydu.

Gözlerini zorlukla açan Vildan, kararsızca adamın yüzüne baktı. Nefesi sıklaşmıştı. Elbette uyumak istemiyordu. İçinde yine bir şeyler kıpırdanmaya başlamıştı. Tadı daha dudaklarındayken, onu şu an bırakmak istemiyordu. İçinde yükselen kadınca arzunun sızısını hissediyordu.

"Bir gecede..." diye başladı utanarak. "...İki defa olur mu?"

Turgut gülümseyerek döndü ve onu ağır gövdenin altına hapsetti. Bir eli göğüslerini kavrarken dudakları boynuna kaydı.

"Belki... üç de olur!" dedi gülümseyerek.

"Tabii sen idmanlısındır..." dedi Vildan kıskançlıkla. "Onca kadın... Senin kadar yakışıklı bir erkek boş kalmaz..." Boynunu öpen dudaklar yüzünden sesi kısıldı. Eliyle ensesindeki kalın saçları okşadı. "Benden başkası olmayacak... değil mi?" diye sordu titrek bir sesle.

"Asla..."

"O kadın?.." Öylesine güzel bir kadından vazgeçebilecek miydi? O kadın ile mücadele edebileceğini sanmıyordu. Kendisini o kadın kadar güzel bulmuyordu. Onun fiziği de mükemmeldi. Kendi göğüsleri onunkiler kadar iri değildi. Adamın avucunun altında kayboluyordu.

Genç adam başını kaldırdı. Çok ciddi gözüküyordu. Her zamanki gibi alnına düşen seksi perçemleri iteleyen Vildan onun ne diyeceğini merakla bekledi. Turgut başını salladı dürüstçe.

"Onunla ilişkimi geçen hafta bitirmiştim... Kuşadası'na gitmeden önce..."

"Ge...gerçekten mi?" diye hayretle kekeledi Vildan.

"Evet!"

"Ve bana söylemedin?.." Sesi kısıktı.

Adam omuz silkti. "İlgilendiğini bilmiyordum? Beni istemediğini, sana dokunmadığım sürece başka kadınlarla ilişkime devam

edebileceğimi söylemiştin?..”

“Ne kadar kıskandığımı bilemezsin...” dedi Vildan utançla. “Söyledim ama... Bakma öyle şaşkınca!.. Seni hep kıskandım. Öyle söylememe rağmen... kıskandım işte! Kız kardeşini bile kıskandım. Onu önce sevgilin zannettim. “ Dudaklarını hafifçe büzdü. “Sonra yeğenin... Onu da telefonda önce sevgilin zannettim. Ve sonra o Sinan Bey’in kızı... Küçük şırfıntı... Seni gözleriyle yiyordu! Onunla gerçekten yatmadın... değil mi?”

Adam gülümsedi... “Hayır... Ama beni kıskandığını hiç fark etmedim... Nasıl oldu bu? Bana sürekli kızgın bakıyordun?..”

“Kızdırıyordun...” Arzulu dudaklar yavaşça göğüs uçlarında gezinmeye başlayınca sustu. Belini kıvırıp gözlerini yumdu. Siyah saçlarını okşamaya devam ediyordu. “Turgut?..” diye inledi. “Beni... niye artık sevmiyorsun?” diye çocukça sordu.

“Ne dedin?” Turgut başını kaldırıp onu süzdü.

“Beni eskisi kadar sevmiyorsun artık... Değil mi? Seni çok üzdüm... Çok kırdım... Şimdi beni eskisi kadar sevmiyorsun... Üç yıl beklemene rağmen bir kaç günde sevgini yok ettim...”

“Bunu da nereden çıkardın?”

“Öyle hissediyorum...”

“Bu senin için önemli mi?”

Yine savunma mekanizmasını devreye sokacaktı ama... o gri gözlere yalan söyleyemedi. Artık söylemek istemiyordu.

“Önemli...” dedi titrek bir sesle.

“Buna inanmıyorum... Neden?”

“Çünkü... çünkü önemli işte!” Parmaklarını sakalı hafif uzamış yanağında gezdirdi. “Kaç gündür sana bir şey anlatmaya çalışıyorum... Sana belli etmeye çalışıyorum... Ama sen aptalca anlamamakta direniyorsun!”

“Neyi? Benden artık nefret etmediğini söylemiştin... O mu?”

“O değil... Anlasana artık...” Gözlerini bir an yumup cesaretini toplamaya çalıştı. Artık açıklamalıydı. Bunu yapmalıydı. Sonucu ne olursa olsun, gerçeği söylemek istiyordu. İçinde tutmak, gitgide altından

kalkamadığı bir yük oluyordu. “Baban bile daha ilk görüşte anladı...” dedi gözlerini açıp sıkıntılı bir sesle… “Herkes biliyor...”

Adam durgun bir sesle mırıldandı. “Anlamaya çalışıyorum ama... Doğrusu... çekiniyorum. Neyi anlamalıyım?”

“Sen bir canavarsın!.. Bana illa ki söyleteceksin... değil mi?” Yastığa yayılmış kendi saçlarını tutup utançla yüzünü örttü. Güzel gür saçları, beyaz yüzünü kapladı. Turgut hemen elini uzatıp bu güzel saçları kıyıya çekti. Gözleri soru dolu bakıyordu.

“Neyi... Vildan?” diye tereddütle sordu.

“Seni... sevdiğimi...” Sesi çok kısıktı ama Turgut duydu. Çatılı kaşları ve delici bakışları ile kıpırdamadan karısını süzüyordu. Erkeksi dudakları kenetlenmişti. “Duydun işte!” diye homurdandı Vildan. “Sonunda bana bunu da yaptın... Zorbalığın yetmiyormuş gibi... sana aşık olmamı da sağladın! Benden sadece ısmarlama bir bebek isteyen... beni sevdiğini sanan bir adama aşık oldum... Bence asıl komik olan bu! Senin bana âşık olman değil... Benim senin gibi birine âşık olmam komik...”

“Sen ne dediğini biliyor musun?”

“Evet... Ben çocuk değilim. Artık bir kadınım. Seni seviyorum... Hem de ilk gördüğüm andan beri...”

“Vildan?.. Eğer şaka yapıyorsan?..”

“Ah Turgut... Bazen o kadar aptal oluyorsun ki?” diye inledi genç kız. Gözleri sevgiyle kocasına bakıyordu. “O ilk tanıştığımız günden beri aklımda hep sen vardın... O kafede kollarında çok mutlu olmuştum. Kendime kızmıştım ama seni... çok beğenmiştim. Ve sen beni öptün... Haklıydın... Ondan sonra hep seni düşündüm. Beni öpen adamı aklımdan atamıyordum.”

“Ama ben evlenmek istemediğin adam çıktım?..”

“Evet... Üstelik de gece beni yine öptün! O gece sana karşılık verdiğim için kendime çok kızmıştım! Korkmuştum... Çok hoşlanmıştım. O geceden sonra artık sürekli beni öpmeni arzuladım...” Dudaklarını uzattı. Onun kendisini şaşkınca öpmesini sağladı. Sonunda rahatlamıştı. Onu sevdiğini söyleyerek içinde kalan son direnişi de kırmıştı.

“Fakat... kumsalda?..”

"Kumsalda beni öptüğünde... sana cevap vermemek için kendimi çok zorladım. Bilmiyorum neden... Beni öpmeni çok istememe rağmen... sanırım kendimle daha mücadele ediyordum. Seni sevmeye hazır değildim. Sevdiğimi biliyordum ama... bunun bir çılgınlık olduğunu düşünüyordum. Sana kolayca teslim olmak istemiyordum... Dedim ya... Sana kızgındım... Giysilerimi parçalayıp benimle zorla seviştiğin o gece... bana yaptıklarını sevdiğimi fark ettim. Seksi hiç bilmiyordum ama senin vücuduma yaptıkların hoşuma gitmişti. Sana kızmak için bütün gücümü harcadım. Beni kolay bir kız zannetmeni istemedim..."

"Hiçbir zaman öyle bir şey düşünmedim... Sen hep bir ateş parçasıydın..."

"Fakat sana gücüm yetmiyordu... Aslında istemesem de... sana yenilmek hoşuma gidecekti. Kaç kere aynada kendimi seyrettim. Seni sevmesem, çocuğunu doğurmak için bu kadar istekli olur muydum? Senden bir parçayı içimde taşıma düşüncesi beni hep mutlu etti. Tabii bunun için de kendime kızdım ama... senin çocuğunu çok istiyordum. Hâlâ istiyorum. Sen beni artık eskisi gibi sevmesen de... sana çocuk vermek istiyorum..."

"Seni sevmediğim gibi bir düşünceye nasıl kapıldın?.."

"Artık beni öpmüyorsun..." dedi Vildan çocuksu bir suçlamayla. "Sana kaç kere beni öpmene kızmayacağımı söylemiştim oysa! Ve bana dokunmamak için hep çaba harcıyorsun... Senin yakınlığına ihtiyacım varken, benden uzak duruyorsun. Ve..." Dudaklarını ısırdı. Bu yakışıklı adamı o kadar seviyordu ki bu sevgiden korkuyordu. "...Ve artık bana baktığında... o güzel gözlerin... gülmüyor!.. Bu beni çok yaralıyor."

"Kaç kere senden uzak durmamı istedin..." diye hatırlattı Turgut.

"Biliyorum..." Parmaklarını yüzünden çekip onun kolunu tuttu. Bacaklarını iki yana açarken üzerine uzanması için kadınsı bir şekilde çekti. "Artık uzak durmanı istemiyorum... Gel hadi..." diye yavaşça davet etti.

Üzerine uzanan adamı kollarıyla sarıp sevgiyle çekti. Onun ağırlığını hissetmek hoşuna gidiyordu.

Boynuna gömülen esmer yüz bir süre sonra geri çekildi. Doğrulup karısının harika vücudunu seyretti. İncecik belini, diri göğüslerini,

davetkâr kalçalarını aç gözlerle süzdü.

"Bunların hepsi... benim mi şimdi?" diye sordu ciddi bir sesle.

"Hepsi..." Durmaması için eliyle uzanıp onu yakalamaya çalıştı. "Her zaman... Hadi, al beni..."

Genç adam ona sahip olduğunda, mutlulukla ve hazla gözlerini yumdu. Sımsıkı iri bedene sarıldı. Kulağının yanında onun fısıltısını duyduğunda da açmadı.

"Söyle..." diye fısıldamıştı adam.

"Söyledim ya..."

"Yine söyle!" diye emretti adam. Vildan sonunda gözlerini açtı.

"Turgut... Seni... seviyorum..." dedi kısık bir sesle. "Hem de çok... Seni o kadar çok seviyorum ki... korkuyorum!"

Adam gülümseyerek ona eğildi. Dudaklarını yakaladığında, Vildan da kalçalarını kıvırmaya başlamıştı. Daha fazla konuşmak istemiyordu. Onu kendisine çekip devam etmesi için kıvrandı.

Sonunda birbirlerine sarılarak hazzın doruklarına vardılar. Yorgunluktan uykuya dalmadan önce, onun fısıltısını duydu Vildan.

"Vildan! Ah Vildan... Öyle güzelsin ki... Öyle tatlısın ki... Seni kaybetmemek için her şeyi yapardım. Sen benim hayatımın anlamısın... Ben de seni seviyorum..."

Konuşacak gücü yoktu. Ona sımsıkı sarılıp mutlu bir şekilde uykuya daldı.

11. BÖLÜM

FİNAL

Saat öğleden sonra beşi gösteriyordu. Yatağında uyukladığını fark eden Vildan, telaşla gözlerini açtı. Duvardaki saati inanmazca süzdü. İyi ki uyanmıştı. Az kalsın geç kalacaktı.

Başını eğdi. Kollarında yatan şeye baktı. Simsiyah saçları göz alıcıydı. Gözleri kapalı olduğu için gri gözleri gözükmüyordu. Gülümseyerek o ipek gibi saçları okşadı. Ne güzel şeydi bu böyle?.. Ona her bakışında içine sokası, canını acıtıncaya kadar öpesi geliyordu.

Göğsünü emen küçük dudaklar, uykusunda bile görevine devam ediyordu. Bu çocuk hiç doymak bilmez miydi? Aynı babası gibi göğüs meraklısıydı. Fakat yalan söyleyecek hali yoktu. Hayatındaki iki önemli erkeğin de kendi göğsüyle oynaması hoşuna gidiyordu.

Yavaşça onu öptü. Mis gibi bebek kokusu burnunu doldurdu. Öpücük çok yumuşak olmasına rağmen minik şeytan hemen gözlerini açtı. Minik yumulu elleri kıpırdadı.

"Seni canavar!.." dedi alayla. "Demek uyumuyordun, keyif yapıyordun ha?"

Bebek hemen gülümsedi. Annesinin ne dediğini anlamış gibi bakıyordu. Güldüğünde ağzında numunelik gibi duran dört dişi gözüktü. Vildan onu biraz mıncıklayıp gıdıkladı. Gülme sesi çok hoştu. Oğlunun keyfi yerinde olunca bir başka güzel oluyordu. Allahtan aynı babası gibi çoğu zaman gülen bir çocuktu.

"Hadi... kalkalım artık!" dedi oğluna sanki anlıyormuş gibi... "Babamız gelir birazdan... Az kalsın geç kalacaktık, onu karşılayamayacaktık... Belki de gelmiştir bile? Onu özledin mi bakayım? Hı, söylesene?.. Babayı özlemiş mi benim oğlum?"

"Bab..ba!"

Vildan güldü. Çok güzel baba diyordu.

"Anne de bakayım?"

"Bab..ba!"

"Maymun... Ben sana sorarım... Sen bu gece sonuna kadar anne deme hele, görürsün! Meme falan yok sana!"

Bebek güldü. Annesinin ne dediğini anlamasa bile sesindeki sıcaklığı kavramıştı. Vildan dayanamayıp mis gibi yanaklarından öptü. Burnunu boynuna götürüp gıdıklarcasına yumuşak tenine sürttü. Bir yandan da bebek kokusunu içine çekiyordu.

Çok güzel bir çocukları vardı. Turgut'un en baştan tahmin ettiği gibiydi. Vildan'ın hayallerini süslediği gibiydi. Hep kocasından olacak bebeğini merak eder ve onun sevimli hayalini gözlerinin önüne getirirdi. Bu çocuk ise o hayallerin bile ötesindeydi. Turgut'tan hamile kalmak, onun çocuğunu doğurmak, tanıştıkları günden beri içini ısıtan bir olguydu. Allah da o kadar güzel bir yavru vermişti ki, sevgilerinin en büyük deliliydi. Ve o kötü gecenin...

O gece sonunda tahmin ettiği gibi hamile kalmıştı. Buna hazırdı. Hamile kalmaya hazırdı. Kocasından bir parçayı içinde taşımaya hazırdı. Bir ay sonra çok büyük bir düğün yapmışlardı. Harika ve çok gösterişliydi. Akrabaları fazla olmamasına rağmen, yine de yüzlerce kişi gelmişti. Çoğunu tanımıyordu. Çoğu Turgut'un veya Metin Bey'in tanıdıklarıydı. Onların da akrabaları çok yoktu. Fakat düğünleri çok şatafatlıydı. Birkaç tane milletvekili bile vardı. Hatta başbakan bile yurt dışında olmasına rağmen tebrik mesajı yollamıştı.

Düğün gecesinde ona hamile olduğunu söylemişti. Balayında, kendilerine yaptırdıkları yatla birlikte, sadece ikisi, denize açılmışlardı. Turgut iyi bir yat kaptanıydı. On gün denizde kalmışlar ve Ege ile Akdeniz kıyısı boyunca dolaşmışlardı. İlk gecelerinde, yine harika bir sevişmenin ardından ona düğün hediyesini vermişti. Biliyordu ki Turgut da bu bebeği çok istiyordu. Karısına sevgiyle sarılan adamın duygusal mutluluğu görülmeye değerdi.

O günden bu yana bir kere bile adam kendisini kıracak bir harekette bulunmamıştı. Bir kere bile başka bir kadına bakmamıştı. Gözünün ucuyla bile bir kadını süzdüğünü görmemişti. Turgut'un

kendisini sevdiğinden artık emindi ve kendisi de onu gerçekten çok seviyordu. O olmasa... ne yapardı hiç bilmiyordu.

Oğluyla merdivenlerden aşağıya indiğinde hava kararmaya başlamıştı. Kasım ayı soğuk geçiyordu. İstanbul'un her yerinde kar vardı. Kendi bulundukları yerde bile kar yağıyordu. Bu soğuk havada evin içinde sıcakta olmak güzel bir duyguydu doğrusu.

Aşağıda kayınvalidesini gördü. Masayı hazırlayan Melek Hanım'a yardım ediyordu. Evin emektar yardımcısı gülümseyerek Makbule Hanım'a gelini ile torununu işaret etti.

"Seninkiler nihayet geliyor..." dedi gülümseyerek.

"Ne o? Arkamızdan dedikodu mu yapıyordunuz?" dedi Vildan şakadan kızarak.

"Makbule Hanım'a '*O şimdi bebeği uyutmaya çıkıyor ama önce kendisi uyuyacak, bak gör!*' demiştim. Beni yalancı çıkarmadın."

"Ne yapayım... uyumuyor sıpa! Babası gibi. Uyku uyumayı sevmiyor!" Esnemesini eliyle kapattı. "Emip uyuyacağına göğsümü ağzında tutup eğleniyor. Benim de uykum geliyor, ne yapayım? Zaten babası yok diye geceleri de tüm yük bana düştü. Turgut arada kalkıp onunla ilgileniyordu ne güzel!"

"Ne oldu?" diyen kalın bir ses duyunca irkilen Vildan dönüp baktı. Televizyonun karşısında rahatça oturan kayınpederi, elindeki gazetenin üzerinden kendisine bakıyordu. Kaşlarını kaldırmış, merakla bekliyordu.

"Baba?.. Bak? Bu annemle Melek abla benimle dalga geçiyorlar? Turgut yok diye çok rahatlar... Ama nasılsa birazdan gelir. Onları şikâyet edeceğim..."

Adam gazetesini koltuğa bırakıp ayağa kalktı. Upuzun boyuyla birkaç adımda yanlarına yanaştı. Keskin bakışlı gözleri karısındaydı. "Makbule! Uğraşmayın şu çocukla!" dedi sertçe. Bebek büyükbabasını görünce çırpınıp ona doğru atılmaya başlamıştı. Zorlukla onu zapteden Vildan'ı rahatlatmak için ellerini uzattı. Torununu kucağına alıp yanağına bir öpücük kondurdu. Bebek minicik elleriyle adamın yanaklarını okşuyordu. "Hanimiş benim torunum..." diye çocuğu sevdi adam. Ciddi yüzü yumuşamıştı.

"Ben ne yaptım ki?" diyerek kendisini savundu kadın. "Sen de hep gelinini korursun zaten? Ara şu oğlanı da neredeymiş öğren! Vildan sabahtan beri yerinde duramıyor..."

Cama doğru yürüyen genç kadın, yan gözle makbule Hanım'a baktı. "Hiç de bile!" dedi omuz silkerek. "Topu topu iki günlüğüne gitti. Onun yanında da böyle söyleme anne sakın! Zaten havalarda. Volkan doğduğundan beri aklı yerinde değil."

Kadın kıkırdadı. "Biliyorum... Metin de öyleydi. Sanırsın tek baba olan kendisi!"

Adam homurdandı. "Tabii ki! Turgut'la Vildan'ın düğününde gördün sende! Ailemde tek erkek evladı olan benim. Herkesin kızı var. Ayrıca onların damatları bile ne benim oğlum gibi, ne de damadım gibi yakışıklı değil. İkisi de aslan gibi maşallah! Çok yakışıklı ve karizmatikler. Bu Volkan var ya, bu Volkan! Babasından bile yakışıklı olacak... Görün bakın! Daha yakışıklı ve çapkın olacak!"

Vildan gözünü camdan ayırıp kayınpederine çevirdi. Yavaşça iç çekti.

"Baba..." diyerek içinden geldiği itirafı ağzından dürüstçe çıkardı. "Ben Turgut'u görür görmez âşık olmuştum. Ondan gizlemek için başta çok uğraşmıştım. Oğlumun onun kadar yakışıklı olmasını istemem. Kızlar için çok acı çünkü! Zaten şimdiden yaşına göre çok uzun ve ağır! Daha dokuz aylık!.. İleride iki metreyi geçerse hiç şaşmam. Ailenizde dev geni var sanki!"

"O da çok yakışıklı olacak..." diye yine mırıldandı adam.

"Kimmiş o?" diye arkalarından sordu Salih. Merdivenlerden karısı ile iniyorlardı. Aşağı yukarı bir haftadır onlar da bu evde kalıyordu. Vildan gülümseyerek Aydan'a baktı.

"Volkan'dan bahsediyorduk... Sen nasıl oldun Aydan? Bulantın geçti mi?"

Güzel Aydan hafif bir utançla elini karnına götürdü. Bir süredir hamileydi ve çok mutluydu. Salih de havalara uçmuştu. Ancak bulantıları uzun sürdüğü için, bir süreliğine kendi evlerini bırakıp anne ve babasının evine yerleşmişlerdi.

"Daha evvel bu kadar uzun süreli bulantım olmamıştı..." dedi tatlı

sesiyle. “O zaman gençtim tabii...”

“Yine gençsin!” dedi Vildan onun yanına giderek. “Gördüğüm en güzel annesin. İyi ki buraya geldiniz. Biz sana iyi bakarız. Yarın sana o sevdiğin tatlıyı yapacağım. Kendim yapacağım hem de yine. İzmir usulü! O zaman bulantın falan kalmaz, bak görürsün!”

“Sağ ol... Ataman gelmedi mi?”

“Hayır! Dışarıda da hâlâ kar yağıyor... Biraz endişelendim doğrusu.”

“Ben aradım... Açmadı!” dedi Metin Bey. Ameliyattan sonra sanki on yaş birden gençleşmişti adam.

“Başına bir şey gelmiş olmasın?” Vildan endişesini gizlemeye çalışıyordu. “Tam da İzmir’e gidecek zamanı buldu. Keşke arabayla gideceğine uçakla gitseydi!”

“Merak etme kızım!” diye mırıldandı Metin Bey. Torunu bu sefer de Salih’e atılmaya uğraşıyordu. Belli ki çocuk babası yerine koyacağı herkese erişmeye çalışıyordu. Salih gülerek bebeği kayınpederinden aldı. Onun da yüzü çok uzun zamandır gülüyordu. O asık suratlı adam yoktu. Volkan’ı damadına veren adam güven verircesine gelinine baktı. “O iyi şofördür. Olsa olsa kar yüzünden yavaş geliyordur.”

“Telefonu niye açmadı ki o zaman?”

“Belki kabanının cebinde arka koltukta falandır. Duymamıştır.”

“Ben yine arayayım...” dedi Vildan gülümseyerek. Çekinik, ürkek bir gülümseyişti. Telefonunu cebinden çıkarıp kuytu bir köşeye gitti. Numarayı bulup arama düğmesine bastı. Bir süre sonra karşı tarafta telefon çalmaya başladı.

Ayağını sabırsızca yere vuruyordu. Elleri terlemişti. Bir eli, daha da uzamış olan saçlarının ucuyla oynuyordu. Bu saçlarına Turgut bayılıyordu. Çoğu zaman dakikalarca saçlarını okşar, koklayıp öperdi. Adamın yokluğu, topu topu iki gün olmuştu ama Vildan onu sanki iki yıldır görmüyor gibi hissediyordu. Onu o kadar özlemişti ki, mis gibi kokusu burnunda tütüyordu. Ona olan sevgisi değil azalmak, her gün daha da artmıştı. Kocası olarak, oğlunun babası olarak onunla gurur duyuyordu.

“Hadi Turgut!.. “dedi sabırsızca. “Hadi kocacığım... Aç şu

telefonu... Lütfen!"

Telefonuna cevap alamadığı süre boyunca, aklına daha da çok kötü şeyler gelmeye başlamıştı. İçinde baş gösteren korkuyu bastırmaya çalıştı. Onun kaza yapmış olabileceğini aklına bile getirmek istemiyordu. Bu kötü havada ya başına bir şey gelmişse? Onu yaralı ya da... Yutkundu. Hayır, bu saçma düşünceleri aklından uzaklaştırmalıydı. O gülen yüzünü kötü bir halde düşünmeye bile dayanamazdı. Sevdiği adamın başına bir şey gelme düşüncesi bile dayanılacak bir acı değildi.

Tam telefonu kapatacaktı ki, dışarıda bir araba sesi duydu. Heyecanla başını çevirdi. Parlayan gözleri nemliydi ama farkında değildi. Makbule Hanım gelininin yüzündeki ifadeyi çoktan fark etmişti. Bu genç kadın acı çektiği için üzülmüştü. Bir kadının oğlunu bu kadar sevebileceğini asla tahmin bile edemezdi. Vildan'ın sevgisi, alışılmış bir sevgi değildi. Gözü kocasından başkasını görmüyordu. Evlendikten sonra bile gözleri sürekli kocasına kilitliydi. Ara sıra gizlice onu seyrettiği ve aşkla baktığı herkes tarafından bilinen bir şeydi.

Vildan herkesten önce kapıya koştu. Dış kapıya çabucak vardı. Aceleden sırtına bir şey giymeden dışarıya çıktı. Terliklerini çıkarıp ayakkabılarını bile aceleyle ayağına geçirmişti. Dışarıda hâlâ sekerek onları ayağına geçirmeye uğraşıyordu.

Evet... Oydu işte! Araba onundu. Farların kapanmasını bile beklemedi. Koşarak şoför kapısına gitti. Hem kızgın hem de sevinçliydi.

Farları kapatıp motoru susturan Turgut şaşkınca arabadan çıktı. Onun da üzerinde bir boğazlı kazak vardı. Hızını artık kesmiş olan karın altında durup, karısının kızgın yüzüne baktı.

"Vildan... Üşüteceksin! Ne oldu?"

"Seni... Seni canavar! Neden telefonlarımıza cevap vermiyorsun!" dedi kızgınca. Sulanmış gözleri pırıl pırıl parlıyordu. "Ne kadar korktum... haberin var mı?"

Turgut kendisine yumuşakça sarılınca direnmedi. Sevgiyle başını geniş, sıcak göğsüne yaslayıp elleriyle sırtına sarıldı. Bu erkeksi kokusuna, bu sıcaklığına bayılıyordu. Bu sert erkeksi bedeni seviyordu. Ona sarılmadan yattığı gecelerine acıyordu.

"Neden telefona bakmadın?" diye sordu küskünce.

"Dur bakayım?.. Sen ağladın mı yoksa?" dedi genç adam keyifle.

"Ne münasebet..." Başını kaldırıp ıslak gözlerle ona baktı. Onun yanında kendisini ne kadar da minik hissediyordu. Aynı zamanda çok güvendeydi. Olduğundan daha kadınsıydı. Bu adam yüzünden tüm dünyası değişmişti.

Genç adam onun ıslak kirpiklerine dokundu. Gülümsüyordu.

"Endişelendin mi yoksa? Sen aradığında kapıdan içeriye girmek üzereydim. O yüzden cevap vermedim. Neden endişelendin bakayım?.. Kaza yaptım diye mi?"

"Evet..." dedi Vildan çocuksu bir gülümsemeyle. "Öğlen... telefonda... hava çok kötüleşti deyince... ben de.." Sözlerini toparlayamıyordu. Dudaklarına dokunan erkeksi dudaklar onu susturunca devam edemedi. Küçük öpücük onu biraz kendisine getirmişti.

"Benden öyle hemen kurtulamazsın..." diye mırıldandı Turgut. "Hava kötüydü ve ben de acele etmeden geldim. Ne de olsa sadece kendim gelmedim. Yanımda misafirlerim de vardı. Onlara hoş geldin demeyecek misin?"

Neden sonra Vildan, arabadan iki kişinin daha inmiş olduğunu fark etti. Gözleri kocaman oldu. Sevinçle bir çığlık attı.

"Anne! Baba!" Mutlulukla her ikisine de sarıldı. Onları fark etmemişti bile. Şimdi gözleri yaşlanmıştı işte. Sırtına yerleştirilen bir kaban ile döndü. Kocası kendi kabanını karısının ince bedeni üzerine örtmüştü. İnce siyah boğazlı kazak ıslanmak üzereydi. "Seni hain... Niye söylemedin? Sürpriz mi yapacaktın?"

Adam gülümsedi. Onun yerine babası Yusuf Bey cevap verdi. "Evet ama sana değil!.. Biz torunumuzu özledik... Onun için geldik kızım. Boşuna havalara girme! Nerede benim güzel torunum? Çekil önümden de onu bir göreyim... kucaklayayım..."

Vildan hayretle "Baba!" diyebildi sadece.

Kapıda bekleyen ailenin diğer fertleriyle merhabalaşan misafirler, gerçekten de önce torunlarına yöneldiler. Turgut her ne kadar oğlunu çok özlemiş olsa da önceliği onlara verdi. O da annesini ve kız kardeşini öperken babası ve Salih'le tokalaştı. Bacaklarına sarılan küçük Nilay'ı kucaklayıp havaya kaldırdı. Yanaklarından öpüp yeğenini bir süre

mıncıkladı. Sonra onu indirip hasretle karısına sarıldı. Kolu karısının omuzlarında, içeriye girdiklerinde, gözleri sevgiyle kara saçlı oğluna bakıyordu. Volkan bir an yabancıladığı dedesi ile anneannesine şimdi gülücükler saçıyordu. Onlara kendi dilinde bir şeyler söylüyordu.

Turgut çaktırmadan dönüp yine karısını öptü. Hızlı öpücüğünün ardından fısıldadı.

"Seni çok özledim... İki gün geçmek bilmedi..." dedi arzuyla.

"Sen mi ben mi?" dedi Vildan da yavaşça. "Bu iş gezilerinden nefret ediyorum. Volkan biraz büyüsün... ben de geleceğim!"

"İyi olur..." diye mırıldandı adam. "Beni azgın kadınlardan korursun! Her yerdeler! Korkuyorum..."

Vildan kıkırdadı. Eli adamın beline dolanmıştı. Hafifçe yağsız göbeğini sıktı. "Yan gözle bile baktığını görürsem önce senin gözlerini oyarım. Bana söz vermiştin unutma!" diye fısıldadı. Keyfi yine yerine gelmişti. Ne de olsa kocası yanındaydı artık. O yanında olduğu sürece her şeye dayanabilirdi.

"Hiçbir kadını senin tırnağına değişmem aşkım... Senin için üç yıl bekledim. Elde etmek için türlü dalavereler yaptım. Benden nefret etmene bile dayandım. Senden kolayca bıkacağımı mı sanıyorsun? Başka kadınlara bakacağımı mı sanıyorsun? Bu güzel vücudu sevmekten vazgeçebilir miyim? Sen benim hayatımın anlamısın!" Sesi o kadar kendisinden emin ve gerçekti ki Vildan aşktan coştuğunu hissetti.

"Ve Volkan tabii..."

"Ve oğlumuz tabii..."

Gülümseyerek yine bir öpücük verdi. Başını kaldırdı ve oğluna baktı. O sırada Volkan da anneannesinin saçlarını çekiştirirken, uzakta annesiyle oynaşan babasını gördü. Bir an duraladı. Dokuz aylık bir bebek için çok zekiydi. Çok dikkatliydi. Oynarken bile her şeyi görür ve takip ederdi. Gri gözleri kısıldı. Sonra çocukça bir gülücük attı. Kıkırdayan sesi odayı doldururken, ellerini sevgiyle uzattı.

"Bab...ba!" dedi heyecanla. "Bab...ba!"

Turgut'un kaşları kalktı. Gülen gözleri dondu kaldı.

"Ne... dedi?" diye garip bir sesle sordu.

Vildan gülerek onu iteledi. “Git hadi... Oğluna merhaba de! Sen gittiğinden beri baba diyor. Seni çok özledi her halde! Bu gece de anne demezse artık onunla bozuşacağız...”

Turgut oğlunu kollarına alırken Vildan hafif hırçın bir tavırla annesine baktı.

“Bir çocuk önce baba der mi ya? “ dedi yalancı bir kızgınlıkla. Gidip yeniden annesine ve babasına sarıldı. Babasının yanındaki boş yere oturan Turgut oğluyla ilgilenirken Vildan gülümseyerek sordu. “Nereden akıl ettiniz gelmeyi? Hani geçen ay bahara kadar gelmeyiz demiştiniz?” dedi alayla.

“Ataman bize Volkan’ın resimlerini gösterdi. Cep telefonuna çekmişti. Sonra bizi davet etti. Baktık, torun çok büyümüş, annen de hemen heves etti, biraz daha büyümeden gelip görelim istedik. Beş gün buradayız. Tersanede işler yolunda nasılsa... Kocanın kurduğu sistem tıkır tıkır işliyor. Ne zeki adam... Artık o kadar yorulmuyorum. İşler de iyi... Gelmeyip de ne yapacaktık?”

“Ne iyi ettiniz... Odanıza çıkıp elinizi yüzünüzü yıkayın isterseniz, yemek hazır. Acıkmışsınızdır...”

O kadar mutluydu ki, gözlerinden bile belli oluyordu. Kızlarının mutluluğu karşısında daha da mutlu olan anne ve babası, keyifle odalarına yöneldiler. Her anne baba çocuklarının böylesine mutlu olmasını arzulardı. Her ikisinin de gözlerindeki parlak aşk ışıltıları, gizlenmeye çalışılsa bile tecrübeli gözler tarafında rahatlıkla görülebiliyordu.

Vildan başını çevirdi.

Hayatındaki erkeklere baktı.

Aslan gibi iki babası vardı. Kardeşi gibi gördüğü yakışıklı Salih... Taparcasına sevdiği, bakmaya doyamadığı yakışıklı kocası... Minik, sevimli oğlu...

Ve kadınlar... Kayınvalidesi dünya tatlısıydı. Bir gün bile kendisine ters davranmamıştı. Her zaman oğlundansa kendisine destek olmuştu. Onu annesinden daha da az sevmiyordu. Annesinden farklı görmüyordu. İyi anlaşıyorlardı. Kendi annesi ise zaten dünya tatlısıydı. Başından beri damadına hayrandı. Bu evlilik onu da mutlu etmişti. Aydan

ise bir başkaydı. Kardeşi gibiydi. Bazı özel şeyleri bile paylaştıkları olmuştu. Kendi hamileliğinde onun çok iyiliğini, yakınlığını görmüştü. Doğumuna yakın günlerce yanında kalmıştı. Doğumunda da hastaneden çıkmamıştı. O bir başka güzeldi ve artık kocasıyla çok mutluydu. O kadar mutluydu ki, ikinci çocuk onlara Allah'ın bir hediyesiydi. Akıllarında yokken olmuştu. Gerçi Aydan'ın birazcık hile yaptığından şüpheleniyordu ama...

"Ben de elimi yüzümü yıkayıp... üstümü değiştireyim..." dedi Turgut. Bebeği yerdeki halının üzerine bıraktı. Oğlan hemen dönüp emekleyerek büyükbabasına yöneldi. Aslında babasından sonra en çok sevdiği kişiydi büyükbabasıydı... Metin Bey ile oğlan, sanki yaşıtmışlar gibi anlaşıyorlardı. Gerçi yaşlı adam hayata yeniden döndüğü için yaşı onunla bir sayılırdı. Şimdi eskisinden de sağlıklı ve güçlüydü.

Turgut odasına çıkmak için merdivenlere yönelirken, gözünün ucuyla karısına baktı. Vildan huzursuzca kıpırdandı. Ne yapacaktı şimdi? Bir bahane bulması lazımdı. Onun peşinden hemen yukarıya çıksa diğerlerine ayıp olacaktı. *'Kocasını ne kadar özlemiş bu azgın kadın!'* diyeceklerdi. Gerçekten de çok özlemişti ama?.. Yine de?..

"Vildan?" diye seslenen Makbule Hanım dikkatle gelinine bakıyordu.

"Efendim?.." dedi yavaşça.

"Sen de git üstünü değiştir..." dedi kadın doğal bir sesle. Gözleri zekice bakıyordu. "Kazağın karda ıslanmış herhalde? Buradan bile görüyorum. Üşütürsen, sütünden oğlana da geçer, karnı ağrır..."

"Öyle mi?" Gözleri parlamıştı. Minnetle kadına gülümsedi. Ne akıllı bir kadındı bu!.. Ne anlayışlıydı!.. "Evet... Evet, tabii! Değiştirsem iyi olur..." diye mırıldandı.

"Saçlarını da kurut... Acele etme... Üşütmemelisin! On beş yirmi dakika sonra yemekte olun ama? Ataman tembeldir... Gecikmesin..."

"Evet... Tabii... Olur!"

Önce sakin davrandı. Merdivenlerin görülmeyeceği bir kısmına gelince gülerek hızlandı. Aceleyle odasına çıktı. Kocasını odanın kapısında yakaladı. İçeriye girerken gözlerine bakıp utançla gülümsedi.

"Annen anladı... Ne akıllı kadın!" dedi hafifçe kıkırdayarak.

"Seninle yalnız kalmam için beni yolladı..."

Kapıyı ardından kapatan adam gülümseyerek onu kollarıyla sardı. "Öyle mi?" dedi alayla. "Benim gözlerimdeki açlığı görmüş olmalı..." Dudakları açlıkla dudaklarına uzandı. Bir süre sonra zorlukla nefes alan Vildan, kendisini geriye çekti. Kazağının içine girip dolgunlaşmış göğüslerini avuçlayan kocasının eline engel olmaya çalıştı.

"Şişşt! Yavaş!.. Sadece on beş dakikamız var!" dedi nefes nefese. "Bir şey yapamayız... Sadece senin yanında olmak istedim..."

Adamın elleri kazağın kıyısından tutmuş ve yukarıya doğru çekmişti bile. Rahat emzirmek için genç kadın sutyen takmıyordu. Üzerinde sadece bir atlet vardı. "Neden?" diye mırıldandı adam arzuyla. "Bence yeterli zaman... biraz hızlandırabiliriz... Gece yine yaparız ve bu sefer ek zaman veririz..."

Vildan güldü. Atleti de sıyrılmıştı bile... Göğüslerini görünce nefesini tutan adamın kara kafasını çekmeye çalıştı. Arzulu dudaklar hemen uçlarında ve çevresinde gezinmeye başlamıştı. "Yavaş ol... Zaten veledin ısırıp duruyor..." diye söylendi. "Bırak hadi... Zaman yok!"

"Var... Annem benim tembel olduğumu da eklemiştir mutlaka... Bu demektir ki bizi biraz daha beklemeye razılar. Banyomuzu da birlikte yapar hemen çıkarız!"

Vildan ister istemez güldü. Bu adam gerçekten zeki ve dayanılmazdı. İtiraz etmeyi bırakıp minik elleriyle onun kazağını tuttu. "Peki, ama... yine de çabuk olmalıyız. Bu yaptığımız çok ayıp, biliyorsun değil mi?"

Turgut gülümseyerek başını salladı. Karısını çıplak bir halde yatağa bıraktığında, hayranlıkla vücudunu seyretti yine. Her defasında bu vücudu seyretmekten haz alıyordu.

"Hiç doğum kilon kalmadı?.. Seni öyle de beğeniyordum. Şu göbeğin tombikken daha seksiydi..." diye mırıldandı.

Vildan mutlulukla kafasını tuttu. "Şimdi de seksi, gel bak!" dedi bilmişçe. Dudaklarını göbeğine doğru çekti. Teninde dudaklarını hissedince gözlerini yumdu. Parmakları sıkıca siyah saçları yakaladı.

"Turgut?.." diye inlercesine adını seslendi.

"Hımm?" diye homurdandı adam. Tüm dikkatini yaptığı işe

vermek istiyordu.

"Vazgeçmediğin için... teşekkür ederim!" dedi yavaşça.

"Neyden?"

"Benden..." diye fısıldadı Vildan. "Benden vazgeçmediğin için... Eğer vazgeçmiş olsaydın?.. Beni üç sene beklememiş, sevmeye devam etmemiş olsaydın?.. Seni asla tanıyamayacaktım. Seni sevemeyecektim... Çocuğunu doğuramayacaktım..."

Turgut başını kaldırıp kısılı gözlerle karısını süzdü. Sonra gülümseyerek çıplak göğüslerine, oradan da dudaklarına yöneltti dudaklarını.

"Vazgeçmem için çok yalvardın ama?" dedi alayla.

"Evet... Biliyorum... O yüzden teşekkür ediyorum. Sen hayatıma girmeseydin ne olurdu... düşünmek bile istemiyorum. Seni o kadar seviyorum ki... Hâlâ kalbim ağrıyor... İyi ki vazgeçmedin... İyi ki babanın hastalığı ilerledi de, ısmarlama bebeğin için peşime düştün. Söylemek istemiyorum ama babanın hastalanmasına seviniyorum. Ya geç kalsaydın?.. Ya ben başkasıyla tanışsaydım? Ya o gün kafeteryaya sen değil de benim ayarladığım manken gelseydi? Bizi gördüğünde vazgeçecektin! Belki de sen şimdi o güzel sarışınla evlenmiş olacaktın? Düşüncesi bile korkunç..."

Elleriyle yakışıklı yüzünü kavradı. Önce arzulu bir öpücük verdi. Sonra, bir buçuk yıl sonra ilk kez yeniden sordu.

"Onun... adı neydi?"

Genç adam güldü. Güzel gri gözleri pırıl pırıldı.

"Unuttum..." dedi keyifle. "Boş ver onu! Ben senden başkasıyla evlenmezdim... Merak etme! Eğer bir sevgilin olsaydı inan bana yine de peşine düşerdim. Seni sevgilinden ayırırdım. Beni sevmen için fazla vaktim olmazdı ama... yine de benim olman için elimden geleni yapardım. Sen daha beni tanımıyorsun! Neler yapabileceğimi bilmiyorsun! Bir hafta içinde hemen pes ettin! Evlenmeyi neden o kadar çabuk kabul ettin?"

Vildan güldü. "Sana âşık olmuştum... Hem de görür görmez... Seninle evlenme fikri beni heyecanlandırıyordu. Sana bunu belli edemezdim ama beni çok zorladığın doğru! Zaten bu sene okul bitiyor.

Sınavlarımı da vereyim, avukat olayım, ilk yapacağım şey seni mahkemeye vermek olacak...”

“Suçum ne?” diye sordu adam sevgiyle.

“Saf bir kızı kandırıp kendine âşık etmek...”

“Delilin var mı?”

“Hı hı... Aşağıda... Kara saçlı, gri gözlü bir sıpa...” İç çekti. “Anne bile demedi daha! İki gündür baba diye sayıklıyor!”

Adam gülümsedi. “O delil geçersiz... Mahkemeye her şeyi açıklarım... O ikimizin suç ürünü... Delil sayılmaz. Çocuk olsun diye bir gecede üç kere seviştiğimizi anlatırım...”

“Yalancı...” derken kıkırdadı Vildan. “İki kereden fazla olmadı!..”

Ona sımsıkı sarıldı. Derin bir nefes alıp hasretle kendisine çekti. Onsuz bir hayatı düşünemiyordu bile! Gözlerini yumdu. “Hadi, devam et bakalım...” diye mırıldandı. “Göster kendini benim yakışıklı zorbam...”

Kalın kollar sımsıkı sardı bedenini... Arzuyla fısıldadı Turgut...

“Kaç dakikamız kaldı?”

*** * * * * SON * * * * ***